

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUNSHINE COURT

NORA SAKAVIC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNEŞ IŞIĞI MAHKEMESİ

Nora Sakavic

HEPSİ OYUN İÇİN

-

Tilki Deliği Avlusu

Kuzgun Kral

Kralın Adamları

Güneş Işığı Mahkemesi

BİRİNCİ BÖLÜM

Jean

Jean Moreau parça parça kendine geldi, daha önce binlerce sabah yaptığı gibi kendini sürükleyerek topladı. Düşüncelerindeki bulut, uzuvlarındaki ağırlık kadar yabancıydı; Josiah ekibi toparlarken genellikle ibuprofen kullanıyordu, arkasını temizlediği kişi Riko olsa bile. Onun bu işi hızlandırması Jean'ın uyandığında karşılaşacağı şeyden hoşlanmayacağı anlamına geliyordu.

Kafa derisi boyunca ve tepesine kadar uzanan acı verici ağrının yanı sıra Elmacık kemikleri ve burnu çorbamsı bir ısı karmaşasıydı. Jean çok ağır olan elini yanından kaldırdı ve yüzünün hatlarını nazikçe yokladı. Dikişler ve bandajlar parmak uçlarının altında tanıdık bir pürüzlü doku oluşturuyordu ve biraz bastırınca ortaya çıkan ağrı burnunun kırık olduğunu doğruluyordu Tekrar. Kuzgunlar onu yerinde tutmak için önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunu kendi avantajlarına kullanacaklardı. Onların yüksek ve acımasız kontrollerine karşı kendini korumaktan, ileri atılması gerekirken geri başka çaresi yoktu.

Boynu ağrıyordu ama oradaki deri kırılmamış gibiydi ve puslu sayıklamasında Jean'in ne hatırlaması çok uzun sürdü. Riko'nun ellerinin boğazını daha önce hiç olmadığı kadar sıkı ve uzun bir şekilde sıktığı anısı, nihayet netleştiğinde omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Jean korkuya kapılıp kendini unutmuş ve Riko'nun ellerini çözmeye çalışmıştı. Riko da ona amansız yumruklarla karşılık vermişti.

Ustanın şampiyonalardan sonra Riko'yu altın kuralı *-halkın görebileceği yerde olmaz-* çiğnediği için eşek sudan gelinceye kadar döveceğini bilmek Jean'ın midesini bulandırıyor. Riko canı yandığında iki kat daha acımasız oluyordu.

Jean elini yavaşça yanına bıraktı ve gözlerini açmak için çabaladı.

Birkaç deneme yaptı ama odaklandığı şey tanıdık olmayan bir tavandı. Jean beş yıl önce Evermore Kalesi'ne satılmıştı; o stadyumun her santimetrekaresini kendi vücudunu tanıdığından daha iyi tanıyordu. Bu oda Evermore'da değildi, böyle soluk boyalı ve geniş pencereci değildi. Birisi odayı biraz karartmak için perde çubuğunun üzerine lacivert bir battaniye asmıştı ama yanık turuncu güneş ışığı hâlâ yatağın üzerinden şerit şerit geçiyordu.

Hastane mi? Bir korku şimşegi ona el ve ayak parmaklarını saydırdı. Elleri ağrıyordu ama onları hareket ettirebiliyordu. Bu sefer kırık parmak olmaması

Biraz güven vericiydi ama bacağına ne olmuştu? Yer değıştirdiğinde sol dizi çığlık atıyor ve hemen ardından sol ayak bileğı alev alev yanıyordu. Birkaç hafta sonra yarı final ve şampiyonluk için Trojan'larla karşılaşacaklardı ve bu çabuk iyileşecek bir şey gibi gelmiyordu.

Jean kendini yukarı itti ve hemen pişman oldu. Karnından köprücük kemiğine doğru yayılan acı o kadar şiddetliydi ki midesi bulandı. Jean sıktığı dişlerinin arasından yavaş bir nefes çekti ve tüm göğsünün bu çabayla nasıl sızladığını hissetti. Toparlanmaya ve kendini korumaya çalışırken bile Riko'nun onu tekrar tekrar tekmelemesinin anısı damarlarında buza dönüştü. Riko'nun Jean'in kaburgalarını kırmasının üzerinden yıllar geçmişti. Bu olay Jean'in on bir hafta sahalardan uzak kalmasına neden olmuştu ve Riko da ustasıyla işi bittiğinde bir hafta sahalardan uzak kalmıştı.

onu. Bu bir daha olamazdı, *olamazdı*, ama elini ilk kez böğrüne bastırması onu acıdan hasta etti.

Kendini etrafına bakmaya zorlarken neredeyse dudağının içini ısırıp kanayacaktı. Herhangi bir tıbbi ekipmanın olmaması hastane tahminini yalanlıyordu. Burası birinin yatak odasıydı ama bu hiç mantıklı değildi. Yatağın yanındaki alçak komodinde bir çalar saat, lamba ve iki uyumsuz bardak altlığı vardı. Uzun bir şifonyer uzak duvar boyunca uzanıyordu ve üstünde kitaplar ve mücevherler vardı. Hemen arkasında, boşaltılması gereken bir çamaşır sepeti vardı.

Sonra Jean'in gördüğü tek şey, önemli olan tek şey, yatağın ayakucundaki kısa sandalyede oturan kadın oldu. Renee Walker çoraplı ayaklarını ayakucuna dayamış, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde oturuyordu. Omuzlarının rahat çizgisine ve yüzündeki sakin ifadeye rağmen, gözleri keskin bakışlarla onu izliyordu. Jean gözlerini dikmiş, bunun bir anlam ifade etmesini bekliyordu.

"İyi akşamlar," dedi uzun uzun. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Bir an için Evermore'a geri dönmüş, ustanın Riko'ya Kengo'nun öldüğünü söylemesini izlemişti. Efendi cenaze işlemleri için özel bir jetle New York'a gidecekti ve Riko onun yokluğunda Kuzgunlara göz kulak olacaktı. Riko geride kaldığını iddia etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de çaresizce ustayı çıkışa kadar takip etmişti. Jean'ın yirmi saniyelik huzurunu Renee'ye mesaj atarak etmişti. Riko onu alıp Kara Salon'a doğru yola çıktığında başına gelecekleri biliyordu ama Riko'nun emirlerini reddedemezdi.

Düşünceleri Riko'nun vahşi şiddetini geçip gitti, ama ondan sonraki her şey bir bulanıklıktı: binlerce mil öteden bağırان boğuk sesler, uzaktaki yol

Bitmek bilmeyen, acı dolu bir araba yolculuğunun gürültüsü ve bir adamın uyuşmuş bedenini yabancı bir eve taşıırken sigara dumanı ve viski kokusu.

Hayır, diye düşündü Jean. Hayır, hayır, hayır.

Sormak istemedi ama sormak . Kalbi boğazında düğümlemişken kelimeleri çıkarmak üç deneme gerektirdi: "Neredeyim ben?"

Renee'nin bakışları pişmanlık duymadığı kadar sarsılmazdı da. "Güney Carolina."

Jean ayağa kalkmak için bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ama bu o kadar acıttı ki neredeyse kusacaktı. Nefes nefese kaldı, kalbi gözlerinde ve parmak uçlarında çarpıyordu ve Renee'nin önünde durmak için hareket ettiğini uzaktan fark etti. Onun ayağa kalktığını bile duymamıştı ama şimdi dikkatli elleriyle kaburgalarının çizgisini kontrol ediyordu.

"Bırakın beni," dedi, sanki şu anda bedeni üzerinde herhangi bir kontrolü varmış gibi. Gözlerini kırıştırarak görüşündeki siyah noktaları sildi, yükselen vadinin bulanık sıcaklığı ile baş döndürücü düşme hissi arasında kaldı. Hangisinin önce geleceğinden emin değildi, bilinç kaybı mı yoksa öğürme mi, ama hangi sırayla olursa olsun ölümcül olması için dua etti. "Bırakın beni."

"Yapmayacağım. Uzan."

Renee bir elini onun omzuna götürdü ve diğer elini de onu sabitlemek için yanında tuttu. Jean sadece bir saniyeliğine direnmeye çalıştı; karnını germek yakın zamanda tekrar yapmak istemediği bir hataydı. Renee onu sırt üstü yatırdı ve battaniyeleri köprücük kemiğine kadar çekti. Gözlerini teker teker kontrol etti, ondan başka tarafa bakmaya çalıştığında çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu. Jean, bitkin ve kırık bedeninin toplayabildiği tüm öfkeyle ona kaşlarını çattı.

"Seni affetmeyecek," dedi Jean. "Ben de affetmeyeceğim."

"Ah, Jean," dedi Renee, gözlerine ulaşmayan tatlı bir gülümsemeyle. "Bunun için affedilmeyeceğim. Biraz uyumaya çalış. Bu sana her şeyden daha yardımcı olacaktır."

Jean, "Hayır," diye ısrar etti ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

-

Bu bir kabus olmalıydı.

Eğer dünyada adalet varsa, Jean Evermore'da efendisinin sabırsızlığı ve Riko'nun nefretiyle uyanacaktı. Ama Jean kendini derinliklerden dışarı sürüklediğinde, hâlâ o soluk yatak odasında idi, tek bir yatak vardı ve Renee yatağın ayak ucunda nöbet tutuyordu. Üzerinde yeni bir şey vardı ve yatağı kesen ışık sabahın yumuşak ışıltısıydı. Jean titizlikle kol ve bacaklarını kontrol etmeden önce bir kez daha zihinsel kontrol yaptı.

kendini tekrar yukarı itti. Renee'nin bakışları sakindi ama Jean onun huzurlu tavrına bir daha asla güvenmeyecekti. İkisini de lanetlemişti.

"ben?" sordu, cevabın bu sefer farklı olması için dua ederek.

"Güney Carolina," dedi hiç tereddüt etmeden. "Daha açık bir ifadeyle, takım hemşiremiz Abby Winfield'in evindesiniz. Bugün 15 Mart" dedi. sormayı düşünmeden önce. "Dünden bir şey hatırlıyor musun?"

"Buraya dün geldim," dedi Jean. Bu tam olarak bir soru değildi, ama bir cevap için ona baktı. Riko'nun beynini ne kadar sarstığından emin değildi ve Renee'nin başını sallaması biraz yardımcı oldu. O kanlı anılardan ve onunla yaptığı son konuşmadan sonra bütün bir günü kaybetmişti ama bu boşlukları bilinçsizlik olarak yazmaya istekliydi.

Jean bacaklarını dikkatlice yatağın kenarına doğru kaydırды. Sağ bacağı kendiliğinden hareket etti ama sol bacağı hareket ettirmek için ağrıyan ellerinin arasına almak zorunda kaldı.

Aldığı her nefes ve hareket ettiği her santim acıdan titremesine neden oluyordu. Pek çok yerinde derin ve kalıcı hasarlar vardı. Göğsüne ve bağırsaklarına asit gibi çökmüş, ondan geriye ne kaldıysa yiyip bitirmişti. Cehennem gibi acıyordu ama daha kötülerini de atlatmıştı. Neye mal olursa olsun bunu atlatacaktı.

"Jean," dedi Renee. "Olduğun yerde kalmanı tercih

ederim." "Beni durduramazsın," dedi Jean.

"Söz veriyorum yapabilirim," dedi. "Bu senin kendi iyiliğin için. Hareket edecek durumda değilsin."

"Beni hareket ettiren sendin," diye tersledi Jean. "Beni buraya getirmemeliydin. Beni Evermore'a geri götür."

"Yapmayacağım," dedi Renee. "Eğer bu seni tatmin etmiyorsa: Yapamam. Bay Andritch seni şimdilik Evermore'dan sürgün etti."

Jean ismi biliyordu, ama sadece hayal meyal. Renee onun sessizliğinin kavgacı olmaktan çok kafa karışıklığı olduğunu anlayınca açıkladı: "Kampüs başkanınız."

"Benim-" Jean'in kalbi dişlerinin arkasına çarptı. "Ne yaptın sen?"

Renee ayağa kalktı ve sonunda yatağın kenarına ulaştığında dizinin yanında durdu, pişmanlık duymayan ve boyun eğmeyen bir barikat onu şiltenin üzerinde tutuyordu. "Onu habersiz ve davetsiz olarak Yuva'ya gönderdim."

Jean ona bakarak, "Hayır," dedi. "Erişim yetkisi yok. Yetkisi yok."

"Onun için kaba bir uyanış oldu," diye itiraf etti Renee, ağzının kenarını çekiştiren acımasız bir gülümsemeyle. "Kapıyı açtırmak için tesisleri ve güvenliği yarım düzine kez aramak gerekti ve içeri girdiğinde?" Ellerini iki yana açtı.

jest yaparsın. "Seni görmek istedi ve Kuzgunlar ona yolu göstermemeyi bilemediler. Riko o sırada sahadaydı," diye açıkladı sormak zorunda kalmadan önce. "İçeri yeterince hızlı dönemedi. Oh, teşekkür ederim."

Son yorum onun yanından geçmişti. Jean onlara kimin katıldığını görmek için başını çeviremedi ama çok geçmeden elinde bir tepsiyle yaşlı bir kadın görüldü. Jean'in sporla ilişkili olduğunu bildiği bir şekilde uzaktan tanıdık geliyordu. Onu saha kenarında ya da bir ziyafette görmüştü, bu onun evinde tutulduğu takımın hemşiresi olması gerektiği anlamına geliyordu. Jean, Renee'nin komodini temizlemesini kapüşonlu gözlerle izledi.

İki bardak su, bir bardak soluk meyve suyu ve bir kase çorba ulaşılabilecek bir yere

Abby, Jean'e düşünceli bir bakış önce tepsinin sabit durduğundan emin oldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Jean ona sert sert baktı ama her gün Nathaniel ve Kevin'in tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalan bir kadının onun öfkesinden korkması mümkün değildi. Nitekim yaralarını kontrol etmek için eğildi.

Sargılarını ve dikişlerini incelerken bakışları klinikti ama omuzlarının çizgisini hissederken elleri hafifti.

"Konuşuyor muydu?" Abby Renee'ye sordu.

Renee, "Sesinde belirgin bir tizleşme var," dedi, "ama tamir edilemeyecek kadar hasar görmüş gibi görünmüyor."

Renee bardaklardan birini aldı ve ikram etmek için uzattı. Jean ne kadar fark etmemişti bile ama onlardan bir şey alırsa lanetlenirdi. Renee onu beklemekten memnun görünüyordu, bardağı onun morarmış ellerinden birine zorla sokmadan kolayca ulaşabileceği bir yerde tutuyordu. Abby'nin çalışmasını bir dakika boyunca izledikten sonra geç de olsa kendini açıklamaya çalıştığını hatırladı.

"Andritch'e bir seçenek sundum: iyileşmen için seni eve götürmeme izin ver ya da annemin kampüsünde başına gelenlerle ilgili çok kapsamlı ve grafik bir makale yayınlayacağını kabul et. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sessizliğimi satın almaktan çok mutlu oldu. Araştıracasına söz verdi, ben de karşılığında senin sağlığın hakkında onu bilgilendireceğime söz verdim. Şampiyonaya bu kadar az bir süre kala Edgar Allan'da büyük bir değişiklik göreceğimizden şüpheliyim ama şimdilik zaferlerimi kazanabildiğim kadar kazanacağım."

Jean sessiz kalma kararını unuttu. "Bu bir zafer değil, seni kibirli aptal."

Abby onun sesini duyunca irkildi ve dikkatli başparmaklarıyla boğazının kenarlarına . "Benim için nefes al."

Abby onun ellerini savuşturmaya çalıştı ama girişim Abby'nin canını ondan çok daha fazla yaktı ve Abby sadece onun tekrar sakinleşmesini bekledi. Adam suratsızca

Renee kendisine söyleneni yaptı ve hemşire parmaklarının altında boynunun nasıl hareket ettiğini hissederken Abby'yi dikkatle izledi. Abby ikinci kez nefes almak için tutuşunu değiştirdi, ancak daha önce önemsiz olan baskı burada bir poker gibi hissetti ve Jean kendini durduramadan dokunuşunun altında irkildi.

Bunu kızgınlığının arkasına saklamaya çalıştı ve ona salladı. "Benden uzak dur. Eve nasıl gideceğim?"

"Gitmiyorsun," diye hatırlattı Renee ona. "Andritch seni sıralamadan çıkardı ya da soruşturması bittiğinde çıkaracak. Hiçbir evrende Seni böyle gördükten sonra Edgar Allan'a geri dönmene izin veremem."

"Ben şimdi ve her zaman bir Kuzgun'um," dedi Jean. "Önemsiz bir adamın ne dediği önemli değil."

Renee buna inanmadığını belli eden hafif bir ses tonuyla, "Belki," dedi.

"Beni Evermore'a geri götür."

"Gerekirse yüzüm mosmor olana kadar söyleyeceğim. Gitmene izin vermeyeceğim." "Beni burada tutmaya hakkın yok."

"Sana bunu yapmaya hakkı yoktu."

Jean kısa ve keskin bir kahkaha attı ve acının yakmasına izin verdi. Renee, Jean'in Riko'yla olan ilişkisi hakkında olması gerekenden daha fazla şey biliyordu.

Kevin'in düşüncesiz patavatsızlığı, bu yüzden kesinlikle bunun ne kadar açık bir yalan olduğunu biliyordu. Usta Jean'i yıllar önce satın almıştı ama ayaklarının altında o kadar çok Kuzgun varken öfkeli bir çocuğu terbiye edecek ne zamanı ne de enerjisi vardı. Bunun yerine onu Riko'ya hediye etmiş, yeğenine Jean'in terbiyesiyle ilgilenmesi için güvenmişti.

Riko'nun Jean'a istediği her şeyi yapmaya hakkı vardı; Jean şu andan ölene kadar onun malıydı.

Usta, Kuzgunlarını attıkları yanlış adım yüzünden yerin sokacak ve hoşnutsuzluğunu Riko'nun derisinin her zerresine işleyecekti, ama Riko

Sezon biter bitmez bu acıyı Jean'e ilgiyle aktaracaktı.

Jean Andritch'i içeri almamıştı ama Renee'nin onu aramaya geleceğini bilmesi onun suçuydu. Çenesini kapalı tutacak kadar akıllı olmadığı için evinden yüzlerce mil uzaktaydı.

Jean, Renee'yi gördüğüne pişman olmuştu. Merakına yenik düşüp Ocak ayında mesajlarına cevap verdiği için kendisinden nefret . Geriye dönüp baktığında

arkadan bıçaklayan kaltak.

"Bunu bana kimse yapmadı," dedi. "Antrenmanlarda sakatlandım."

"Ben Tilkilerle çalışıyorum," diye hatırlattı Jean'e Abby. "Onlar bile sahada birbirlerine bu kadar kötü zarar veremezler. Tanrı biliyor ya, yeterince denediler yıl."

"Yaptıkları her şeyde vasat olmalarını şaşırtıcı bulmuyorum."

"Bu," dedi Abby, çok dikkatli parmaklarını başının yan tarafına dokundurarak, "bir hücumdan değil. Kuzgunlar bile tam zırhla antrenman yapıyor, sanırım?"

Gözlerimin içine bak ve bir kaskın içinden saçının bu kadar büyük bir kısmını koparmayı nasıl başardıklarını anlat."

Jean'in eli beklenmedik bir şekilde yukarı kalktı, önce kendi elini sonra da kafa derisi boyunca ağrıyan noktaları buldu. Zihninin bir köşesinde anılar canlandı: Bir eli başını aşağıda tutmak için ağzını ve burnunu kapatırken, diğer eli olabildiğince sert bir şekilde çekiyordu. Bir an için yırtılan, soyulan derinin verdiği his kör edici oldu ve Jean bir safra hücumuna karşı sertçe yutkundu.

Elini hızla kucağına bıraktı. "Sana bir

soru sordum," dedi Abby.

"Beni Evermore'a geri götür," dedi Jean. "Burada seninle kalmayacağım."

"Abby," dedi Renee, Jean'in suyunu tepsisine geri koyarken. O ve Abby ona tek kelime etmeden sessizce ayrıldılar. Jean, Abby'nin sesini duymuyordu.

kendi hayatını nasıl kurtaracağını bulmak için kapıyı arkalarından kapattı. Her şey Batı Virginia'ya dönebilmesine bağlıydı.

Kaçırılmış olmasını ya da Andritch'in işe karışmış olmasını değiştiremezdi ama çabuk eve dönerek sadakatini kanıtlayacaktı.

Stadyum ve Yuva için şifreleri vardı, bu yüzden güvenliği atlatıp içeri girmesi gerekiyordu. Andritch'in Kuzgunlara ne söylediği önemli değildi; tek bir tanesi bile onu kapıdan geri çevirmeyecekti. Kimse Evermore'dan uzaklaşamazdı.

Kevin hariç. Nathaniel hariç.

Bu düşüncelerin hiçbir faydası yoktu, göğsünü zehir gibi yakıyordu ve Jean kalçalarına olabildiğince sert vurdu. Acı kafasında beyaz bir gürültü yaratarak tehlikeli düşünceleri bastırdı ve Jean zihni tekrar toparlanana kadar olabildiğince yavaş nefes alıp verdi. Jean ceplerini kontrol etti. Telefonu boş geldi.

Bir an sonra tanımadığı gri bir şort giydiğini fark etti. Gri, siyah değil. Jean en son ne zaman renkli giymesine izin verildiğini hatırlayamıyordu. Belki Marsilya, ama Jean emin olamıyordu. O zamanlar

Fransa'dan on dört yaşında ayrılmıştı ama Yuva'da geçirdiği uzun yıllar daha önce sahip olduğu her şeyi yıpratmıştı. On altı saatlik günler ve Riko'nun yürek parçalayan acımasızlığı, geriye kalan ruhunu söküp atmıştı. Daha önceki her şey parçalanmış bir karmaşadan ibaretti, rüyalar o uyandığında net bir şekilde hatırlayamadan dağılıp gitmişti.

Bir an için bu acı korkudan çok keder gibi geldi ama Jean için kendine tekrar vurdu. Daha önce ne olduğunun bir önemi yoktu; geriye dönüş . Önemli olan tek şey bugünü, yarını ve ertesi günü atlatmaktı. Önemli olan tek şey eve dönmektir.

Ben Jean Moreau. Benim yerim Evermore. Dayanacağım.

Jean kendini yatağın kenarına yaklaştırdı ve ayaklarının kaba halıya değmesine izin verdi. Kendini itmek zorunda kaldığı için ayağa kalkması beş deneme sürdü.

Elleriyle yatağın üzerinden kalkmaya çalıştı. Her denemenin neden olduğu bıçak gibi acı, boğazında delikler açan titrek, çaresiz nefesler almasına neden oldu.

Jean ileri doğru bir adım atmaya çalıştı ama sol bacağı ağırlığını kaldırmayı reddetti.

Bir kaya gibi yere düştü ve düşüşünü durduracak bir şey aramaya başladı. Eli tepsie çarptı ve içindekiler saçıldı. Meyve suyu ve suyun buzısırtığı, çorbanın kavurucu sıcaklığı kadar kötü değildi. Yere çarptığında göğsünde ve dizinde hissettiği sarsıcı acı her ikisinden de kötüydü ve Jean çılgılık atamadan elini ısırarak kanamasını sağladı.

Geri dönmek için yeterince güçlü olmadığına dair dehşet verici şüphe Evermore'un tek başına olması neredeyse sonunu getiriyordu. Jean kemik bulma umuduyla daha sert ısırды ama sonra eller üzerine kapandı. Kulaklarındaki uğultudan kapının açıldığını bile duymamıştı.

"Hey," dedi kulağına bir erkek sesi ve Koç Wymack, Jean ölümcül tutuşunu gevşetene kadar bileğini çekiştirdi. Bir saniye sonra Wymack iki kolunu da altına aldı ve Jean'i yerden kaldırıp şaşırtıcı bir kolaylıkla yatağa geri koydu. Tekrar kapıya yönelmeden önce Jean'e hızlıca bir göz attı.

Uzak duracak kadar iyi değildi ama en azından döndüğünde kapıyı arkasından kapattı. Yanında birkaç ıslak bez getirmişti. Jean ondan bir tane almaya çalıştı ama Wymack sadece Jean'in elindeki kanlı ısırık izlerini temizleyebilmek için ön kolunu tuttu. Eldiveni yarayı gözlerden saklayacağı için Jean yarayla ilgilenmiyordu ama Wymack'in elinden kurtulmak için yeterince sert çekemiyordu.

Wymack işi bitince bıraktı ve Jean'in çıplak kollarındaki ve göğsündeki çorba ve meyve suyunu dikkatle koyuldu. Sadece işi bittiğinde

Jean'e ciddi bir bakış atıp, "Biri senin yürümemen gerektiğini söylemeyi unuttu mu? Aklından ne geçiyordu?"

Jean, "Eve gitmek istiyorum," diye ısrar etti.

Wymack'in bu yüzden ona attığı bakış, Riko'nun ona yaptığı her şeyden daha fazla canını yakmıştı ve Jean gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

"Biraz dinlen," dedi Wymack. "Öğleden sonra konuşacağız. Al."

Jean hapları dudaklarının arasından geçiren parmakları ısırmayı düşündü ama Wymack bir koçtu, bu da onun yasak olduğu anlamına geliyordu. İlaçları kuru kuru yuttu ve Wymack dikkatle yataktan kalkarken gözlerini tavana dikti.

Jean, Wymack yerden dağılmış ve kırılmış tabakları toplarken bardak gümüş takımların şingirtisini duydu ama adam odadan çıkmadan önce uyumuştı.

-

Birkaç saat sonra uyandığında Wymack yine başucunda bekliyordu ve görünüşe göre bir gazeteye dalmıştı. Komodinin üzerinde iki fincan duruyordu ve Jean sade kahvenin baştan çıkarıcı kokusunu aldı. Bu, ona ne kadar aç ve susuz olduğunu hatırlatan, ihtiyacı olmayan bir tetikleyiciydi ve Jean salyangoz hızıyla doğruldu. Dikkatli olmasına rağmen, ağırlığını yatak başlığına verdiğinde zar zor nefes alıyordu.

Şu anda dolu bir bardağın ağırlığını kaldırıp kaldıramayacağını bile merak ediyordu. Burada barınıyor olması yeterince kötüydü; eğer onu kaşıkla beslemeleri gerekiyorsa, kendi dilini ısırıp koparabilir ve bu işi bitirebilirdi.

Wymack başını kaldırdı. "Banyo mu?"

Hayır diyebilmeyi diledi. "Nerede o?"

Wymack elindeki kâğıdı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Sol bacağınıza ağırlık vermeyin."

Jean çok dikkatli bir şekilde tekrar yataktan kalkmaya çalışmaya başladı.

Jean kendini yukarı itmeye çalışırken Wymack onun üst kollarını sıkıca kavradı ve Jean bacakları neredeyse onu tekrar bıraktığında anladı.

Wymack'ın tutuşu kadar sıkıydı. Acıyordu ama Jean'in düşmesini engellemeye yetiyordu ve Wymack kendi bedenini koltuk değneği olarak sundu. Jean bu sefil durum hakkında bir şey söylememek için yanağının içini çiğnedi.

Banyo soldan bir kapı aşağıdaydı ama oraya varmak sonsuza kadar sürdü. Wymack onu tuvalete en yakın duvara yasladı ve işini huzur içinde halletmesi için bıraktı. Lavabonun çalıştığını duyar duymaz geri döndü ve parmak eklemlerini kapıya vurarak içeri girdi.

Uyarı. Çimlerin büyümesinden daha yavaş hareket ederek yatak odasına .

Yatağa ulaştığında Jean'in gözleri kayıyordu.

Belki de acı yüzünden halüsinasyon görüyordu ama şimdi kahvenin yanında dumanı tüten bir kâse yulaf lapası duruyordu. Jean'in midesi hırçın bir homurtuyla ona ihanet etti.

"Ye," dedi Wymack. "Neredeyse otuz saattir sana sudan başka bir şey ."

Jean ellerinin çoğunu boyayan çürüklere baktı, sonra isteksiz bakışlarını ön kollarındaki çiğ deri şeritlerine sürükledi. Riko onu çıplak tende kullanılamayacak kadar kaba ve yırtık pırtık olan raket bağlarıyla bağlamıştı. Jean'in her iki kolunda altı ya da yedi yerde ip yanığı vardı ve bilekleri de yıpranmıştı. Riko yıllardır Jean'i bağlamakla vakit kaybetmemişti, Jean'in Riko'nun vermek istediği her cezaya boyun eğeceğini biliyordu.

Bu tür yöntemlere başvurmak zorunda kaldığı son zaman-

Jean bu düşüncüyü zorla rayından çıkardı, içinden kolayca çıkamayacağı anılara doğru yan yatmayı reddetti. Bazı kutular kapalı kalmalıydı, onları kapalı tutmak için her parmağını kırması gerekse bile. Eğer Riko bu sefer onu bağladıysa, bunu hak ettiği için yapmıştı. Riko'nun ellerini boğazından çekmeye çalıştığı anda sadakatsizliğini kanıtlamıştı.

Jean, "Ben daha sonra yiyeceğim," dedi.

"Buğday kreması," dedi Wymack. "On dakika sonra ne kadar berbat biliyor musun?" Cevap beklemeden kaseyi aldı ve Jean'in yüzüne o kadar yakın tuttu ki, buharın çenesini yaladığını hissedebiliyordu. "Ben hallederim. Sen sadece kaşığı idare etmekle ilgilen."

"Aç değilim," dedi Jean.

"Sen , ama ellerim üşüyor, o yüzden bu kâseyi burada tutmaya devam edeceğim."

Jean çenesini söylemeyeceği kelimeler, cevaplarına güvenmeyeceği talepler ve sorular üzerinde çalıştırdı. Şüphesiz bu bir numaraydı, sopadan önce havuç, gardını aşmanın bir yolu, böylece diğer tarafta ne bulurlarsa kullanabileceklerdi. Rol yapıyor olmalıydı ama Wymack bu şarkılı danslı oyunu o kadar çok oynamıştı ki perdenin inmesini beklemeyi unutmuştu. Belki de Tilkiler'in bir reklam gösterisi değil de gerçek bir yatırım olduğunu iddia etmek için çok uzun zaman harcamıştı.

Jean yemeği görmezden gelmek istedi ama o kadar acıkmıştı ki kendini hasta hissediyordu. Sonunda, sadece gücünü geri kazanmaya ihtiyacı olduğu için buna devam etmeye karar verdi.

Jean elini uzattığında Wymack zafer kazanmış gibi görünme nezaketini göstermedi.

Wymack'in bakışları Jean'in hırpalanmış yüzünde delikler açmadan yemek yiyebilsin diye bakışlarını uzaktaki duvara dikti. Jean kendini beslemeye çalışırken parmakları zonkluyordu ve Wymack'in yardımını için geç de olsa minnettar oldu.

Wymack boş kâseyi Jean'in kahvesiyle değiştirdi. Şimdiye kadar ılıktan biraz daha sıcaktı ama Jean bir şekilde yarısını içti. Sessizce reddederek başını başka yöne çevirdiğinde, Wymack onu bir kenara bıraktı ve kendi fincanını boşalttı. Bedensel işlevleri nihayet yerine gelen Wymack sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Jean'e, Jean'in karşılık vermemesi gerektiğini çok iyi bildiği araştırmacı bir bakış attı.

"Dün gece Koç Moriyama ile konuştum."

Jean nasıl nefes alacağını unuttu. "O yas tutarken onunla konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Eminim çok üzölmüşdür," dedi Wymack hiç acımadan. "Çok fazla kelimeyle söylemedi ama ben onu aradığımda Andritch'ten çoktan fırçayı yemişti. Ona bu işi hallededeğimizi söyledim.

Davet edilmeden önce müdahale ettiğimiz için tıbbi faturalarınız ve iyileşme sürecinizle ilgili güncel bilgileri ona zamanında göndermeyi kabul ettim. Aynı şey

Kevin güneşe geldiğinde yaptığımız anlaşma gibi. İşime geldiğinde ağzımı sıkı biliyor."

Jean midesindeki kıvrımın pişmanlık mı yoksa tiksinti mi olduğundan emin değildi. Wymack durumunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında bile değildi. Usta, koçlara müdahale ederek I. Sınıf takımların istikrarını bozmakla ilgilenmiyordu, bu yüzden Wymack onu zorlayana kadar, ne olursa olsun ona vurmayacaktı.
ne kadar sinir bozucu olduğunu.

Öte yandan Riko bir yıldan uzun bir süredir Wymack'i öldürmek istiyordu. Kendini tutmasının nedeni amcasının intikamından korkması olabilirdi ama Jean bunun temelinde Riko'nun karmaşık baba kompleksinin yattığını biliyordu. Kayleigh'nin mektubunu neredeyse Kevin kadar çok . Riko henüz o çizgiyi tam olarak geçememişti ve bu yanından kesinlikle nefret ediyordu.

Jean boş boş Kevin'in bunu henüz anlayıp anlamadığını merak etti. "Kevin nerede?" "Blue Ridge," dedi Wymack. "Tilkiler bahar tatili için bir kulübe kiraladılar.
Mola."

"Kevin değil," diye ısrar etti Jean. "Mahkemeden bu kadar uzağa

gitmez." Wymack, "Uygun bir şekilde motive edilirse gider," dedi. Kaygısız bir omuz silkmeye gülünç bir yalan. "Bu hafta sonu şehre dönüyor olmalı. Pazar, sanırım? Eğer onunla konuşmak istersen, sana uğramasını sağlarım.

bavulunu açar açmaz. Yerleşik drama kraliçesinden bahsetmişken..." Wymack söze başladı ama kelimeleri nasıl sıralayacağını bulması bir dakika sürdü.

"Farkında mısın bilmiyorum ama onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum.

Senin sözde efendin," dedi, sesinde nefret dolu bir tını vardı,

"ve o orospu yeğeni. Kevin transfer olduğunda bize gerçeği söyledi, böylece neye bulaştığımızı bilecektik. Neden Evermore'a geri dönmek zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum ve orada seni neyin beklediğini de

biliyorum.

Sana bir daha dokunmasına izin vermeden önce bu evi yakacağım."

Eğer elleri tekrar çalışmaya başlarsa, Jean bir daha Kevin'i gördüğünde onu boğarak .

Renee ona Ocak ayı başında mesaj atmaya başlamıştı ama Jean onun neşeli sorularına ve kontrollerine yanıt vermek için iki hafta beklemişti. Renee "Kevin bana her şeyi anlattı" diyene kadar Jean sessizliğini bozmak için irkilmıştı. Renee'nin Moriyama ailesi hakkında bildiklerini öğrenmek yeterince zordu ama Jean, Kevin'in geçmişi nedeniyle ona sırrını açtığını düşünmüştü. Şimdi tüm Tilkilerin bildiğini ve korkacak kadar sağduyulu olmadıklarını duymak on kat daha kötüydü.

Onlarda ciddi bir sorun vardı ama Jean, Kevin'in haklı olduğunu istemeden de olsa kabul etmeden bunu söyleyemezdi. Yine de, bu kadar geri dönülmez beyin hasarına neyin yol açabileceğini merak etmek zorundaydı.

Bu kadar güneyde suda bir şey mi? Belki de Foxhole Court'ta karbonmonoksit zehirlenmesi.

"Kimse bana dokunmadı," dedi Jean. "Antrenmanlar sırasında sakatlandım."

"Kapa çeneni. Senden bir itirafta bulunmanı istemiyorum," dedi Wymack. "Sen bu haldeyken ve özellikle de Aralık ayında Neil'i havaalanından almak zorunda kaldıktan sonra buna ihtiyacım yok. Ama bildiğimizi bilmeni istiyorum ki bu mücadeleye gözümüzü dört açarak girdiğimizi söylediğimde bana inanabilesin.

Renee senin peşinden giderek neyi riske attığını biliyordu. Kimi karşısına aldığı bilerek bu kararı verdi ve bize neye mal olursa olsun onun yanında duracağız."

"Bu kararı vermek ona düşmezdi," dedi Jean. "Eğer beni Evermore'a göndermeyecekseniz, telefonumu geri verin. Ulaşımı kendim ayarlayacağım."

"Telefonunu kapattım ve dondurucuya koydum," dedi Wymack. "Patlıyordu ve cıvıltısını dinlemekten gerçekten yoruldum. Buradan nereye gideceğimize karar verdikten sonra geri alabilirsin."

"Biz diye bir şey yok," diye ısrar etti Jean. "Sen benim koçum değilsin." "Efendin değilsin demek istiyorsun."

Jean bu sivri yanıtı duymazdan geldi. "Ben bir Kuzgunum. Benim yerim Evermore'dur."

Wymack sessiz bir sabır önerisiyle burnunun kemerini sıktı. Jean aptalca bir şekilde bunun adamı yıprattığı ve tartışmayı kazandığı anlamına geldiğini düşündü ama sonra Wymack cebinden bir telefon çıkarıp tıklamaya başladı. Çaldığından emin olmak için uzunca bir süre kulağına götürdü, sonra hoparlöre aldı ve aralarında tuttu. Jean'in merak etmesi uzun sürmedi; arama ikinci çalışta cevaplandı.

"Moriyama."

"Koç Moriyama, yine ben Koç Wymack," dedi Wymack. Jean'e bilmiş bir bakış gönderdi ve Jean onun gerginleştğini geç de olsa fark etti. "Gününüzü böldüğüm için üzgünüm ama bir konuda yardıma ihtiyacım var. Jean sürekli benim bakımımı reddedip yataktan kalkmaya çalışıyor. Abby seyahat etmeyi düşünebilmesi için üç hafta daha geçmesi gerektiğini söyledi ama Jean'in sinirlerinin yatışması için ikinci bir görüşe ihtiyacı var. Ona kıpırdamadan oturmasını söyler misin? Seni onunla hoparlöre aldım."

Usta hiç istifini bozmadı ve cevabı tam da Jean'ın beklediği gibiydi: "Moreau'nun sağlığına öncelik vereceğinden eminim. İyileşmesinin Edgar Allan'daki hepimiz için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Jean gizli mesajı açık ve net bir şekilde duydu: bir an önce eve dön ya da acı sonuçlarına katlan. Ağzını açtı ama Wymack sesindeki çelikle onu alt etti.

"Kusura bakmayın ama sizi basmakalıp sözler için aramadım," dedi Wymack. "Eğer bu içi boş saçmalıkları isteseydim, dolar dükkanından bir geçmiş olsun kartı alırdım. Sahalara dönmesine en az üç ay var. Şu anda size bir faydası yok ve bu süre zarfında ona göz kulak olmak bizim için zor değil. Kendini daha fazla yaralamadan bir yere gitmemesini söyle."

Lütfen."

Son kelimedeki yırtık pırtık ısıruk, Jean'in varlığından bile haberdar olmadığı çatlakları kemirdi. Bunun üzerinde durmayı reddetti ama bir yanıt beklerken nefesini tuttu.

"Temelsiz düşmanlığınız her zamanki gibi canlandırıcı," dedi usta. "Moreau?"

"Evet," diye düzeltti Jean son anda, "Koç?"

"Koç Wymack'in kendi kuduz kadrosuyla yeterince sorunu var. Sana ne diyorsa onu yap ve şimdilik olduğun yerde kal. Hareket edebilecek kadar iyi tekrar konuşacağız."

"Koç, ben-" *Özür dilerim, lütfen beni affedin, söz veriyorum deniyorum,* "-anlayın."

Hat çok sessizdi ama Jean'in telefonu kapattıklarını anlaması bir anını aldı. Wymack telefonunu parmaklarının keskin bir hareketiyle kapattı ve küçük şeyi büyük elinin içinde boş yere ezmeye çalışırken parmak eklemleri bembeyaz oldu.

"Bu adam yüksek hızlı, kafa kafaya bir çarpışma için yıllarca gecikti." Kupasını aldı, boş olduğunu geç de olsa hatırladı ve künt yan taraftaki tırnakları. "Bu kolaylaştırıyor, değil mi? Seni esir tuttuğumuzu biliyor ve buna karşı koymayacak."

Wymack gerçekten de bu konuşmadan galip çıkacağını düşünmüştü. Jean saflığı yüzünden ondan nefret etmek istiyordu ama çok yorgundu.

"Artık seyahat etmek için güvendeyim," dedi Jean. "Beni eve gönder."

Wymack'in aynı nasıl hem bu kadar kızgın hem de bu kadar bitkin görünebildiğinden emin değildi Jean. Nankörlüğüne karşı bir tepki almak için hazırlandı ama Wymack'in tek söylediği, "Hayır," oldu.

"Beni burada tutamazsınız."

"Gitmiyorsun," dedi Wymack. "Seni tekmeleyerek ve bağırarak bitiş çizgisine sürüklemek zorunda kalsak bile bunu atlatacaksın. Ve tekrar yataktan çıkmayı düşünmeden önce, kendi koçunun sana yerinde kalmanı emrettiğini unutma. Şimdilik bize bağlısın."

Wymack bir dakika bekledi, Jean'in cevap vermeyeceğini anladı ve sonunda, "Bakalım Abby'de bize ihtiyacın olursa diye yanına bırakabileceğimiz bir zil ya da benzeri bir şey var mı? Bu arada, kadar dinlen. Bırak koçun için ben endişeleneyim. Sen kendin için endişelen, başka bir şey için değil, Anladın mı?"

Bunu ne kadar kolay söylemişti, sanki Jean diğerlerinden ayrı kendisi için endişelenebilirmiş gibi. Adam onu öldürtmeye çalışıyordu.

"Anlıyor musun dedim?" Wymack ayağa kalkarken sordu.

Jean en azından pis bakışlarını uzaktaki duvara yöneltecek kadar kendini korumuştı. "Evet."

Aslında bilmiyordu ama bunu Wymack'in duyması gerekmiyordu. Adam onu düşünceleriyle baş başa bıraktı ve Jean onları daireler çizerek kovalarken başının dönmesine neden oldu. Jean'in başı dönüyordu.

Usta, Abby ve Wymack onu seyahat için uygun bulana kadar burada kalmasını emretmişti ama bunda ciddi miydi? Bu gerçek bir emir miydi yoksa Jean'in ne olursa olsun eve dönmenin bir yolunu bulmasını mı bekliyordu? Jean dikkatlice dizini yokladı, ama sadece hafif bir

Parmak uçlarının basıncı, görüşünü yüzdürmeye yetti.

Abby birkaç dakika sonra elinde bir mutfak zamanlayıcısı ve yarısı su dolu küçük bir bardakla çıkageldi. "Zil bulamadım ama zamanlayıcıyı çalması için zorlayabilirsin," dedi onu kolayca ulaşabileceği bir yere koyarken. Suyu ona uzattı ve onun suyu alabileceğinden emin olana kadar elinde tuttu.

"İğrenç derecede gürültülü, bu yüzden evin neresinde olursak olalım duyacağımızdan eminiz.

Kullan, tamam mı? Sıkıldıysan, acıktıysan, ağrın varsa, ne olursa.

"David sana biraz daha şort ve boxer almaya gitti ama aklına başka bir şey gelirse bana haber ver, ben de ona mesaj atayım." Bir süre bekledi.

cebinden bir şişe hap çıkarmadan önce bir şey bulup bulamayacağını sordu. Adam elini uzatmayınca, iki kapsülü masanın üzerine salladı. Yanında çarşaflar. "Bunlar uyumana yardımcı olacak. Ne kadar çok dinlenirsen ve ne kadar az hareket edersen o kadar iyi."

"Dizimin nesi var?" Jean ona sordu.

Gerçek bir cevap vermeden önce ona soğukkanlılıkla "Bir antrenmanda sakatlandın," diye hatırlattı: "LCL'ni burkmuşsun."

Wymack, ustanın takdirini kazanmak için konuşmuyordu. Diziyle kaburgaları arasında kalan Jean yaz ortasına kadar kenara çekilmişti. Usta bu yüzden onu başlangıç kadrosundan çıkaracak ve Riko da yüzündeki numarayı tutturamadığı için onu eşek sudan gelinceye kadar dövecekti. Tekrar parçalara ayrılmak için tam zamanında iyileşecekti.

Jean hapları aldı. "Şişeyi bana bırak."

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedi ve onu çok fazla düşünceyle baş başa

bıraktı. İKİNCİ BÖLÜM

Jean

Hafta rahatsız edici bir bulanıklık içinde geçti. Jean, Wymack onu nihayet kuzeye transfer ettiğinde yeniden ayarlamamanın çok zor olacağını bildiği için Raven'in programına sadık kalmaya çalıştı ama onu merkeze alacak dersler ya da pratikler olmadan hizada çıkıyordu. Uyumaması gereken zamanlarda uyuyor, uyuması daha uzun süre uyuyor, Abby'nin ilaçları ve onca travmadan sonra iyileşmek zorunda kalmanın verdiği yorgunlukla . Kabuslar onu her zaman uyandırıyor, düşüncesizce saldırırken nefessiz acılar içinde bırakıyordu.

Jean, Wymack'in kendisine acıma ihtimaline karşı her gün ceplerinde ve çarşaflarda telefonunun olup olmadığını kontrol ediyordu ama telefonunu geri istediği her seferinde sakın bir ret cevabıyla karşılaşıyordu. Wymack'in arama yaparken izleyebileceğine dair söz vermesi bile yaşlı adamı etkilememişti ve Jean telefonu fırlatma dürtüsüne güçlükle karşı koyuyordu yastıklarını Wymack'in yüzüne doğru tuttu.

Her doğrulduğunda Zane'in yatağını aradı ama yatak odası yalnız düzenini koruyordu. Üç yıldır oda arkadaşı ve neredeyse iki yıldır da Raven'in ortağıydılar: arkadaş değillerdi ama en azından Nathaniel her şeyi mahvedene kadar şiddetli müttefiklerdi. Ocak ayı ikisinin de kurtulamadığı ya da geçmişte bırakamadığı bir kâbustu ve yalnız olmak ne kadar rahatsız edici olsa da Jean diğer adamdan kurtulduğu için o kadar çaresizce rahatlamıştı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Riko'nun yokluğuna tahammül etmek çok daha zordu. Kevin onları terk ettikten sonra Jean, Riko'nun ortağı olarak terfi etmişti. Geçen yıl Kral'ın bir ya da iki odasında kalmaya zorlanmıştı. Bir Moreau'nun her yerde peşine takılması Riko'yu derinden yaraladığından, Kevin'in sahip olduğundan daha uzun bir tasmaydı ama yine de Jean'i boğacak kadar kısaydı.

Noel tatilinde Nathaniel'e kısa süreliğine yeniden atanması, akıl sağlığı için çok ihtiyaç duyduğu bir merhem olmuştu.

Riko ve Zane yerine Wymack, Abby ve Renee kendi programlarına göre ellerinden geldiğince onu kontrol ediyorlardı. İhtiyaç duydukça onu tuvalete götürüp getirdiler, yemesi kolay hafif yemekler getirdiler ve okumayı reddettiği kitapları bıraktılar Günde bir kez-

Her gün mü? Jean artık bilmiyordu - Abby onu yıkayabilmek ve yaralarını kontrol edebilmek için kapıyı kilitledi.

Jean yavaş yavaş Riko'nun ona ne yaptığını tam olarak öğrendi. En kötüsü üç kırık kaburgasıydı, LCL burkulması ve bükülmüş ayak bileği hemen arkalarındaydı. Her tarafını kaplayan çürükler farklı derecelerdeydi.

Birçoğu hâlâ rahatsız edici derecede koyu renkteydi. Her kesik dikiş atılmasını gerektirecek kadar vahim değildi ve Jean'in kırık burnunun birkaç haftaya ihtiyacı olacaktı. Diğer her şeyle oyalanmayı reddederken bir türlü şey Jean'in saçlarıydı. Riko'nun ne kadarını koparmayı başardığına üzülecek kadar kibirliydi ama Abby'ye saçın ne kadar sürede uzadığını soracak kadar çaresiz değildi.

Asık suratlı düşünceleri kapının tereddütle çalınmasıyla bölündü. Kendisini esir alanlardan hiçbirini onu ziyaret etmekten bu kadar çekinmemişti. Jean henüz oturmaya zahmet etmemişti, bu yüzden başını o tarafa çevirip

yeni misafir odaya süzüldü. Koyu renk saçları ve yeşil gözleri Jean'in gözleri olması gerekenden daha hızlı doğrulmasına neden oldu. Sıkılmış dişlerinin arasından hoşnutsuzluğunu tısladı ve yatak başlığına yaslandı. O zamana kadar Kevin yatakta dizlerinin üzerine oturmuş, uzun bacaklarından birini altına almış, diğerini de yan tarafa sarkıtmıştı.

Jean birkaç gün Wymack'in kendisine yalan söylediğinden o kadar emindi ki, Kevin Day bronzlaşmıştı. "Mahkemeden ayrılmışsın," dedi, kendini tutamayacak kadar inanmamıştı,

"Dağlara gitmek için mi? *Sen* mi? Şampiyonanın ortasındayız."

"Bıçak zoruyla gittim," dedi Kevin, bir omzunu kaldırıp rahatsız edici bir şekilde omuz silkerek.

Kevin'in bakışları Jean'in üzerinde yavaşça gezinerek yaralarını geçirdi.

Jean onun bakışlarında öfke aramaması gerektiğini çok iyi biliyordu; Kevin'in yapabildiği en iyi şey dipsiz bir suçluluk duygusuydu. Kevin daha önce bundan daha kötülerini de görmüştü.

Bazen Riko, Kevin'in daha sonra onunla kalmasına izin veriyordu; çoğu zaman Kevin'in, çekilmez bir sürtük gibi davranarak Kuzgunların geri kalanının dikkatini Jean'in ıstırabından uzaklaştırmaktan başka seçeneği yoktu. Neyse ki ikisi için de Kevin ikincisinde ustaydı.

"Haziran'a kadar," dedi Kevin, hiçbir şey söylemeden.

"Evet," dedi Jean. Kapalı kapıya baktı ve sessiz ama gergin bir Fransızcaya geçiş yaptı. "Koçunuz efendiyi aradı."

"Hayatın için yalvarmak mı?"

"Birkaç hafta kalmam için izin istiyorum," dedi Jean. Başını iki yana eğdi ve Kevin'e kurnazca baktı. "Koçun onların sırlarını bildiğini iddia ediyor. Onlara her şeyi anlattığını söyledi. Yuva'daki her şeyi mi yoksa... her şeyi mi?" Burada bile bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu ama boşlukları doldurması için Kevin'e güveniyordu. Kevin cevap vermek yerine başını çevirdiğinde, Jean inanamayarak keskin bir nefes çekti. "Seni *embesil*. Aklından ne geçiyordu?"

"Değildim," diye itiraf etti Kevin. "Beni Evermore'a geri göndermesinden korktum. Üzgün değilim. Değilim," diye ısrar etti, Jean'in şüpheli bakışları karşısında biraz kaşlarını çatarak. "Beni barındırarak neye bulaştıklarını bilmeyi hak ediyorlardı."

"Bilmeyi hak ediyorlardı," diye yineledi Jean küçümsemeyle "Senin binlerce kez yalan söylediğini gördüm. Onlara gerçeği söylemek zorunda değildin."

Kevin aptallığını savunmak için nefesini boşa harcamadı ve şöyle dedi: "Seni geride bırakmamalıydım. Gittiğimi anladığında sana ne yapacağını biliyordum. Ama ben-"

Kevin duraksadığında Jean ona, "Beni de bunun bir parçası yaptın zaten," diye hatırlattı.

Kevin irkilmek nezaketini gösterdi. Jean eski ve çirkin bir öfkenin dallarının kıpırdadığını hissetti ve çürük bir elini çarşafın içinde düğümledi, sanki bir şekilde tek başına güç kullanarak onu uzak tutabilirmiş gibi.

"Bu benim tek şansımdı," dedi Kevin. "Benimle gelmeyeceğini biliyordum."

"Benim yerim Evermore," diye kabul etti Jean, "ama çıkarken boğazımı kesmek zorunda değildin."

Bir zamanlar bu aptal adam için her şeyi yapardı ve Kevin bunu biliyordu. Sonunda bunu Jean'e karşı kullanmış, kırık elinin yasını tutarken Riko'nun dikkatini dağıtması için Jean'e yalvarmıştı. Kevin ortalık yatışır yatışmaz Evermore'dan ayrılmıştı ve Riko ile efendiyi Jean'in masum ve cahil olduğuna ikna etmek haftalar almıştı. Ocak ayı bitmeden tüm zırhını değiştirmek zorunda kalmışlardı. Siyah dolgunun ne kadar kan emdiğini kimse göremiyordu ama tüm Kuzgunlar kokusunu alabiliyordu.

Bunca yıl başını eğdikten ve Riko'nun ona vermeyi uygun gördüğü her türlü cezaya katlandıktan sonra onların affını kazanmak bu kadar uzun sürmemeliydi, ama Kevin ikisini de lanetlemişti. Kevin, Riko'ya yalvarmıştı. Ona vurmayı bırakması için Japonca ve İngilizce konuşmuş, Riko ikna olmayınca paniğe kapılıp Jean'dan Fransızca yardım istemişti. O kadar iyi anlaşıyorlardı ki

Bu kadar uzun süre ketum davranmıştı ve Kevin her şeyi bir çırpıda mahvetmişti. ERC'nin Kevin'in yetenekleri hakkındaki değerlendirmesi ve bu küstahça itaatsizlik arasında, Riko uçuşunun kenarından dönmüştü. Kevin elini kaybetmiş, Jean de yılların güvenini yitirmişti.

"Özür dilerim," dedi Kevin sessizce.

Elini uzattı. Jean bir an için ona ters ters baktı ama Kevin onu beklemeye hazırdı. Sonunda Jean tutuşunu gevşetti ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Kevin'in elinin içine koydu. Kevin, Jean'in kolunu bir o yana bir bu yana çevirebilmek için parmaklarını hafifçe kıvırdı. Jean o çürüklerle yüzleşmek istemiyordu.

tekrar kabuk bağlamıştı, bu yüzden bakışlarını Kevin'in yanından karanlık televizyona çevirdi. Kevin sessiz bir komutla Jean'in parmaklarına dokundu ve Jean de karşılık olarak yumruk yaptı. Çok acıyordu ama yapabiliirdi. Kevin yorgunluktan mı yoksa rahatlamadan mı bilinmez bir iç çekti ve sordu,

"Ya öyle değilse?"

Jean ona boş bir bakış gönderdi. "Ne?"

Kevin'in ağzı sanki konuştuğuna pişman olmuş gibi şiddetli bir şekilde seğirdi. Tekrar konuşacak cesareti bulması bir dakikasını aldı ve kelimeler Jean'in elini Kevin'in gevşek tutuşundan çekmesine neden oldu: "Ya senin yerin Evermore'da olmasaydı?"

"Sahadan uzakta geçirdiğin bir hafta topla parçalanmış beynine zarar verdi mi?" Jean sordu. "Ben bir Kuzgun'um. Aksini ima etmeniz cahilce olduğu kadar aşağılayıcı da."

"Ya Edgar Allan gitmene izin verirse?" Kevin sordu. "Sen sahaya aitsin ama onların sahası olmak zorunda değil. Andritch'in Yuva'ya daha fazla müdahale etmesini engellemek anlamına geliyorsa, efendi bir transferi imzalayabilir. Nereye gittiğin önemli değil; yine de ait olduğun yere varacaksın."

Kevin kendi yüzünü işaret etti ve Jean onun mükemmel Court'u kastettiğini anladı. "Bu yeterli olabilir."

", " diye atıldı Jean ona. "Olabilir. Seni beceriksiz çocuk. Sen kendini unutmuşsun."

"Bana söyle," diye ısrar etti Kevin.

"Usta beni bırakmadan önce görürdü," dedi Jean ve bir manşeti takip ediyormuş gibi elini havada gezdirdi: "'Jean Moreau sakatlanarak süresiz kadro dışı kaldıktan sonra kendini öldürdü' haberi bize basının sempatisini ve kalan maçlarımızda ekstra bir avantaj kazandıracaktır."

Kevin bunu kabul etmeden önce şöyle düşündü: "Üç Büyüklerin maçlarını sarsar. Penn State altın bir fırsatı kaçırmazdı, ancak USC yas tutan bir kadroya saygı duyarak geri çekilirdi. Eğer onlar yapmadılar," dedi biraz . "Bence bu yıl gerçek bir şansları var."

"O palyaçolara olan körü körüne bağlılığın çok

yorucu." Kevin ona, "Bazılarını seviyorsun," diye

hatırlattı.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardı Jean onu, hiç eğlenmeden. Kevin tek omzunu hafifçe silkerek kaldırdı, sonuna kadar pişmanlık duymuyordu. Jean onu itme dürtüsüne direndi. dişlerini sıkarak yatağa uzandı. "Onlara yaltaklanma şeklin hiç yakışık almıyor."

"Onların nezaketi önemli," dedi Kevin. "Eğer birisi Kuzgunların USC geri çekildiği için kazandığını söylerse, Edgar Allan'ın itibarı daha az önem taşır. Efendinin buna izin vermeyeceğini biliyorsun. Bu yüzden şimdilik buradasın ve bu yüzden en azından finallere kadar yaşamana izin verecek. Bu senin tek kaçmak için bir şans."

"Ben bir Moreau'yum," dedi Jean, çok keskin bir sesle. "Sen kendi yerini unutmuş olsan bile ben kendi yerimi biliyorum."

"Andritch-"

"-benim efendim değil. İsteddiği kadar *git* diyebilir. Gerekirse yeniden düşünmesi için ona yalvaracağım."

Kevin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jean onun kazandığını sandı. Bu konuyu zorlamak zorunda kalması bile biraz sinir bozucuydu. Dört yıl boyunca birlikte yaşadığı Kevin Day, Jean'in Moriyamaları terk etmesini önerecek kadar kandırılmış olamazdı. Bunu düşünmek bile Jean'in kalbini mendeneye sokmaya yetiyordu, bu yüzden birinci sıradaki takımdan ayrılmak gibi daha kolay bir hakarete odaklandı.

Ülkedeki başka hiçbir takım onun yeteneklerini hak etmiyordu.

"Sen bir Moreau'sun," diye kabul etti Kevin sonunda. Jean bir an Kevin'in kendine geldiğini ve kendini hatırladığını düşündü, sonra Kevin, "O bir Wesninski'ydi," dedi. Yine de çekip gitti. Bize transfer evraklarını imzalamayı reddettiğini söyledi."

kaçırma sırası Jean'deydi. Açıkçası Nathaniel'in bu vahşi meydan okumanın sonuçlarından sağ çıkmasını beklemiyordu. Jean'in kendi zayıflığı olmasaydı, belki de Riko o gece onu gerçekten öldürebilirdi. Riko Nathaniel'e yavaşça su verirken onu tuttuğu için Nathaniel'in çıkardığı seslere karşı kulaklarını kapatamamış ve Jean ılgık atmamak için neredeyse kendi omzunu ısırmıştı. Jean dayanamayacak kadar kötüleşmeye başladığında, Riko geri çekilmek zorunda kalmıştı. Riko onu bu kadar korkak olduğu için affetmemişti, en başta böyle bir travma yaratmasındaki rolü bir yana.

"Jean. *Jean*."

Tırnakları bileğindeki çizgilere batarak onu o ana geri döndürdü. Jean bir elinin kendi boğazında olduğunu çok geç fark etti. Kevin'e bakma hatasını yaptı ve forvetin yüzündeki bembeyaz ifade Jean'in hangi anıların içinde sıkışıp kaldığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Jean nefes alamıyordu ama parmaklarını gevşemeye zorlamak neredeyse imkânsızdı. Kevin kabukları yırtıp açmak ve çiğ eti kazmak zorunda kaldı.

Jean merkezini tekrar bulamadan altından geçti. Sonunda Kevin'in elini serbest bırakmasına izin verdiğinde düzensiz, umutsuz bir nefes çekti.

"O ," diye fısıldadı Kevin. "Jean-"

Jean kalbinin çarpıntısından neredeyse onu duymuyordu.

Boğuluyordu, boğuluyordu, *lütfe durun lütfe durun lütfe*

"Yaptık," dedi ya da dediğini sandı. Ağzı ıslak bezin anısıyla ağırlaşmıştı. "Sonra Riko bana saçını boyattı ve onu eve gönderdi. Bizimle yaşayabilir ya da onlarla birlikte ölebilirdi." Jean refleks olarak tekrar boğazına ama Kevin onun elini tekrar battaniyeye bastırdı. Jean ürperdi ve anılarını tekrar hatırlamak için zorlamaya çalıştı. zihninin derinliklerinde. Kutuyu tekrar kilitlemeye çalıştığında zincirler korkunç derecede zayıflamıştı. Kendisini kurtaracak bir şey ararken Kevin'in ilginç cümlesine takıldı: "Wesninski *miydi?*"

"FBI'ın korumasını reddetti," dedi Kevin. "Yeni ismini yasallaştırdılar."

"Aynen böyle," dedi Jean, nasıl tepki vereceğini bilemeyecek

kadar boş bir sesle. "Jean."

"Eğer bana onun yolundan gitmemi söylersen, dişlerimle boğazını keserim,"

dedi Jean. "Git ve bir daha geri gelme."

Yarı yarıya bir tartışma bekliyordu ama Kevin söyleneni yaptı ve kendini dışarı attı. Jean kapının arkasından izledi. Kevin'in ona söylediği cahilce şeylerden sonra yatak odasına çöken sessizlik rahatlatıcı olmalıydı ama Jean'in kalp atışları kulaklarını tırmalayacak kadar yüksekti.

kendi göğsünü açtı. Bunun yerine ellerini kulaklarına götürdü ve her şey acıyana kadar içine gömüldü ama kulaklarındaki uğultu Kevin'in sesi gibiydi: *Uzaklaş, uzaklaş, uzaklaş.*

Tilkiler birkaç hafta içinde gitmesine izin vermeyeceklerdi. Bunu kendi adını bildiği kadar kesin olarak biliyordu. Jean'in seyahat etmeyi göze alabileceği kadar zaman geçtikten sonra usta onu arayacak ve Wymack buna karşı çıkacaktı. En azından yaz antrenmanları başlayana kadar Jean'i burada tutmak için mücadele edecek ve usta da şüpheleri üzerinden atmak için kabul etmiş gibi yapacaktı. Wymack'in

Kuzgunların Jean'i tekrar almasına izin vermeden önce evi yakacağına söz vermişti ama belki de efendisi onu alt ederdi.

Jean daha önce de yanmıştı ama sadece kibritle. O küçük ısırıklar olması gerekenden çok daha fazla canını yakmıştı. Gerçek ateşin onu yakaladığında nasıl hissettireceğini ancak hayal edebilirdi.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Wymack'e, birkaç saat sonra arabacı odasına akşam yemeği getirdiğinde. "Diri diri yanmak. Ölmek ne kadar sürer?"

Wymack sonsuz bir dakika boyunca ona baktı. "Bu sorunun cevabını bilmediğimi söylemekten mutluluk . Çakmağınızı kontrol etmem gerekir mi?"

"Hayır," dedi Jean. "Sadece bunu bana senin yaptığını hatırlamanı istiyorum."

Wymack yine de odayı kontrol etti, yastık kılıflarını ve çarşafı kaldırdı, Jean'in ödünç aldığı giysilerin ceplerini boşalttı ve komodinin altını üstüne getirdi. Hiçbir şey bulamayınca Jean'e uzun uzun baktı ve Jean ona hiç de güven verici olmadığını bildiği sakın bir ifadeyle baktı.

Wymack ikisinin de alamayacağını bildiği cevapları sorarak nefesini boşa harcamadı ve Jean'i rahatça yemeğiyle baş başa bıraktı.

Wymack bu gece hiç uyumayacaktı ama Jean kâbuslarının arasında biraz dinlenebilirdi, bu yüzden yine de bir zafer gibi hissediyordu.

-

Zafer kısa sürdü, çünkü Kevin ertesi gün geri döndü. Bu kez yanında Nathaniel ve evcil kalecisini de getirmişti. Nathaniel yatağın kenarında Jean'in dizine yakın bir yere tüneyerek ciddi bir bakışla Jean'in yaralarını inceledi. Kevin yatağın diğer tarafına geçti, kollarını o kadar sıkıca kavuşturmuştu ki sanki kendini sıkıştırarak var olmaktan çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Jean, Kevin'in yüzünde korkunun her tonunun nasıl görüldüğünü biliyordu ya da o öyle sanıyordu. Bu korkunç solgunluk yeniydi ve Jean onu oraya neyin getirdiğini bilmek istemediğinden emindi.

Kevin'e bakmak hâlâ Nathaniel'le yüzleşmekten daha kolaydı, çünkü Nathaniel'in numarasının olması gereken yerde yanıklar vardı. O lanet dövmenin Jean'e mal olduğu onca şeyden sonra, her yeri uyuşmuş, sonra üşümüş hissetti ve midesi öyle bir burkuldu ki, içinde parçalara emin oldu. Nathaniel'in yüzünü yırtma dürtüsü o kadar şiddetliydi ki zar zor nefes alabiliyordu.

"Merhaba Jean," dedi Nathaniel.

"buradan," dedi Jean, zar zor tanıdığı bir sesle. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Ama dinleyeceksin, çünkü az önce Ichirou'ya nerede olduğunu söyledim."

Yanlış duymuştu. Yanlış duymuş olmalıydı. Hiçbir evrende Ichirou Moriyama onlardan biriyle konuşmaya tenezzül etmezdi. Ama Kevin kalçasının yanındaki şilteye oturmak için sarkıyordu ve Nathaniel'in yüz ifadesi asıktı ama

Andrew'un kayıtsız ifadesine bakarken kararlıydı. Herkesin dikkatini verdiğinden emin olunca Jean'e döndü.

Nathaniel, "Babam hapisten çıktıktan hemen sonra öldürüldü," dedi. "Bütün bir hafta sonunu FBI ile kilit altında geçirdim ve onun suçlarını ve bağlantılarını bir araya getirmeye çalıştım. Ichirou, sonrasında cevaplar için bana gelecek kadar aile ismine saygı duyuyor. Varlığımızın değerini hesapladığını söyledi, ben de ona hayatlarımıza değecek tek gerçekle ödeme yaptım.

"Ona Riko'nun yeni imparatorluğunun istikrarı için bir risk olduğunu ve bu odadaki herkese karşı uyguladığı pervasız şiddetin çok fazla iz bıraktığını söyledim. Bir

Sporcu bu tür bir itme ve çekme gücüne sahip olmamalı ve eğer birisi trajedilerimiz arasındaki noktaları birleştirmeye başlarsa çok tehlikeli sorular sorulacaktır. Moriyama ailesini tehlikeye atar ve bir Wesninski elbette böyle biriyle ittifak yapamaz. Ichirou'dan beni tekrar yanına almasını istedim."

Kevin'in çenesi düştü ama Nathaniel onun tartışmasını beklemeden devam etti. "Ona Moriyama yatırımları olduğumuzun farkında ve bu şekilde var olmaktan memnun olduğumuzu söyledim." Nathaniel o kadar buz gibi gülümsedi ki Jean odanın birkaç derece düştüğünü düşündü. Yaptığı şeyin adrenalini

Çok güçlü bir adama oynamayı başardığı oyundan sağ kurtulmuş olması aklını başından alıyordu. Kendisine ve ekibine geri döneceğini bilmesine rağmen Riko'ya tekrar tekrar meydan okumasına neden olan da aynı kibirdi.

"Rakamları konuştuk: Kevin' sakatlanmadan önce ve sonraki değeri, ciroların ne kadar para getirdiği, profesyonel sporcuların ortalama ne kadar kazandığı..." Nathaniel elini rahat bir şekilde sallayarak bütün anlaşma. "Koç Moriyama'nın kontrolü altına girdiğimiz için, para aslında onun evcil hayvan projelerini beslemek için ona gidiyordu. Onun yerine Ichirou'ya geri ödemeyi önerdim.

Kevin yataktan odadan kaçacakmış gibi görüldüğünde, "Buna ihtiyacı var," diye ısrar etti. "Babamın tam olarak ne yapabileceğini ben bile anlamıyorum ama FBI enkazı karıştırmaya başladığı için sahip olduğu her şey dağılıyor. Ichirou daha fazla erişim için amcamla ittifak yapsa bile Avrupa'da para kaybediyor. Bizi beklerse ona geri vermekten mutluluk duyacağımız bir para."

"Kabul etti," dedi Nathaniel. "Profesyonel olduğumuz andan emekliliğimize kadar kazancımızın yüzde sekseni...? Sormadım," diye itiraf etti. "Şansımı yeterince zorlamıştım, anlaşmanın sona ereceğini ima etmek istemedim. Önemli olan anlaşmanın için de geçerli olması. Ben de kabul ettim.

ve bir sorun olmayacağını söyledim. Yok, değil mi?

Nathaniel, "Bu bir af değil ve gerçekten özgürlük de değil, ama bu bir koruma," dedi. "Artık ana ailenin mal varlığıyız. Kral tüm adamlarını kaybetti ve kardeşini karşısına almadan yapabileceği bir şey yok. Güvendeyiz-

iyi için."

Bunu o kadar kolay söylemişti ki, sanki buna gerçekten inanıyordu. Jean yüzünü ellerinin arasına gömdü ve tırnaklarını şakaklarına geçirdi. Bu bir kabustu; bir kabus olmak zorundaydı. Hiçbir gerçeklikte Ichirou Moriyama, Nathaniel Wesninski gibi önemsiz bir veletle tanışmaz ya da onun kendini beğenmişliğine kapılmazdı.

Riko'nun onu yenmek için çok uğraştığı önem. Mantiğin ötesine geçti.

Bunun gerçek olduğunu ve Ichirou'nun tamamen kardeşinin oyuncaklarını çalmaya niyetli olduğunu düşünmek. Jean buna inanmayı reddetti, çünkü eğer durup bunun ne anlama geldiğini düşünseydi-

Kapının kapanma sesi çok kesindi ama yanındaki ağırlık hâlâ duruyordu. Kevin Jeans'in dirseğine dokundu ve "Bana bak" dedi.

"Hayır," dedi Jean. "Ben bir Moreau'yum. Ben bir Kuzgun'um. Yerimi biliyorum. Bunu kabul etmeyeceğim."

"Bu iş bitti," dedi Kevin. "Bu konuda söz hakkınız yok."

Kevin sonunda ellerini çekerken Jean, "Bunu bize sen yaptın," diye onu suçladı. "Adını öğrendiğinizde bu vahşiliği ondan söküp atmalıydınız."

"Yapamadım," diye cevap verdi yorgun bir şekilde. "Onu evcilleştirmeye çalışan herkes başarısız oldu."

Jean Fransızca uzun ve alçak sesle küfretti ve Kevin'in elinden kurtuldu. Eğer Evermore'da kalmaya devam etseydi, bu anlaşmanın içine düşmeyecekti. Ocak ayında kendini lanetlemiş, Renee'ye cevap verdiği anda ilk domino taşını devirmişti. Güzel bir yüzün onu bir kez daha sikip atması ne kadar yerinde, ne kadar karakterine uygundu. Jean kendi gözlerini oymalıydı. gözlerini çıkardı, böylece bir daha asla baştan çıkamayacaktı, ama gözleri olmadan oynayamazdı ve eğer oynayamazsa-

Kevin ona alçak sesle ve ısrarla, "Riko, Ichirou'ya karşı hareket edemez," dedi.

"Efendi, Riko'nun yapabileceğinden şüphelenirse onu öldürür. de Ichirou'nun malına zarar vermeden sana bir daha zarar veremez. Yapar mısın? Anladın mı?"

"Anlaşmaya göre ben oynuyorum," diye karşılık verdi Jean. "Hangi durumda olduğunu söylemedi. Eğer Riko isterse-"

Jean'in eli kelimeleri havada kapmak için çok geç kalktı. Parmakları ağzında donup kaldı, Kevin'e ve onun içinden geçenlere bakarken

Kevin'in bunu gelmesi için dua etti. Kevin'in bakışlarındaki yoğunluk o kadar da şanslı olmadığını gösteriyordu ve Jean'in yumruğu hemen kendi tarafına sertçe indi. Beyaz bir acı patlaması, söylemiş olabileceği diğer pervasız sözleri yok etti ve Kevin onu omuzlarından yatak başlığına çarparken bile nefes nefese kalmasına neden oldu.

"Yapma," diye uyardı Kevin onu. "Bana yalan söyleyemezsin Jean. Denemeyi bırak."

Yalan söyleyemiyordu ama yine de söylemek zorundaydı. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. Jean'i kimin incittiğini ikisi de biliyordu ve Kevin bunun büyük bir kısmında yanındaydı ama Jean bunu en son kabul edeli yıllar olmuştu. Başını eğip kabullenmek daha kolaydı. Aydan aya, yıldan yıla başına , Moreau olmanın bedeliydi. Atamak için Suçlamak kızgınlık doğuracaktı ve kızgınlık onu sadece kıracaktı. Kaçış yoktu; sadece geçip gitmek vardı.

"Ben bir Moreau'yum," dedi Jean.

"Evet," diye kabul etti Kevin, "ama sen bir Kuzgun değilsin."

"Benim yerim Evermore," dedi Jean. "Profesyonel olarak oynamam ve maaşımdan vazgeçmem emredildi. Hiçbir yerde Edgar Allan'ı terk etmem gerektiğini söylemedi. Ayrılmayacağım. *Bırakmayacağım.*"

Kevin, "İkimiz de geri dönersen Riko'nun sana ne yapacağını biliyoruz," dedi. "Seni Ichirou'ya kaptırmadan önce öldürecek. Eğer bunu kendisi yapmazsa, seni sahada sakat bıraktığında kardeşini buna zorlayacak. Söylemesen bile bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Kevin ona elini salladı, ama Jean gözlerini ondan kaçırdı ve bir şey söylemeyi reddetti.

sözlerini kabul etti. Kevin boştaki elini hiç şaşmadan Jean'in yaralı dizine götürdü ve sertçe çimdikledi. Jean verdiğinde irkilmedi bile ve Jean sonunda somurtkan bir şekilde onun bakışlarıyla karşılaştı. Kevin Jean'in dikkatini çekene kadar bekledi ve şöyle dedi: "Sen bir Moreau'sun. Moriyamalar'a aitsin. Ama artık onlara değil."

"Dur," diye uyardı Jean onu. "Bana böyle şeyler söyleme."

Kevin bunu görmezden geldi. "Yeni bir efendin var ve sana onun için almanı emretti. Eğer Edgar Allan'a dönersen, bu emirlere karşı gelmiş olursun. Efendinizin sizden istediği hiçbir şeyi reddetme hakkına sahip değilsiniz. Başka hiçbir şeye inanmasanız bile bu gerçeğe inanın. Seni hayatta tutacak tek şey bu." Kevin itiraz edip etmeyeceğini anlamak için bir süre baktıktan sonra şöyle dedi

"Bu baharı iyileşerek geçireceksin ve sonra sana oynaman için yeni bir takım bulacağız. Bir daha asla Kuzgun olamayacaksın."

Ben bir Kuzgun'um. Eğer bir Kuzgun değilsen, kimim ben?

Jean'in göğsü yırtılacakmış gibi hissediyordu. Bir noktada odanın tüm havası uçup gitmişti. Böyle bir şeyin nasıl olduğunu merak ederek gömleğini tırmaladı.

gevşek onu boğuyor olabilirdi. Jean arkasını dönmeye çalıştığında Kevin iki eliyle onun yüzünü tutarak Jean'i kendisine bakmaya zorladı.

"Nefes al," dedi Kevin, binlerce mil öteden. *Jean Moreau*

Ben Jean Moreau Ben Jean Moreau Ben "Kusacağım."

Kevin yatağın kenarından eğilmek için onu bırakmak zorunda kaldı ama Jean midesiyle olan savaşını kaybetmeden önce çöp sepetini kaldırıp Jean'in morarmış ellerine tutuşturdu. Jean kadar sert kustu ki, gözlerinin kör olduğunu hissetti. Kevin koku ya da gürültü hakkında hiçbir şey söylemedi ama Jean ekşi ağız dolusu tükürmeyi bitirdiğinde kutuyu geri aldı. Jean'i tutsak edenler komodinin üzerinde her zaman su bulunmasını sağlıyorlardı, bu yüzden Kevin sıradaki suyu uzattı. Jean suyu yudumladı ve tadını daha da kötüleştirdiği için yüzünü buruşturdu.

Jean ana ailenin neler yapabileceğinin ipuçlarını biliyordu ama Ichirou Her zaman bir hayalet hikayesi olmuştur: Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu yarısını kapsayan ve Avrupa'ya yarım düzine bağlantısı olan kanlı bir imparatorluğu miras almaya mahkum genç bir adam. Herkesin söyleyebileceği kadarıyla, Exy umurunda bile değildi.

Teoride peşinden gidilecek daha korkunç bir efendiydi ama belki de tahtında oturup uzaktan ondalıklarını toplamaktan memnun olurdu. Belki de

Jean bir daha asla Moriyama'yı şahsen göremeyecekti.

Moreau, diye düşündü Jean, bu son beş yıl boyunca onu pek çok kez kenara çekilmekten alıkoyan bir anımsatmaydı. *Ben bir Moreau'yum. Moriyamalara aitim. Dayanacağım.*

Ama asıl sorun da buydu, değil mi? Ailesinin Kengo'ya borcu vardı. Usta, Jean'in sahadaki yeteneğini görünce devreye girmiş ve borcunu ödemişti ama onlardan tek istediği Jean'di. Moreau'lar hâlâ ana aileye hesap veriyordu. Jean, Nathaniel gibi, Moriyama hiyerarşisindeki asıl yerine dönüyordu.

Jean, "Hayatımı bir boşluğa bağlamamı bekleyemezsiniz," dedi.

"Bunu kendine sen yaptın," dedi Kevin. "Riko'yu efendin olarak adlandırmayı reddetmen, seni kurtarmak için mantrana bile başvuramayacağın anlamına geliyor."

"Senden kesinlikle nefret ediyorum," dedi Jean. Kevin bu kadar açık bir yalandan etkilenmemiş, omuz silkmmişti. "Buna güvenmiyorum. Diğer ayakkabı er ya da geç düşecek.

Daha sonra. Ne kadar sürdüğü önemli değil. İz bırakmayacak yol bulunur bulunmaz işim bitecek."

"Belki," dedi Kevin, "ama bu işi sonuna kadar götürmekten başka çaren yok."

"Bir seçeneğin var," diye ısrar etti Jean. "Öldür beni ve bu iş bitsin." Kevin'in yüz ifadesi yasaklayıcıydı. "Bana bir söz verdin."

"Siktir . Beni buna zorlamaya hakkın yok."

"Ama yapacağım." Kevin ona dik baktı ve Jean ilk kaçıranın kendisi olmasından nefret etti, *nefret etti*. Kevin en azından bunu yüzüne vurmama nezaketini gösterdi ve onun yerine yatağın kenarına doğru kayd. "Kampüse dönmek zorundayım. Eğer bir sonraki dersime geç kalırsam, Koç'a şikâyetle bulunacaklar."

Jean'i düşünceleriyle baş başa bıraktı ve öğleden sonraki saatler salyangoz hızıyla ilerledi. Jean, Abby ya da Wymack'e Nathaniel'in ne söylediğinden emin değildi.

yapmıştı ama o öğleden sonra ve akşam yeni bir enerjiyle odasında dolaştıklarında bunu bildiklerini anlayabiliyordu. Wymack ona bir dizüstü bilgisayar ve tanımadığı basit bir telefon bile getirmişti. Wymack onları ulaşabileceği bir yere, yatağın üzerine koyarken Jean birinden diğerine baktı.

Wymack, "Andritch'le konuştum, o da öğretmenlerinizle konuştu," dedi. "Dönemi uzak mesafeden bitirmen için seni ayarlıyorlar. Tüm uygun programları kendiniz kurmanız gerekecek; bilgisayarımı vurmak istemeden e-postalarımı zar zor kontrol edebiliyorum. Bu, sizinkinin yerini alacak geçici bir hat."

dedi, parmağını telefona doğru uzatarak. "Profesörlerin tarafından ulaşılabilir olman gerektiğini anladım, ama terk ettiğin piçlere kolayca erişmene gerek yok. Ortalık yatıştıktan ve sen biraz daha dengeli hale geldikten sonra konuyu tekrar ele alınız."

Jean telefona dokunarak uyandı. Sadece beş numara kayıtlıydı ve Jean bunlardan birini tanıyamadı. "B Dobson," diye yüksek sesle okudu.

Wymack, "Kampüs psikiyatristi çocuklarımı çalışır tutmaktan sorumlu" dedi.

"Tilkilerin bir psikiyatriste ihtiyaç duymasına şaşırmadım," dedi Jean.

"Denemeden karar vermeyin," dedi Wymack, "Akşam yemeği biraz gecikecek ama Abby on beş dakika içinde getirmiş olur. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Jean, Nathaniel'in anlaşmasının geri tepip hepsini yok etmeyeceğine inanmak için bir neden olduğunu söyleyebilirdi ama daha kolay bir "Hayır," demekle yetindi.

Wymack başını sallayıp gitti ve Jean hem bilgisayarı hem de telefonu yatağın üzerinden itti.

Yeniden derslere girmesi, Jean'e eksik olan tüm parçaları hatırlatsa da, hayatına çok ihtiyaç duyduğu bir istikrar getirmişti. Kuzgunlar her zaman diğer Kuzgunlarla birlikte ders alırdı. Bu sınıfta Grayson ve Jasmine'le, diğerinde Louis, Cameron ve Michael'la, bu ikisinde de Zane ve Colleen'le birlikte olmuştu. Hepsinin hâlâ aynı sınıfa gittiğini biliyordu.

ama o kadar uzaktaydı ki kafası karışmıştı. Ders planlarını ve ders kitaplarının taramalarını e-posta yoluyla indirdi ve kendini çok yalnız hissetti.

Onun yokluğunda Riko'nun ne yaptığını merak ediyordu. Kevin kaçtıktan sonra Jean onun derslerine girmek zorunda ama Jean'in yerini kim almıştı?

Wayne Berger, muhtemelen, Wayne artık Riko'nun korttaki partneri olduğu için. Jean'in Riko'ya e-posta göndererek durumu bildirmesi gerekiyordu ama Jean sonuçtan korkuyordu. Riko şimdiye kadar haberi mutlaka duymuştu. Yine de Jean'e eve gelmesini emrettiyse, Jean ne diyecekti? Ichirou işin içinde olsa bile Jean Riko'ya hayır deme hakkın var.

Jean, Zane'le bir daha konuşmak istemiyordu ama ulaşabileceği başka kimse de yoktu. Ona boş bir e-posta göndermeden önce ortak derslerinden birinin başlamasını bekledi ama birkaç dakika sonra aldığı cevap midesini bulandırdı: "Hangi cehennemdesin Johnny? Usta King'in ağzına sıçtı ve onu sıralamadan çıkarmakla tehdit etti. Herkes gölgelere atlıyor."

Jean'in bir yanıt bulması sürenin büyük bir kısmını aldı ve sonunda şöyle : "Uzakta, efendimin emirleri."

Teknik olarak yalan değildi, sadece gerçeğin dikkatli bir versiyonuydu. Geri kalanı hakkında söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir dünyada efendi Riko'yu gerçekten bir kenara , değil mi? Riko, efendinin en önemli iki adamına mal olmuştu.

pahalı oyuncular, ama Riko kraldı. Belki de bu sadece onu hizada tutmak için bir tehditti. Olsa olsa onu utandırıp dizginlemek için geçici bir önlemdi. Eğer usta bunu gerçekten yaparsa, hepsi ölmüş olacaktı. Riko böyle bir hakareti iyi karşılamazdı.

Zane yanıt vermeyince Jean e-postasını sildi ve var olmayan ikinci yatağı aramaya başladı.

Cuma gecesi hem Wymack hem de Abby, Foxes'un

Binghamton Bearcats'e karşı rövanş maçı. Jean sonunda Dobson'la tanıştı ve evde yalnız kalmamak için bakıcı rolünü üstlendi. Jean

Odaya sadece kendini tanıtacak kadar uğramış olsa bile ondan hemen nefret etti. Ondaki bir şey Jean'in derisini yüzmek istemesine neden oluyordu.

kemikleri. Ona bir daha gelmemesini söyledi ve o da itaatkâr bir şekilde gecenin geri kalanında mesafesini korudu.

Jean'in okuması gereken en az altmış sayfa vardı ama komodinin çekmecesinden televizyon kumandasını çıkardı. Abby'nin kablolu yayın planında bir düzine kadar spor kanalı vardı ve bunlardan üçü üniversite maçları. Foxes'un maçını bulmak bir deneme yanılma meselesiydi ve Jean maç öncesi gösterisini izlemek için yatak başlığına yaslandı.

Jean, Nathaniel'in Çarşamba günü röportajlarını çoktan izlemişti, bu yüzden küçük piçin bu gece sahada olmayacağını biliyordu. Yine de onu aradı. Fox hattı ısınma turları atıyordu. Akşam sunucuları ön planda konuşuyor, Nathaniel'in özel hayatına çok fazla zaman ayırıyor ve birkaç dakika içinde başlayacak maça yeterince zaman ayırmıyorlardı.

Jean, Nathaniel'in Ichirou ile yaptığı anlaşmayı bilmelerinin mümkün olmadığını biliyordu ama yine de her kelimeyi kalbi çarparak dinledi. İlk servisten önceki son beş dakikayı işaret eden uyarı zili çaldığında Jean neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Maçın da iyi geçmesini beklemiyordu. Tilkiler'in önceki yıllardaki maçlarından birkaçını izlemişti, efendi Kuzgunlar'ından yeni bölgelerindeki her takımı incelemelerini istemişti. Onlarla oynamıştı ve değersizliklerini yakından gördük. Foxes'un bu gece karşılaştığı Bearcats en iyisi değildi, ancak bazı anları vardı ve onları destekleyecek devasa bir kadroları vardı. Tilkiler moladan önce dağılacaktı.

O da öyle düşündü ama mücadelecî takım yerini korudu. Bearcats onlara tekrar tekrar faul yaptı. Bazen hakemler kaçırıldı; bazen de Bearcats kartlarını aldı ve önemsiz bir olarak omuz silkti.

Tilkiler yumruklarla yuvarlandılar, her fırsatta şiddete yer verdiler ve tüm odaklarını sadece ellerinden gelen en iyi oyunu oynamaya verdiler.

Savunma, beceri farkı kadar yorgunluktan da olsa gerekenden daha sık dağıldı, ancak Kevin'in evcil canavarı boşluğu doldurdu.

Jean, Kevin'in Andrew Minyard'ın dosyasını Riko'ya ilk sunduğu zamanı hatırlıyordu. Dosyaya nasıl rastladığını Jean hâlâ bilmiyordu ama Kevin davasını savunurken neredeyse açlıktan ölüyormuş gibi görünüyordu. Riko onu bir görüşme için güneye götürmeyi kabul edene kadar tekrar tekrar, "Onu almalıyız," demişti.

Aynı akşam geri döndüklerinde Kevin'in ruh hali fevkalade kötüydü. Riko bir yıldan daha uzun bir süre boyunca kötü kararları yüzünden onunla alay etmişti ama Kevin, Tilkiler'in skorlarını kara bir öfkeyle takip etmişti. üçte bir kızgınlık.

Jean Ekim ayına kadar anlamamıştı. Andrew Kuzgunları kalesinden uzak tutmayı başaramamıştı ama onları uzak tutmak için kendisini çökmeye zorlayan bir adam için söylenecek bir şey vardı. Birkaç yıl sonra Andrew gerçekten de Kevin'in ona olan takıntısına değiyordu ama bu gece onu izlemek Jean'in içini rahatlatmıştı. Mükemmel Court'un bir kaleciye şiddetle ihtiyacı vardı. Yine de Kevin'in onayını alırsa lanetlenecekti; Kevin iyi gününde bile çekilmez biriydi. Bir konuda haklı olduğunda dayanılmazdı.

Jean neredeyse devre arası için oyunu kapatacağı çünkü bu maçın bitmesinin tek bir yolu vardı. Dokuz kişilik bir takımken sadece sekiz kişi sahaya çıkabiliyordu ve Renee her zamanki yeri olan backliner'larla oynamak zorunda kalmıştı. İkinci yarı onlar için yavaş bir ölüm olacak ve görünürde hiçbir rahatlama olmayacaktı. Sonunda, sadece Renee'yi bir oyuncu olarak değerlendirmek için bile olsa maçı izlemeyi tercih etti. diğer defans oyuncusu.

Yirmi dakika içinde Tilkiler bir şekilde yerlerini koruyorlardı. On beş dakika kala Kevin sayı attı ve Tilkileri altı-beş sayı öne geçirdi. On dakika sonra iki sayılık bir fark yaratmak için tekrar sayı attı.

Jean, "Böyle bir şey olmayacak," dedi ama ona cevap verecek kimse yoktu.

Tilkilerin bu maçı kazanması mümkün değildi, ama ve Binghamton şampiyonadan elendi ve iki hafta sonra Üç Büyüklerle karşılaşmaya hazırlanıyor. Jean birbirlerini sahadan sürükleyerek çıkarmalarını izledi.

kenarda kutlamak için. Sunucular yine kamera arkasından konuşuyor, oyunlar ve Fox'un eşi benzeri görülmemiş başarısı hakkında yorum yapıyorlardı ama Jean bunların bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi. Tilkiler yarı finalde hezimete uğrayacaktı ama USC ve Evermore'la karşılaşma hakkını kazanmışlardı.

Jean televizyonu kapattı, sonra tekrar açtı. Gözlerinin önünde gelişen sahne aynı kaldı. Tekrar kapattı, yirmiye kadar saydı ve birinin Kevin'in yüzüne mikrofon tuttuğunu görmek için açtı.

"- USC ile tekrar oynamayı çok isterim," dedi Kevin. "Transfer olduğumdan beri Jeremy ya da Koç Rhemann ile konuşmadım ama takımları her zaman harikadır. Bu yıl neredeyse kusursuz bir sezon geçirdiler. Onlardan öğrenebileceğimiz çok şey var."

Spor spikeri gülerken bile Jean, "Tanrı aşkına," dedi.

"Hâlâ en büyük hayranları," dedi. "Yılın en büyük rövanş maçında yine Edgar Allan'la karşılaşacaksın. Ne düşünüyorsun?"

"Artık Kuzgunlar hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Kevin. "Annem öldüğünden beri Kuzgunlar şöyle, Kuzgunlar böyle. Ben artık bir Kuzgun değilim. Bir daha asla olmayacağım. Dürüst olmak gerekirse, asla bir Kuzgun olmamalıydım.

ilk . Babam olduğunu gün Koç Wymack'e gitmeli ve Palmetto State'teki ilk yılıma başlamak istediğimi söylemeliydim."

Jean televizyona, "Bu takımda olmaktansa ölmeyi tercih ederdin," dedi.

Elbette ikisi de onu duyamıyordu. Kadın boğazına bir şey kaçmış gibi görünüyordu. "Gün - Koç Wymack'in sizin Baba?"

"Evet, . öğrendim ama ona söylemedim.

Çünkü Edgar Allan'da kalmak istediğimi düşünüyordum. O zamanlar şampiyon olmanın tek yolunun Kuzgun olmak olduğunu düşünüyordum. Beni sahadaki en iyi oyuncu yapacaklarına dair yalanlarına inandım. Buna inanmamalıydım; benim için istediklerinin bu olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu numarayı giyiyorum.

Kevin, "Herkes Kuzgunların en iyi olmak istediğini bilir," dedi.

"En iyi çift, en iyi kadro, en iyi takım. Bunu size her gün öğretiyorlar, sizi buna inandırıyorlar, sonunda 'en iyi'nin 'bir' anlamına geldiğini unutturuyorlar."

Jean Evermore'dan yüzlerce mil uzaktaydı ama Kevin'in bu cesur sözleri korkusuzca söylediğini duyunca yatak başlığına iyice yaslandı ve gölgelerde kuzgun olup olmadığını kontrol etti. Kevin'in canlı yayında sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi onlara seslendiğini öğrendiklerinde-

Jean kendi düşüncelerini bastırmak için kulaklarını kapattı. Nathaniel, Kevin ve Ichirou'yu düşündü. Nathaniel'in onları Ichirou'ya kiraladığını söylemek için uğramasının üzerinden dört gün geçmişti ve Zane hâlâ Jean'konuştuğu tek Kuzgun'du. Kötü mesajlar ya da Öğrenci hesabına erişimi olduğunu fark ettiklerinde diğerlerinin sorgulamalarına maruz kaldı, ancak Zane onlara söylememiş gibi görünüyordu.

Jean, Kevin'in "-hiç kayak yapmadın mı?" dediğini duymak için tam zamanında ellerini indirdi. Yine de bir gün denemek isterim."

Jean'in cesareti kırıldı. Televizyonu kapattı ve kumandayı odanın öbür ucuna, ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

Wymack ve Abby eve gelene kadar bir saatten fazla zaman geçti ve ikisi de onu görmek için bir araya geldi. Abby onun yüzüne şöyle bir baktı ve "Demek gördün. Aç mısın?" diye sordu.

Stadyuma gitmeden önce ona meyve ve ısıtılması gerekmeyen bir yemek bırakmıştı, bu yüzden Jean sadece başını salladı. Abby bunu sessizce kabul etti ve ona ilaç şişesini getirdi. Wymack onu takip etti

ve ellerini kaldırdı. Birinde boş bir bardak, diğerinde ise bir şişe viski vardı.

"Onun ilacıyla olmaz," diye azarladı Abby onu.

Wymack özür dilemeden, "Belki bu şu anda daha çok yardımcı olur," dedi.

"Kuzgunların içki içmesine izin verilmez," dedi Jean.

"Şimdiki arkadaşlara bakılırsa alakasız. Ama sen bilirsin. Hepsini içmeden önce teklif edeyim dedim." Jean'in tekrar başını sallamasını bekledi, başını sallayarak reddetti ve kendine bir içki doldurdu.

Bardağı boşaltma kolaylığı tiksindiriciydi ama bardağı hemen yeniden doldurmasını izlemek kadar endişe verici değildi.

Jean onun yüz ifadesini inceledi, gerginliğin ötesinde herhangi bir şok belirtisi aradı. Elleri boş döndüğünde, "Sonunda sana söyledim," diye tahmin etti.

"Bu geceden önce biliyordun."

"Birkaç hafta önce itiraf etti," dedi Wymack. "Söylentilere göre Neil'e mektubun saklı olduğu yeri gösteren kişi sizmişsiniz. Mektubu Aralık ayında yanında getirmiş."

"Kevin'in neden kaçtığını ve benim neden öğrenmek istedi," dedi Jean, haplarını biraz suyla yutarken. Orada bırakmalıydı ama Jean bardağını parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Riko'nun babası onu doğar doğmaz bıraktı, ikinci oğluyla ilgilenmedi. Benimki de borçlarını kapatmak için beni satmakta tereddüt etmedi. Buna rağmen, Kevin onu kabul edeceğinizden bir kez bile şüphe etmedi. Riko'nun duyabileceği bir yerde bunu söyleyecek kadar aptal değildi ama bana söyledi. Ben de ona güldüm. Onu hiç hayalperest biri olarak görmemiştim."

Abby Wymack'e yumuşak bir bakış gönderdi ama Wymack bakışlarını uzaktaki duvara dikti ve sadece "Bu gece başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Jean zamanlayıcısının komodinin üzerinde durduğu yeri işaret etti ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktılar.

-

Kevin sabah uğradığında Jean pek şaşırmamıştı ama onunla birlikte gelen kadını hiç beklemiyordu. Jean, Theodora Muldani'yi birinci sınıftan beri görmemişti, çünkü o beşinci sınıf öğrencisiydi.

Kuzgunlar'ın kadrosuna girdiğinde. Evermore'a erken taşındığı için onu birkaç yıldır tanıyordu ama mezun olduktan sonra profesyonel bir takıma girip sahada onunla karşılaşana kadar onu bir daha göreceğini düşünmemişti.

"Thea," dedi şaşkınlıkla. "Neden buradasın?"

"Maç sonrası röportajımı görmüş," dedi Kevin, Thea'nın Jean'e tek başına yaklaşabilmesi için geri çekilerek. Sol elini kaldırdı ve "Cevaplar için geldi," dedi.

Thea Kevin'a uyarı parmağını kaldırdı. "Dışarıda bekle. Ona ne söylemesi gerektiği konusunda koçluk yapmayacağına güvenmiyorum." Kevin kaşlarını çattı, ama Thea ona baktı, ta ki o üzgün bir iç çekip gidene kadar. Thea, kapı arkasından kapandıktan sonra onun geri geleceğini düşünmüş gibi birkaç dakika bekledi, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve Jean'e çok ağır bir bakış fırlattı.

"Günaydın, Paris."

Bu lakabı unutmuş olmasını ummak çok fazla olurdu. Jean kaşlarını çatarak ona baktı. "Yüzüncü kez söylüyorum, *Marsilya*."

"Berbat görünüyorsun," dedi Thea, her seferinde gibi düzeltmeyi görmezden gelerek. "Kev birkaç aylığına kenara çekildiğini söyledi. Ne oldu sana böyle?"

"Kötü bir hücumdu," dedi Jean. "Zırh gevşekti."

"Dün buna inanabilirdim," dedi Thea. "Ama başka bir şey olduğuna yemin ediyor. Yüzüme karşı yalan söylemeden tekrar dene."

Yalan söylemeden, dedi, sanki bu mümkünmüş gibi. Kuzgunlar, koçların sert disiplinine katlanmaya alışkındı ve içlerinden biri çizgiyi çok aştığında hiç tereddüt etmeden birbirlerine acımasızca eziyet ediyorlardı ama Riko, takım söz konusu olduğunda karanlık bir karmaşaydı. Onlar Kalbinde şiddet taşıdığını biliyordu ve birden fazla kez patlak verdiğine tanık olmuşlardı ama Jean ve Kevin onun sadizminin gerçek boyutunu takım arkadaşlarından saklamak için ellerinden yapmışlardı.

Riko'nun iyiliği için değildi elbette: Kuzgunlar kendilerinden istenen buysa, bir tiranın peşinden cehenneme kadar gidebilirlerdi ve giderlerdi de. Riko Kral'dı, Evermore Kalesi'nin etrafında inşa edildiği atan kalpti. Belki de bu gururdan ya da pervasız bir kendini koruma duygusundan kaynaklanıyordu. Kevin Kuzgunların onun boyun eğdiğini görmesini istemiyordu ve Jean zaten yeterince aşağılanmıştı. Onlara *bir Moreau olduğumu* söyleyemezdi, *bunu hak ediyorum*.

Moreau ve Moriyama ailelerinin gerçekte kim olduklarını

biliyordu. "Buraya gelmemeliydin," dedi Jean.

Onu göndermeye çalışmak boşa nefes . Thea yatağa oturdu ve yüzünü işaret etti. "Şu anda bana bak."

Ne kadar denerse denesin, bu sesi görmezden gelemezdi. İki yıl boyunca Kuzgunlar'ın kenarından onun oyununu izlemiş, arka çizgiyi nasıl domine ettiğine hayran kalmıştı. İlk yılında her gece

Onunla baş başa kalabilmek için mücadele etmiş, Kevin'le uğraşırken Riko'nun pençesinden kaçarak ondan tavsiye ve ipuçları istemişti. Onun küçük

Parisli ördek yavrusu, diye şaka yapmıştı, doğru şehri öğrenmek için her ağlamaklı talebi görmezden .

Thea'ya karşı hiçbir zaman iyi bir savunması olmamıştı ve Kevin bunu biliyordu. Jean onu buraya getirdiği için öldürecekti. Şimdilik çaresizce bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Bana sorma."

"Sormuyorum," dedi. "Bana ne olduğunu anlat."

"Kevin'in eline mi?"

"Yirmi bir tane iyi kaburgan var," dedi Thea. "Şimdilik."

Blöf yapıyor olma ihtimali yüzde elliydi ama Jean yine de ona doğru eğildi ve "Yap o zaman. Fazla sürmez; hepimiz kırılğan kemiklerim olduğunu biliyoruz."

Sözlerindeki ısırtığı duydu ama durduramadı. Bu bir alay olduğu kadar bir suçlamaydı da. Kuzgunlar bunu yıllardır onun hakkında söylüyordu,

daha fazlası olduğunu biliyor ama dışında kalmayı tercih ediyordu. Sahaya dikişlerle çıkma eğilimini görmezden gelmek zordu. Kuzgunlar onu dört kez stadyum merdivenlerinin dibinde bulmuştu ve üç kısa yıl içinde sahaya altı kırık parmak getirmişti. Onun gülünç derecede kırılgan olduğunu söylemek, meraklı bir şekilde yukarıdan istenmeyen dikkatleri üzerine çekmekten daha güvenliydi.

Thea, "Kral bir pislik ve zorba ama asla bu kadar ileri gitmez," dedi. "Sarayına değil. Şampiyonalar sırasında değil."

Reddedilme otomatik ve şiddetliydi: "Bunu bana o yapmadı."

Thea tahmin yürütmeden önce birkaç dakika onu düşündü, "Efendi o zaman?"

Tanrım, Jean. Bana eski numaralarını yapmadığını söyle."

Yorgun sesi yeterince şey anlattığında bunu hecelemesine gerek yoktu. Anılar kalbini cam kırıkları gibi çatırdatıyordu. Kuzgunlar, onun birinci sınıfta savunma hattının çoğunu becerdiğini biliyordu; bu açık bir sırdı ve Bu işe karışanların çoğu Edgar Allan'dan mezun olurken bile öldü. Beş kişiden hiçbirisi Riko'nun kendilerini bu işe bulaştırdığını söyleyerek ona ihanet etmeyeceğinden, Jean'in yüzündeki rakamın bedeli olarak gülüp geçtiler. Bu alay ve küçümsemeye katlanmak korkunç derecede adaletsizdi ama gerçeği söylemekten daha iyiydi.

Kevin bile hikayenin tamamını bilmiyordu, sadece Riko'nun ona anlattığı yarım yamalak yalanları biliyordu.

Jean onların isimlerini ve numaralarını hâlâ hatırlıyordu. İki tanesi Ona biraz sabır gösterin, kararsız ellerindeki sıkıntıyı fark edin

ve bunu sinirlerine yediremediler. Diğer üçü zamanlarını numara yaparak harcamazdı. Kuzgunlar, günün neredeyse her saatinde Yuva'da birlikte kapana kısılmış, öfkeli ve birbirine bağımlı bir gruptu. Neredeyse kavga ettikleri kadar sık sevişmeleri de kaçınılmazdı. Jean sadece yaşı ve bir partnerden diğerine ne kadar çabuk geçtiği için heyecan yaratıyordu.

Jean dört kez Riko'ya onu odalarına göndermemesi için yalvarmıştı. Dört kez af ve merhamet için yalvardı, Riko'nun bunu yapamayacağını biliyordu.

Ya da. Son seferinde çenesini kapatıp söyleneni yapmıştı ve Riko bu cansız teslimiyeti ertesi hafta yeni işkencelere geçerek ödüllendirmişti.

Efendi o kadar bağışlayıcı değildi. Onu keşfeder keşfetmez
Pahalı yatırımlar bir fahişe olarak ün kazanıyordu, Jean'i canı çıkana kadar dövmüştü.

"Bazı hatalar yaptım," dedi Jean sessizce, vücudundan o kadar uzaklaşmıştı ki ellerinin altındaki çarşafı bile hissedemiyordu. "Bu onlardan biri değildi.

Bu sadece-"

Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu; Thea onu bu kadar dikkatle izlerken nefes almak zorlaşıyordu. Jeanin, duvarlarını yeniden inşa edene kadar onun bu odadan ve hayatından çıkmasına ihtiyacı vardı. Thea'nın dikkatini dağıtabilecek tek şeye sarıldı ve "Kevin'in eli kaza değildi. Size ne olduğunu anlattığında ona inanın. İstemeyeceksin ama inanmalısın. Ama bana soru sorma, ne bu konuda ne de başka bir konuda."

"Paris," dedi.

"buradan, Thea."

"Marsilya." Çok geç kalmış bir barış teklifi.

"ve bir daha geri gelme," dedi Jean. "*Lütfen*."

Thea bir süre daha tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı ve onun saçlarını okşadı. Eğer bir veda sözü söyleyecek olsaydı, bunu aklından bile geçirmede ve onu kendi haline bıraktı.
geriye dönüp bakmadan sefil düşünceler.

O kapıya doğru ilerlerken bile Jean uzanıyordu. O gider gitmez yorganı başının üzerine çekti ve uyumasına izin vermedi. Birkaç saat sonra Abby onu kontrol etmek için uğradığında hâlâ uyanıktı ve onu bayıltacak bir şey verene kadar gitmesine izin vermedi.

Dipte onu bekleyen kâbuslar vardı, her zaman olduğu ve olacağı gibi, ama en azından Jean uyanabilir ve bunlardan kaçabilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jeremy

Jeremy Knox bağcıklarını bağlamayı yarılamıştı ki Bobby nefes nefese soyunma odasına girdi. Birinci sınıf öğrencisi, maça hazırlandıklarında Trojan'ların yanında her zaman gülünç derecede küçük görünürdü ama USC'nin kaptanını bulmak için yarım düzine beden etrafından dolanmak zorunda kaldığı için bu gece boyu onun lehine çalıştı. Jeremy, kız ona doğru aceleyle yaklaşırken yüzündeki ifadeyi gördü ve ona hangi haberi getirdiğini tahmin edebildi. Bu

İşine eğilirken sırtmasına neden oldu.

"Vakit geldi," dedi ona ulaşır ulaşmaz. Hızlıca çömeldi ve incik korumalarını sertçe itti. Kıpırdamadıklarından emin olduktan sonra tek ayağının üzerinde doğrulup ona baktı. Gözlerindeki neşe USC Trojans'ın bu gece için planladığı numaradan kaynaklanıyor olabilirdi ama Trojans'ın üç asistanından ona ulaşan ilk kişi olmanın heyecanı da olabilirdi. Jeremy parasını ikincisine yatırdı, çünkü Antonio da hızla . "Güvenlik yakında iç sahaya döneceklerini söylüyor."

Tony onun yanında durdu ve kızgın bir bakışla başının üstünü okşadı. "Beni buraya nasıl getirdin? Çağrı geldiğinde tam anlamıyla Koç Rhemann'ın yanındaydım."

Bobby bir elini kaldırdı ve Tony onu kolayca ayağa kaldırırken, "Muhafızın telsizinin çaldığını duydum. Beni tekrar içeri almak zorunda kaldı. Çünkü ellerim dolu-oh," dedi, üzgün görünüyordu. ". Buz."

Geldiği yoldan geri döndü ve Tony'nin dramatik bir şekilde iç çekmesine neden oldu. Bir an sonra Jeremy'ye yan gözle bakacak kadar toparlandı. "Sen Bundan emin misin? Kesin olarak, emin misin? Çünkü henüz kimse bilmiyorsa, kimse sizi buna zorlayamaz. Fikrinizi değiştirmek için zamanınız var."

"Bizim buna onlardan daha çok ihtiyacımız ," dedi Jeremy. "Eminiz."

Tony daha fazla tartışmadan bunu kabul etti ve etrafına bakındı. "Nabil?"

Jeremy, "çıkart," dedi ve Tony bunu başını sallayarak kabul etti.

Nabil namazdan sonraya kadar hazırlanamayacağı için sahaya en son inen kişi olacaktı. Tony birkaç ay önce onu beklemeyi alışkanlık haline getirmiş, kaybettiği zamanı telafî etmek için ikinci bir yardım eli uzatmıştı.

"Eldivenlerimi ve kaskımı getirecek birini bulabilir misin? Gidip ziyaretçilerimize merhaba diyeceğim."

"Elbette," diye söz verdi Tony. "Angie'yi görür görmez yanına gideceğim."

Jeremy dışarı çıkarken satıcıların sırasının önünden geçti. Sebastian Moore ve Min Cai eşyalarını toplarken heyecanla konuşuyorlardı ama Xavier konuşmanın dışında kaldığı için dirseğine hafifçe dokunarak dikkatini çekmek kolay oldu. Jeremy başını sahaya doğru eğdi ve "Ben çıkıyorum. Seninle içeride buluşuruz. mahkeme."

Trojans'ın yardımcı kaptanı, rahat tavırlarıyla tamamen çelişen ciddi bir baş hareketiyle, "Hayranına selamımızı söyle," dedi.

Jeremy tekrar hareket ederken gülerek ona "Bizim hayran çocuğumuz," diye hatırlattı.

Gecenin listesini bıraktığı yerde, soyunma odası çıkışının yanındaki duvara bantlanmış halde buldu ve iç sahaya girerken listeyi sıyırıp attı. Tıklım tıklım dolu tribünlerin sağır edici kaosu tanıdık ve heyecan verici bir ağırlıktı, onu ilerlemeye zorluyor ve bakışlarını sahaya çevirmeye zorluyordu. Servise otuz dakika vardı ama Jeremy bu gecenin harika bir gece olacağını şimdiden biliyordu.

Şampiyonalar tüm rakiplerinin en iyi ve en sert yönlerini ortaya çıkarıyordu ve tanımadıkları bir takımla oynama şansı takımın arzuladığı nadir bir meydan okumaydı. Bu geceki deney, pastanın üzerindeki krema gibiydi. nasıl bittiği önemli değil.

Jeremy sonunda stadyumun deplasman tarafına ulaştı ve sıralarının yanında toplanmış Palmetto Eyaleti Tilkileri'ni görünce sevincinden biraz sarsıldı. Tilkilerin küçük olduğunu biliyordu ama onları televizyonda görmek ve kâğıt üzerindeki isimlerini görmek, bizzat görmenin yanında hiçbir şeydi. Truva atlarında, Tilkiler'in tüm hatlarında sahip olduğu kadar çok forvet oyuncusu vardı. ERC'nin bunları onayladığını düşünmek sarsıcıydı. Söylentilere göre gelecek sezon beden kuralını tekrar gözden geçireceklerini söyledi ama Jeremy nefesini tutmayacaktı.

Koç David Wymack bir kenarda, Jeremy ve Tilkiler arasında duruyordu ama Kevin Day'in Jeremy'yi fark edip kounun yanına gitmesi hiç zaman almadı. Jeremy'nin ruh hali hemen yeniden yükseldi ve ikisini de parlak bir sırtışla karşıladı. Wymack'tokalaşması sert ve yüzü kibardı; Jeremy ondan hemen hoşlandı.

"Koç Wymack, SoCal'a hoş geldiniz. Bu gece sizi ağırlamaktan heyecan duyuyoruz.

Kevin, seni çılgın aptal," dedi ve Kevin'in omzuna vurdu. "şaşırtmaktan asla vazgemiyorsunuz. Sanırım tartışmalı takımlara karşı bir ilgin var, ama ben Bu seferkincekinden çok daha iyi."

Kevin bunu elinin tersiyle itti. "En iyi ihtimalle vasattırlar ama onlarla geçinmek daha kolaydır."

"Aynı eski Kevin, her zamanki gibi acımasız ve iğrenç," dedi Jeremy gerçek bir yargıya varmadan. "Bazı şeyler hiç değişmez, değil mi? Bazı şeyler ise değişir."

Edgar Allan ve USC ülkenin karşı taraflarında oynadıkları için sadece şampiyonalar sırasında sahada karşılaşmışlardı ama Kevin Raven hattını kapatmadannce en azından ma geceleri birbirlerine ara sıra mesaj atıyorlardı. Sonra Kevin numarasını kapattı ve Jeremy, Kevin'in acımasız bir kayak kazasında oyun elini kaybettiğini haftalar sonrağrenmek zorunda kaldı.

Palmetto State'e uzun ve içten bir taziye ve destek mektubu göndermiş, bir yanıt almayı ummuş ama yanıt gelmeyince de bunu kişisel algılamamıştı. Kevin Exy'yi milli takımla sözleşme imzaladığı yıl kaybetmişti;

Elbette geri çekilmesi ve sakatlığını kabullenmesi gerekiyordu. Jeremy bunu daha iyi idare edemezdi.

Daha fazlası olduğunu düşünmek Jeremy'nin kalbini yerinden oynatmaya yetti ve sormadan edemedi. "Son takımınızdan bahsetmişken, iki hafta önce söylediğiniz o şeyle epey bir heyecan yarattınız. Elin hakkında, yani, ve belki de kaza değildi."

Kevin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jeremy yanıt alamayacağını düşündü.

Belki de şu anda sahip oldukları dostluk bir zamanlar yaşananların anısıydı ve Kevin ona sırrını açmaya istekli değildi? Ama sonra Kevin onu takip etmesi için işaret etti ve şöyle dedi,

"Sizin için bir backliner'ım var. Gelecek yılın kadrosunda yer var mı?" Jeremy,

Wymack'ın Kevin'e gönderdiği bakışı kaçırmadı: keskin ama telaşlanmamış.

Jeremy şaşkınlık içinde, takımın geri duyamayacağı bir yere gelene kadar Kevin'i takip etti. Kevin başını kaldırıp kalabalığa baktı ve mesafeli bir bakışla onları inceledi.

Gürültü seviyesini ölçen Jeremy tahmin edebilirdi, ama bunu yapmayı reddetti. Buna inanamıyorum. Kevin'in paylaşacak ne tür sırları olabilir ki bu kadar önlemi haklı çıkarsın?

"Kevin?" Jeremy sordu. "Konuş benimle."

"Jean'i imzalamanı istiyorum," dedi Kevin ve gecikmeli olarak, "Moreau,"

diye ekledi. Jeremy ağzını açtı, kapattı ve tekrar denedi. "Bana ihtiyacın var. Ne?"

Kevin sonunda Jeremy'ye tüm dikkatini verdi ve yüz ifadesi son derece ciddiydi. "Edgar Allan bunu henüz açıklayamaz ama onu Kuzgunlar kadrosundan çıkardılar. Kuzgunlar onun canını yaktı," dedi ve Jeremy bunun az bile olduğu konusunda kısa ve aptalca bir şüpheyi kapıldı. Belki de o kadar değil

Aptalca, çünkü Kevin şöyle açıkladı: "Bunun stres atmak için yapılan basit bir taciz olması gerekiyordu ama iş çıkırından çıktı. Bu sezonun geri kalanında

sezon."

Jeremy bir an için kalabalığı duyamadı. "Ciddi olamazsın. O kadar kötü müydü?"

Kevin ona baktı ve sadece "Evet" dedi.

Jeremy yarı yarıya onun detay vermesini bekliyordu ve vermediği için neredeyse sevinecekti.

Kevin'in pek çok yönünü görmüştü, basından sakladığı sert da buna dahildi ama Kevin'i hiç bu kadar sarsılmış ve sessiz görmemişti. Jeremy'nin aklına hiç beklenmedik bir anda bu korkunç konuşmayı başlatan soru geldi ve kendini kesinlikle hasta hissetti. Eğer Jean Moreau taciz nedeniyle sahalardan uzak kaldıysa, o zaman Kevin'in onun hakkında yaptığı dikenli yorumda ne kadar gerçek payı vardı? El mi? Kuzgunlar şiddetleriyle ünlüydü ama Jeremy kendi yıldız oyuncularına zarar verdiklerine inanabilir miydi?

"O çok iyi," dedi Kevin. "Üç büyük takımdan birinde oynamayı hak ediyor."

Jeremy Jean'i tanıyordu, onunla hiç yüz yüze gelmemiş olsa bile. Yüzünde kalın bir numara olan gri gözlü Fransız'ı fark etmemek imkânsızdı. USC ve Edgar Allan geçen yıl ve ondan önceki yıl karşılaştıklarında o da kadrodaydı ama farklı bir yarıda başlamıştı ve Jeremy onunla sahada hiç karşılaşmamıştı. Jeremy, bir Kuzgun ve sözde Kral'ın mükemmel Sahası'ndan biriye olağanüstü olduğundan şüphe duymuyordu, ama iyi olmak Kaliforniya'da bunu kesmek için yeterli değildi.

Kevin onun sessizliğini reddetme olarak algıladı ve "Ama eğer onun için yeriniz yoksa-" dedi.

"Bilmediğimizden değil," dedi Jeremy, ancak bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildi. Bu yıl üç tane beşinci yılını doldurmuş oyuncuları vardı ve Koç Rhemann onların yerine sadece iki oyuncuyla sözleşme imzalamıştı. "İstatistiklerini bilmiyorum ama ekşimeden ona kefil olduğunuza göre, iyi bir oyuncu olmalı. yetenekli. Sadece o bir Kuzgun ve biz de..." Çaresizce tribünleri işaret etti. "Buraya sığabilir mi?"

"Yıllardır temiz bir oyun oynamadı," diye itiraf etti Kevin, "ama emirlere nasıl uyacağını biliyor. Ona boyun eğmesini söylerseniz, boyun eğer."

Jeremy, "Bunu kelimenin tam anlamıyla en garip şekilde ifade edebilirdin," dedi.

Ortamı yumuşatmak istemişti ama Kevin sadece omuz silkti ve "Onunla tanıştığında anlayacaksın" dedi.

Jeremy bunu düşündü ama ne diyebilirdi ki? Kevin ondan yardım istiyordu. Yaşamayacaksa ne tür bir arkadaş ya da Truva atı olabilirdi ki?

Bu kadar mı? "Koçlarımla konuşmadan evet diyemem ama benim için evet," dedi. "Bu akşam herkes evine gittiğinde onlarla her şeyi konuşacağım. Belki bana yeni numaranı bırakmayı , böylece sana iyi haberi verebilirim."

Kevin yavaşça ve memnuniyetle gülümsedi. Jeremy karşılık olarak onun omzunu sıktı ve listesini kaldırdı. "Şimdi de benim bu gece için beklentiler, bu iyiliğe karşılık vermeme izin verin. Takımınız için bir sürprizim var."

Gittikleri süre boyunca ikiliyi izlememiş gibi görünmeye çalışan ama bunu başaramayan Tilkilerin yanına geri döndüler.

Jeremy bir kez daha Koç Wymack'ın önünde durdu ve elindeki kâğıdı uzattı.

Wymack kâğıdı açıp , "Sıralamamız," dedi. "Size ulaştırmak için geç oldu, biliyorum ama mümkün olduğunca fazla tepkiden kaçınmaya çalışıyorduk."

Tilkilerden biri "Tepki mi?" diye sordu.

Wymack görebilmesi için listeyi uzattı. Jeremy'ye, "Acıman biraz yersiz," dedi. "Koç Rhemann'a söyle, biz sadaka."

"Bu acıma değil," dedi Jeremy. "Bunu kendimiz için yapıyoruz, sizin için değil. Sizin

Bu yılki başarı, nasıl oynadığımızla ilgili her şeyi yeniden düşünmemize neden oldu. Biz

yetenekli olduğumuz için mi yoksa kadromuzda yirmi sekiz kişi olduğu için mi? Birey olarak size karşı durabilecek kadar iyi miyiz? Bunu bilmek zorundayız."

Kevin kâğıdı takım arkadaşının elinden öyle hızlı kaptı ki neredeyse yırtacaktı.

Diğerlerinden biri görmek için omzuna çıktı. Jeremy kendi numarasını Kevin'dan göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu. Foxes'taki en uzun adam

Diziliş Boyd'du, bir backliner. Boyd'un sahadaki partneri olma ihtimali oldukça yüksek görünüyordu, bu yüzden Jeremy onu mümkün olduğunca gizlice ölçüp biçti. Karşılaştığı çoğu backliner tıknazdı, vurucuları devirmek ve onları yollarından çekmek için eğitilmişlerdi. Boyd'un boyu ender rastlanan bir meydan okumaydı ve bunu düşünmek bile Jeremy'nin yeniden neşeye dolmasına neden oluyordu.

Boyd sonunda, göremeyenlerin iyiliği için, "sadece dokuz isim var," dedi.

"İki kaleci, üç arka alan oyuncusu, iki dağıtıcı, iki forvet," diye onayladı

Jeremy. "Bu sayılarla buraya kadar gelebildiniz. Bu durumda ne görmenin

zamanı geldi. Heyecanlıyım. Hiçbirimiz daha önce tam bir oyun oynamadık. Daha önce. Artık çoğumuz tam devre bile oynamıyoruz. Oynamak zorunda değiliz çünkü sayılar her zaman bizim lehimize."

"Ve sen bana deli aptal dedin," dedi Kevin. "Böyle oynarsan bu gece kaybedersin."

Bunu kabul edilmiş bir gerçekmiş gibi söylemişti ve Kevin'in Tilkiler'e bu kadar güvenmesi Jeremy'nin yüzünü acıtacak kadar sert gülümsemesine neden olmuştu. "Belki. Belki de değil.

Her eğlenceli olacak, değil mi? En son ne zaman bir maç için bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Şuna bir bakın." Ellerini uzattı, sanki bu kadar heyecanla ne kadar kararsız hissettiğini bir şekilde görebileceklermiş gibi

göğsüne doğru. Söyleyebileceği daha çok şey vardı ama Bobby sahanın köşesindeydi ve dikkatini çekmek için el sallıyordu. Geri dönmekte gecikmişti.

Bu yüzden sadece "Getirin Tilkiler, biz de getirelim" demekle yetindi.

Bunlar cesur sözlerdi ve hiç de pişmanlık duymuyordu ama Jeremy ikinci yarının ortalarında tökezleyerek sahadan çıktığında baş dönmesiyle Tilkilerden biraz merhamet dilemesi gerektiğini düşündü. Eldivenli yumruğunun yan tarafını uyluğuna hafifçe , bu kafa karıştırıcı uyuşukluktan başka bir şey hissetmeyi umdu ve Koç White'ın onu yedek kulübesine götürmesine izin verdi.

Truva takımının çoğunluğu duvar boyunca omuz omuza durmuş, hakemlerin yoluna çıkmayacak kadar geride ama gözlerinin önünde gerçekleşen gösteriyi izleyebilecek kadar da yakındaydı. Yedek kulübesi bu gecenin kurban oyuncularına ayrılmıştı ve Jeremy oturmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştı. İlk yarının tamamını Ananya Nabil tarafından rahatlatılabilsin diye almıştı. Bu yarıda kurtarılma sırası ondaydı. Elindeki ama kayışları açmak için yeterli koordinasyona sahip değildi.

Tony bir kalp atışı sonra onun yerine geçerek önündeydi ve Jeremy rahatlamış bir iç çekişle ellerini kucağına bıraktı.

"Hâlâ nasıl gidiyorlar?" diye sordu merakla. Jeremy bunun saygı mı yoksa şakaklarına vuran iyi huylu bir dehşet mi olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da Tony'nin eldivenlerini giymesine yardım edecek kadar uzun süre gözlerini korttan ayıramadı.

Cevap çok açıktı: Tilkiler, Wymack'ın geniş bir takım kurmayı reddetmesi nedeniyle yıllar önce bu oyun tarzını benimsemişti. Yılın başında Seth Gordon'ı kaybetmek trajikti, ama aradaki tek fark yedek oyuncularının nerede görevlendirildiğiydi. Koç Wymack muhtemelen tüm antrenman rejimlerini azim üzerine kurmuştu,

Tilkilerini, her şeye karşı koyabilecekleri şekilde inşa etti. Diğer tüm takımlar, kadro büyüklüğünü haklı çıkarmak için daha kısa, tam hızlı vardiyalara odaklandı.

Trojans'ı kendi şartlarında karşılamak Foxes'ın avantajına oldu: Trojans'ın genelde rakiplerinden gördüğünden daha temiz bir oyun oynadılar, gerektiğinde vücutları ve sopaları kontrol ettiler ama sadece yeterli güçle

karşılaşmayı kazanmak için. Güçleri ve enerjileri sahada yerlerini korumak için daha iyiydi ve Truva atları tökezlemeye başladıkça, Tilkiler etraflarından dolaşmak için bu rezervlerden yararlandılar. Jeremy hepsine aynı anda bakmak istiyordu ve her açığı görebilmek için bu maçı haftalarca izleyip tekrar izleyeceğini biliyordu.

Koç Lisinski , "gerek," dedi. "Tekrar ayağa kalkabilir miyim

bilmiyorum," dedi Jeremy.

"Sana inanıyorum," diye anlayışsız bir yanıt verdi.

Jeremy inledi ve Tony'nin onu tekrar ayağa kaldırmasına izin verdi. Bobby, Jeremy gerinip volta atarken yanına uğradı, böylece ona içki ısmarlayabilecekti. Jeremy gözlerini oyundan ayırmadan içmeye çalıştı ama Neil Josten gol attığında neredeyse kaçırıyordu. Böylece Foxes bitimine yirmi dakika kala öne geçmişti. İkinci yarıya üç gol geride, dört-yedi geride başlamışlardı. Şimdi USC'nin dokuz golüne karşılık on gol atmışlardı.

Jeremy takımının geri kalanının arkasında topallayarak sahayı boydan boya kat etti.

Shane Reed beklendiği gibi çizginin sonundaydı. Bu sezon kalede o vardı. ve şimdi de Laila'nın sopanın kısa ucunu acımasızca izliyordu. Jeremy en son ne zaman birinin beşten fazla ceza aldığını hatırlamıyordu. Laila'nın golleri. Şimdi altı gol yemişti ve daha devrenin neredeyse yarısı vardı.

Shane, "Onu koruyamazlar," dedi.

Jeremy, "Eminim bunu daha sonra duymak zorunda kalacağım," dedi.

"Onlar da öyle," dedi Shane, çabucak kaybolan bir gülümsemeyle. "Ama en olası sonucu bilmesine rağmen kabul etti, bu yüzden bunu kişisel olarak algılayamaz."

Jeremy biliyordu, yine de yapacaktı ama çökmekte olan savunma hattının ön sıralarında oturmasına rağmen bu suçu kendine saklayacaktı. Onu kurtarmak için çok yorgundular, en iyi ihtimalle dumanla çalışıyorlardı. Laila çok iyiydi ama

kaleyi tek başına kapatamadı. Foxes sadece beş dakika sonra bir gol daha attığında, Cat kısa ve sert bir şekilde ona sarılmak için yanına gitti.

Laila bu özrü reddederek kasklarını nazikçe birbirine vurdu ve onu Neil'in yanındaki başlangıç yerine geri gönderdi.

Tilkiler yine sayı bulmakta gecikmedi. Jeremy saate bakıp ne kadar zaman kaldığını ve Trojan'larının daha ne kadar acı çekmesi gerektiğini görmek istedi ama gözlerini sahadan ayıramadı. Xavier bir sonraki servisi attığında tökezledi ve onu koruyan Fox topa koşmadan önce onu nazikçe ayağa kaldırdı. Bu basit bir jestti ama Jeremy'yi onlara o kadar sevdirmişti ki ne kadar yorgun ve ağırılı olduğunu neredeyse unutmuştu. Tilkiler maçın son iki dakikasında bir kez daha sayı bulup USC'nin dokuz sayısına karşılık on üç sayı yaptıklarında Jeremy sadece gülebildi.

"çok fazla iş var" dedi. "Antrenmanlar bundan sonra canımızı yakacak."

Nihayet son düdük çaldı ve domino taşlarının yıkılışını izlemek gibiydi.

Truva atları teker teker sahaya düştü, artık hareket etmeyi bırakabilecekleri için ayakta duramayacak kadar bitkin düşmüşlerdi. Boyd, Nabil'i hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve kendini koltuk değneği olarak sundu ve orta sahadaki satıcı Xavier'le konuşmak için çömeldi. Cody düştükleri yerde kalmayı tercih ederek Kevin'e el salladı ama Neil, Cat sert zemine yüzüstü düşmeden onu tuttu. Laila onlara yetişene kadar can havliyle ona sarıldı. Neil takımının yarı saha çizgisindeki kutlamasına katılmakta özgürdü ve sanki doksan dakikasını yaratılışın her yerinde koşarak geçirmemiş gibi onlara doğru koştu.

Jeremy hızlı bir el sıkışma için diğer Trojan'ları sahaya götürdü.

Kevin raketine bir parça kâğıt bantlamıştı ve Jeremy ona yetiştiğinde kâğıdı çekip çıkardı. Kâğıt hemen tekrar kıvrılmaya çalıştı ama Jeremy kâğıdı açtığında düzgün bir yazıyla karalanmış iki telefon numarası gördü: Kevin'in ve Jean'in.

Jeremy, "İrtibatta kalacağım," diye söz verdi ve sonra hattı devam ettirmek zorunda kaldı.

Takım arkadaşlarının soyunma odalarına yardımcı olabilecek çok sayıda dinlenmiş Trojan vardı, bu yüzden koçlar birkaç hızlı karşılaştırma yapmak için geride kaldılar.

Angie, Tony ve Bobby çubuk raflarını ve atılmış şişeleri aceleyle toplarken notlar.

Jeremy kadar yorgundu ama tribünlerin ne kadar boş olduğunu göremeyecek kadar yorgun değildi ve kesinlikle etrafına hızlıca bakamayacak kadar da yorgun değildi.

tepkilerini görmek için takım arkadaşları. Az önce olanları düşünmek için zaman ayırdıklarından birkaçı çok uzaklara baktı.

mahkeme hayal kırıklığına uğramayacak kadar yorgundu ve geri kalanlar sabır ve merak arasında gidip geliyordu.

Meraklı gözlerden uzak soyunma odasına dönene kadar kimse konuşmadı ve sonra Xavier sırayla beşinci sınıfların her birine baktı. Şampiyonluk için son şansları için bu fikirle ilk olarak altısına yaklaşılmıştı.

Jeremy ilk kabul eden oldukları için onlarla gurur duyuyordu, her ne kadar gerekçeleri kadenci olsa da: yarı finalde ya da finalde elenseler de, en önemli anda Edgar Allan'ı geçemeyeceklerdi. Yıllarını denemek ve başarısız olmak için harcamışlardı; Kuzgunları adil bir dövüşte alt etmek için gerekenlere sahip değillerdi. Eğer bu geceki kumar Trojan'ların ileride daha iyi olacağı anlamına geliyorsa, utanç verici bir mağlubiyet riskine değermi.

"İyi miyiz?" Xavier sordu.

Renaldo, "Bunun bir anlamı olsun ve biz de olalım," dedi.

"Olacak," dedi Jeremy, çünkü buna inanmak zorundaydı. Onlar vazgeçmişti ama o vazgeçemezdi. Sadece bir yılı kalmıştı ve NCAA kariyerini tek bir şampiyonluk kazanmadan bitirmeyi reddediyordu.

Ardından Trojans'ın dört koçu geldi ve baş koç James Rhemann vardı. Trojanlılar beklentiyle yerlerine yerleşti ve Rhemann hepsini değerlendirdi

esrarengiz bir bakışla. "Her şeyden önce: hepinize bu güzel Bu geceki meydan okumanın üstesinden gelmek için metanet ve itidal. Buna oynamasına izin verilmeyen sizler de dahilsiniz; benim için izlemek kolay sizin için de kolay olmadığını biliyorum. Sahadakiler için: açık ara en iyi performansımız değildi, ancak koşullar ne olursa olsun, başardığınız şeyle gurur duyuyorum.

"Bu hafta sonunu dinlenmek ve toparlanmak için değerlendirin, çünkü önümüzdeki hafta hiçbir şeyi ertelemeyi göze . Bazılarınız şimdiden uykuya daldığı için bu geceki maçı Pazartesi öğleden sonraya erteleyeceğiz," diyerek Laila'ya yaslanmış ve sessizce horlayan Cat'e şaşkın bir bakış gönderdi.

"Pazartesi sabahı her zamanki gibi spor salonundayız. Bu akşam söyleyecek ve kesinlikle gelecek haftaya kadar bekleyemeyecek bir şeyi olan var mı?"

Jeremy elini kaldırdı. "Söylemek istediğim çok şey var," dedi ve Ananya'nın şok olmuş gibi yapmasını görmezden geldi. "Herkesin iyiliği için bekleyeceğim ama birkaç dakikanızı ayırabilerseniz bu akşam sizinle ve Koç Jimenez'le konuşmaya gerçekten çok ihtiyacım var."

Rhemann ona bakınca Jimenez başını salladı ve Rhemann da şöyle dedi,

"Sen ve Shane basın görevindesiniz. Ondan sonra ve elinizi yüzünüzü

yıkadıktan sonra gelip bizi bulun. Bekleyeceğiz."

Jeremy bir daha ayağa tercih ederdi ama Truva atlarının

Kaptan basının karşısına çıkmak ve takımının beklenmedik mağlubiyetini savunmakla yükümlüydü. Shane'i iç sahaya geri götürdü. Röportajlar aslında maç gecesinin en kolay kısmıydı, çünkü Trojans'ın senaryosu acımasız ve tahmin edilebilirdi. Takımının çabasıyla gurur duymak kolaydı ve Foxes'in insanlık dışı direncini övmek daha da kolaydı. Hepsi olmasa bile gerçek buydu.

Kaçınılmaz kısımlar, koçlar Pazartesi günü onları oturtana kadar beklemek zorunda kalacak ve oyunları gözden geçirmek için onları hücum ve savunmaya ayıracaktı.

Hiçbiri bu geceyi farklı bir şekilde geçirmeyecek olsa bile, mağlubiyet yine de mağlubiyetti. Bu hayal kırıklığını kimsenin göremeyeceği bir yerde dile gerekecekti. Laila gelecek sezon boyunca USC tarihindeki en kötü skor-karşı skor değişimine sahip olmanın acısını çekecekti.

"Neil Josten geçen sonbaharda söylemişti, değil mi?" Shane mikrofona Jeremy'nin bıraktığı yerden devam etti, böylece Jeremy tüm o gülümsemeler ve övgüler arasında soluklanabildi. "Karşınıza çıkan herhangi bir soruna sayılar en iyi olmak kolaydır. Bizi ayakta tutacak bir şey olmadığında kim olduğumuzu gerçekten görmek istedik."

Jeremy, "Aylardır yaşadığım en büyük eğlenceydi," dedi, "ama seni bırakıp gittiğimiz için bizi bağışlarsan, kesinlikle bittik."

"Elbette," dedi adam, itaatkâr bir şekilde mikrofonunu yüzlerinden çekerek.

"Bizimle konuşmak için uğradığınız için teşekkürler ve biraz dinlendiğinizden emin olun. Gelecek hafta hepimiz senin için tezahürat yapacağız."

"Teşekkür ederim!" Jeremy, "Teşekkür ederim," dedi ve Shane'i soyunma odasına kadar takip etti.

Duş ağrıyan vücuduna o kadar iyi gelmişti ki, koçları açıklama yapmasını beklemeseydi bütün gece orada kalabilirdi. Jeremy dışarı çıkarken Shane'e el salladı, sonra da yan koridordan antrenörlerin kapısının olduğu yere gitti. Lisinski Trojan'ların kondisyon koçuydu, White hücum, Jimenez ise savunmayla ilgileniyordu. Üçüncü kapı açıktı ama oda boştu ve Jeremy Jimenez'i son ofiste Rhemann'ın masasında otururken buldu. Trojans'a maçı Pazartesi günü analiz edeceklerini söylemişlerdi ama Jeremy onların çoktan notlarının üzerinden geçtiklerini görünce şaşırmadı.

"Koç, Koç," dedi Jeremy selamlayarak ve Rhemann işaret edince . Rhemann bir defteri çalışmalarının üzerine çekti: Jeremy'den saklamak için değil, iki koçun da dikkatini dağıtmamasını sağlamak için

Jeremy'nin onlara getirdiği potansiyel sorun her neyse. Jeremy ellerini kucağında birleştirdi ve nereden başlayacağını bulmaya çalışırken başparmaklarını birbirinin etrafında döndürdü.

Başlangıçta, dedi kendi kendine ve omuzlarını dikleştirdi. "Sizden büyük bir iyilik isteyeceğim."

-

Cumartesi günlerine doğru adımlarla başlamanın püf noktası evden mümkün olduğunca erken çıkmaktı. Asla ilk uyanan kişi olamayacağını yıllar önce fark etmişti ama Jeremy'nin William Hunter'ın asla erken kalkmayacağına dair sessiz bir teorisi vardı.

Uyudu. Belki de ailesi uşaklarına yedi gün yirmi dört saat uyanık kalması için para ödüyordu.

Öyle ya da böyle, sabahın beşinde mutfığa girdiğinde kendisi için ayrılmış dolu bir seyahat kupası bulduğuna şaşırmamıştı. Jeremy, kendi kupasından bir yudum alırken bunu kişisel algılamaması gerektiğini bilen William'a bir surat ifadesi takındı.

William, Jeremy'nin ayakta olduğunu nereden bildiğini açıklamadan, "Senin için bile erken," dedi.

Jeremy kaçamak bir ifadeyle, "Yapacak çok iş var," dedi. "Yola çıkmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Akşam yemeği saat yedide. Bryson'ın dün gece bağış kampanyası için şehre geldiğini düşünürsek, sizin de gelmeniz bekleniyor."

Jeremy yüzünü buruşturdu. "Bu hafta sonu muydu?" William'ın sakın bakışları sempatik olmak için biraz fazla bilgiliydi. Jeremy gözlerini kaçırırken gergin bir elini saçlarında gezdirdi. Üvey babasının babasıyla hiçbir akrabalığı olmadığı için bu tür olaylara karşı çıkarak yıllarını harcamıştı ama annesi geri adım atmayı reddetti. Eğer Kongre Üyesi'nin mükemmel bir aileye ihtiyacı varsa

Fotoğraf çekimlerinde Knox ailesi, yorucu sayıda kamera için giyinmek ve parlak bir şekilde gülümsemekle yükümlüydü. "Evet, daha iyi takip , biliyorum. Ama bu sabah gerçekten halletmem gereken bazı işler var, o yüzden nereye gittiğimi sorarlarsa-"

William onun yerine, "Bay Wilshire'a altıya kadar döneceğinizi bildiririm,"

diye sözlerini tamamladı. "O zamana kadar keyfinize bakın."

"Sensiz ne yapardım ben?"

"Herhangi biriniz ne yaptı?" William sabah gazetesine geri kibarca cevap verdi.

Bryson'ın evde olduğunu bilen Jeremy yan kapıdan sıvıştı. Ağabeyinin odası fuayenin hemen üzerindeydi ve Bryson yılın büyük bölümünü Yale'de doğu saatiyle geçiriyordu. Büyük bir olasılıkla çoktan

uyanıktı ve William'ın çoktan mesaiye başlamış olmasının nedeninin onun varlığı olma ihtimali daha yüksekti. Jeremy sabahın bu erken saatinde bir yüzleşme riskine girmektense anahtarlarını almadan gitmeyi tercih etti. Kendini böyle bir duruma sokamayacak kadar yorgun ve ağrılıydı.

Bir taksi çağırmadan önce mahalleden çıktı. Kendisine on dakika içinde bir araç sözü verildi ve Jeremy kaldırımında durup kahvesini yudumladı o beklerken. Jeremy telefonundaki saate baktı, muhtemelen doğu yakasında hâlâ yeterince erken olduğuna karar verdi, şimdi ararsa kabalık etmiş ve bunun yerine şoförüyle uzun bir sohbete daldı.

Laila ve Cat'in evine yakın olan kahve dükkânı altıya kadar açılmayacaktı, bu yüzden Jeremy kampüsün hemen doğusunda, kapılarını dört buçukta açan bir tanesini seçti. Saat ve güne rağmen içeride zaten dört kişi vardı: uzak köşede dizüstü bilgisayarını tıkırdatan biri, Los Angeles'ta geçirecekleri hafta sonu için son dakika güzergâh değişikliklerini tartışırken bir haritanın üzerinden geçen bir çift ve tezgâhta sadece bir bardak sıcak su içip içemeyeceğini soran bitkin bir adam. Jeremy, adam uzak duvardaki masasına çekilene kadar kibarca mesafesini korudu.

Yolda kahvesini içmişti ama pek faydası olmamış gibiydi.

"Bu kadar kafein yeter, ses dalgalarını göreceğim," diye emretti ve kahvaltıyla birlikte bir de hediye kartı aldı. Fişi daha sonra dosyalayabilmek için cüzdanının fermuarlı arkasına koydu; annesinin muhasebecisiyle uğraşırken her zaman en iyisi kâğıt üzerinde bir iz bırakmaktı. Espresso shot'ları çekilirken ve sandviçi ısıtılırken Jeremy hediye kartını Ondan önceki patron.

"Hey, günaydın," dedi yaklaşırken. "Rahatsız için  zg n m ama sanırım bunu yukarıda düşürdünüz? Yerde gördüm."

"Evet," dedi adam ve hemen elini uzattı. "Teşekkür . Fark etmemiştim bile."

Jeremy, "Sorun değil," dedi ve eşyalarını beklemek üzere geri döndü.

Diğer adam Jeremy'yiyecek ve içeceklerini teslim tepsisinden almasını bekledikten sonra kasiyerden hesabı kontrol etmesini istedi. yeni kartındaki bakiye. Jeremy sıcak kruvasanının içine bir gülümseme sakladı ve sessizce saatlerin daha hızlı ilerlemesini dileyerek telefonuna baktı. Bir gazete ve bir şişe su almak için kasaya geri döndü ve boş boş anahtarlarını alacak kadar cesur olmayı diledi. Laila ve Cat'in evinin anahtarı vardı, böylece gizlice içeri girebilir ve daha sağlıklı bir saate kadar kestirmek için kanepedeki her zamanki yerini  alabilirdi.

Yedisinde Laila'ya basit bir "Uyanık mısınız?" mesajı gönderme riskini aldı.

Açıkçası bir yanıt beklemiyordu ama bir dakika sonra "Define awake" yanıtını aldı.

"Anahtarlarımı almadan çıktım," diye gönderdi onu. "30 dakika içinde kapıyı açacak kadar uyanık mısınız?"

"Senden hoşlanmam iyi bir şey," dedi ve adam bunu bir evet olarak algılaması gerektiğini biliyordu.

şişesini geri dönüşüm kutusuna, gazetesini de sepete attı. Herkes ondan sonra tarayabilirdi. Yarım kilo fasulye almak için son bir kez kasanın önünden geçti. Alışveriş çantasında boş seyahat kupası için yeterince yer vardı, Jeremy onu da içine sıkıştırdı ve Cat ile Laila'nın ev dedikleri mahalleye doğru yola koyuldu.

Blok yıllar önce  ğrenci apartmanlarına dönüştürülmüş, evlerin çoğu yedi ila on iki  ğrenci sığacak şekilde düzenlenmişti. Laila'nınki dokunulmamış olan tek evdi, çünkü ev sahibi ve ekibi tarafından

yerinde bir ofis. Amcası yakın çevredeki evlerin çoğunu satın aldığında, burayı ona gülünç derecede ucuz bir fiyata kiralamıştı.

Takımın tek beşinci sınıf satıcısı olan Jillian son birkaç yıldır üçüncü yatak odasını kiralamıştı ama Jeremy'nin hafta sonları kamp yapmasına alışkındı. Ayrıca ön kapiya en uzak odada ölü gibi uyuyordu, bu yüzden Jeremy bu kadar erken gelerek onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu.

Laila'yı oturma odasında, papasan koltuğunda yarı bir halde buldu.

Jeremy fasulyeleri onun görebileceği bir yere koydu ve ona en yakın koltuk minderine .

"Hey," dedi. "Hiç uyudun mu?"

"Birkaç saat," dedi omuz silkerek. "Sen mi?"

"Birkaç tane," diye kabul etti. Dün geceki maçtan bahsedip bahsetmeyeceğini görmek için bekledi ama dakikalar rahat bir sessizlik içinde geçti. Jeremy telefonunun saatine baktı ve sordu: "Birini aramak için ne kadar erken? Doğru yakasında yani."

"Kevin?" diye tahmin etti.

"Hayır," dedi Jeremy. Dün gece Kevin'i aradığını ve Tilkiler Güney Carolina'ya dönmek üzere uçağa binmeden hemen önce onu yakalayıp iyi haberi verdiğini ayrıntılarıyla anlatmadı. Jeremy sabah uyandığında bir dizi Bu sabah gelen mesajlar bu konuda kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadı. Kevin'in dağınık içgörülerinin etrafında bir resim oluşuyordu ve Jeremy henüz tam olarak ne olduğunu anlayamasa da

Truva atlarının kadrolarındaki Kuzgun'u riske atarak doğru şeyi yaptıklarına dair rahatsız edici bir inanç.

"Hey, Laila," dedi. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Laila.

Jeremy cevap vermek yerine, telefonundaki kullanılmayan tek numaraya gitti. Kişiler ve arandı. Kimsenin cevap vermeme ihtimali vardı. saat ve bilinmeyen numara, ancak sesli mesaja geçmeden hemen önce biri telefonu açtı. Tanıdık olmayan ve aksanlı bir ses tarafsız bir şekilde cevap verdi,

"Evet?"

"Jean Moreau?" Jeremy sordu. "Jeremy Knox."

Jean hemen telefonu kapattı. Jeremy telefonundaki yanıp sönen zamanlayıcıya baktı, kendine rağmen eğleniyordu. Laila tek kolunun üzerinde kendini yukarı itti.

ona baktı, aniden çok uyanık görünüyordu. Jeremy ona açıklama yapmak için iki saniyesini ayırmadığı için yüzünü özür diledi ve Jean'i tekrar aradı. Bu kez Jean sadece üç kez çalmasına izin verdi ve Jeremy aynı "Evet?" sorusuyla cevap verdi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Jeremy. "Burada birkaç şeyle uğraşıyorum ve sanırım yanlış düğmeye bastım. Ben Jeremy Knox, USC'den? Dün geceki maçtan sonra Kevin'dan numaranızı aldım. Konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Bunu izleyen sessizlik o kadar derindi ki Jeremy telefonun hâlâ bağlı olmadığına bakmak zorunda kaldı. Sonunda Jean, "Birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi.

"Tabii, elbette," diye kabul etti Jeremy. "Bütün gün boşum, ne zaman istersen ara."

Bu kez Jean telefonu yüzüne kapattı ve Jeremy tüm dikkatini Laila'ya verebildi. "Jean'i gelecek yıl kadroya alıyoruz," dedi.

"Bu Jean mi?" diye sordu, kendi çıplak elmacık kemiğini göstererek. "Ciddi . Kuzgunlar'ın en iyi defans oyuncusu. Onu ellerinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaklar."

"Hayır, yapmayacaklar," dedi Jeremy. "Daha doğrusu, yapamazlar."

Ne kadarını söylemesine izin verildiğini merak ederek tereddüt etti. Rhemann ve Jimenez'e Jean'in neden alınmak istendiğini anlatmıştı ve onlar da Trojans'ın yedi kişilik kadrosunun geri kalanı dışında kimseye söylemeyecekleri konusunda anlaşmışlardı.

Jeremy, Jean'in bilmelerini istemediği hiçbir şeyi Trojan'lara gönüllü olarak söylemezdi ama Laila ve Cat farklıydı. Onlar Jeremy'nin en iyi arkadaşlarıydı ve Kevin'in her mesajında boyundan büyük işlere kalkıştığını hissettiği için çaresizce destek arıyordu.

Laila onun oyalandığını fark edince, "İkisi de uyuyor," dedi. "Sadece biz varız."

Jeremy yine de biraz daha yaklaştı. "Sezonu tamamlayamayacak kadar sakat. Kevin buna yıldırma diyordu ama bu sabah Jean'in Haziran sonuna kadar sahalardan uzak kalacağını söyledi." Laila ellerine baktı, sessizce haftaları sayıyordu

Jean'in kayboluşundan beri, Jeremy onun gözleri endişeyle kısıldığında başını salladı. "Edgar Allan'ın onu transfer ederek olayı örtbas etmeye çalıştığı söyleniyor, bu da onu buraya gelmeye ikna edebilirsek bizim olduğu anlamına geliyor. Şimdilik Kevin ile birlikte Güney Carolina'da saklanıyor."

"Kevin'in geçen haftaki gölgesi için ilham kaynağı mı?" Laila sordu.

"Merak ediyorum." Jeremy kendi sol elini gergin bir enerjiyle esnetti. "Ona ne demek istediğini ama cevap vermedi. Laila, kendini hiç-

Geri bir seçim yapıyormuşsun gibi mi? Ama her şeyin tamamen ters gidebileceğini bilseniz bile, her seferinde bu seçimi yaparsınız. zaman?"

"Her sabah uyandığımda senin arkadaşın olmayı seçiyorum," dedi kuru bir sesle.

Papasan sandalyeden kalktı ve sehpadan fasulyeleri aldı. "Hadi ama. Bu konuşmanın daha fazla kafeine ihtiyacı olacak."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jean

Jean telefonu Jeremy Knox'un yüzüne ikinci kez kapattı ve hemen Kevin'i aradı.

Kevin'in cevap vermesi için iki kez denemesi gerekti ve selamlaması her şeyden çok huysuz bir esnemeydi. Jean saate baktı, on buçuk olduğunu gördü ve Tilkiler'in batı kıyısından dönmek için geç kaldıklarını anladı. Diğer adam için üzülmeyle vakit kaybetmedi ve sordu,

"Jeremy Knox beni neden arıyor?"

"Eğer henüz anlamadıysanız, size yardımcı olamam."

Jean, "Beni güneş ışığı mahkemesine göndermeye çalışmıyorsunuz," dedi. İnanılmaz bir dehşetle. "Oradan daha uygunsuz tek yer

burada ol."

"Başka nereye gidebilirsin ki?" Kevin sabırsızlıktan uykusu kaçmış bir halde sordu.

"Penn State daha mantıklı olurdu."

"Kesinlikle hayır," dedi Kevin ve Jean onun dudağının hoşnutsuzlukla kıvrıldığını neredeyse duyabiliyordu. Edgar Allan geçen sonbaharda güneye gelene kadar Penn State ile aynı bölgeyi paylaşmışlar ve normal sezon boyunca onlarla karşılaşmışlardı. Birbirlerinin en büyük rakipleriydiler ve Kevin her zaman bu düşmanlığın sağduyusunun önüne geçmesine izin vermişti. Baskı altındayken onların mükemmel bir takım olduğunu kabul ederdi ama bunu hiçbir zaman içtenlikle söylemezdi. "Batı Virginia'ya bu kadar yakinken sana güvenmiyorum."

Jean, "Bu kararı sana düşmez," dedi.

"Yine de yaptım," dedi Kevin, pişmanlık duymadan. "Konuş onunla."

"I-" Jean söze başladı ama Kevin, Jean "-olmayacak" diyemeden telefonu kapattı.

Jean kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Kevin'i geri onunla tartışmanın cazibesi neredeyse gözlerini kör ediyordu ama sağduyusu buna izin söylüyordu.

Nathaniel'in riskli kumarı sayesinde hayatta kalması mezun olduktan sonra profesyonel bir sporcu maaşı almasına bağlıydı, bu da bir takım bulması gerektiği anlamına geliyordu. Birinden onu yanına almasını istemek, Evermore'a asla geri dönemeyeceğini kabul etmek anlamına geliyordu ve Jean henüz bununla yüzleşip yüzleşemeyeceğini bilmiyordu.

Ben bir Kuzgun'um. Benim yerim Evermore'dur. Bunlar kendine binlerce kez söylediği sözlerdi, ama mantrası tamamen kırıldığı için artık rahatlığı kalmamıştı: *Ben Jean Moreau'yum. Moriyamalara aitim.*

Jean'in midesi çalkalandı. Evermore'da hayatta kalabilmek için akıl sağlığını üzerine inşa ettiği gerçek ile Kevin'in ona zorla kabul ettirdiği gerçek arasında gidip geliyordu.

Ona: Jean, Ichirou'ya ait olduğu sürece Edgar Allan'a geri dönemezdi.

Jean'in Riko'dan kaçmaya hakkı yoktu ama Moriyama ailesinin reisine nasıl karşı gelebilirdi ki? Her açıdan lanetlenmişti.

Ben bir Kuzgun değilim, ama eğer bir Kuzgun değilsem o zaman ben sadece Jean Moreau'yum, ama-

Kevin, Jean'in yapamadığını yapmıştı ama bunun için nasıl minnettar olabilirdi ki? Truva atları rahatsız edici, sağlıksız bir şekilde sağlıklıydı ve Jean bir Evermore Kuzgunuydu. Jean arama geçmişine girip aramayı sonlandırmadan önce kasvetli seçenekleri tarttı. Eğer Truvalıların imrenilen ruh ödülüne mal olduysa bu onların suçuymuştu; bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

"Jeremy burada," diye hemen ve neşeli bir şekilde karşıladı.

"Batı yakasında beni araman için çok erken," dedi Jean. "Ben sabah insanıyım, ne diyebilirim ki?"

"Elbette öylesin," diye mırıldandı Jean.

Jeremy bunu duymamış gibi davranacak kadar iyiydi. "Birkaç tane Dün geceki maçtan önce Kevin'la konuşmak için birkaç dakikam vardı. Arkanızdan dedikodunuzu yaptığım için özür dilerim ama Kevin şu anda biraz serbest olduğunuzu söyledi.

Dün gece bunu koçlarla tartıştım ve onlar da birliğiyle. Bizimle sözleşme imzalamakla ilgileniyorsan seni de aramızda görmek isteriz."

"Sen yapar mıydın?" Jean gerçek bir sorudan çok alaycı bir yanıt verdi.

"Kevin'in senin bu saçma tanıtım numarana tahammülü yok bende."

"İşleri sarsacaksın, biliyoruz," dedi Jeremy. "İdeal olan, takıma saygı duyup imajımızı zedelememenizdir ama sizi takıma kazandırmak için bu riski göze . Büyüme için daha çok yerimiz var ve Altın Kort gelecek yıl yeni gözlerden gerçekten faydalanabilir."

Jean gözlerini tavana dikmiş, bu işin nasıl ters gidebileceğini düşünüyordu. Eğer onunla sözleşme imzalarlarsa ve o da çizgiyi aşarsa Onu mu? Eğer iki takım ondan kurtulursa, başka biri ona on metrelik bir sopayla dokunmak ister mi? Onu riske atmak isteyen tek okullar varilin dibindekiler olacaktır. Jean'ın değeri iyileşme noktasını geçtikten sonra düşecek ve Ichirou ona ne yapacak?

Jeremy hala onun kulağına bir şeyler söylüyor, her ikisinin de satış noktalarını sıralıyordu.

USC ve Los Angeles'taki hayat. Jean, "Sözleşmede var mı?" diye araya girmeden önce onun durmasını beklemedi.

"Uhhh?" Jeremy sordu. "Takip etmiyorum."

"Değerli imajınızı zedelememek için," dedi Jean. "Sözleşmede yazıyor mu?"

"Hayır," dedi Jeremy yavaşça, sesi biraz kafası karışmış gibi çıkıyordu. "Biz, ne bileyim, burada hepimizin yetişkin olduğunu mu varsayıyoruz?"

"Bunu gerekecek," dedi Jean. "Sen ben de imzalamam."

Bu işin tek yolu buydu: Jean, kadroda kalmasına izin verilmesi için uslu durması gerektiğini söyleyen bir şey imzaladıysa, dilini ısırabilir ve yumruklarını indirmeyebilirdi. Bu onu anlatılamayacak kadar kızdırdı ama bir gün daha hayatta kalmak anlamına geliyorsa emirlere uyabilirdi. Bu siyah-beyaz emir olmadan

doğası er ya da geç onu alt edecekti ve o zaman onu kurtarmak olmayacaktı. Kendilerini kurtarmak için onu sıralamadan çekeceklerdi ve o da ölmüş sayılır.

Jeremy, Jean'in beklediğinden daha hızlı toparlandı. "Evet, tabii, eğer gereken buysa, gereken budur. Kevin birkaç hıçkırık olabileceğini söyledi.

Kuzgunlar'ın iş yapma tarzıyla bizim arasında kopukluklar var. İlerledikçe orta yolu bulacağız. Koç'a evrak işlerini halletmesini söyleyeceğim ve Pazartesi sabahı ilk iş olarak Koç Wymack'e e-posta ile göndereceğiz. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"Okuyacağım, ama sadece şunu söyleyeyim: bir hata yapıyorsunuz."

Jeremy, Jean'in iki bin mil öteden bile duyabileceği bir gülümsemeyle, "Hayır, öyle olmadığımın eminim," dedi. Jean bu gülümsemeyi yarım düzine

yayınlarında ve Kevin'in okumayı çok sevdiği Truvalılar hakkındaki bilmeyen makalelerde. Bunu kolayca gözünün önüne getirebildi ve tırnaklarını kendi yüzüne geçirerek şiddetli bir uyarıda bulundu. Bir sorun olduğunun farkında olmayan Jeremy neşeyle devam etti: "Gitmene izin vereceğim ama telefonuma cevap verdiğin için teşekkürler. Başka sorularınız olursa artık numaram sizde var."

Vedalaşmaya yeterince yakındı, bu yüzden Jean telefonu yüzüne kapattı.

Her şeyin garip bir rüya olduğunu düşünmeye hazırdı ama Wymack Pazartesi akşamı yemeğe geldiğinde Jean'e incelemesi için bir dosya dolusu evrak getirdi. Jean, önemli olan tek kısmı bulana kadar sessizce üzerinde düşündü ve çoğunun bulanıklaşmasına izin verdi: *İmzalanan oyuncu şunları kabul eder USC Trojan standartlarına uygun olarak kendini tanıtmak.*

Altında en önemli konuşma noktalarının bir listesi vardı; rakipler hakkında kötü konuşmamak ve maçlar sırasında sahada centilmen olmak gibi. Bu tam da istediği ve ihtiyaç duyduğu şeydi ama listeyi okuyunca Jean kaşlarını çatarak gazetelere baktı. Kuzgun aleyhtarları istedikleri kadar tavırlardan ve şiddetten şikayet etsinler, en azından Kuzgunlar oyunun doğasını benimsedi. Truvalılar nasıl

Oyuncularına ağızlık taktıklarında sürekli olarak Üç Büyükler arasında yer almak onu aşırıyordu. En azından bu sonbahar sonunda aptal maskelerinin ardında ne kadar kötülük kaynadığını görecekti.

Son sayfalardan birinde mevcut forma numaralarının listesi vardı. Görünüşe göre Truva atları oyuncularına numara verirken bir sisteme bağlı kalmışlar. Satıcılar birden beşe kadar, hücumcular altıdan on dokuza kadar, savunma yirmiden otuz dokuza kadar, kaleciler ise kırk numarayı alırdı. Numarası alınmamış olsa bile, defans oyuncusu olduğu sürece ona asla izin vermezlerdi.

Jean parmaklarını yüzündeki dövmeyle bastırdı, midesi ani bir şiddetle çalkalanıyordu. On beş yaşından beri 3 numarası vardı. Riko ona bir numara verir vermez, Kuzgunlar'ın artık 3 rakamı koymasına izin verilmiyordu.

sahada forma. Sahaya girene kadar onu beklemişti. Bundan çift haneli sayılara çıkmak düşünülemezdi, saldırganlık sınırındaydı.

Jean baş döndürücü bir an için kâğıt yığınının ikiye ayırmayı düşündü.

Evermore'a dönmeliydi. Kuzgunları tanıyordu. Edgar Allan'ı tanıyordu. Neden gitmeyi düşünüyordu ki? Eğer Ichirou'nun sözünün doğruluğuna güveniyorsa ve efendisinin Riko'nun kardeşinin işine engelleyeceğine inanıyorsa, Jean neden geri dönmesindi? Jean kararsız ellerini birbirine kenetledi, buradan çıkış için en iyi biletini yok etmesini engelliyorsa ne kadar acıdığını umursamıyordu. Ancak bu kadarı yeterliydi, bu yüzden dosyayı yatağının ayakucuna doğru fırlattı.

Salı ve Çarşamba günlerini önündeki kağıtlara dağılmış kağıtlarla geçirdi, düşünceleri sürekli, endişeli daireler çizerek ileri geri gitti.

Wymack ve Abby ara sıra yaptıkları kontrollerde bu dağınıklığı fark etmemişlerdi ama hiçbiri ona kararını verip vermediğini sormamıştı. Çarşamba akşamı antrenmandan eve dönerken konuyu ilk açan Renee oldu.

"Hâlâ düşünüyor musun?" Su bardaklarını değiştirdikten sonra dosyaları yeniden düzenlemeye koyuldu. Uyurken dağınık bıraktığı için birden fazla sayfa eğilmişti ama Renee sabırlı elleriyle kenarlarını düzeltti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ben oraya ait değilim," dedi Jean.

"Hayır mı?"

"Sen daha uygunsun," dedi Jean biraz huysuzca. "Sınır tanımayan bir iyimser."

"Ben burada mutluyum ama bence sen bildiğinden daha iyisini yapacaksın." Adamın ona gönderdiği hoşnutsuz bakışa güldü. "Fırtınaya uzun süre dayandın

Yeterince. Biraz gökkuşağı için geç kaldığını düşünmüyor musun?"

"Yıllardır ilk kez seninkini gördüm," dedi Jean, saçlarını göstermek için başını işaret ederek. "Evermore'dan dersler ya da deplasman maçları için ayrılırdık, ama gelse dışarıdaki dünyada var olmazdık. Biz Yuva'ya aittik."

Ona acıyarak bakacak kadar düşüncesiz olsaydı, Jean durabilirdi ama Renee'nin ifadesi onu incelerken neredeyse dingindi. Jean nereye varmaya çalıştığını hatırlamaya çalışırken gözlerini kaçırarak ilk kişi oldu. "Evermore bir mezardı ve bildiğimiz tek renk kandı. Herhangi bir şeyin olabileceğini unutmuştum..." *Güzel*, doğru olsa bile yüksek sesle söylenemeyecek kadar pervasızdı; düşüncelerinde bunu duymak bile onu irkiltmeye yetmişti.

"Peki," dedi Renee o sözünü bitirdiğinde, "bu yeterli bir sebep değil mi? Yaşamak mı? Her seferinde bir an basit zevkleri yeniden keşfetmeyi kastediyorum. Eskiden onları parmaklarımla sayar, dünyada hala iyi şeyler olduğuna dair kendime güven verir ve bu nimetleri aramaya devam etmem gerektiğini hatırlatırdım. Kelebekler, taze pişmiş ekmek, bir sonbahar sabahında yaprakların çıtırtısı, vesaire vesaire.

Jean'in kaybolmuş yüz ifadesini görünce, "Çok derin olmaları gerekmiyor," dedi. "Ben bir tanesiyle başladım: taze kesilmiş çimen kokusu. Bunu ilk kez Stephanie'nin yanına taşındıktan birkaç ay sonra fark ettim. Stephanie Çimleri biçtikten sonra ikimize brunch yapmak için geldi ve ilk kez kendimi evimde gibi hissettim." Sevgisi kadar şefkatliydi ki, ağzını kıvrıp gözlerini parlatırken keder gibi görünüyordu. "Neye tutunduğunuz, tutunma eyleminin kendisinden daha az önemlidir. İçinde kaybolmak çok kolay kendimiz ve bu dünya için. Bazen her seferinde küçük bir mucize ile geri dönüş yolunu bulmanız gerekir."

Jean, "Ben mucizelere inanmam," dedi.

"İkimize de yetecek kadar inancım var," diye söz verdi Renee. "Birinin seni er ya da geç bulacağını biliyorum. Bu arada, seni hayatta tutacak şeyi bul ve sonra onun altında saklı olan küçük şeyleri bul. İhtiyacın olan yeni başlangıç bu olabilir," dedi elini USC'nin evraklarının üzerine koyarak. "Yeni bir okul, farklı bir takım ve Evermore'un gölgelerini kovalamaya yetecek kadar güneş ışığı.

Size bir şans vermeye hazırlar. Öyle değil mi?" "Onlara güvenmiyorum," dedi Jean.

Renee'nin gülümsemesi sabırlıydı. "Demek istediğim, bir risk almak istemiyor musun?
Sen?"

"Başka seçeneğim yok," dedi Jean. "Eğer bir takımım olmazsa beni öldürecek."

Renee bunu birkaç dakika düşündü. "Neil'in bana açıkladığı kadarıyla, Ichirou'nun senden tek istediği kazancından aslan payını almak. Evet, çok şey istiyor ama onun ilgisi banka hesaplarınızla başlayıp bitiyorsa, o zaman bu rakamların dışındaki her şey yine sizin kontrolünüzde.

Oynarken eğlenip eğlenmediğiniz, oyunlar arasında nereye gittiğiniz, zamanınızı kiminle geçirdiğiniz, bunların hepsi *sizin* seçiminiz. Kendiniz için yeni bir hayat yaratabilirsiniz."

Renee'nin telefonu gelen bir mesajla çınladı ve Jean'i akıllıca bir yanıt bulma kurtardı. "Dan," dedi özür dilemek için.

"Paket servisimizle birlikte Fox Tower'a dönüyor. Biraz daha hareketli olsaydınız, sizi bizimle yemeğe davet ederdim. Eğer arkadaş istersen, onları buraya çağırabilirim?"

"Git," dedi ona ve parmaklarını tedirgin bir ritimle kâğıtlara vurdu. "Bunu halletmem gerekiyor."

Renee yataktan kaydı ve kapıya doğru ilerledi. İki adım sonra fikrini değiştirdi ve ona döndü. Yüzünü dikkatle kavradı ve şakağına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Kendinize inanın," dedi. "Her şey yoluna girecek."

arkasından bakakaldı. Kapı kapandığında Jean uzandı ve tırnaklarını onun teninde bıraktığı hafif sıcaklığa batırdı.

Renee'yi cahil bir zavallı olarak tanımlayabilseydi, belki de onu bu kadar rahatsız etmezdi, ama Renee ona bir ay önce bu noktaya gelmenin kendisine neye mal olduğunu söylemişti.

Nokta. Tecavüze ve tacize uğramış, ellerini bazen hâlâ gölgeler görecek kana bulamış ve kendisine yaptığı her şeyin karşılığını ödemek için bir adamı parçalara ayırmakla vakit geçirmişti. Kimse onu kurtarmaya değer bulmazken o çukurdan çıkacak gücü nasıl bulduğunu Jean bilmiyordu ama kanlı elleriyle duvara tırmanmıştı. Hayatı seçmişti; umudu seçmişti. İkinci şansı seçmişti ve şimdi onun da onu takip edip etmeyeceğini görmek istiyordu.

Evermore'a geri dönebilirdi, dönmeliydi. Tehdit ne kadar gerçek olursa olsun, Kevin'in ona sunduğu boşluğu reddetmeliydi. Ichirou ile Karışım, kesinlikle her şey farklı olurdu? Kendisine yedirmeye çalışırken bile yalan gibi geliyordu ve Jean kan tadı aldığını düşündü. Kuzgunlar bile kapalı kapılar ardında Jean'e ne olduğunu bilmiyordu ve Ichirou çok daha uzakta olacaktı. Riko, Jean'i bu durumdan kurtarmadığı sürece

Yine mahkeme, Ichirou'nun Jean'in geleceğiyle ilgili planlarına müdahale etmiyordu. Ne isterse yapabilirdi.

Beni öldürmeyebilir, o yüzden geri dönmeliyim, diye düşündü Jean. Ben Jean

Moreau. Benim yerim Evermore'da. Ama-

Geri dönmek, kendi gücüyle cehenneme geri yürümek anlamına geliyordu. Belki Jean oradaki tüm iblisleri isimleriyle tanıyordu ve alevlerin arasında kendine tanıdık bir yer ama cehennem yine de cehennemdi ve arkasında, üzerinde Ichirou'nun adı yazan açık bir kapı vardı.

Ben bir Kuzgun değilim.

Jean mevcut forma numaralarının listesini karıştırdı, hepsini değerlendirmeye değmez olarak işaretledi ve gerekli tüm satırlara titrek bir imza attı. İlkinden sonra neredeyse kalemi kıracaktı, ama işi bitene kadar kalemi elinden bırakmadı. Kalemi yatağın kenarına bıraktı ve komodinin üzerindeki mutfak zamanlayıcısına uzandı.

Wymack ve Abby ona son birkaç haftadır istediği her şey için onları çağırma izni vermişlerdi ama o bunu reddetmişti. Acıksa da, susasa da ya da işemesi gerekse de, onlardan biri bir dahaki sefere gelene kadar bekledi.

başka bir nedenle ortaya çıktı ve sonra ihtiyaçlarını . Onlara istendiğini hissettirmeyecek ya da yardıma ihtiyacı olduğunu kabul ettirmeyecekti. Ama sonunda iğrenç bir zil sesini zorlamak için kadranı açıp tekrar kapattı.

Wymack yirmi saniye bile geçmeden durdu.

Jean, "Eğer almazsan fikrimi değiştireceğim," dedi ve zamanlayıcıyı yerine koydu.

Wymack, "Sabah faks çektiririm," dedi ve kâğıtları topladı. "Ben ayak altındayken başka bir şey var mı?"

Jean sadece başını salladı, böylece Wymack Jean'in geleceğini elinde tutarak odadan çıktı.

Jean USC'nin ne zaman aldığını biliyordu çünkü ertesi gün Jeremy'den sadece "On dokuz mu?" yazan bir mesaj aldı. Trojans'ın katı numaralandırma sistemine göre, bu onun gelecekteki forma numarasıyla ilgili değildi, bu da tek bir seçenek bırakıyordu. Tam bunu anladığı sırada Jeremy, "Sen üçüncü sınıftasın" diye açıklayıcı mesaj gönderdi.

"Usta," diye yazmaya başladı Jean, sonra sildi ve baştan başladı. "Koç Moriyama beni erken mezun etti, böylece Kevin ve Riko ile birlikte EAU."

Jean bu fiyaskoya kaç tane sahte belge ya da dolar karıştığından hâlâ emin değildi ama on altı yaşında Raven grubuna katılmak

Kabus. Hepsi ondan çok daha büyük ve güçlüydü; sadece daha iyi olduğuna güvenmek zorundaydı. Bir çocuk tarafından gösterilmek onları ona hiç sevdirmemişti, özellikle de bir haftasını onlarla yatağa girerek geçirmişken. Zane olmasaydı, Jean'in birinci sınıfının çok daha çirkin geçeceğinden emindi.

Jeremy'nin mesajı, düşünceleri tehlikeli koridorlara sapmadan önce dikkatini dağıttı. Gönderdiği tek şey bir başparmak emojisiydi. Gereksiz bir konuşmanın sona umarak ama Jeremy'nin ilerideyken duracağına da güvenmeyerek Jean telefonunu kapattı.

Dönemin bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı ve öğretmenlerinden sadece biri final sınavını ona nasıl ulaştıracağını bulmuştu. Jean artık dersleri için endişelenmiyordu çünkü ödevlerini yapmak için çok fazla zamanı vardı ama izlemesi gereken bir sürü maç ve çalışması gereken yeni bir takım vardı. USC'ye karşı sadece birinci ve ikinci yılındaki şampiyonalarda oynamıştı. Kevin'in tüm maçlarını kaydettiğini biliyordu. Sanki tek bile kaçırırsa ölecekmiş gibi, ama Jean sadece geçici bir önemi olan bir sıralamaya kafayı takmanın anlamını göremiyordu.

Kevin'den kasetleri ödünç almasını isteyebilirdi ama Kevin'i Truva atlarıyla ilgili bir işe başlatmak her zaman bir hataydı. Jean araştırmayı kendisi yapmak zorunda kalacaktı.

Mükemmel eşleşme, USC ve Edgar Allan'ın yarı finalde karşı karşıya geleceği ertesi gece için planlanmıştı, ancak Jean'in o zamana kadar öldürecek çok saati ve yetişmesi gereken yıllarca süren maçları vardı.

Cuma günkü maç başladığında Jean ne bekleyeceği konusunda iyi bir fikre sahipti ve mevcut kadronun yarısını korumayı başarmıştı. USC kaybetti, çünkü Jean

Yapacaklarını biliyordum. Çok iyiydiler, ama onların Karşılarında Kuzgunlar varken şiddet onları geride tutuyordu. Jean aynı itidali daha birkaç hafta önce Tilkiler'de de görmüştü ama Tilkiler'in davranışları üzerinde yarattığı etki fark edilebilirken, USC'de hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Her zamanki gibi temiz ve coşkulu bir oyun oynuyorlardı. Kuzgunlar her fırsatta onlara zarar vermiyordu.

"Sağlıksız," dedi Jean ama elbette maç sonrası gösteride kimse onu duyamadı.

Troyalılar soyunma odasına girerken biri Jeremy'ye yetişti. Jean onun çok parlak gözlerinde ve çok geniş gülümsemesinde yalan aradı.

Hayal kırıklığı, hüsrana neredeydi? Bu kadar yaklaşmışken kaybetmenin üzüntüsü neredeydi? Troyalılar oynadıkları oyundan memnun oldukları sürece bunu gerçekten umursamıyor muydu, yoksa

Tilkiler'in karşısına dikildiklerinde bu kayıp ne olacaktı? Jean bilmiyordu ve bir an için kör edici bir öfkeyle bundan nefret etti. Hiçbir takım bu kadar

özellikle de Üç Büyükler'den birine yenildiklerinde. Bu kadar iyi olup da yenildikleri için üzülmemeleri mümkün değil.

"-ve Jean hatta," dedi Jeremy ve adının duyulması Jean'in dikkatini kaynayan ateşinden uzaklaştırdı.

"Birinin sakatlanması için yılın en kötü zamanı," diye kolayca anlaşıldı.

"Söylentilere göre Jean finallere yetişemeyecekmiş."

"Evet, bu hafta başında Jean ile konuştum. Bu yıl için kesinlikle işi bitmiş ama sonbaharda geri dönecek. Sadece siyahlar içinde dönmeyecek." Jeremy'nin gülümsemesi bir şekilde daha da büyüdü ve bir komut beklemeyecek kadar heyecanlandı.

"Dün bize bu işi resmiyete için gereken son evrakları faksladı, bu yüzden size şunu söyleyebilirim: son senesi için USC'ye transfer oluyor."

Jean kapı aralığında birinin olduğunu yavaşça fark etti. Wymack ve Abby oturma odasında maçı izliyorlardı ve Jean'in onlardan bir şey istemesi ihtimaline karşı bu gece yatak kapısını açık bırakmaya karar vermişlerdi. İki televizyonun ve kapalı bir kapının sesinden zamanlayıcının zil sesini mümkün değildi. Şimdi Wymack elinde bir içkiyle kapının pervazına dayanmış duruyordu. Jean'in ona neden geldiğini sormasına gerek yoktu; Jean'in yokluğu hakkında dedikodu yapmaya başladıkları anda kalkmış olmalıydı.

Jean televizyonun sesini kapattı. "Kaybetmiş olması

umurunda bile değil." "Öyle mi düşünüyorsun?" Wymack

sordu.

"Harika," dedi Jean, Jeremy'nin kelime seçimlerini alaycı bir tavırla .

"Yetenekli. Çok eğlenceli."

Wymack, "Bu birbirini dışlayan bir şey değil, biliyorsun," dedi. Jean kaşlarını çatınca, doğru kelimeleri bulmak için boştaki elini salladı. "Sadece çünkü takımının oynadığı oyunla gurur duyuyor olması, gurur duymadığı anlamına gelmez.

Kaybettikleri için hayal kırıklığına uğramıştır. Belki de sadece incinmenin ve onun başarılı olan kişi için en iyisini dilemenin bir zamanı olduğunu biliyordur.

Canlı yayında bu konuda öfkelenmenin kimseye faydası yok."

"Bu durumdan rahatsız değilmiş gibi davranmanın da kimseye faydası yok."

"Hayır mı?" Wymack sordu. "Eğer birisi bu röportajları izliyor ve bir rol model arıyorsa, Riko yerine Jeremy'yi seçmesini tercih etmez miydin?"

"Hayır. Edgar Allan yenilmez."

"İki hafta sonra onları yendiğimizde bu konuşmayı tekrar yapacağız." Jean televizyonun sesini açtı ve Wymack ipucunu alıp gitti.

-

USC'nin yarış dışı kalmasıyla Palmetto State ve Edgar Allan'a finaller için Evermore Kalesi'nde karşı karşıya gelmeden önce dinlenmeleri için bir hafta izin verildi. Jean boş boş, sahadaki tüm bu karmaşayı düşününce bir insanın okul ödevlerine nasıl odaklanabileceğini merak ediyordu. Eğer öğretmenlerinin notlarını görmeden ödevlerini gözden geçirmiyorsa, USC maçlarını izliyor ve ani transferine karşı internette oluşan tepkileri takip ediyordu.

Hepsi olumsuz değildi, ancak her türlü ilgi Jean'in tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Ne kadar zor olursa olsun, Riko bir yorum için yakalanamazdı. İnsanlar ona ulaşmaya çalıştı ve Kuzgunların basınla izin verilmedi. Bunun yerine Edgar Allan'ın öğrencileri çağrıldı ve birden fazla kişi Jean'i bahar tatilinden önce görmediklerini söyleyecek kadar aptaldı.

Jean'in yeryüzünden düşmesi ve Kevin'in kendi yaralanmasını örtbas ettiğini ima etmesi arasında komplo teorisyenleri fazla mesai yapıyordu.

Kamuoyunu şekillendirme çabalarına rağmen, daha yüksek sesler her zaman Exy'nin en muhteşem NCAA takımının yanında yer alır. Vitriol miktarı

Jean'in şampiyonalar sırasında kadro dışı kalmasını amaçlayan yöntemi neredeyse etkileyiciydi.

Jean, Zane'den tek bir e-posta aldı ve sadece "Ne oluyor ? Johnny?" diye sordu ve Jean cevapsız bıraktı. Zane bir daha denemedi ve Jean bunun aralarındaki iltihaplı yaradan mı yoksa ustanın elini tutan emirler. Kuzgunlar'ın ne yapacağı hakkında spekülasyon yapmak için fazla zamanı .

Çünkü hafta sonuna doğru ona bir hediye gelmişti. Kutunun üzerindeki iade adresi Evermore'du ve Foxhole Court'taki Wymack adına gönderilmişti.

Jean, Moriyama'nın nihayet takım arkadaşlarına nerede saklandığını söylediğinden emin değildi ama bu kutuyu açmak istemediğinden çok emindi. Eğer takım arkadaşlarından geliyorsa açmaması mümkün değildi ama Jean sinirlerine hakim olmaya çalışarak sessizce kutuya baktı.

"Bu senin için değil," dedi, çünkü Abby hâlâ etrafta dolanıyordu.

"Gitmiyorum," dedi.

Elini uzattı ama Jean onun avucunda duran maket bıçağını görünce hemen gözlerini kaçırdı. Kesicinin kenarının teninde nasıl bir his yarattığını ve Riko'ya bunu yapacağını söylediğinde hissettiği geçici, aptalca zafer duygusunu çok iyi hatırlıyordu.

Riko'nun sadist parmağı altında bir gün daha dayanmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Riko'nun yavaş gülümsemesi onu duraksatmıştı ama Jean'i tamamen durduran şey onun aç sözleriydi:

"Eğer bunu yaparsanız, doğru yaptığınızdan emin olun. Kurtarılamayacağınızdan emin ol. Eğer hayatta kalırsan, seni canlı canlı gömerim."

Boş ama korkutucu bir tehditti, ama öyle değildi. Ertesi hafta koçlar soyunma odaları için yeni mobilyalar getirtti ve Riko, Jean'i içine sokmak için bir kutu kaptı. Riko'nun üzerine yığıldığı her şeyin ağırlığı altında buruşurken, üç gününü kıvrılıp yatarak geçirmiş, Riko'nun ona hava alması için en küçük bir delik bıraktığı sarkık duvara yüzünü bastırmıştı. Riko'nun onu asla dışarı çıkarmayacağı korkusu, sadece

Yardım için bağırsa Riko'nun ne yapacağından korkuyordu, yüzden artan paniğiyle sahip olduğu her şeyle savaşıyordu.

Daha sonra, Riko ve usta Moriyama'nın çılgınlığını tartışırken Kevin ona doğru ve *"Bir daha denemeyeceğine söz ver."*

Bana söz ver Jean. Seni kaybetmek istemiyorum."

Bana söz ver, yıllar sonra hiç düşünmeden çekip gitmesi dışında. "Jean?"

Abby sordu.

Jean anılarını ve korkusunu bir kenara itti ve sessiz bir taleple kutuyu Abby'ye doğru eğdi. Abby tereddüt etmeden kutunun kenarlarındaki ve orta kapağındaki bandı temiz çizgilerle kesti. Jean, Abby bir adım geri çekilene kadar ona sert bir bakış fırlattı ve sonra Kuzgunların ona ne göndermeyi uygun gördüğünü görmek için kutuyu açtı.

Katlanmış kumaşların görüntüsü onu neredeyse rehavete sürüklüyordu: Kuzgunlar şifonyerinin çekmecesini boşaltmış ve geride bıraktığı kıyafetlerin en az yıpranmış olanlarını göndermişti. Kuzgunlar on altı saatlik günlerinin çoğunu Evermore'da hazırlanarak geçirdiklerinden, derslere katılmak için yalnızca dört ya da beş kıyafet bulundurma eğilimindeydiler. Kevin ve Riko'nun biraz daha fazla kıyafeti vardı, çünkü basınla ve diğer takımlarla çok daha fazla yüz yüze gelmeleri gerekiyordu, ama Jean üç kıyafetle yetinmişti. Kuzgunlar ona bir kot pantolon ve iki gömlek göndermişti, tabii ki hepsi siyahtı ve geri kalanının birinci sınıf öğrencisine miras kalacağını düşünmüştü. En azından tüm boxer'ları ve çorapları hazırды.

Gıysilerin altında birkaç kişisel eşyası vardı: Kevin'in Riko'yla birlikte basın etkinlikleri için yola çıkarken ona aldığı kartpostallar ve magnetler. Jean kartpostallardan birini elinde çevirdi ve arkasını gördüğünde midesi düğümlendi. Kevin'in ona yazdığı mesaj ya da paylaştığı anı her neyse, mürekkep katmanlarının altında sonsuza dek yok olmuştu; birisi

kalın bir kalemle etti. Bir tane daha kontrol etti, sonra bir tane daha, sonra tüm yığını alıp çevirdi. Hızlı elleri onları dağıttı, kurtarabileceği bir şey aradı ve boş döndü.

Mıknatıslar çok az daha iyi durumdaydı, yüzeyleri ve arkalıkları birkaç yerde çizilmişti. Jean'in favorisi, küçük bir Kırmızı bereli ahşap ayı kabaca ikiye bölünmüştü. Parçaları bir arada tutmayı denedi ama ortasından bir parça eksikti ve hizalanmıyordu. Belki de son parça kutunun dibine düşmüştü? İçine bakmak için kutuyu ters çevirdi ama kutunun içinde gördüğü tek şey sınıf defterleri.

Bütün yıl boyunca aldığı notlara nihayet ulaşabildiğini fark ettiğinde, onları hızla önündeki yatağa attı. Finallere sadece bir buçuk hafta kaldığını düşünürsek, nihayet bunlara kavuşmak için geç kalmıştı ama Jean onları kullanmak için sabırsızlanıyordu. Gerekli olduğu gibi hepsi siyahtı ama ön yüzlerine sınıf isimlerini beyaz kalemle yazmıştı. Ekonomi dersi için olanı bulana kadar onları yaydı. Kuzgunların onları paketlerken sayfaları yırtmış olmasından korkarak sayfaları çevirip açtı ve gerçeğin çok daha kötü olduğunu fark etti.

Ön sayfaya çaprazlamasına sivri kalemle İNEK yazılmıştı ve etrafı karalanmış bir kenarlıkla çevriliydi. Jean bu suçlamadan öyle bir irkildi ki neredeyse sayfayı yırtacaktı. Arka yüzünde sadece tırtıklı çizgiler vardı, ama Bir sonraki sayfa ona **WASHOUT** diye

bağırdı. Abby, "Jean," dedi ama Jean

sayfayı çevirmeye devam etti.

Sayfalar birbiri ardına tahrif edilmişti; çoğunda tekrarlanan öfkeli hakaretler, bazılarında ise sadece öfkeli kaydırmalar ve girdaplar vardı. On sayfa sonra Jean gevşek bir kırtasiye malzemesi buldu ve onu eline alıp yabancı el yazısına baktı.

Bunun takım arkadaşlarından birinden gelen bir mektup olduğunu anlaması iki cümle sürmüştü ve Jean mektubun yavaşça okurken midesi bulandı. Phil'in mektubun içine doldurduğu kin Jean'i soğuk ve nemli hissettirdi. Mektubu yavaşça yerine geri koydu. Beş sayfa sonra bir mektup daha vardı, bu kez el yazısıyla yazılmıştı ve Jasmine'e ait olduğunu hemen anladı.

Yapma, diye düşündü ama yine de aldı.

Jean, Abby'nin giysilerini ve hediyelerini kutuya geri uzaktan da olsa farkındaydı. Boş defterleri hemen onların üzerine yığdı. O da

ama Jasmine'in notundan gözlerini alamıyordu. Bu Jasmine'in ondan nefret ettiği hiçbir zaman bir sır olmamıştı; yıllardır Riko'nun ilgisi için onunla rekabet ediyordu ve tek kişinin o olmasını affedilemez buluyordu.

Riko'nun numarasını taşıyordu. Phil'in mektubu Jean'in hepsini bırakıp gidebileceğini düşündüğü için tepkisel öfkeyle yazılmıştı ama Jasmine'in mektubu tam bir zehirdi.

"Jean," dedi Abby sessizce. "Dur."

Jean, Jasmine'in mektubunu yerine koydu ve Abby elini uzattığında defteri ondan uzaklaştırdı. Abby onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çattı ama defteri elinden almadı, böylece birkaç sayfa daha çevirebildi. Şimdi parmakları her bir kızgın sıfatın üzerinde geziniyor, harflerin kıvrımlarını teninde hissediyormuş gibi onları takip ediyordu. Bulduğu üçüncü mektup kısa ve özdü, dağınık blok harflerle yazılmıştı ve Grayson'ın imzaladığını görünce iki kat daha sert vurdu: *Başka bir sıralamanın başına geçerken sana iyi eğlenceler.*

İşe yaramaz sürtük. #12

Bir an için boğazında dişler hissetti. Jean ağzını yakan bir safra hücumuna karşı sertçe yutkundu ve defteri tokatlayarak kapattı. Abby defteri hemen elinden kaptı ve kutuya geri koydu. Kapaklarını kapatması sadece birkaç saniye sürdü ve kutuyu hızlı adımlarla dolabına taşıdı.

"O benim," dedi tanımadığı bir sesle. "Geri ver onu."

Abby kitabı rafa koydu ve tek kelime etmeden ona geri döndü. Jean ona bakıyor, onun da kendisine bakmasını bekliyordu ama o bakışlarını dolabından . Jean gözlerini kırıştırdı ve yanaklarında sıcak bir nefes hissetti, gözlerini kırıştırdı ve Riko'nun eğlencesi için kendi parmaklarını kırarken raketinin ağırlığını hatırladı, gözlerini kırıştırdı ve boğul-

Abby bileğini canını acıtacak kadar sertçe tutana kadar kendi boğazına uzandığını fark etmedi. "Jean."

"Beni buraya hiç getirmemeliydin. Asla müdahale etmemeliydin.

Sadece-"

"Seni öldürmelerine izin mi vereyim?"

Abby sordu. "Hayır." "Bana hiç dokunmadılar."

"Bana yalan söylemeyi bırak."

Jean onun tutuşuna karşı koydu. "Bir Tilki bunu anlayamaz."

"Muhtemelen anlamaz," dedi Abby. "Tilkilerim karşılık vermeyi seçti."

Jean'in kolları iyileşmişti ama derisi hâlâ ipin verdiği hissi hatırlıyordu. Jean'in elinden kurtulmaya çalıştı ama Abby onu bırakmadı. Bunun yerine, Abby o eli de tutana kadar ön kolundaki çizgileri pençelemeye karar verdi.

Onu Evermore'a gönderdikleri için ailesine çok kızmıştı ama yine de elinden gelenin en iyisini yapmayı umuyordu. O zamanlar Exy'yi çok sevmişti, şiddetle ve şiddetle ve bu sporu yaratan bir şeyler öğrenmek hayatının onuru ve fırsatıydı. Gerçek, Batı Virginia'ya indikten sadece birkaç saat sonra çirkin yüzünü gösterdi. Riko'nun köpeğinden biraz daha fazlası olduğunu öğrenmek Uygulamaların dışında, toplayabildiği tüm gençlik öfkesiyle saldırdı.

Beş ay boyunca tükürmüş, küfretmiş ve savaşmıştı. Beş ay boyunca, Riko ona ne kadar şiddet ve zulüm uygularsa uygulasin, kendini yerden kaldırmıştı ve sonra bir gün gücü kalmamıştı. O gün kavga etmenin bir anlamı yoktu. Riko bir Moriyama'ydı, o da bir Moreau. Dünyadaki yerini ne kadar çabuk anlarsa, onun için o kadar kolay olacaktı.

Acı ama bunu hak ettiğini bilmek kolaylaştıracaktı. Bununla yaşayabilirdi; başka seçeneği yoktu.

Abby'ye hiç dövüşmeyi denemediğini ima ettiği için öfkeliydi ve daha fazlası Tilkiler'e, o kendilerini bir arada tuttukları için kızgındı. İkisi dışında Riko'ya karşı değillerdi ve hem Nathaniel hem de Kevin çekip gitmişti.

korkak fiyasko hain satılmış reddedilmiş fahiş

"Siktir git," dedi Jean sessizce, sonra daha yüksek sesle:

"*Siktir git.*" "Lütfen Betsy'yle konuş."

"Kutumu bana geri ver," dedi Jean. "Onu almak sana düşmezdi."

Abby başka bir şey söylemeden kalkıp gitti. Jean ayağa kalkmadan önce koridorda onun sesinin uzaktan gelen mırıltısını duyana kadar bekledi. Odanın içinde dolaba doğru dikkatli bir tur attı. Rafa kolayca uzanabiliyordu, ama kutunun ağırlığı ona acı veriyordu. göğsüne doğru. Jean paketini üzerine koydu, ciğerlerindeki acıyla nefes aldı ve tekrar yastığının yanına yerleşti.

Abby defterlerini en son paketlediği için şimdi en üstteydiler. Ekonomi notlarını tekrar çıkarırken Jean'in midesi bulandı. Belki de ilk açtığı defterde şanssız olduğunu düşünerek sonraki birkaç defteri karıştırdı. Kalın mürekkep görüntüsü hepsinin tamamen kayıp olduğunu söylüyordu ve çalkalanan midesini biraz daha kontrol altında tutabilmek için nefesini tuttu.

Tilkiler'in psikiyatristi yarım saat sonra uğradığında hiç şaşırmadı. İçeri girerken yatak odasının kapısını kapattı ve kendini onun yanında rahattı. Jean sakın sesinin bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi.

yavaşça ilk deftere doğru ilerlerken diğerine baktı. Tek tük sayfalara karalanmış kalın mesajları kaçırmayacak kadar yakındı ama omzunun üzerinden mektuplarını okumaya çalışıp çalışmadığını görmek için bakmadı.

"Benimle konuşacak mısın?" diye sordu sonunda.

"Önce dilimi ısırıp koparacağım," dedi. "Oynamak için ona ihtiyacım

yok." "O zaman konuşmaya devam etmemin bir sakıncası var mı?"

" için fark etmez," dedi Jean. "Mahkumların hiçbir hakkı yoktur."

Dobson ona nazikçe, "Sen bir hastasın, mahkûm değil," diye hatırlattı. "Ama konuşmak istemiyorsan, bir süre daha böyle kalabiliriz."

Er ya da geç onunla oturmaktan sıkılacaktı ama şimdilik uzaklara bakıp sessiz düşüncelerini düşünmekten memnun görünüyordu. Ne kadar uzun süre beklerse, onu görmezden gelmek o kadar zorlaşıyordu. Jean haftalardır Riko ve Zane'i ve onların uzun süreli yokluğu onu başıboş bırakmıştı.

Tombul bir psikiyatrist bir Kuzgun'un yerini tutamazdı, özellikle de Kral'ın ama Jean çaresizdi ve bunu rahatlatıcı bulmaktan kendini alamıyordu. Bu onun dikkatini okumasından uzaklaştırmaya yetti ve sonunda defterini kapattı. Artık onu görmezden gelmekten vazgeçtiği için ağzını açmasını bekliyordu ama ona bakmadı bile.

"Beni mahkemeye götür," dedi.

Geri adım atmasını bekliyordu ama kadının tek söylediği "Arabama kadar gelebilir misin?" oldu.

"Yapacağım," dedi yatağın kenarına doğru kayarak.

Ayağa kalktığı anda dizi zonkluyordu ama kısa aralıklarla ağırlığını taşıyabiliyordu. Yatağın etrafında topallayarak kapıya doğru yürüdü. Dobson sessizce yardım teklif etmek için elini kaldırdı, ama elini yanına yaklaştırdı, böylece Dobson onu kabul etmek zorunda hissetmeyecekti. Dobson onu görmezden gelince, Abby'yle konuşmak için onun önünden koridora çıktı. Jean koridorda dikkatle ilerlerken konuşmanın bir kısmını duydu ve Dobson'ın stadyum için Abby'nin anahtarını ve şifresini ödünç aldığını anladı.

Abby'nin evinde geçen onca haftadan sonra, gece havası Jean'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderecek kadar canlandırıcıydı. Kendini zehirlediğini biliyordu, Abby ne zaman pencereyi açmaya ya da perdelerin üzerinden battaniyeyi indirmeye çalışsa onunla mücadele ediyordu. Kendini yeniden yaratmaya çalışıyordu.

Yuva'nın boğucu koşullarında, her şey kontrolünden çıktığında onu bir arada tutacak tanıdık bir şey için çıldırıyordu. Edgar Allan'ın Kuzgunların iyiliği için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

Okuduğu bölüme karşı ilgisizliğı ve bitmek bilmeyen yorgunluğı, derslerini o kadar angarya hale getirmişti ki, temiz havanın nimetlerini hep görmezden gelmişti.

"*Bir taneyle başladım,*" demişti Renee ve Jean onun inancına ya da gönülsüz güvencelerine inanmasa da başparmağını işaret parmağına vurup *serin bir akşam esintisi* diye düşündü. Bunu yaparken kendini aptal gibi hissetti ama aynı zamanda, bir şekilde, ekibinin kininden başka bir şey tarafından topraklanmış gibi de canlı hissetti.

Foxhole Court'a giden yolu ki Dobson, "Kabul ediyorum, spor benim ilgi alanım değil. Ben her zaman daha çok tiyatro oyunlarına ve müzikaller ve benzerleri. Palmetto State'te geçirdiğim bunca yıla rağmen Exy'yi hâlâ tam olarak kavrayabilmiş değilim ama anladığım kadarıyla kapalı alanda lakros oynanıyor."

Jean, "Sahte cehaleti yem olarak kullanmak şeffaflıktır," dedi.

Dobson sadece "Duvarlarda kalecilerin ağları için kesikler var mı ya da...?" diye sordu.

"*Ağ falan yok,*" dedi Jean, kendini tutamayacak kadar kırıgın bir ifadeyle. "Ağlar var.

duvardaki sensörler-" Kaba bir şekilde Fransızca için sözünü kesti. Bu sinir bozucu kadınla sohbet etmek istemiyordu ama onu görmezden gelmeye çalıştıkça aptalca sözleri beyninin derinliklerine işliyordu. Sonunda sinirli bir şekilde oflayıp pufladı ve yapabileceğı en kısa açıklamayı yaptı. Dobson her şeyi itaatkâr bir sessizlik içinde dinledi ve Jean stadyuma park ederken konuyu toparlamayı başardı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Merak ettim."

"Hiçbirinin sana bunu açıklamadığını düşünmeyi reddediyorum," dedi. "Kevin açıklardı."

"Beni düzeltecek kadar önemseyip önemsemediğinizi merak ettim," diye karşılık verdi ve ön camdan stadyuma doğru bir işaret yaptı. "Buraya rahatlamak için mi yoksa pişmanlık duymak için mi geldiğimizden emin ."

Pişmanlık. Bu kelimeyi kullanması tesadüf olabilirdi ama Jean kendini güvende hissetmiyordu. Kadının yüzündeki ifade Jean'in kapı koluna uzanmasına neden oldu ama kapı kolunu bulduğunda bile gözlerini ondan alamadı. "Kevin'le konuşuyormuşsun."

"Ben onun terapistiyim," dedi Dobson, onun sert suçlamaları karşısında sakin bir tavırla. "Transfer olduğunda bana güvenmenin ne kadar zor olduğunu hatırlıyor ve bu nedenle eğer seni benimle daha rahat ettirecekse konuştuğumuz her şeyi paylaşmam için bana açık izin verdi. Seninle konuşmayı gerçekten çok isterim Jean."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Bugün değil, belki," diye izin verdi. "Ama eğer konuşmak istersen, lütfen seni dinlemek istediğimi bil. Kaliforniya'ya gittikten ve güvenli bir mesafeye sahip olduktan sonra daha kolay olacaksa, seni beklemeye hazırım. Kulağa utanmazca gelme riskini göze alarak, şu anda uğraştığınız şey hakkında sizinle konuşabilecek en nitelikli kişi olduğumu söyleyebilirim."

Bunu yalanlamak için ağzını açmıştı ki, hasta listesinde başka kimlerin olduğunu hatırladı: Nathaniel Wesninski ve o ürkütücü küçük kaleci Andrew Minyard. Foxhole Court, kişisel sorunlar ve istismar konusunda gerçek bir altın madeniydi. Jean onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ama Şimdiye kadar bazı tahammül edilemez kişilikleri vardı. Bu durum onu hiç sevmesine neden olmamıştı ama yine de bir parça saygı duyduğunu da inkâr edemezdi.

"Gidiyoruz," dedi ve kolu çekti.

Dobson başka bir yorum yapmadan dışarı çıktı ve onu stadyuma aldı. Tribünlerde sahayı seyredecekleri bir yer buldular. Jean, Kevin, Nathaniel ve Andrew gelmeden önce orada ne kadar oturduklarından emin değildi.

Andrew, Jean'in bakışlarının ağırlığını ona doğru takip etti. Nathaniel'in sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Kevin mahkemeden başka bir şey görmüyordu ama Jean bundan daha fazlasını ummayı yıllar önce bırakmıştı.

Jean onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden mahkeme kapısı sonuncusunun arkasından kapanır kapanmaz ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağıya doğru indi.

soyunma odası. Dobson yorum yapmadan takip etti ve Abby'nin evine geri götürdü.

"Eve hoş geldiniz," dedi Abby geldiklerinde.

Jean burası *ev değil* demek istedi ama dizini o kadar sert ittikten sonra hareket etmeye devam etmek için tüm nefesine ihtiyacı vardı. Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı ve bu kez rüya görmedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jean

Edgar Allan ve Palmetto State finallerde karşılaşmadan bir gün önce Abby, Jean'e akşam yemeğini ve beklenmedik bir sorunu getirdi: "Yarın seni evde yalnız bırakmak istemem ama seninle oturacağına güvendiğim herkes bizimle birlikte Batı Virginia'da olacak."

Tilkilerin psikiyatristlerini de yanlarında götürmeleri şaşırtıcıydı ama Jean, Kuzgunlar onları yok ettiğinde işinin çok zor olacağını düşündü. Burada olmadığı sürece neden gittiği umurunda değildi. Kuzgun kutusu geldiğinden beri neredeyse her akşam buraya geliyordu. Ona sıcak bir selam vermenin ötesinde söyleyecek bir şeyi yoktu, görünüşe göre sadece yatakta yanına oturmaktan memnundu, ama ona güvenmiyor ya da sürekli arkadaşlığının rahatlığını istemiyordu.

Abby, "Sayıların güvenliğini düşündüm ve bunun için seni Fox Tower'a götürmeyi düşündüm," dedi ve bir an sonra onun anlamayacağını hatırladı. "Burası sporcuların yatakhane, yani kalkan olacak bir sürü beden var. Dövmenin üzerine biraz gazlı bez koyarsak altında uçabilirsin. Foxes'un boş odalarında kamp kuracak kadar uzun süre radarda kalamazlar."

Dobson'la yaptığı bir gezinti dışında, Jean son altı haftayı bu yatak odası ile tuvalet arasında gidip gelerek geçirmişti. Stadyuma tercih ederdi ama bunu tek başına yapabileceğini sanmıyordu. Kalabalık bir sporcu yurdu normale en yakın şey gibi geliyordu. "Ben giderim Orada."

"Binaya giriş için kartım yok ama sabah sizi almaya kimin gelebileceğine bakarım," dedi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, herkesin Böylece saat 10'da yola çıkabiliriz."

Onu kimin almaya geleceğini bilseydi belki fikre biraz daha direnebilirdi. Mantık Kevin olmasını gerektiriyordu ama Nathaniel yatak odasına vardığında Jean yatak odasının etrafında dikkatli adımlarla yürüyordu. ertesı sabah eve geldi. Jean'ın yatak odasının kapısı açıktı, bu yüzden istenmeyen misafirinın koridorda ona doğru ilerlediğini gördü. Kaşlarını çatı ve yavaş adımlarına geri döndü. Dizini hâlâ biraz dengesiz hissediyordu, muhtemelen sakatlığından kaynaklanan bir ağrı vardı ama muhtemelen kullanmıyordu. Antrenmanlarına geri dönmek için sabırsızlanıyordu ama Abby güvenli olması için kaburgalarının altı hafta daha tedavi görmesi gerektiğini tahmin ediyordu.

Nathaniel kapıda durup onu bekledi ve Jean kısa boylu adamın önünde son turunu atarken içini çekti. "Tabii ki sen olacaksın, seni can sıkıcı huysuz."

"Size de günaydın." Nathaniel büyük bir bandajı havaya kaldırdı.

Jean bir an için bunu reddetmek istedi. Numarası bir gurur işaretiydi, öneminin ve Exy'nin geleceğindeki yerinin kanıtıydı. Sıradan bir hırsız gibi sinsice dolaşabilmek için saklanacak bir şey değildi.

Yine de gizlenmek basının ortaya çıkma riskinden daha iyiydi, bu yüzden Jean bandajı aldı ve koruyucu şeritleri soydu.

Numarasının tam olarak nerede olduğunu biliyordu, yıllarca ona bakmanın ve parmaklarıyla çizgilerini takip etmenin bir sonucuydu bu. Bandajı yerine bastırdı ve buruşmuş çöprü Nathaniel'e doğru fırlattı. Nathaniel yemi yutacak kadar terbiyeli değildi ama ona gelmesini işaret etti ve koridora geri döndü.

Takip etmek kolaydı ve Jean'ın Nathaniel'in ardından attığı her yavaş adım göğsündeki boşluğu biraz olsun hafifletiyordu. Kuzgunlar yalnız olmak için yaratılmamışlardı ve Nathaniel buradayken, Tilkiler'in evde her zaman yanında bir beden daha bulundurma çabasına rağmen ne kadar yıprandığını hissedebiliyordu.

Nathaniel farklıydı; her zaman da öyle olacaktı. Kuzgun değildi ama öyleydi, tıpkı Jean gibi. O, Jean'ın yıllar önce inanmayı bıraktığı, yerine getirilmemiş bir vaat olan sonsuza kadarki ortağıydı.

Garaj yolunda iki araba vardı ve üçüncüsü de kaldırıma park etmişti. Bu Nathaniel ikincisini tercih etti. Kilitleri bir açtı ve Jean için yolcu kapısını açtı. İçeri girerken canı acıdı ama kapının üst kısmına ve koltuk başlığına sıkıca tutunarak kendini içeri bıraktı. Nathaniel kapıyı iterek kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce uzun uzuvlarının yoldan çekilmesini bekledi. Jean bindiğinde arabada başka kimseyi görmemişti ama yine de güneşliği indirip aynasından arka koltuğu kontrol etti.

Jean tek kelime etmeden kampüse varabileceklerini düşündü ama tabii ki Nathaniel yola çıkar çıkmaz ağzını açmak zorunda kaldı: "Evermore'da bana göz kulak olduğun için sana hiç teşekkür etmedim."

Jean, "Ben öyle bir şey yapmadım," dedi.

"Kevin yapacağını biliyordu. Sadece mesajını zamanında göremedim."

"Şu anda burada olmanın tek nedeni iğrenç bir hamamböceği olman," dedi Jean, çünkü bunun üzerinde duramazdı, durmayacaktı. Nathaniel'in derisinin, altındaki gazlı bez kadar ince bir şekilde anıya karşı gözlerini kapattı.

Riko'nun bıçakları. Jean hem dehşete kapılmış hem de rahatlamıştı. Her şeyin tanığı: Kevin'in seyirci rolüne düşmenin ne kadar kolay olduğu için yıkılmış ama Riko'nun hatırı sayılır enerjisinin ve hayal gücünün bir kez olsun başka birine odaklanmasına minnettar.

Riko'nun elini tutmak ona düşmezdi; yapabileceği tek şey Nathaniel'i daha sonra tekrar bir araya getirmektir. Dikiş dikiş, bant ve gazlı bezle Jean, asi çocuğu hareket ettirmek için elinden geleni yapmıştı. Çaresiz öfkesi -ne *sikime* yakalanmıştı ki- daha aptalca bir keşke ile hafiflemişti -ya *kalırsa*, ya Jean sonunda daimi ortağına ve yanında acı çekecek birine sahip olursa.

Elbette Nathaniel gitmişti ama yine de çıkarken bir numara almıştı.

Jean, paramparça olmuş vaatlerin korkunç sonuçlarıyla baş başa kalmıştı. Kör edici bir an için Jean saçlarında eller ve yüzünde sert çarşaflar hissetti; bir an için Zane'in yatak yaylarının gıcırdadığını duydu. odalarına davet ettiği şiddet. Jean tırnaklarını kollarına geçirdi ve gözlerini zorla açtı, Yuva'daki gölgeli odası yerine sabah kampüsünü görmek istiyordu. Zane bu ihanetin bedelini çok ağır ödemişti ama Jean, Riko'nun acımasız oyunlarından hiç zevk almıyordu.

"Jean," dedi Nathaniel. "Andrew bana alıp vermenin ve borcunu ödemenin önemini öğretti, ben de sana bir şey vereceğim. karşılığında beni eve dönecek kadar uzun süre hayatta tutacaksın. Bu gece Riko'yu yeneceğiz."

"Yalan söylemenin kimseye faydası yok," dedi Jean. "Hiç şansın yok." "Maçı izleyeceğine söz ver."

"İzlemek zorundayım ama ne göreceğimi biliyorum."

Nathaniel bunu tartışmadan kabul etti. Birkaç dakika sonra tepeye çıkan kıvrımlı bir yola saptı. Nathaniel arabayı arka taraftaki kalabalık otoparka doğru sürerken Jean pencereden Fox Tower'ı inceledi. Tek boş yer son sıralardaydı, bu yüzden Nathaniel park etmeden önce Jean'i kaldırımında indirdi. Jean girdiği gibi çıktı ama ayağa kalkmak canını acıttı. ve kendini yukarı çekerken dizleri gıcırdadı.

Jean, Nathaniel'in yaptığı surat ifadesini görmemesi için yüzünü arabadan başka yöne çevirdi.

Nathaniel park eder etmez ona katıldı ve cüzdanını kapıdaki sensöre dokundurarak onları içeri soktu. Başka bir kapıdan yurdun ana lobisine girdiler. Asansör çabucak geldi ve kapılar açılır açılmaz yarım düzine öğrenciyi dışarı attı. Çoğu koşarak geçti.

Sabahın erken saatlerinde derslerine giderken biri durup Nathaniel'e coşkulu bir destek için yumruğunu sıktı.

"Kızlarına tekmeyi bas!" dedi.

"Planımız bu," dedi Nathaniel, Jean'i önündeki asansöre bindirirken.

Dışarı çıktıklarında üçüncü kat boştu. Jean'in dizi her adımda ona karşı koymaya başlamıştı ama Nathaniel onu çok uzağa götürmedi. Onları seyrek dekore edilmiş bir yatakhane odasına soktu. Onları iki kişi ama Jean, Andrew ve Kevin olduklarını ancak fark edebilmişti ki, vücudunun gitmesini istediğinden daha hızlı bir şekilde kendini odadan dışarı attı.

Nathaniel hemen peşinden geldi asansörlere geri dönmesine fırsat vermeden onu yakaladı.

"Hayır," dedi Jean. Kurtulmaya çalıştı ve kaburgaları ona bağırdığında neredeyse ayağını kaybediyordu. "*Hayır*."

Nathaniel çekince ayaklarını içeri soktu ve dizi neredeyse onu bırakıyordu. Nathaniel bacağının bükülmeye başladığını gördü ve taktik değiştirerek onu duvara doğru itti, böylece yaslanabileceği bir şey vardı. Bu da canını yaktı ama düşmek kadar kötü değildi. Nathaniel bacağını tuttuğundan emin olur olmaz

Dengesini bozmadan Jean'e bir koltuk değneği gibi sarıldı ve onu yatakhaneye girmeye zorladı.

"Ne yaptın sen?" Jean, Nathaniel daha kapıyı arkalarından kapatmadan Fransızca olarak sordu. "Sen-sen intihara meyilli-"

Kelimeler kifayetsiz kalıyordu, çünkü hangi kelime bunun için yeterince güçlü olabilirdi ki? Kevin'in dövmesi gitmiş, Jean'in ilk başta anahtar deliği sandığı bir sembolün arkasına gizlenmişti. Anlamak çok zordu ama Jean'in bunun ne olduğunu bilmeye ihtiyacı ya da isteği yoktu. Önemli olan tek şey Kevin'in numarasını yüzünden silmiş olmasıydı. Wesninski'lerin Nathaniel'e yaptıklarından daha temizdi ama en azından Nathaniel'in kendi hayatını kaybetmek gibi bir seçeneği yoktu. Bu kasıtlı bir silmeydi. daha iyi biliyordu.

"Bu gece onunla yüzleşeceksin," dedi Jean, tutarlı bir düşünce için mücadele ederek. "Böyle mi? Delirdin mi sen?"

"Hayır, kızgınlım," dedi Kevin. Jean onun bu dikkatsiz çıkışında bir yalan aradı ama Kevin oyunu ele vermeyecek kadar iyi bir oyuncuydu. "Ondan daha iyi halde bana ikinci denmesinden bıktım. Bu gece bizim hakkımızda ne kadar yanlışlıklarını görecekler."

"Seninkinden de kurtulabiliriz." Nathaniel, Jean'in onu savuşturmasından daha hızlı bir şekilde uzandı ve yüzündeki bandajı yırttı.

"Eğer denersen seni ve kendimi

öldürürüm." Andrew İngilizce olarak

"Gidiyorum," dedi.

Sigarasını pencere kenarında söndürdü ve sandalye olarak kullandığı masadan kaydı. O ve Kevin kapıya doğru giderken çantalarını topladılar. Kevin yaklaşırken Nathaniel bandajı uzattı ve Kevin yeni izini gizlemek için bandajı kendi yüzüne uyguladı. Jean, bunun erkenden bozmaya cesaret edemediği bir sürpriz olduğunu düşündü ve sonra Kevin ve Andrew gittiler.

Nathaniel kapıyı kapattı. Jean'in bakışlarının yüzünde delikler açtığını hissetmek ama bunu kabul etmedi. Bunun yerine Jean'in bugün kamp yapacağı yurt odasıyla ilgili en alakalı ve temel şeyler.

"Banyo köşede, lavabonun üstünde ilaç var. Buzdolabından ihtiyacın olanı al. Kumanda kanepenin yanında olmalı ve televizyon zaten doğru kanala ayarlanmış durumda." Bir an düşündü, sonra tekrar işaret etti.

"Kevin günü USC maçlarını izleyerek geçireceğinizi düşünüyor. Dizüstü bilgisayarını masasının ve şifresini geçici olarak devre dışı bıraktı. Masaüstünde doğru klasöre giden bir kısayol ."

"Ne yaptın sen?" Jean talep etti.

"Bu benim kararım değildi. Hiçbirimize ne planladığını söylemedi; sadece yurda bu şekilde geri döndü." Nathaniel'in ağzını kavislendiren gülümseme yavaş, aç ve nefret doluydu. Nathaniel'in yüzündeki gülümseme biraz seğirdi. zorla uzaklaştırdı, ama sonunda elinin yan tarafıyla düzeltmek zorunda kaldı

Yüzü. Jean'e bakışı neredeyse sakindi ama Jean onun gözlerindeki deliliği hâlâ görebiliyordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Yoksa gitmem gerek."

"Seni öldürmesine izin vermeliydim," dedi Jean.

"Muhtemelen," diye kabul etti Nathaniel, "ama sen , işte hepimiz . Koç bizi gece boyunca orada tutmayacak, o yüzden şafaktan önce dönmüş olacağız."

Çıktı ve kapıyı kilitledi. Jean birkaç dakika daha olduğu yerde kaldı: kısmen dizindeki zonklamanın dinmesi için, kısmen de kafasındaki çarpıntının düzgün görebileceği kadar azalması için. Artık Ayakta durmak hareket etmekten daha çok acı , bu yüzden Jean topallayarak odanın karşısına geçti. Kanepeye çökmeden önce Kevin'in dizüstü bilgisayarını aldı, Tekrar ne zaman ayağa kalkabileceğinden emin değildi ama kalbinde delikler açan bir korkuyla kapalı kapağına baktı.

Boş boş Kevin'e veda etmesi gerektiğini düşündü, çünkü Riko'nun onun çekip gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Riko Kevin'i öldürecek, efendi Riko'yu öldürecek ve böylece mükemmel Saray darmadağın olacaktı.

En azından Nathaniel ve Andrew hayatta kalabilirdi. Jean'le birlikte üç kişi oluyorlardı ve üç kişi yeniden inşa etmek için yeterliydi.

İstemedi yüzüne uzandı ve Jean titreyen parmak ucuyla dövmesinin izini sürdü.

-

Jean devre arasında televizyonun sesini kısıtı. Maçı kapatacak gücü yoktu ama kimsenin ne hakkında ne söylediğini de duymak istemiyordu. sahada olup bitiyordu. Tilkiler'in ilk yarıdaki performansı karşısında bu kadar kolay hayal kırıklığına uğramış gibi davranmaları Jean'in midesini bulandırıyor ve insanlara maçın sadece bir şekilde bitebileceğini bu kadar çabuk hatırlatmaları bir o kadar sinirini bozuyordu. Jean bu huzursuz öfkeyi açıklayamıyordu çünkü elbette Tilkiler kaybedecekti. Hiçbir evrende Kuzgunları adil bir oyun alanında yenemezlerdi.

Bu rahatsızlığı çözmek yerine, molayı yurt odasını utanmaz bir ilgiyle keşfederek geçirdi. Yatak odasında dört yatak vardı ve bunlar iki ranza olarak karşılıklı yerleştirilmişti. Giysilerle tıka basa dolu şifonyerler kalan boşluğa zar zor sığıyordu ve iki topak puf Sandalyeler tehlikeli bir şekilde dengelenmişti. Jean kalan yatağın Andrew'un ikizine ait olduğunu tahmin ediyordu ama cinayetle suçlanması dışında Tilki'yle ilgili ilginç bir şey yoktu.

Mutfak ilginç bir şeydi ve Jean dolapları karıştırmak için zaman harcadı. Yuvada bir mini mutfak vardı, ancak buzdolabı ve kahve makinesi dışında başka bir alete ihtiyaç duyulmuyordu. Kuzgunlar'ın onayladığı yemekler ve Atıştırmalıkların hepsi onlar için sağlandı: kısmen beslenmelerini sağlamak için ve çoğunlukla ekibin kendileri için herhangi bir yiyecek hazırlayacak zamanı olmadığı için. Tilkiler'de iki bir ocak, bir ekmek kızartma makinesi ve bir mikrodalga fırın vardı. Jean yıllardır mikrodalga fırın görmemişti.

Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamak sorunun sadece yarısıydı; diğer yarısı ise değer bir şey olup olmadığını anlamaktı. Dondurucu tam bir felaketti, kruvasan üzerine kahvaltı sandviçleri, biraz kalzon- içinde aşırı miktarda yağ bulunan yemekler ve işlenmiş malzemelerle dolu hazır makarna . Buzdolabının durumu da pek iyi değildi; bir rafta süt, meyve suyu ve votka, diğerinde ise gelişigüzel istiflenmiş paket servis kutuları vardı. Peynir ayrılmış koca bir çekmece vardı. Nasıl

Kevin hiç anevrizma geçirmeden buzdolabını açmış mıydı, Jean bilmiyordu.

Aç kabullenmeden, votkanın arkasında plastik bir kutu salata karışımı ve henüz bozulmamış gibi kokan pişmiş bir tavuk kabı buldu. Çatal bıçak çekmecesini bulması üç denemesini aldı ve Jean inanamayarak aşağıya baktı. Çekmecenin yarısı mini şekerlemelerle doluydu. Bir çatal kapıp çekmeceyi çarparak kapatmadan önce hepsini çöpe attı.

O ve tavuk salatası sadece bir dakika içinde kanepeye geri döndü. Akşam yemeği, Kevin'in dizüstü bilgisayarını tekrar kucağına yetecek kadar uzun bir süre için bir kenara bırakıldı ve Jean yeni bir USC oyunu açtı. İzlemeden edemezdi.

Fox ve Raven maçı, ama damak temizleyici olarak bekleyen gerçek maç olması güzel olurdu.

Turuncu bir bulanıklık, Foxes'un saha kapısında olduğunu doğrulamak için kafasını kaldırmasına neden oldu. Jean oyunun ara belleğe alınmasının bitip bitmediğini görmek için tekrar dizüstü bilgisayara baktı ve sonra beyni gözlerine yetiştirdi. Dizüstü bilgisayarı umursamaz bir aceleyle bir kenara itti.

USC'yi ve geçmişteki ve şimdiki tüm oyunlarını sikeyim. Kevin Day sol elinde raketiyle Evermore'un sahasını geçiyordu. Jean koltuktan kalktı ve daha yakından görebilmek için sehpa doğru ilerledi.

"Hayır," dedi televizyona.

"Yapamazsın." Yapamazdı ama yaptı.

Kuzgunlar, Kevin'in Exy'ye yavaş ve ağırbaşlı dönüşünü izlemiş ve onun nasıl oynamaya zorlandığını incelemek için bolca zamanları olmuştu. daha az baskın olan eli. Yol boyunca bir yerlerde hepsi onun eskiden biri olduğunu unutmuştu. Jean, Kevin'in bu sabah söylediği şu sözleri düşündü: *"Ondan daha iyi olduğum halde bana ikinci denmesinden ."* Kevin, Kuzgun savunma hattını aptal yerine koyarken kanı kulaklarında parazit gibi kükredi.

Ayrı düşükleri için onlara, Grayson ve Zane'i birlikte oynattıkları için de koçlara kızgındı. Jean'den sonraki en iyi defans oyuncularındılar ama Jean'in birinci sınıfından beri birbirlerinden nefret ediyorlardı. Ocak ayında Riko' onlara yaptıklarından sonra, aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyorlardı. Kevin tarafından aptal yerine konmak, yangına gitmekten başka bir işe yaramıyordu.

İlk kırılanın onlar olması kaçınılmazdı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde sallanmaya başlayan Zane oldu. Kevin, Exy söz konusu olduğunda fikirlerini söylemekten asla çekinmezdi ve şimdi bile bu kadar çok şey söz konuşuyken muhtemelen Zane'i

Böyle bir pislik olduğu için yeni bir tane. Zane gücüyle Kevin'ın peşine düştü ve iki takımın da onu yakalaması gerekti. Kırmızı kartla oyundan atıldı ve Abby, Kevin'e hızlı bir kontrol yapmak için oyuna girdi. Kevin onun endişesini gereksiz bularak geçiştirdi ve faul atışını sayıya çevirmeye devam etti.

Kevin yeterli değildi elbette. Tek bir adam bütün takımı bir arada tutamazdı. Ama sonra Kuzgunlar Andrew Minyard'ın kendisine faul yaparak kritik bir hata yaptı ve Nathaniel rekor bir sürede sahayı geçerek Brayden'in ayaklarını yerden kesti. Hoca faulden yararlanarak yeni oyuncularını oyuna aldı ama Kuzgunlar yer değiştirirken Nathaniel ve Boyd Andrew'un yanında kaldı. Riko'nun sahaya dönmesi kaçınılmazdı: Kral, Kraliçe'sinin boğazını kesecek ve sonunda tüm bu maskaralık sona erecekti.

Buna karşılık Andrew, Boyd'u sahanın dışına gönderdi. Jean, kapıya doğru ilerleyen uzun boylu defans oyuncusunun adımlarındaki aksaklığı gördü ama yerine geçen oyuncu onun yerini almadı. Foxes'un kaptanı bunun yerine sahanın karşısına geçip Kevin'in yanında. Nathaniel de Riko'yu korumak için harekete geçti.

"Bu çılgınlık," dedi Jean. "Sen bile bu kadar aptal değilsin."

Kevin, Nathaniel Wesninski'yi tesadüfen işe aldığına, onun umutsuz bağlılığına ve Tilkilerin ihtiyaç duyduğu anonimliğe ikna olduğuna yemin etmişti. Jean ona hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı, özellikle de Nathaniel'in sahadaki performansını gördükten sonra. Ekim ayı zor bir maç olmuştu ama Aralık ayı berbattı. Geçen haftaki USC maçında çok daha iyi görünüyordu ama forvet olarak oynuyordu. Nathaniel'in sahada Riko'yu koruyacak kadar tecrübesi yoktu ve söz konusu olan bu kadar çok şey varken bunu denemesi bile saçmaydı.

Maç yeniden başladı ve Jean yavaş yavaş bunun kendi yeteneği olmadığını anladı.

Foxes güveniyordu. Maç dakika dakika ilerledi; dakika dakika I. Sınıf Exy'nin en hızlı forveti Riko'yu Andrew'un kalesinden uzaklaştırdı. Daha iyi bir oyuncu değildi ama öyle olması da gerekmiyordu. Tek yapması gereken Riko'nun boynuna bir tasma takmak ve sert çekmekti.

Ve çekti, Riko'yu, Jean'in derisini kilometrelerce öteden sempatik bir kızgınlıkla ürperten bir vahşilikle ısırdı.

Kevin gol attı, sonra tekrar attı. Riko'nun susturulması ve Kevin'in istediğini yapmakta özgür olmasıyla Tilkiler oyunu beraberliğe zorladı. Wayne maçı kazanmayı başardı.

Kuzgunlar on dakika sonra öne geçti ancak Kevin bitime beş dakika kala beraberliği sağladı.

Çatışmaya mahkûmlardı. Jean, Tilkiler'in yüzlerini kasklarından göremiyordu ama hepsinin hareketlerinde, yorgunluktan artık bilinçlerinin yerinde olmadığını gösteren rahatsız edici bir sarsıntı vardı.

ve şiddetli bir oyunun ağırları. Bir çatışmada boyun eğeceklerdi ama bu noktaya kadar zorlamaları etkileyiciydi.

Bitime on saniye kala Jean, Tilkiler'e değersiz çöp torbaları dediği için Nathaniel'den özür dileyebileceğini düşündü. Beş saniye kala Jean, takımın düşündüğünden daha iyi bir performans sergilediğini bile kabul edebileceğini düşündü.

İki saniye kala Kevin sayı yaptı.

Gol kırmızı oldu, spor spikerleri bağırarak yerlerinden fırladı ve Fox'un galibiyeti için son düdük çaldı.

Nathaniel çizgiyi korumak için kendini kırılma noktasına kadar zorlamıştı ve bir taş gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Andrew kalesinde kaldı ama Tilkiler'in geri kalanı çılgık çılgığa sahayı geçerek Kevin'e doğru koştu.

Kuzgunlar heykel gibiydi, tüm kafalar skor ve oradaki inanılmaz rakamlara çevrilmişti.

Jean hepsine tıkadı. Nathaniel'in yere yığılmış cesedinin başında duran şaşkın Kral dışında hiçbirinin önemi yoktu. Jean'in içinden geçen sıcaklık o kadar şiddetli ve açtı ki, görüşü bir anlığına karardı.

Nathaniel bariz bir çabayla kaskını çıkardı ve Riko'nun bakışlarını takip etti. Bu hareket Riko'nun dikkatini çekmek için yeterliydi ve Riko bakışlarını Tilki forvete doğru sürükledi. Nathaniel'in ağzı hareket , çünkü iliklerine kadar yıpranmış olmasına rağmen elbette ağzını çalıştırmak zorundaydı.

Jean hiçbir oyuncunun mikrofon takmadığını biliyordu ama kameraya inanamadıklarını bağırarak spor spikerlerini susturmak istiyordu. Bu tarihi anda Nathaniel'in ne söylediğini bilmesi gerekiyordu.

Bir kalp atışı sonra fikrini değiştirdi çünkü Riko'nun yüzünde beliren ifade çok çirkindi. Riko ölümcül bir niyetle raketini kaldırdı ve Jean, Nathaniel'i bir şekilde çekip alabilecekmiş gibi ekrana uzandı. Nathaniel'in canlı yayında öldürüleceğini çok geç fark eden spor spikerleri keskin ve telaşlı bir ses çıkardılar. Tilkiler Kuzgunlar'ın kalesine kadar gelmişlerdi ve hiçbir Kuzgun Riko'nun elini tutmaya cesaret edemezdi. Şansı olan tek kişi Andrew'du ve o da cehennem topuklarının ucundaymış gibi kendini kaleden dışarı attı.

Kaç, diye düşündü Jean. Bunu Andrew'a mı yoksa Nathaniel'e mi söylediğini bilmiyordu. *Kaçmak*.

Riko'nun raketi aşağı indi ve Andrew'un ki yukarı çıktı. Büyük boy kaleci raketinin Riko'nun koluna çarpma kuvveti Riko'nun sopasını fırlattı.

bir tarafa, Riko diğer tarafa.

Jean bir anda odanın diğer ucuna geçip televizyonu arkasındaki duvara çarptı. Mükemmel bir an için stadyum ve spor spikerleri sessizliğe gömüldü ve yayınlanan tek ses Riko'nun çığlığıydı. Çılgılık saha duvarlarından bozuluyordu ama yine de korkutucu olacak kadar yüksekti.

Herkes yine konuşmaya başlamıştı. Jean, birbirlerinin üzerine gevezelik ederken seslerindeki korku ve paniği duydu ama kulaklarındaki uğultudan ne dediklerini anlayamadı. Riko'nun düştüğü yere baktı, Kuzgunların koçları ve hemşireleri onu gözden saklamak için etrafını sarana kadar izledi. Tilkiler de aynı şeyi Nathaniel için yapacak gücü bulmuş, düşen takım arkadaşlarının etrafında çılgınca bir bariyer oluşturmuşlardı.

Kameralar saha kenarları arasında gidip geliyordu; önce hakemin Wymack ve Abby'nin deplasman tarafındaki sahaya hücum etmesini güçlkle engellediği yere, sonra da ev sahibinin Kuzgunlarıyla birlikte donup kaldığı yere.

Olayların şiddete dönüşmesi kaçınılmazdı, ancak Hakemler ve Kuzgun görevlileri , uluyan Kuzgunların önünü kesmek kolay bir işti. Tilkiler ipucunu almakta gecikmedi ve sahadan birlikte çıkabilmek için birbirlerini çekiştirdiler. Jean onların gidişini izlemedi.

Josiah'nın yanında yenilmiş ve kırılmış bir halde oturan Riko'dan gözlerini ayıramıyordu. Kamera bir kalp atışı sonra masalarındaki spor spikerleri ile kesişti ve bazı sözleri nihayet duyuldu:

"-tekrarını göstermememizi tavsiye etti," dedi soldaki soluk kadın. Kameraya konuşuyordu ama hem kendisi hem de partneri ekran dışında bir şeyler izliyordu. Jean, aniden bir elini ağzına kapatmasına ve ortağının irkilmesine bakılırsa, yayınlamalarının yasak olduğu şeyi izlediklerini biliyordu. Sözcükleri yeniden bulmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Eğer sadece dinliyorsanız-"

Jean, böylesine şiddetli bir hareketle göğsüne saplanan şiddetli acıyı umursamadan televizyonu yerinden fırlattı. Gözlerini kapadı ve kendisine vermeyi reddettikleri şeyi zihninin gözünde tekrar tekrar izledi. Daha iyi görebilmek için hafızasını yavaşlatabilmeyi diledi: Riko'nun ön kolunun doğal olmayan bir şekilde V şeklini alışı, çarpmanın şiddetiyle parçalanmış kemiğin kolunda delikler açışı, *çığlık* atışı.

Jean yere çöktü ve ağrıyan dizinin ağırlığını hafifletmek için bir tarafa doğru eğildi. Kollarını eğlence merkezinin üzerinde kavuşturdu ve televizyona baktı; televizyon yan yatmış ve yarı eğik bir şekilde kendisinden uzaktaydı. Daha önce

uzağa gönderebilmişti ve kablosu mucizevi bir şekilde hâlâ takılı olacak kadar uzundu. Riko, Josiah ve Miriam'ın arasında sahadan çıkarılıyordu ve Kuzgunların koçları kameramanları yollarından çekmeye çalışsalar da birisi Riko'nun yüzündeki donuk ifadeyi ve yanaklarından süzülen acı dolu gözyaşlarını çekebilmişti.

Jean o kadar çok güldü ki bayılacak gibi oldu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ERC şimdilik standart şampiyona töreninden vazgeçmeyi tercih etti. Jean saatlerce haberleri izledi, bazen herhangi bir haber olup olmadığını görmek için diğer kanallara geçti. Yeni bir haber gelmediği için aynı kelime ve cümlelerin tekrarlandığını duymaya devam etti ve Tilkiler'in hayal bile edilemeyecek zaferi çoğunlukla maçın sonundaki şiddetli kıl payı kurtuluşun kaybı oldu. Riko'nun iyiliği için verilen alarmı duymak mide bulandırıcıydı ama yayının yeri sonunda stüdyodaki dört kişilik bir ekibe kaydırıldı.

konuşma daha pratik bir aldı. Çok geçmeden sağdaki adam konuyu tekrar Riko'nun şiddet içeren niyetlerine getirdi.

"Bu gece ölebilirdi," diye ısrar etti arkadaşlarına. "Hepimiz gördük

."

Arkadaşlarından biri araya girmeye çalıştı, "Şimdi, , Joe, tüm bunlar şu anda sadece söylenti ve-"

Diğeri konuşmaya devam etse de Joe caymayacaktı: " kadar yaklaştı. Andrew yarım saniye daha yavaş olsaydı-"

"-gerçeklere değil, komplolara dayanan bu tür vahşi suçlamalarda bulunamaz-

"Jean nerede?" diye sordu en soldaki yalnız kadın ve bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki arkadaşlarını ürkütüp susturdu. Masaya bakarken parmak uçlarını sol elinin arkasında gezdiriyordu.

"birkaç hafta önce Kevin kendi sakatlığıyla ilgili bir örtbas imasında bulundu.

Resmi açıklama sadece burkulduğu yönünde olsa da Jean'i bir aydan uzun süredir kimse görmedi. Mükemmel Mahkeme'ye ne yapıyorlar?"

Yanındaki adam, "Bu söylediğin çok cesurca Denise," dedi.

Bu azarlamanın arkasında dile getirilmeyen bir uyarı vardı: ne görmüş olurlarsa olsunlar, herhangi birinin bu tür suçlamalarda bulunması için henüz çok erkendi.

Jean, Edgar Allan'dan gelebilecek olası bir davayı önlemeye çalıştıklarını düşündü. Gergin geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra, ya sessiz oylamayla ya da kulaklıklarından gelen bir işaretle konuyu oyunun kendisine çevirmeye karar verdiler.

Jean kendini halının üzerinden televizyona doğru yaklaştırdı. Televizyonu sehпасına geri kaldıramadı ama nefes nefese ettiği küfürlerin yardımıyla

ayakları üzerine oturtmak için. Yıldız oyunlarının tekrarlanmasını ve övölmesini izledi. Kuzgunlar sonunda acımasız oyunlarından dolayı çağrıldılar.

tarzı, kimseye yardım etmek için iki saat çok geç ve Nathanielin savunma hattına yaptığı riskli hamle dahice olarak övüldü.

"Son zilden bu yana Tilkilere erişimimiz oldukça kısıtlıydı, çünkü..." Joe bariz olanı belirtmek için elini salladı ama bu konuda tekrar konuşarak dikkatinin dağılmasına izin vermedi, "ama Koç Wymack'ten duyduğumuza göre fikir Andrew'dan gelmiş. Hiçbirimizin tahmin edeceği gibi değil, sanırım bunu söylemek yanlış olmaz."

Takımına baktı ve onların başlarıyla onaylamalarını istedi. "Son birkaç yıldır, yarışta bir atı olmadığını açıkça koydu, ancak bu baharda şaşırtıcı bir şekilde adım attı. Böylesine önemli bir maçta takımının tam olarak neye ihtiyacı olduğunu görebilmesi ve bunu başaracaklarına güvenmesi hem ne kadar ilerlediğini hem de kendisine ne kadar saygı duyulduğunu gösteriyor. takım arkadaşları onun için var. Buradan sonra nasıl görmek için kendi adıma çok heyecanlıyım."

Jean onlara, "Mahkemeye çıkacak," dedi ama onlar umursamaz bir şekilde mırıldanmaya devam ettiler.

İzledi ve bekledi, eninde sonunda Tilkiler ya da Kuzgunlarla bir röportaj yapmalarına izin verileceğinden emindi ve Riko'nun sağlığıyla ilgili bir güncelleme umuyordu. Zaman hiçbir gelişme olmadan geçip gitti ve sonunda Jean dizüstü bilgisayarına uzandı. Her ihtimale karşı televizyonu arka planda açık bıraktı ve bu akşamki maçı en baştan izlemek için USC maçını kapattı. Beş dakika sonra Jean'in Telefonum Renee'den gelen bir mesajla çaldı:

"Şimdi mucizelere inanıyor musun?"

"Bu bir mucize değildi," yazdı Jean. "Bunu Tilkiler yaptı."

"Bunu kabul etmen benim için yeterli bir mucize," diye arsızca karşılık verdi.

Kısa süre sonra bir uyarı geldi: "Görünüşe göre bu gece burada kalacağız, böylece sabah kupamızı alabileceğiz. Koç bize bir otel bulmaya çalışıyor ama yine de stadyumdan ayrılmamıza izin vermiyorlar. Orada iyi olacak mısın?"

Jean odanın diğer ucuna bakarak kapının kilidinin açısını kontrol etti.

"Evet."

"Biraz dinlen," diye gönderdi.

Jean içini çekti ve telefonunu bir kenara koydu. Televizyonda şimdi büyük ya da profesyonel takımlarla anlaşılan Exy mezunlarının listesi gösteriliyordu. Jean, Kuzgunlar bölümünü izledi ve Zane'in

Montana Rustics ile sözleşme ve dikkatini zorla dizüstü bilgisayara geri çevirdi.

Sinirle oyunu tekrar durdurdu ve kâğıt kalem aramaya başlamadan önce başa döndü. Ayağa kalkınca dizinde bir sancı hissetti ve daha yeni iyileştiğini hatırlattı ama masaları karıştırmak için bunu görmezden geldi. İhtiyacı olanı buldu, yerdeki yerine döndü ve Kevin ile Nathaniel'in Raven backliner'ları tarafından zorbalığa uğradıkları her anı not almaya başladı. Yazarken ne kadar heyecanlı olduğuna ve düşüncelerini ne kadar çabuk anlatması gerektiğine bağlı olarak Fransızca'ya girip çıkıyordu ama karaladığı tiradından bir anlam çıkarabileceklerine güveniyordu.

Bitirdiğinde neredeyse dört sayfalık sert bir yorum yazmıştı ve o kadar yorgundu ki gözleri . Yer kuyruk sokumuna zarar veriyordu, bu yüzden kendini kanepeye attı. Oda yeterince sıcaktı, battaniyesiz de idare edebileceğini düşündü ve televizyon açıkken uyuyakaldı.

arka planda mırıldanıyor. ALTINCI

BÖLÜM

Jean

Jean çalan telefonunun sesiyle irkilerek uyandı. Yorgun eliyle gözlerini ovuşturdu ve yatakhanenin etrafına donuk bir bakış fırlattı.

Şafak öncesi güneş ışığı odanın en ucundaki perdenin aralıklarından süzülüyordu. Televizyon hâlâ açıktı ama şu anda reklamlar oynuyordu. Jean düşüncelerindeki bulanıklığı göz kırparak gidermeye çalıştı ve

Ne kadar zor olduğu konusunda uzaktan sinirliydi. Ne kadar süredir uyuduğundan emin değildi ama sadece birkaç ay önce olsa bu kadarı yeterli olurdu.

Onu uyandıran şeyin ne olduğunu geç de olsa fark etti ama o Telefonun zil sesi kesilmişti. Telefona uzandığı sırada tekrar çalmaya başladı ve Jean ekranda Renee'nin numarasını gördü.

"Evet," dedi selamlayarak.

"Jean," dedi bariz bir rahatlamayla. "Günaydın, seni uyandırdım, özür dilerim."

Jean boştaki elini kulağının üzerine koyarak onun ötesini duymaya çalıştı. En azından bir kişi bağıırıyordu ama Jean'in anlayamayacağı kadar boğuktu. Kendisiyle kavga arasına bir ya da iki kapı koyduğunu tahmin etti. Renee onun cevap vermesini beklemiyordu ama ağzından çıkan bir sonraki cümle Jean'kıpırdamadan durmasına neden oldu:

"Bana bir kez daha güvenebilir misin?"

"Ses tonunuz pişman olacağımı söylüyor,"

dedi Jean. "Lütfen."

Jean yurt odasının kapısına baktı, hâlâ kilitli olduğunu gördü ve "Bir kez daha," dedi.

"Bugün televizyonu kapalı tutmanı istiyorum," dedi Renee. "Haberler yok. İnternet yok.

Neil bana Kevin'in bilgisayarında bir sürü Trojan oyunu olduğunu söyledi. Onları izle ve başka bir şey yapma. Bunu yapabilir misin?"

Jean'in telefonu sıkıca kavradığında gıcırdadı. "Yaralanmışlar mı?"

"Hayır," dedi, o kadar hızlı söyledi ki, sesindeki sevgi dolu sıcaklık olmasa ondan şüphe edecekti. "Hayır, hepimiz iyiyiz. Söz veriyorum. Sadece... Bunun gerçekten yüz yüze yapmamız gereken bir konuşma olduğunu düşünüyorum, tamam mı? Yola çıkar çıkmaz size haber vereceğim ve-" Bir ses vardı.

Ađır bir Őey dűűyor ve camın kırılma sesi duyuluyordu. En azından bađırışlar kesilmişti. "Jean, hakeme gitmem gerek."

Jean televizyona baktı, sonra yavaşça uzanıp kumandayı aldı.

Bir Şeylerin çok yanlış gittiği hissi ile Renee'nin Kevin ya da Nathaniel hakkında ona yalan söylemeyeceğinden emin olmak arasında gidip gelirken parmağı güç düğmesinin üzerinde geziniyordu. Sonunda televizyonu kapatmak için düğmeye bastı ve "İzlemeyeceğim," dedi.

"TeŐekkűr ," dedi ve hemen gitti.

Berbat derecede yavaş bir sabah olmuştu ama Jean haftalarca Abby'nin evinde sıkışıp kaldığı sıkıcı günleri atlatmıştı. Gerektiğinde oturma odasından banyoya, oradan da mutfağa gidiyordu. Göğsündeki o kemirici his hiç hafiflemedi ama Trojan maçlarını izleyerek elinden geldiğince dikkatini dağıtmaya çalıştı. İkinci maçın ortalarında, sadece biraz zaman öldürmek için bile olsa yatağa dönmeyi düşündü ve sonra telefonu gelen bir mesajla çınladı.

Jeremy'den Jean ve Kevin'a gönderilen bir grup mesajıydı: "Tanrım, çok üzgünüm. Siz iyi misiniz?"

Jean'in kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. Telefonundan kumandaya, oradan da karanlık televizyona, sonra da sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara baktı.

Renee'nin henüz bilmesini istemediği her neyse, sabah turlarına başlamıştı. Renee ona cevapları haberlerden almamasını söylemişti ama başka birinden alamayacağını söylememişti. Jeremy'nin mesajına , başparmağı bir yanıt açmak için Tamam düğmesinin üzerinde geziniyordu. At son anda bir düğme öteye gitti ve çevirdi.

Jeremy hemen telefonu açtı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Hey, sen iyi mi?" diye sorduğunda bütün tüyleri diken diken oldu. Jean bir an için yanlış bir adım attığını hissetti ve Renee'yi gerçekten beklemesi gerektiğini düşündü, ama korkusuna karşı yutkundu ve talep etti,

"Ne oldu?"

Bunu izleyen sessizlik sonsuzdu. Jean'in zihni bu sessizliği binlerce sefil olasılıkla doldurdu ve sonunda Jeremy şöyle dedi: "Özür dilerim. Duyduğunu sanmıştım. Bunu ben mi olmalıyım bilmiyorum..." Jeremy sözünü kesti ve Jean onun açıklama yapmak yerine telefonu kapatacağını düşündü. Sonra derin bir nefes aldı ve, "Ben Riko, Jean. O gitti."

-

Jean'in o günü tekrar bir araya getirmesi haftalar alacaktı; haftalar boyunca, birbiriyle uyumsuz anların parçalanmış patlamaları olarak var olmuştu. Jeremy'nin çağrısını hatırladı. Eline geçirdiği her şeyi yok ederken odunların ısırdığını ve camların patladđını hatırlıyordu. Çoğunlukla

Belirsiz bir süre sonra odaya girdiklerinde kampüs güvenliğinin boyun eğmeyen ellerini hatırladı. Ona ulaştıklarında duş çoktan soğumuştu. Jean küvetin en ucunda, spreyden olabildiğince uzakta kambur duruyordu ama bacakları sırlsıklamdı.

Onları göğsüne sarmıştı.

Karşı koymaya çalıştı ama vücudunun hiçbir parçasını hissedemiyordu. Etrafına sardıkları havlular soğuk tenine bıçak gibi saplanmıştı. yarı çekilerek, yarı taşınarak odadan çıkarıldı. Hafta sonu günü bu saatinde Fox Tower hareketli bir yerdi ve güvenliğin Exy yatakhane odalarına girdiği duyulur duyulmaz koridorlarda önemli bir kalabalık oluşmuştu.

Asansöre götürölürken Jean onların yüzlerini renk bulanıklığı olarak gördü. Yüzündeki dövmeyi gördüklerinde adı, kalp atışları arasındaki boşlukları dolduran bir yankıydı. Bir araba vardı ve pencereden yeşilin mide bulandırıcı bulanıklığı görünüyordu. Tanıdık olmayan hemşireler sırlsıklam ıslak giysilerini çekiştiriyor, onlarla mücadele etmeye çalıştığında birlik oluyorlardı. Düşüncelerini bulanıklaştıran ilaçlar. Isı, önce yavaş sonra hızlı ve çok fazla. Beyaz, beyaz çarşaflar.

Bir gökkuşağı.

"Oh, Jean," dedi Renee onun yanında. "Sana bakmamamı söylemiştim."

Gözlerini kırıştıtararak odaya yavaşça odaklandı. Kadın onunla bacak bacak üstüne atmış, yanındaki yatağın kenarına tünemişti. Adamın bir eli kadının iki eliyle . Ellerinde taze bandajlar vardı ve birçok yerde kurumuş kanla beneklenmişti. Gözlerini kapadı, açtı ve tekrar denedi. Başı pamuk gibi olmuştu. Daha önce biraz berraklık olmuştu, hatırladı ya da sandı. O kadar şiddetli karşı koymuştu ki onu tekrar sakinleştirmek zorunda kalmışlardı.

"Jeremy," dedi Jean.

"Mesajını Kevin'in telefonunda çok geç gördük," dedi Renee sessizce, bu da en azından birinin neden güvenliği üzerine saldığını açıklıyordu. "Seni aramaya çalıştık ama cevap vermedin."

"Kevin nerede?"

Nathaniel'in sesi odanın öbür ucundan geldi: "Onu ve Koç Wymack'i Batı Virginia'da bıraktık."

Cenaze için demedi. Yas tutmak için demedi. Jean parçaları bir araya getirebiliyorken söylemesine gerek yoktu. Bunun doğru olmasının hiçbir yolu yokken bunu söyleyemezdi. Jean boştaki elini yüzüne götürdü ve kararsız parmaklarını elmacık kemiğindeki dövmeyle daldırdı. Kevin çok uzun zamandır Riko'yla birlikteydi.

sevgili kardeşi ile kum torbası arasındaki tehlikeli çizgide geziniyordu. Riko'nun onu ne kadar incittiği önemli değildi; birbirlerine tamamen sarılmış olarak çok uzun yıllar geçirmişlerdi. Kevin veda etmek zorundaydı.

Veda değil, çünkü Riko gitmemişti. Gitmiş olamazdı. "Bu doğru değil," dedi Jean.

"Bu sabah bir basın toplantısı vardı," dedi Renee. "Koç Moriyama, Riko'nun maruz kaldığı baskının kişisel sorumluluğunu kabul ediyor. Etkili bir şekilde istifa etti-" Jean dirsek atarak ondan kurtulduğunda homurdanarak geri kalanını kaybetti. Dik durmak için yeterli dengeye sahip değildi ve sonunda kapının yanındaki duvara çarptı. Renee'nin elleri

Jean'i hemen tutarak devrilmesini engelledi ve Jean'in ondan kurtulma çabalarına rağmen onu bırakmadı. "Jean, sorun yok."

"Hayır," dedi Jean, keskin ve paniklemiş bir sesle. "Efendi asla gitmez. ERC onu zorlayamaz."

Nathaniel sessiz bir Fransızca'yla, "ERC değildi," dedi. Jean sonunda dönüp onu görmeye çalıştı. Nathaniel odadaki diğer tek kişiydi ve uzak köşede nöbet tutuyordu. Bütün bunlar için fazla sakin görünüyordu. "Ichirou maçıydı ve Tetsuji'nin Evermore'da nasıl bir kaos yarattığını kendi gözleriyle gördü. Riko bana yumruk attığında, Ichirou onun tarafını seçti."

"Hayır," dedi Jean. "Buna inanmayacağım."

Nathaniel, "Polis gittikten sonra, izlemek için Doğu Kulesi'ne davet edildim," dedi. "Bir saygı gösterisi belki de, çünkü onu uyardığım her şey gerçekleşti.

Önce Tetsuji'yi Exy'den kovdu: Edgar Allan yok, profesyonel takımlar yok, ERC yok. Sonra da Riko'yu halletti."

"Sana inanmıyorum," diye ısrar etti Jean. "Riko Kral. O Exy'nin geleceği. O bir Moriyama. Onu asla öldürmezler."

", " dedi Nathaniel, biraz da vurgulayarak, "Kraldı. Şimdi ise bir şehit."

Jean'in son gücü de onu terk etti ve yavaşça yere yığıldı. Göğsünü saran ürperti tiksinti olmalıydı ama tehlikeli bir şekilde yetersiz kaldı. Bu ne sevinç ne de rahatlama gibi hissettiriyordu; sadece kayıp gibi hissettiriyordu.

Jean *bundan* nefret ediyordu, *nefret* ediyordu, *nefret* ediyordu. Kendi yüzünü pençeleyerek açmak istiyordu. Nefes almasını zorlaştıran düğümü bulana kadar boğazını yırtmak istiyordu.

Marsilya travma yüzünden kayboldu. Evermore'un kapıları ona kapandı. Efendi sürgüne gönderilmişti. Riko ölmüştü. Jean'ın bildiği her şey

Gitti. Onlar olmadan o kimdi?

Kalbi öylesine şiddetle çarpıyordu ki, her santimetrekaresi . En sevdiği ve en çaresiz insanlardan birine sahip olmak ne kadar zavallı, ne kadar yorucuydu. dileklerinin gerçekleşmesi ve bu iç kemirici kargaşadan başka bir şey hissetmemek. Bu hiç adil değildi.

Söylemek istedi ama adalete bile inanmıyorken bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Yapabildiği en iyi şey, çıkarken onu yırtan boğuk bir ses oldu.

"Hey," dedi Renee onun yanında diz çökerken. Bir eliyle kafatasının arkasını kavradı ve öne doğru eğilerek alnını onun şakağına dayadı. Renee'nin kalp atışlarını teninde hissedebiliyordu, düzenli bir metronom gibi nefes alıp verişini ona göre ayarlayabiliyordu. Onu itip uzaklaştıracak gücü yoktu ama bir dizini ağrıyan göğsüne dayayarak onun rahatlamasına karşı kendine küçük bir engel oluşturdu. "Sana sahibim. Gitmene izin vermem sorun değil."

Bu ona "Onun için üzülmeyeceğim" diyecek kadar güç verdi.

"Belki de mesele o değildir," dedi Renee. "Belki de yas tutuyorsun Hayatını mahvetti. Sizden aldığı şey için yas tutmaya hakkınız var."

Burada bile, şimdi bile, inkar etmek içgüdüsel: "Benden hiçbir şey almadı." Adam kadının elinden kurtulmaya çalıştı ama kadın gitmesine izin vermedi. "Cesedini gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Renee.

Nathaniel odayı geçerken, "Ben yaptım," dedi. Jean'in önünde çömeldi ve sakın mavi gözleriyle onu inceledi. Parmaklarını bir silah gibi kaldırıp kendi şakağına dayamadan önce Jean'in hayaletli bakışlarını kendisine çevirmesini bekledi. "Pop, ve o gitmişti. Etkileyici, değil mi? Bu canavarlar sonunda ne kadar kolay ölüyorlar." Bir an için buradan çok uzaklara baktı. Jean'in nereye gittiğini sormasına gerek yoktu; Wesninski'lerin yüzünü ne hale getirdiğini görmezden gelmek zordu.

"O öldü, Jean."

"Bana söz ver," dedi Jean, onu öldürmesi gereken bir çaresizlikle. Nathaniel tereddüt etmedi. "Söz veriyorum."

Jean alnını dizine dayadı ve gözlerini kapattı. Kendisini saydı nefes alıp veriyor, göğüs kafesinde bir delik açmadan önce hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Kalbinin etrafında kıvrılan en karanlık düşünce Aklının bir köşesi bunu reddetmesini, bunun Moriyamaların Riko'yu aileyi daha fazla utandırmadan önce spot ışıklarından uzaklaştırmak için sahnelediği ayrıntılı bir oyun olduğunu söylüyordu. Nathaniel'e güvenmek için hiçbir nedeni yoktu, kuduz bir

Yalanlarında ustalaşmak için bir ömrü olan küçük Tilki. Önce Jeremy'den duymamış olsaydı, Renee'yi yanına sıkıştırmamış olsaydı, bu tuhaf yalanı tamamen reddedebilirdi.

Ama belki de gerçektir. Belki de Ichirou onları gerçekten seçmişti.

Özgürlük şeffaf bir yalandı ve *güvenliğe* inanmak imkansızdı, ama belki

-

Nathaniel, "Diğerlerinin yanına dönmem gerekiyor," dedi.

"bende," diye söz verdi Renee. "Hazır olduğunda onu Abby'lere geri götüreceğim."

Jean, Nathaniel kalkarken kumaşın hışırtısını duydu ama Nathaniel uzaklaşır uzaklaşmaz Jean körü körüne ona uzandı. "Neil" dediğinde kendi sesini zar zor tanıdı ama bu diğer adamın durması için yeterliydi. Jean'in Parmak uçları sonunda denimi buldu ama diğer adamı iyice kavramaya çalışmadı. "İyi bir oyundu."

"Evet," dedi Neil Josten, sesinde bir gülümsemeyle. ", değil mi?"

Kapı açılırken hafifçe gıcırdadı ve tekrar kapandığında daha da sessiz tıkırdadı. Jean, Renee'nin kalp atışlarına odaklandı ve hayatta olmak o kadar da acı vermeyene kadar aldığı nefesleri saydı.

-

Haftanın en acımasız şakası Riko'nun ölümü ya da Tilkiler'in

Hayal bile edilemeyecek bir galibiyetti ama okul dönemi yine de devam ediyordu.

Pazartesi finallerin başlangıcını da beraberinde getirmişti. Edgar Allan, Jean'in sınavlarını kampüs sınırları içinde yaptığı sürece Abby'nin yapmasına izin vermişti; profesörleri günde bir kez Wymack'in ofisine faks çekecekti. Pazartesi sabahı Jean, Abby uyandığında kalktı ve onun yolcu koltuğunda Foxhole Court'a doğru yola çıktı.

Parlak turuncu kurdeleler stadyumun etrafındaki zincir çitin çoğu halkasına sarılmıştı ve öğrenciler el yazılarıyla zafer ve destek işaretlerini bantlamak için durmuşlardı. Çoraplar ve tişörtler kargaşaya katkıda bulunuyordu ve Jean en az bir sutyenin çitin menteşesine asıldığını gördü. Kendi stadyumlarını bu şekilde tahrip etmeleri şaşkınlık vericiydi. Edgar Allan bu saygısızlık yüzünden öğrencilerine çok sert davranırdı.

Belki de buna izin verecekleri tek senaryo buydu ve eğer öğrenciler Riko için Evermore'un dışına haraç bırakmış olsalardı. Jean düşüncelerinin altüst olduğunu ve merkezinin çökmeye başladığını hissetti ve Riko'yu zihninden öyle bir uzaklaştırdı ki kalbi sızladı.

Abby Jean'i ana odaya yerleştirdi, kısa talimatları yüksek sesle okumadan önce sınavı ona teslim etti. Jean, Abby'nin zamanlayıcıyı başlatıp gitmesini beklerken kalemiyle parmak uçlarını dürttü. Bu hafta sonu hiç çalışmamıştı ama son bir buçuk aydır derslerine odaklanmak için harcadığı sonsuz saatlerin karşılığını almıştı. Kuzgunların mükemmel olmaları gerekmeyen tek yer ; sıralamadaki yerlerini korumak için minimum not ortalamasını tutturdıkları sürece koçlar onlardan başka bir şey beklemiyordu.

Sınavı yarım yamalak geçmesine izin rağmen, Jean cevaplarının çoğundan oldukça emindi.

Birkaç dakika bitirdi. Onun yerine kontrol etmek ayağa kalktı ve uzak duvara gitti. Birisi duvarı Tilkilerin resimleriyle kaplamıştı. Bazıları maç gecelerinden ya da gazetelerden kesilmişti ama çoğu Foxes'un dinlenme anıydı ve bunların çok azı stadyumda çekilmişti. Jean sinema salonları ve rahat yatak odaları gördü.

restoranlar. Kadınların gece dışarı çıkarken çekilmiş özçekimleri, Exy ziyafetlerinden kareler ve piknik battaniyelerine ya da şekilsiz kanepelere yayılmış halde kameraya hoş olmayan yüz ifadeleri takınan birkaç Tilki'den fazlası vardı.

Gülünç ve uyumsuz görünüyorlardı. Parlak, canlı ve kaygısız görünüyorlardı, sanki Fox kadrosuna girmelerini her şeyi bir şekilde unutmuş .

Koridorda bir saat sesi duyuldu. Jean, etrafta dolanırken yakalanmadan önce yerine çekilmeyi düşündü ama sonunda olduğu gibi kaldı. Kolajın kenarına yakın bir yerde Renee'nin bir fotoğrafı vardı. Başının arkasını bir pencereye dayamıştı ve iki eliyle omuzlarının üzerinden yukarıyı işaret ediyordu. Jean'ın uzaktaki gökyüzündeki gökkuşağını görmesi bir anını aldı. Birisi resmin köşesine "Kim daha iyi giymiş?" yazılı küçük bir yapışkan not yapıştırmıştı.

Abby onu kontrol etmek ve testini almak için dışarı çıktı. "Dizine bir ."

Jean, Renee'nin resmini duvardan söktü. Abby, görmüş olması gerektiği halde hırsızlık hakkında hiçbir şey söylemedi ama onu sessizce ofisine geri götürdü.

Bunu ve Neil'in yatakhanelerini yerle bir aldığı yeni yaraları iyice kontrol ettikten sonra, ona stadyumda tur atma izni verdi. Hâlâ ağırlıklara ya da spor salonuna erişimine izin verilmiyordu.

Meşru bir fitness rutini vardı ama ne olursa olsun kabul ederdi.

Bu, iç sahada tamamen yalnız olmanın rahatsız edici olmadığı anlamına gelmiyordu ve Jean, her şey Abby'nin bulunduğu soyunma odasına dönmesini emrettiğinde hareket etmeye başlamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Saatlerce tur attı, dizinin ve bileğinin ağırlığını nasıl kolayca taşıdığını test etti ve ekledi

O öğleden sonra merdivenlerden indi. Arada sırada dizinde yorgun bir sızı hissediyordu, bu yüzden tekrar denemeden önce sızı geçene kadar sıra sıra koltuklarda yürüdü.

Salı ve Çarşamba da aynı şekilde devam etti ama Çarşamba gecesi her şey değişti. Çarşamba gecesi Riko'nun cenazesi vardı. Jean onun karanlık yüzüne baktı.

Bütün akşam televizyon ve Wymack ile Kevin'i kilise sıralarında yan yana otururken hayal ettim.

Cenaze töreni bir dönüm noktasıydı. Edgar Allan, Kuzgunlar ve Kuzgunlar'ın

en katı ve fanatik takipçileri şimdiye kadar keder ve inkâr içindeydiler. Tören bittiğinde ve Riko kül ve kemikten başka bir şey olmadığına, sohbet değişmeye başladı.

Günlerdir yıldız sporcular ve ünlüler üzerindeki çılgınca baskı hakkında makaleler ve yazılar yayınlanıyordu. Kuzgunlar içine girdiğinde her zaman olduğu gibi şimdi de ton daha karanlık ve öfkeli bir hal almıştı. Suçlama yavaş yavaş halkın tüketiminden Riko'nun itibarını yerle bir eden küçük takıma ve onları zafer için seçen Kral'ı terk eden mükemmel Saray'a kaymaya başladı. Neil'in adı endişe verici bir sıklıkta ortaya çıktı, ancak Kevin ve Jean onun çok gerisinde değildi. Jean sadece Haberleri izlemeyi tamamen bırakmaya karar vermeden önce çirkin söylentiler ve suçlamalarla dolu bir güne tahammül etti.

Okul yılının son günleri insanları kontrol altında tutan tek şeydi ya da Abby öyle düşünüyordu ve Jean onun telefonda Tilkileriyle konuşurken sınavlarını bitirdikten sonra bir an önce şehir dışına çıkmalarını istediğini duydu. Jean bazı okulların -çoğunun- sporcularına yazın izin verdiğini unutmuştu. Abby Perşembe akşamı yemekte Jean'e sadece üç Tilki'nin şehirde kalacağını söylemişti ve Jean'in hangi üçü olduğunu sormasına gerek yoktu. Geri kalanlar intikam onları bulmadan rüzgârlara karışıp gideceklerdi.

Cuma günü Renee onu mahkemede bulmuş, yanında da Abby'nin ona iletmesi için vermiş olması gereken bir mektup getirmişti. Üzerinde USC harfleri vardı, bu yüzden Renee yanına oturduğunda Jean mektubu açtı. İçinde bir uçak bileti ve Jeremy'den el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı. Jean için kalacak bir yer bulmuşlardı ama Jillian adında birinin önce için bir haftaya ihtiyaçları vardı. Catalina Alvarez ve Laila Dermott ile aynı odada kalacaktı.

ve USC'nin bugüne kadarki en iyi kalecisi. Jeremy, Jean geldiğinde onu havaalanından almak için orada olacağına söz verdi.

İmzasının altında başka birinin el yazısıyla neredeyse okunaksız bir karalama vardı ve Jean coşkulu bir "Hadi gidelim!!!" yazısını seçebilmek için mektubu birkaç kez eğmek zorunda kaldı. Jean mektubu yavaşça tekrar katladı ve bilete baktı. Jean, Jeremynin randevuyu Kevin'le kararlaştırdığını varsayıyordu. Wymack'i tam olarak emin olacak kadar iyi tanımıyordu ama adamın bir şeyler ayarlamadan önce ona soracağından oldukça emindi. böyle taştan. Hayatına onun adına karar verilmesi tanıdık bir duyguydu, bu yüzden Jean şikayet ederek nefesini boşa harcamadı.

Biletini için Renee'ye uzattı. "Bu benden daha erken düşündüm," diye itiraf etti. "Sanırım seni hemşirelerinin sana iyice bakabileceği bir yere yatırmak istiyor. Kevin onlara yaralarının boyutunu hiç söylemedi; tek bildikleri üç ay boyunca sahalardan uzak kalacağını."

Renee mektubu geri verdi ve Jean'in hem mektubu hem de bileti zarfın içine yerleştirmesini izledi. Onun hissettiğinden daha emin bir şekilde, "Bu iyi olacak. Yeni bir takımla antrenmanlara başlamadan önce şehre alışman için sana zaman kazandırır. Yeni kaptanınız hakkında sadece iyi şeyler duydum."

"Kevin'den," diye tahmin etti Jean. "Onun önyargılarına güven olmaz."

Güldü. "Belki, ama biraz sevimli, değil mi? Normalde hayranlığını bu kadar belli etmez."

"Bu sadece senin için ferahlatıcı. Onu tanıdığımдан beri buna katlanmak zorundayım. O bir aptal. 'Exy oynanması gerektiği gibi'" dedi, alaycı ve keskin. "Onların alsa kuruyup giderdi; onların mahkemesinde bir gün bile yaşayamayacak kadar huysuz."

Renee omzunu onunkine çarptı. "Oysa sen tam uyum sağlayacaksın."

Şaka yapıyordu ama Jean, "Onlardan nefret edeceğim ama hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi.

Renee bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Sana yaraların hakkında sorular soracaklar. Onlara ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Jean, "Bir antrenmanda sakatlandım," dedi.

Renee alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hemşirelerinizin bu cevaptan etkileneceğini sanmıyorum. Ya Jean? Bunları açıklamayacak." Parmak uçlarını adamın göğsüne dayadı ve gömleğinin altından yara izlerini gibi inceledi. "Altın Mahkeme'nin, bu yaraları iyileştirmek için kurulduğunu hatırlamıyorum. gizliliği kolaylaştırmak için buradayız. Ne olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

"Kuzgunlar hiç sormadı," dedi Jean. "Bunun kendilerini ilgilendirmediğini biliyorlardı."

"Muhtemelen nereden geldiklerini de tahmin edebiliyorlardı," dedi Renee ve Jean bu kolay suçlamaya cevap vermedi. Renee elini önce birkaç dakika daha düşündü. "Eğer yapmayacaksan-yapamayacaksan

-Onlara gerçeği söyle, burnunu kadar rahatsız etmekle yetinebilirsin," diye önerdi. Jean sadece ona baktığında, bir omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "Örneğin Evermore'dan daha yaşlı olduklarını ima et. Aileden gelen bir şey."

Başka biri için cesurca olurdu ama Renee Şubat ayında ona ailesiyle ilgili hikâyeler anlatmıştı ve Jean de karşılığında ailesinden nefret ettiğini itiraf edecek kadar dürüst davranmıştı. Jean ayrıntılara girmemişti, Renee de üstelememişti ama Jean'ın nasıl olup da Riko'nun himayesine girdiğini bilseydi, ailesinin hangi iş kolunda çalıştığını tahmin edebilirdi.

"Bu yeterli olacak mı?" Jean sordu.

"Oldukça eminim," diye söz verdi Renee. "Taciz evin içinden geldiğinde insanlar huzursuz olma eğilimindedir."

Jean bunu düşündü. "Sana güveneceğim."

Renee "Sen uçana kadar seninle kalmamı ister misin?" diye sormadan önce birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturdular.

Jean bir dakika boyunca düşündükten sonra, "Sanmıyorum," dedi.

Renee sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. Onda öyle bir tatlılık vardı ki hem üzücü hem de güzeldi ve Jean bir an için tüm bunların acımasızlığıyla acı . Edgar Allan'a mesaj attıktan sonra ona ulaşmak için bütün gece araba kullanmasını ve Andritch'i gözü kara bir intikam tehdidiyle kendi yıldız takımına karşı kışkırtmasını düşündü. Abby'nin evine uğrayışını düşündü. Yalnız kalmaması için her hafta onunla birlikte oturması, daha iyisini yapması ve daha iyi olması için ona olan sarsılmaz inancı, Riko'nun idamının ardından onu korumak için çaresizce Batı Virginia'dan onu araması.

Evermore'u, penceresiz siyah koridorlarda dolaştığı yılları düşündü.

Ağır kontroller ve aç eller ve çok keskin bıçaklar ve *tekrar tekrar* gününün çoğuna hakim olan alıştırmalar. Karanlık köşelerde Fransızca fısıldayan Kevin'i ve boğulmayı düşündü. Kendi rızası olmadan onun adına verilen bir söz, her şeyi kıran ve değiştiren bir ölüm ve hak etmediği ama bir değeri olacak kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorsa ihtiyacı olan yeni bir başlangıç için bir bilet.

Ben Jean Moreau'yum, diye düşündü ve sonra: *Kuzgun olmadığı zaman Jean Moreau kimdir?*

Bu cevaplanması gereken bir soruydu ve ona yardımcı olamayacağı bir sorundu. Bu onda bir çürükten farksız acı bir sızı bırakmıştı ama Jean bunun başka bir şekilde çözülebileceğini düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Belki de bu reddedilişten sonra ona elini uzatmak kabalıktı ama Jean cazibesine yenik düştü ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Avucuna bir öpücük kondurabilmek için onun elini tuttu ve parmaklarının onunkilerin arasından kolayca geçişini izledi.

"Sanırım biz doğru insanlarız," dedi onu incelerken. "Bu sadece... yanlış zaman. Eğer kalsaydın belki her şey farklı olurdu ama kalmayacağını biliyorum. Yapamayacağını biliyorum," diye kendini düzeltti. "Senden bunu istemek haksızlık ve yolculuğunu zorlaştırmak da benim için zalimlik olur."

"Özür dilerim," dedi ve ciddiydi.

"Olma," dedi Renee, o kadar sakın ve ciddiydi ki ona inanmak zorunda kaldı. Cebinde bir alarm çaldı ama Renee telefonunu çıkarıp susturdu

bakmadan. "Ben sadece senin için en iyi olanı istiyorum ve şu anda bu biz değiliz. Tüm bunları geride bırakabilmek için taşındığında temiz bir sayfa açmak istersen bunu anlarım ama bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım."

Teşekkür yerinde olacaktı ama Jean'in tek yapabildiği "Biliyorum" demek oldu.

Bir soru sormak için telefonunu işaret ettiğinde ayağa kalktı. "Son sınavım için bir hatırlatma," dedi. Bir an onun önünde durdu, kendi yüzünde mesafeli bir ifadeyle onun kalkık yüzüne baktı ve sonra haç kolyesinin tokasını açmak için uzandı. Jean elini kolyeye ve kolye elinde bir yığın halinde dururken gümüş zincirden yansıyan ışığın parıltısını izledi. Yuva'da geçirdiği uzun yıllar çocukluk inancını paramparça etmişti ama yine de parmaklarını zincirin üzerine kapattı. Belki de onun sıcaklığının metale yapıştığını hissetmesi hayal gücünün bir sonucuydu; bir şekilde hâlâ rahatlatıcıydı.

Yavaş, emin ve parlak bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "Buraya kadar gelebildiğin için seninle gurur duyuyorum. Sonunda kanatlarını korkusuzca açabildiğinde buradan ne kadar uzağa gidebileceğini görmek beni heyecanlandırıyor. Güvenle uç, Jean. Finallerde seni sahada göreceğiz."

"Belki de öyle olur," diye kabul etti ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Parmak uçlarıyla ikiye kadar saydı: *Serin bir akşam esintisi. Gökkuşakları.*

-

Cuma gecesi Wymack ve Kevin Güney Carolina'ya dönmüştü ve Cumartesi öğleden sonra sadece üç Tilki kalmıştı. Jean çok fazla şey biliyordu.

Wymack ve Abby arasındaki konuşmalara kulak misafiri olması sayesinde diğerlerinin yaz planları hakkında bilgi sahibi oldu. Bu bilgiyi önemsiz bularak beyninden silmeye çalıştı, çünkü onun Almanya'ya gitmesi ya da diğerinin bir amigo kızın ailesiyle birkaç hafta geçirmesi neden umurunda olsun ki? Gerçekten önemli olan tek şey, uçup gidene kadar hâlâ bir haftadan fazla zamanının olmasıydı.

Pazartesi günü kampüs içi yurtlar yaz için kapandı ve kalan Tilkiler Abby'nin yanına taşındı. Fazladan bedenlerin ani gelişi

Jean'in seyrek ziyaretçilerinin asla yapamayacağı bir şekilde sessizliği ve boşluğu doldurarak eve gecikmiş bir hayat getirdi. Kevin ve Neil'in takımlar ve tatbikatlar hakkında atışmalarıyla uyandı ve Abby'nin Andrew'a şeker alımını. Arada sırada Andrew ve Neil onun bilmediği bir dilde konuşuyorlardı.

Kevin, Jean'in onları izlediğini görünce, "Alman," dedi. Bu, Güney Carolina'ya döndüğünden beri Jean'e söylediği ilk şeydi. Bir gün Foxes'un zaferi hakkında konuşacaklardı; bir gün Kuzgunlar hakkında konuşacaklardı.

Bugün Riko'nun ölümü, ikisinin de köprü kurmaya hazır olmadığı sivri bir uçurumdu.

Jean, "Çirkin bir dil," dedi ve Kevin kendi düşüncelerine daldı.

Wymack, Jean artık mobil olduğu için daha seyrek geliyordu ama yine de Abby'nin yemeklerinden yararlanmak ve takımına dert yanmak için iki gecede bir uğruyordu. Jean, hepsinin bir arada olduğu saatler boyunca onları inceledi ve geçen yılın dağınık takımının nasıl bu kadar ilerlediğini merak etti. Onları izledi

Abby ve Wymack'in birbirlerine nasıl uyum sağladıklarını, homurdanıp yaygara kopardıklarını ama her zaman şefkatli, yumuşak bir alt akıntıya sahip olduklarını. Andrew'un takım arkadaşları özellikle bilgiçlik tasladıklarında Andrew her zaman önce Wymack'e bakardı. Wymack ve Kevin arasındaki temkinli yanlış başlangıçlar, koç ve baba arasındaki alışılmadık çizgileri test ettikleri için izlemesi en zor olanıydı.

Jean, Andrew ve Neil'birbirlerinin yerçekimine kapılmış gibi hareket ettiklerini fark etti, uzayında olduklarından daha fazla, sigara dumanı ve eşleşen kol bantları ve biri yörüngeden çok uzun süre düştüğünde kalıcı bakışlar. Onu Noel'de Evermore'a getirenin Neil'in kibri olduğunu düşünmüştü hep. Şimdi başka bir şey olduğunu düşünüyordu ama bu konuda yorum yapmak ona düşmezdi. Nathaniel onun tutulmayan sözüydü; Neil'in hayatı onu ilgilendirmezdi.

Zaten bunun üzerinde fazla durmasına da gerek yoktu çünkü haftanın her günü Foxes'un kazanarak haksızlığa uğrattığı taraftarlardan daha fazla intikam alıyordu.

Wymack, her günün en yeni felaketlerini aktarırken sesi öfkeli olmaktan çok yorgun geliyordu: kampüs göletini boyayan siyah mürekkep, **KATİLLER** ve

Stadyum duvarlarındaki **CHEATERS** grafitileri, bomba tehditleri ve kundaklamalar nedeniyle güvenlik Foxes'a planlanmamış antrenmanları için sahalarına kadar eşlik etmek zorunda kaldı.

Çarşamba sabahı koçlar arasında yeni bir söylenti dolaşmaya başladı: Edgar Allan Yuva'yı kapatmıştı. Kuzgunlar aileleriyle vakit geçirmek ve zorunlu danışmanlık hizmeti almak üzere evlerine dağılmıştı. Wymack konuşmasını bitirmeden Jean odadan çıktı ve günün geri kalanında kendini defterleriyle birlikte ödünç aldığı odaya kilitledi. İçini kemiren bir panik neredeyse defterlerin her sayfasını yırtmasına neden oluyordu ama onları tam zamanında güvenli bir yere itmeyi başardı.

Jean o gece geç saatlerde su içmek için tekrar odadan çıkmak zorunda kaldığında, Wymack hâlâ uyanıktı ve onu bekliyordu. Wymack Yuva ya da Kuzgunlar hakkında bir şey ama "Los Angeles'ta daha güvende olacaksın.

Burada tek başımızayız, yanımızda kimse yok ve belki yirmi kampüs güvenlik ekibimizdeki insanlar. Los Angeles farklı bir canavar ve USC onun kalbinde yer alıyor. Kimse onlarla kavga edecek kadar aptal değil. çünkü şehrin her zaman kazanacağını biliyorlar."

Bu bir soru değildi, bu yüzden Jean cevap vermedi. Wymack bunu sindirmesi için ona sadece birkaç dakika tanıdıktan sonra şöyle dedi: "Koç'la konuşuyordum.

Rhemann bu hafta, bil diye söylüyorum. Seni ve Kevin'i kamera önüne çıkarmamız için üzerimizde bir baskı var. geldiğinde karşı çıkıyoruz," dedi Jean'in ona attığı sert bakış karşısında, "çünkü ikinizi de o akbabalara maruz bırakmak için çok erken olduğunu biliyoruz. Ama er ya da geç okul kurullarımız bu seçimi bizim elimizden alacaklar."

Jean, "Basınla konuşmak bana düşmez," dedi. "Bunu yapmayacağım."

"Senin hakkında söyleyecek çok şeyleri var," diye belirtti Wymack, kaba bir şekilde değil. "Cevap vermek ve bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak çok da kötü bir şey olmaz." Jean inatçı bir sessizlikle ona bakmakla yetinince, Wymack içini çekti ve tezgâhtan sigara paketini aldı. Çakmağının ağırlığını kontrol etmek için bir tarafa eğdi ve "Biraz uyu. Yarın uzun bir gün olacak."

Jean daha sonra Wymack'ın kendisi için neden bu kadar endişelendiğini anlayacaktı ama artık bir şey yapmak için çok geçti.

-

Jeremy

-

Jeremy Çarşamba gecesi yemek masasından kalkana kadar neredeyse yirmi mesaj kaçırmıştı. Riko'nun ölüm haberiyle başlayan ve Tetsuji'nin basın toplantısıyla devam eden bir hafta boyunca telefonu neredeyse hiç susmamıştı. Bunların çoğu, internetteki dedikoduları ve görüşleri takip etmekten kendini alamayan Cat'in başını çektiği mesajlardı. Final haftası sona erip yaz tatilinin ilk haftası başladığında, grup sohbeti ciddiyetle devam etti.

Palmetto State Foxes'ın hem şampiyon olup hem de NCAA'ın günah keçisi olmaya devam etmesi çok yorucuydu. Jeremy telefonunu her açtığında yeni bir söylenti dalgası ya da daha fazla kampüslerine yönelik saldırılar. Geçen bahar Kevin Day Foxes'un Exy takımına transfer olduğunu ilk açıkladığında bu tepkiyi görmüştü, bu yüzden artan vandalizm onu hayal kırıklığına uğratsa da tamamen şaşırmadı.

Kevin, Jeremy onu kontrol ettiğinde endişelenmekten çok sinirlenmiş görünüyordu, çünkü bu özel çalışmaları sırasında ekstra önlemler anlamına geliyordu, bu yüzden Jeremy fazla endişelenmemeye çalıştı.

USC şu ana kadar sıcaktan etkilenmemiş görünüyordu, ancak Jeremy aynı şeyi en yeni oyuncular için söyleyemezdi. Söylenti değirmeni Jean Moreau'yu karalamak için fazla mesai yapıyordu. Bunların bir kısmı, istatistiklerine kolayca ulaşılabilecekken yeteneklerinin küçümsenmesi gibi şeffaf bir propagandaydı. ise lise koridorları için daha uygun olan "duyan bir arkadaşını tanıyan bir arkadaşının arkadaşı" türünden bir dedikodu karmaşasıydı.

Jean üç yıldır Kuzgun hattında çalışıyordu ama bir kez bile basına konuşmamıştı. Edgar Allan, Riko ve Kevin'i ekip için tüm röportajları ve açıklamaları ele aldı, ancak bu

Jean'in kişiliği hakkında hiçbir ipucu yoktu. Elde somut bir şey olmayınca, internetteki anonim nefretçiler için adil bir oyun haline gelmişti ve hiç yoktan bir öcü yaratmak için günlerini gün ediyorlardı.

Bu kişi Jean'in Kuzgunlar'ın birinci sınıf öğrencilerini düzenli olarak öldüresiye dövdüğünü, bir diğeri Jean'in Riko'nun rütbesini kıskandığını ve ona acımasızca zorbalık yaptığını, en yüksek sesli söylenti ise Jean'in Kuzgunlar'ın kadrosuna uyuyarak girdiğini iddia ediyordu. Kevin'in Edgar Allan'ı terk etmesinin nedeni olarak Jean suçlanıyordu. Hikayenin bir tarafına göre Jean, Kevin'i bu işe ikna ederek Riko'nun otoritesini zayıflattığını söylerken, diğer taraf Kevin'i acımasızlığıyla söylüyordu. Yorucu bir döngü içinde bu böyle sürüp gitti.

Onun bu sözde nefret dolu yönünün tam karşısında Palmetto State'ten gelen tek bir karışık söylenti vardı: görünüşe göre Jean, Riko'nun öldüğü sabah dayanışma için kendini öldürmeye çalışmıştı. Bunu söyleyenler, güvenliğin kanlar içinde ve sayıklayan bir Jean'i Exy yurtlarından sürükleyerek çıkardığını gören sporculardı. Jeremy bu sonuncusuna ne kadar inanması gerektiğini bilmiyordu ama Koç Wymack aynı gün onu Kevin'in telefonundan aramış ve Jeremy'den biraz mesafeli durmasını istemişti. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu, Kalbini kemiren rahatsız edici bir fare.

Dedikoduların Truva atlarına ulaşması kaçınılmazdı ama Jeremy onların korkularını yatıştırmaya çalışırken iki basit gerçeğe sarıldı: Kevin, herkesin iddia ettiği kadar sefil biri olsaydı Jean'i asla onlara göndermezdi ve Jean de onların iyi huylu sunumlarına bağlı kalmasını sağlamak için sözleşmesinde düzenlemeler yapılmasını istemişti. Onunla geçinmenin kolay olacağını bir garantisi yoktu, ama bunu düşünebilir miydi? Eğer bu işi yapmaya niyeti yoksa bu kuralları mı?

Çoğu zaman bu onların yüksek sesle dile getirdikleri şüphelerini yatıştırmaya yetiyordu ama Xavier ona özel bir mesaj göndererek Kevin ve Jean'in bir yılı aşkın süredir birlikte oynamadıklarını belirtti. Sözde Kral'ın yanında yerini aldıktan sonra Kevin'in yokluğunda Jean'in kime dönüşeceğini kimse bilemezdi. Truva atları endişeliydi ve bu endişelerini giderene kadar da öyle kalacaklardı.

Jean'in ölçüsü kendileri için. Jean'i yarın, yani yaz antrenmanlarının başlamasına tam bir ay kala Kaliforniya'ya getirmek Jeremy'nin onlara sunduğu tek barış teklifiydi.

Annalise, "Daha fazla drama," diye tahmin edince Jeremy bakışlarını telefonundan kaldırdı. Küçük kız kardeşi çantasını omzuna asmıştı ve anahtarlar elindeydi. Yazları her zaman eve gelen Bryson'ın aksine, o yıl boyunca şehrin diğer ucundaki kendi evini tutmakta ısrar ediyordu. Yüz ifadesi soğuktu, endişeli değildi ama Jeremy hemen telefonunu cebine soktu ve onunla ön kapıda buluşmaya gitti.

"İnsanlar yeni yıldızımızla kavga ediyor," diye itiraf etti kapıyı tutarken. "Söylenti değirmeni fazla mesai yapıyor."

"Yeni bir skandal için geç mi kaldın?" diye sordu. "Başladığınız gibi bitirin."

İrkilmedi, ama bu yakın bir şeydi. Bir zamanlar onun tüm lise maçlarına gitmişti, ama bir zamanlar ailelerini ikiye bölen sonbahar ziyafetinden önceydi. O zamandan beri Exy hakkında bildiği her şeyi unutmak için elinden geleni yapmıştı ve buna sadık kaldığı için onu asla affetmemişti. Yüzlerce varsayımsal tartışmanın içinden geçmişti.

Terapistiyle birlikte nihayet mücadele edeceği güne hazırlanıyordu ama ne zaman o fırsat gelse, sefil bir sessizlik içinde geçip gitmesini izliyordu.

Adam onu arabasına kadar takip etti ama Annalise çantasından dudak kremi çıkarırken onu bekletti. Bolca sürdü, dudaklarını birkaç kez birbirine vurdu ve sonra ona ters bir bakış gönderdi. "Büyükbabam senin bu yatırımın hakkında ne düşünüyor?"

Bu açık bir yemdi ama bu Jeremy'nin öfkesini dindiremedi: "O bizim büyükbabamız değil."

Annalise anahtarlarını karıştırırken, "Dikkatli ol," diye onu uyardı. "Ailemizi zaten mahvettin. Benim geleceğimi de yok etme. Kapı."

Arabanın kapısını açtırdı, çenesi her zaman çok boş argümanlar üzerinde çalışıyordu. Annalise sürücü koltuğuna oturdu ve bacakları yoldan çekilir çekilmez ona tamam işareti yaptı. Jeremy kapıyı iterek kapattı ve bir adım geri çekildi. Kemerini bağlamak ve yerleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı ve sonra arabası sessiz bir gümbürtüyle canlandı. Bir şey söylemeden uzaklaştı.

geriye doğru baktı. Jeremy onun araba yolundan dönerken arka lambalarının izledi, sonra da kendi evini incelemeye döndü.

Doğruca Cat ve Laila'nın evine gitme isteği neredeyse bastırıyordu ama bu gece o gece değildi. Bugün onların yıldönümüydü ve aile dramıyla bunu mahvetmek istemiyordu.

Onun yerine çeşmenin kısa duvarına oturdu ve mesajlarını gözden geçirdi. Cat'in dikkati dağınık olduğu için bu geceki haberlerin çoğu Truva hattındaki diğer dedikoduculardan geliyordu. Jeremy bunları okuyacak enerjisi olduğundan emin değildi.

Ama sonra aylardır kullanmadığı bir numaradan yeni bir mesaj geldi. Mesaj, saha dışında çok fazla vakit geçirmediği Lucas'tan geliyordu. Yükselen genç oyuncu, Trojans'ın zayıf rakiplerine karşı çoğunlukla yedek kalsa da sağlam bir bek oyuncusuydu.

Mesajda sadece "Konuşabilir miyiz?" yazıyordu.

Jeremy hemen onu aradı. "Hey, Lucas. İyi misin?" "Grayson dün gece eve geldi," dedi Lucas, sesi donuk ve mesafeliydi.

Jeremy evini arkasına almak için tüneğinde döndü, sanki gözlerinde daha az ışık olursa Lucas'ı daha iyi duyabilecekmiş gibi. Lucas'ın ağabeyi Grayson Kuzgunlar'da oynuyordu ama Lucas onun hakkında konuşmamak için elinden geleni yapıyordu. Cody bir keresinde Jeremy'ye ilgisizlikten değil, kederden bahsetmişti. Güya Kuzgunlar, Lucas'la sözleşme imzaladıktan sonra kendi aileleriyle görüşmeleri yasaklanmıştı.

Edgar Allan. Kulağa saçmalık gibi geliyordu ama Grayson, Lucas Trojans'la anlaştıktan sonra bile Lucas'ı tanımayı reddetti.

"O nasıl?" Jeremy sordu. "Sen nasılsın?"

Lucas bir süre sessiz kaldıktan sonra, "O haklı değil. Bunu söylememeliyim, söylememem gerektiğini biliyorum ama ben..." Çok fazla konuşmadan önce kendini kınamak için mücadele ederek bocaladı. "Onu tanıyamıyorum bile. Yemek yemiyor, uyumuyor ve sadece-bekle," dedi ve çok sessizleşti. Jeremy, Lucas'ın dikkatini dağıtan şeyi duymak için kendini zorladı ama hiçbir şey gelmedi.

içinden. Rahatsız edici bir dakika geçti, sonra bir tane daha ve Jeremy gerçekten endişelenmeye başladığında Lucas geri geldi. "Çok kızgın."

"Sana mı?" Jeremy telaşla sordu.

"Her şeye," dedi Lucas kaçamak bir ifadeyle. "Bize. En çok da Jean'e."

Jeremy, "Onun yanında kendini güvende hissediyor musun?" diye sordu.

"O benim kardeşim," dedi Lucas.

"Ben bunu sormadım Lucas."

Lucas çok uzun süre sessiz kaldı. Ne bu sessizlik ne de ardından gelenler Jeremy'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı: "Sanırım öyle."

"Bu durum değişirse, gidebileceğin bir yer var mı?"

"Belki Cody'yle kalabilirim," dedi Lucas . "Tennessee'ye dönüp Cameron'ı görmeye gitmezlerse yani."

Milyon yıl geçse de olmaz, diye düşündü Jeremy ama Lucas kuzenlerin birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini bilmiyorsa bu konuya girmeyecekti. Tek söylediği şeydu,

"Evet, bu iyi bir fikir. Etrafta patronluk taslayacak biri olmadan sıkıldıklarını biliyorsun."

Bu ona sessiz bir kıkırdama kazandırdı. "Evet, bu doğru." Devam ederken esprisi çabuk . "Ben sadece... sanırım bunu içimden istedim."

Onun için endişeleniyorum ama onlardan birini kattığın için bizim için de endişeleniyorum. Grayson'ın şu anda nasıl olduğunu görseydiniz, eskiden nasıl olduğunu bilseydiniz, anlardınız."

"Ben bize göz kulak olurum," dedi Jeremy. "Sen de kendine ve kardeşine göz kulak ol, tamam mı? Zor bir yıl sonu geçirdi." Bu öylesine basit bir ifadeydi ki duygusuzca geldi ve Jeremy yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. "Şu anda sana her zamankinden daha ihtiyacı var ama ihtiyacın olursa mutlaka ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil."

"Evet, kaptan," dedi Lucas. "Teşekkür ."

Lucas geçmeden onunla vedalaştı ama Jeremy telefon görüşmesi bittikten sonra bile olduğu yerde kaldı. Düşünceleri kendisinden kaçarken telefonunu yanağına bastırdı: Lucas'ın yenilmiş korkusu, Kuzgunlar'ın kaba söylentileri ve

Kevin'in Jean'e yer açmak için yaptığı içten yalvarışları. Kevin'in kırık elini, Jean'in şampiyonanın ortasında kadrodan çıkarılmasını ve Kuzgunlar'ın ilk mağlubiyetinden sonra Riko'nun Evermore Kalesi'nde kendini öldürmesini düşündü. İnsanların Riko'nun öldüğü sabah Jean'in kanlı havlular içinde sporcular yurdundan sürüklenerek çıkarıldığını söylediklerini düşündü ve Jeremy telefonunu kaldırdı.

"Bu doğru hareket," dedi kendi kendine.

Buna inanmak zorundaydı ama Jeremy, Jean Kaliforniya'ya gelene ve Jeremy onunla yüz yüze görüşene kadar sınırlarının yatışacağını sanmıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jean

Jean'in istediği olsaydı, bir daha asla havaalanına adımını atmazdı.

Kuzgunlar söz konusu olduğunda bu hiç sorun olmuyordu: personel onlar için her şeyi hallediyordu ve Kuzgunlar sadece çenelerini kapatıp uzun bir çift sıra halinde kendilerine söylenen yere gitmek zorundaydı. Havaalanına tek başına gittiği tek , Riko efendiyle meşgul olduğu için Neil'i Noel tatili için Gelen Yolcular bölümünden almak zorunda kaldığı zamandı. Neil, Riko'nun acımasız veda partisinden şiddetle ayrıldığı için Riko onları yılbaşı gecesi geri götürmüştü. Jean onu otoparktan geçiremezdi ama en azından kaldırımından check-in ve TSA sırasına kadar el yordamıyla götürebilirdi.

Bu yolculuk tamamen farklıydı. Bu kadar karmaşık olduğunu hiç fark etmemişti.

süreçti ya da bir havaalanını kaç kişinin doldurabileceği. Wymack kendisini batıya giden uçağa davet ettiğinde Jean belli belirsiz bir mücadele vermişti ama Charlotte'taki aktarma noktasına geldiklerinde Wymack'in onun ateşli itirazlarını görmezden gelmesinden son derece memnundu. Hoparlörler durmaksızın değişen dillerde çalışıyor, yabancı isimler ve son

biniş çağruları ve kapı güncellemeleri. Jean çevresel görüşünde ne zaman siyah giysiler görse, otomatik olarak yön değiştirmeye ve sıraya girmeye çalışıyordu. Sadece Wymack'ın dirseğindeki sert eli onu tekrar yola getirebiliyordu.

Jean, Wymack'ı uçaktan inerken takip ettiğinde Los Angeles Uluslararası Havaalanı tıklım tıklım doluydu. Otobüse olabildiğince yakın durdu, ama otobüstekilerin üzerine basmadı.

Wymack'ın ayakkabılarının arkası, eğer ayrılırlarsa buradan bir daha asla çıkamayacağından emindi. Terminalin yarısında bir dizi yürüyen merdiven vardı ve Wymack aşağıya iner inmez bir kenara çekildi.

Tüneller iki yanlarında uzanıyordu ve Wymack başparmağıyla işaretlere baktı. Yollardan biri bir sonraki terminale çıkarken, diğeri bagaj alım bölümüne gidiyordu.

Wymack, "Dümdüz aşağı gidiyorsun," dedi. "Buradan sonra iyi misin?"

Wymack onunla birlikte gelmişti ve burada kalmaya niyeti yoktu; aynı gün doğu kıyısına dönüş bileti almıştı ve gününün ortasını havaalanındaki barlardan birinde geçirecekti. Jean ona neden zahmet ettiğini sorabilirdi, ama o bunu bugün zaten yüz ya da bin kez geri ısırmıştı. Güvenmeyi reddetse bile nedenini biliyordu.

Wymack gibi adamlar . Olamazlardı, olmamalıydılar. "Evet,

Koç," dedi Jean.

Wymack başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonunda Jean'ın omzuna kısa bir el attı ve sessizce geldikleri yöne döndü. Jean dikkatini zorla çıkışa yöneltmeden önce birkaç dakika onun gidişini izledi. Çantasının sapını sıkıca kavradı ve acımasızca o yöne doğru yola koyuldu. Çok geçmeden çıkmıştı ve Jean hemen duvar boyunca sola dönerek bekleyen kalabalığı inceledi.

Jeremy Knox'u fark etmek yeterince kolaydı. Trojans'ın kaptanı üniversite tişörtüyle gelmişti: kalabalıkta üzerinde USC yazısı olan tek kişi değildi ama bu kadar kardinal kırmızısı giyen tek kişiydi. Jean yavaşlayarak durdu ve Jeremy'nin dikkatinin dağılmasından yararlanarak yeni kaptanını inceledi. Bu bir

Onu böyle görmek biraz kafa karıştırıcıydı. Oynadığı tüm oyunlarda

Geçtiğimiz ayı ve Kevin'in Evermore'da ona gösterdiği tüm makaleleri izlediğinde Jeremy'nin üniformalı olduğunu görmüştü. Jean birkaç kez USC'de oynamıştı ama Jeremy'yi kontrol etmek onun işi değildi. Eğer çizgiden atılmasaydı bu onun yılı olacaktı.

Jean dikkatinin dağılmaya başladığını hissetti ama Riko'yu düşünmenin ne yeri ne de zamanıydı. Tek gördüğü Jeremy olana kadar avucunun içine yarım ay şeklinde çentikler açtı. Diğer adam beklediğinden biraz daha cılızdı, Jean'ın savunma olarak güvendiği şiddetli zorbalık ve tahakkümden çok çevik ayak hareketleri ve hızlı kaçışlar için yapılmıştı. Karamel kahverengi saçları bir şekilde dağınık görünmemeyi başarıyordu ve Jeremy'nin giydiği göz kamaştırıcı altın rengi şort bacaklarını Jean'ın bildiğinden daha uzun gösteriyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa, Jean'ın diğer adamlarla arasında beş santim vardı.

Jeremy yanında bir yoyo getirmişti ve beklerken onunla numaralar yapmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Ancak ipi kulaklıklarının kablosuna dolanınca oyundan vazgeçti ve Jean onun bu karışıklığı çalışırken abartılı bir yenilgiyle iç çekişini izledi.

Jeremy o anda başını kaldırdı, ya etrafındaki kalabalığın bir uçağın indiği anlamına geldiğini fark etti ya da birinin onu izlediğini hissetti. Bulmak Odanın bu tarafında hareketsiz duran bir kişi Jeremy'nin sadece bir dakikasını aldı. Hemen yoyosunu ve kulaklığını bir eline geçirdi, böylece diğer elini de sallayarak kaldırabilecekti. Jean bu konudaki fikrini değiştirmek için artık çok geç olduğunu kendine sessizce hatırlattı ve Jeremy ile yarı yolda buluşmak üzere yola koyuldu.

Jeremy onu neşeyle, "Merhaba, merhaba," diye karşıladı. "Uçuş nasıldı?"

En kötüsü, diye düşündü Jean, ama "Havadan sudan konuşmak anlamsız bir düşkünlüktür," demekle .

Jeremy gamzeli bir gülümsemeyle, "Kendimi şımartmayı severim," dedi.

Kevin'in sözleri düşüncelerinin gerisinde onunla alay ediyordu: "*Bazılarından hoşlanıyorsun.*" Jean bu düşünceyi o kadar hızlı kesti ki başının döndüğünü hissetti. Jeremy Knox'a bakmanın sinir bozucu derecede kolay olması önemli değildi; Jean başka bir erkeğe uzun süre bakılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti ve tekrar ziyaretten sağ çıkamayacaktı.

Jean yanıt vermek için nefesini boşa harcamayınca Jeremy, "Bagaj alımı bu tarafta," dedi. Jean'ın onu takip etmesini bekleyerek arkasını dönmeye başladı ve Jean sessizce reddederek başını salladığında duraksadı. "Bavul yok mu?"

"Bir çantam var," dedi Jean.

Jeremy önce ona, sonra sağ bacağının yanında duran el çantasına baktı, sonra da kaçırdığı başka bir bavul varmış gibi yanından geçti. "Gerisini postallıyor musun?"

"Hayır," dedi Jean. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Jeremy ikna olmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Sen öyle diyorsan," dedi. Jean yarı yarıya onun konuyu zorlamasını bekliyordu ama bunun yerine Jeremy onu takip etmesini işaret etti. "Pekâlâ, o zaman buradan çıkalım ve seni yeni evine götürelim. Yolda trafik o da kötü değildi ama öğle yemeğine yaklaşıyoruz, muhtemelen ortalık karışacak."

Jeremy'nin arabası üç kat yukarıda ve kapalı otoparkın yarısındaydı.

Jean, teknik olarak bir tane sahibi olmasına rağmen arabalar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama parayı gördüğünde anlıyordu. Yolcu tarafına bindiğinde arabanın sıcak deri ve cila kokmasını bekliyordu ama yağlı yemek kokusu o kadar ağır ve tazeydi ki Jeremy'nin havaalanına giderken yemek yemek için durduğunu düşündü. Belki de Jeremy yaz tatili başladığı için kendini pervasız hissediyordu ama bir kaptan günaha karşı en dirençli kişi olmalıydı.

"Aç mısın?" Jeremy sordu. "Eğer öyleyse eve dönerken durup sana bir şeyler alabiliriz. Yoksa... Perşembe mi?" Zihnindeki takvimi kontrol ederek düşündü ve başını salladı. Bilet koçanını çıkıştaki turnikeye sokmak için eğildiğinde Jean neredeyse söylediklerinin yarısını kaçıırıyordu, ama Jeremy tekrar yerleşirken bağlamdan yeterince bir araya getirebildi: "Perşembe günleri sandviç gecesi ve sanırım bu gece Fransız sosu ya da onun gibi bir şey olacak. İlk Fransızımıza hoş geldin demek için küçük bir şaka."

"Çağlar boyu sürececek bir komedi," dedi Jean. "İçimden gülüyorum." "Aç mısın?" Jeremy tekrar sordu.

"Hayır," dedi Jean. "Buradaki koku iştahımı kaçırdı."

Bu ona sadece birkaç saniyelik huzur kazandırdı. "Ne okuyorsun?"

Böyle söylediğinde kulağa havadan sudan konuşuyormuş gibi geliyordu ama akademisyenler üniversite sporlarının olmazsa olmazı olduğu için Jean bunu görmezden gelemezdi.

"İş."

"Benden daha cesur bir adam," dedi Jeremy. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama kulağa pek de ilham verici gelmiyor."

Beklenmedik bir sorundan söz edilmesi Jean'in gerilmesine neden oldu. "Sana ne verdiler?"

Jeremy cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki Jean onun gerilim yaratmaya çalıştığını düşündü, ama sonra Jeremy sordu: "'Bana ver' derken... gibi mi demek istiyorsun?"

"Truvalılar ne okuyor?" Jean açıklığa kavuşturmak zorunda kaldığı için sabırsızlanarak sordu.

Cevaplaması en kolay soru bu olmalıydı ama Jeremy açıklamasına şaşkın bir "Uhhh?" ile başladı. Birkaç dakika daha düşündü.

"Ben İngilizce, Cat bilgisayar bilimleri, Laila emlak geliştirme, Nabil mimarlık okuyor..." Düşünürken parmaklarını direksiyon simidine vuruyordu.

"Derek iktisatçıdır. Thompson, Allen değil," dedi Jeremy ve Jean geç de olsa Trojan'ların hücum hattında hem Derek hem de Derrick olduğunu hatırladı. "Xavier iletişimde ve sanırım Shawn da öyle. Tüm dizilişi gerçekten istiyor yoksa şimdilik bu kadarı yeterli mi?"

Jean ona baktı. "Bu imkansız."

"Hepsini tanıdığımı mı? Muhtemelen en az yarısını tahmin ediyor

olacağım." "Hepsinin farklı olduğunu," dedi Jean. "Bunu kim

onayladı?"

"Kayboldum," diye itiraf etti Jeremy. "Bana biraz yardımcı ol, çünkü Kuzgunların hepsinin aynı şeyi çalıştığını mı ima ediyorsun?"

"Öyle," dedi Jean ve Jeremy'nin parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz oldu. "Kuzgunların derslerimizi birlikte almaları gerekiyor."

"Onların," diye araya girdi Jeremy sessizce. "Sınıfları."

Jean onun bu sürçmesi karşısında biraz kaşlarını çattı. "Birini temin etmenin en kolay yolu

tüm Kuzgunlara aynı bölümü vermektir. Birinci sınıf düzeyinde iki öğrenci aynı bölümü seçmeyi kabul ederse istisna yapılabilir, ancak bunun Koç Moriyama tarafından onaylanması gerekir. Kimse ona soracak kadar cesur değil.

"Kevin hariç," diye düzeltti Jean kendini. "Tarih okumak , bu yüzden Riko'ya onunla birlikte yapması için yalvardı." Riko, Kevin'in Riko'nun tüm ödevlerini onun yerine yapması koşuluyla kabul etmişti. Jean'in Kevin'in yokluğunda Riko'nun derslerine girmesinin nedeni de buydu: Sırada başka kimse yoktu.

aynı dersleri alıyordu. Jean'in devam etmesi , sadece gelip arka köşede oturması yeterliydi. Geçen sonbahar onları uyuyarak geçirmişti ama bu bahar birkaç ay boyunca Renee'ye mesaj atarak geçirdi. "Şimdiye kadar başıboş dolaştığını bildiğim tek ikili onlar."

"Biraz dürüstlük?" Jeremy ona sordu. "Bu biraz fazla oldu. Bana ne okuyacağın konusunda seçme şansın bile olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ne okuduğum önemli değil," dedi Jean. "Benim tek amacım oyun oynamak."

"Evet, ama... Seçme şansın bile yok muydu?" Jeremy sordu. Jean cevap vermeyince Jeremy tedirgin bir hareketle elini saçlarında gezdirdi.

"Bu biraz üzücü. Tabii iş dünyasını sevmiyorsanız, ama bence seçim yapabilmeliydiniz. Muhtemelen artık değiştirmek için çok geç. Son sınıftan yükseliyorsun ama yan dal yapabilirsin ya da bazı derslere girebilirsin sanırım. Ben de öyle yapıyorum: Gerisini dengelemek için her dönem eğlenceli bir ders seçiyorum."

"Okul bir için araçtır," dedi Jean. "Hoşuma gidip gitmemesi önemli değil."

Jeremy, "Yani ," diye sözlerini tamamladı. "Yani tadını çıkar."

Önemli bir çıkarım değildi, bu yüzden Jean nefesini boşa harcamadı. Jeremy bu fikir üzerinde düşünürken sonraki birkaç mil boyunca sessiz kaldı. Jean onun

Aklı başına geldiğinde bir sonraki konuya geçecekti ama Jeremy şöyle dedi,

"Kevin derslere yalnız girmek istemeyeceğin ve seninle gelecek birini bulmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. En azından bunu biraz daha iyi açıklayabilirdi."

"Kendini açıklamaya alışık değil," dedi Jean. "Sadece istediğini elde etmeye alışkın."

Bu Jeremy'yi güldürdü. "Onun hakkında böyle bir izlenim edindim, evet. Oh, şımartılmış elit olmak."

Jean gözlerini kırıştırdı ve Kevin'in elindeki beyaz yara izlerini gördü. Kevin'in bir yıl önce onu aradığını ve Edgar Allan'ın bölgeleri değiştirdiği söylentilerini yalanlaması için yalvardığını hatırladı. Midesi isyanla çalkalandı.

Jean elinden geldiğince sakın bir sesle, "Kibirli olmaya hakkı var," dedi.

Jeremy Jean'in dalgalanan ruh halini fark ama, "Öyle ya da böyle bir yolunu . Yirmi dokuz kişiyiz, mutlaka bazı çakışmalar olacaktır. Koç Rhemann muhtemelen çoktan tatile çıkmıştır, ancak Koç Lisinski şehirde yaşıyor ve kimlik bilgilerini ezberlemiş durumda. Görmek isterseniz ondan branşların tam listesini isteyebilirim, ama kaydınız

Pencere Haziran sonuna kadar açık değil, bu yüzden henüz bu konuda pek bir şey yapabileceğinizi sanmıyorum."

"Jackie Lisinski," dedi Jean, hafızasını test ederek. "Fitness koçu."

"Oui!" Jeremy iki saniyeliğine de olsa kendinden memnun görünerek, "Evet!" dedi. "Bildiğim tek Fransızca bu sanırım. Bana öğretmek ister misin?"

Jean öylesine sert bir sesle, "Hayır," dedi ki Jeremy ona irkilerek baktı.

Jean onu zar zor gördü. Yıllar *uzaktaydı*, başka bir güzel çocuğun ona yaklaşıp, "*O izlemiyorken bana öğretir misin?*" *deyişini izliyordu. Bu bizim sırrımız .*

Omzuna konan beklenmedik bir el Jean'ı harekete geçirdi ve Jeremy kısa bir süre direksiyon hâkimiyetini kaybedince araba çok sayıda korna sesiyle savruldu. Jeremy tekrar şeridini bulmaya çalışırken Jean mide bulandırıcı bir sarsıntıyla kendine geldi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çarpan kalbini bir şekilde ezip toza dönüştürebilecekmiş gibi sıktı. Çevresel görüşünde Jeremy penceresinden neredeyse yandan çarptığı arabaya aceleyle özürler diliyordu. Jeremy'nin ona tekrar bakma riskini göze alması için bir ya da iki mil daha geçmesi gerekti ama Jean bakışlarını pencereden ayırmadı.

"Özür dilerim," dedi Jeremy sonunda. "Sanırım sormamalıydım."

Jean bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilirdi. "Bir daha asla sorma." Şehir merkezindeki yolculuğun geri kalanı ölüm sessizliği içinde geçti.

Jean yanlışlıkla Jeremy'nin onu yurt odasına götüreceğini düşünmüştü. Yolun kenarında USC tabelalarının belirmeye başladığını gördü. yön ve mesafeleri gösteren daha ayrıntılı işaretler vardı. Jeremy bunun yerine yoldan saptı ve birbirine yakın, bodur binaların ve çok sayıda arabanın bulunduğu bir mahalleye girdi.

Aradığı soluk sarı ev dar bir sokağın ortasındaydı. Bir araba, ancak kendisine yetecek büyüklükteki garaj yoluna park etmişti ve önünde de uzunlamasına park etmiş bir motosiklet vardı, bu yüzden Jeremy kaldırıma iki kez park etti.

Jean arabadan eli boş indiğinde Jeremy ona "Çanta?" diye sordu.

Jean bu mahallede kimsenin küçük bir bavul için arabaya gireceğinden şüpheliydi ama bundan emin olmak için bölgeyi yeterince iyi tanımıyordu.

Jeremy itaatkâr bir tavırla el çantasını çıkardı ve yolcu kapısı kapanır kapanmaz arabayı fobuyla kilitledi.

Üç engibeli basamak ancak iki bedenin sığabileceği büyüklükte bir verandaya çıkardı. Jeremy, ihtiyacı olanı bulana kadar dağınık anahtarlığını karıştırdı ve Jean'in neşeli bir "Geldik!" sesiyle onları içeri aldı.

koridorun öbür ucunda bangır bangır çalan müziğin sesini kimsenin duyabileceğini sanmıyordu. Jeremy ayakkabılarını kapının hemen içinde çıkardı, Jean de kapıyı arkalarından çekerek kapatırken aynısını yaptı. Kapının sürgüsünün yanı sıra bir de zinciri vardı ama Jeremy'yle kendisini dışarıda tutacak bir zincir olmadığı için şimdilik serbest bıraktı.

Mutfağa ulaşma niyetiyle küçük bir çalışma odasını yavaşlamadan geçtiler.

Jean kaosu görmek için kapının önünde duraksadı. Ada tamamen Tupperware ile doluydu. Bir pilav tenceresi açıktı ve buhar çıkarıyordu, içi çok mor bir şeyle dolu bir blender iki yerinden su sızdırıyordu ve üç farklı kesme tahtası Jean'in eskiden gerçek yiyecek olduğunu varsaydığı şeylerin reddedilmiş parçalarıyla kaplıydı.

Müzik tezgahın üzerindeki bir müzik kutusundan geliyordu ve odanın tek işgalci -37 numara, geri hat oyuncusu- Catalina Alvarez şarkı söyleyebilmek için bir karnabahar başını mikrofon olarak kullanıyordu. Saçma sapan bir dönüş yaparken onları gördü ve hemen karnabaharı bir kenara fırlattı. Müzik kutusunun sesini tolere edilebilir bir seviyeye indirmek yerine, fişini prizden çekip çıkardı.

"Çocuklar!" dedi muzaffer bir edayla, sanki onların gelişiyile bir ilgisi varmış gibi. "Az önce Laila'yı kaçırdınız. Biraz daha pirinç almak için dışarı çıkması gerekti."

"Az önce pirinç aldın," dedi Jeremy. "Ben de oradaydım."

"Evet," dedi Catalina, "ama çantayı adaya fırlattığımda açık olduğunu unutmuş olabilirim." Jean ve Jeremy yere baktılar ve zeminin küçük kahverengi taneciklerle dolu olduğunu gördüler. Catalina, Jeremy'nin bıkkın bakışlarını savuşturdu ve Jean'e bakmak için onun yanından geçti. "Demek harika çocuk bu? Şahsen daha uzunsun. Güzelmiş. Arka çizgide daha fazla boya ihtiyacımız var."

"Jean, Cat, Cat, Jean," dedi Jeremy, aralarında el sallayarak. "Eğer ona etrafı gezdirmek istersen bunu kurtarmaya çalışabilirim." Etraftaki kaosa anlamlı bir bakış gönderdi.

"Hayır, hayır, oturabilir," dedi Cat. "Bulaşık makinesinde hâlâ birkaç kapak var zaten. Madem buradasın, buradan başlayalım. Güzel mi? Güzel!" Şöyle bir baktı

Jean dolapları ve çekmeceleri hızla açıp kapatmadan önce sadece bir saniye . "Jillian'la birlikte tüm yiyeceklerimizi bir araya getirdik ama eğer kendine ait bir yer istersen sana bu rafları bıraktık.

Temel şeyleri ikiye katlamakla uğraşmayın, tamam mı? Yerimiz bunun için çok kısıtlı. Baharatlar, ekmekler, her neyse, önce bizim taraftan alın.

"Buzdolabı," dedi, sanki o göremiyormuş gibi ve açık bir köşeyi işaret etmek için kapıyı açtı. "Aynısı burada da geçerli. Laila ve ben haftanın yemeklerini hazırlıyoruz.

kahvaltılar ve öğle yemekleri, bu yüzden çok yer kullanıyoruz. Şimdiden özür dilerim ve her şeyi sığdırma konusunda iyi şanslar dilerim. Yan tarafta etiketler var," diyerek mıknaatıslarla tutturulmuş küçük bir tel sepeti işaret etti, "ve gerektiğinde son kullanma tarihlerini takip edebilmeniz için bir keçeli kalem. İşiniz bittiğinde kalemi yerine koyun. *Lütfen* kalemi yerine koyun. Laila asla hatırlamıyor ve ben de bir daha asla bulamıyorum. O kadar çok kalem aldım ki. Çok fazla.

"Tencere ve tavalar," dedi Cat, adanın içine yerleştirilmiş dolaplara doğru ilerlerken.

"Kullanıcı dikkat: büyük tencerenin kapağı yok. Kırdığımı hatırlamıyorum ama iki aydır bulamadım. Şurada-"

Bir sonraki hedefine ulaşmak için nefes almak zorunda kaldı ve Jean inanmayan bir sesle, "Burada yaşıyorsun," diye araya girdi.

Cat önce ona, sonra Jeremy'ye, sonra da Jean'e baktı. "Evet?"

"Sana söylediğimi sanıyordum," dedi Jeremy. "Laila ve Cat ile aynı odada kalacaksın."

Jean bunun anlam ifade etmesini bekliyordu ama her saniye biraz daha huzursuz hissediyordu. Cat, "Sanırım bu bir sorun olmayacak, değil mi?" demeden önce ona çözmesi için sadece birkaç saniye verdi. Çünkü eğer öyleyse Jillian'ın yerindeki kontrata sahte imza atmadan önce bunu bilmek daha kolay olurdu."

Jean Jeremy'ye döndü. "Başka bir şey olmalı. Kampüs dışında yaşamayacağım."

"İstemiyorsun ama ," dedi Jeremy. "Kira kontratında sen de varsın." "Jeremy," diye bastırdı Cat.

Jeremy ona, " değil," dedi.

"Bu iyi *değil*," diye ısrar etti Jean. "Mahkemeden bu kadar uzakta olamam. Ben-"

İzin verildi. Abby'nin gözetimindeyken bu konuda söz hakkı yoktu ama artık bir takımı vardı. Stadyumdan bu kadar uzakta olması için geçerli bir neden yoktu. Yaz antrenmanları başladığında üç ay geride olacaktı.

Teçhizatına ihtiyacı vardı. Kolay erişime ihtiyacı vardı. Sıralamaya ait olduğunu, yüzündeki numaranın Kuzgunlar olmasa bile bir anlamı olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Hayatı buna bağlıydı. "Yolda harcadığım zaman, antrenman yapabileceğim zamandır."

"Stadyumdan bir mil uzaktayız1," dedi Jeremy, bir elini uzatır gibi kızgın bir hayvanı yatıştırmaya çalışıyordu. Jean onun parmaklarını kırmak istedi. "Eşyalarınızı yerleştirir yerleştirmez size gidiş ve dönüş yolunu gösterebilirim. Kampüsün bu tarafında spor salonuna neredeyse dümdüz bir yol var ve

Altın Avlu'ya inen yol sadece birkaç dönüşten oluşuyor. Dünyanın en kolay yolu, yüzlerce kez yürüdüm."

"Ne kadar yakın olduğu konumuzun dışında," dedi Jean ve elini sabırsızca sallayarak bunu geçiştirdi. "Truva atlarının neden kampüste yaşamaları gerekmiyor?"

Cat sonunda sorunun merkezinde kendisinin olmadığını anladı. "Birinci sınıftayız ama ondan sonra nereye gideceğimiz bize bağlı. Derslere ve antrenmanlara zamanında gittiğimiz sürece ne önemi var ki? Yurtlar çok gürültülü ve her zaman ceset gibi kokar. Burası çok daha iyi." Jean

onu görmezden geldi. "Knox."

Jeremy, "Bana soyadıyla hitap etmezsen gerçekten minnettar olurum, sadece söylenmiş olsun," dedi. İlk kez gülümsemiyordu, ancak en yeni oyuncusunu düşünürken ifadesi tamamen kaba değildi. "Sana söyledim, biz

bazı aksaklıklarla uğraşmak zorunda kalacaktık, sizin ve bizim yolumuz arasında biraz uzlaşma olacaktı. Sizi kampüs konutlarına yerleştirmek istesem bile -ki *istemiyorum*- bunu yapamam. Biz Kuzgunlar ya da Tilkiler gibi değiliz, anlıyor musun? Sadece birbirimizle aynı odada kalmıyoruz."

Jean bakakaldı. "Yalan söylüyorsun."

"Odayı paylaşan diğer Truvalıların senin için odası yok.

Diğer herkes genel halkla ya da diğer takımların sporcularıyla karışık. Bu konuda Kevin'le günlerce konuştum ve sizin için en az kötü olanın ne olduğunu bulmaya çalıştım ve o da takım lehine oy kullandı. Bu da Cat ve Laila'nın tek seçeneğiniz olduğu anlamına geliyor." Jeremy başparmağını Cat'e doğru salladı ama Jean gözlerini Jeremy'den ayıramadı.

"Truvalılar neden birlikte kalmıyor?" diye sordu.

"Çünkü birbirimizi sevdiğimiz kadar başka insanlarla tanışmayı da seviyoruz, belki?"

"Gereksiz bir dikkat dağıtma," dedi Jean. "Bunu görmek zorundasın."

"Bu harika olacak," diye ısrar etti Cat. "Ben gürültücüyüm, evet ve bazen Laila beynini ortalıkta bırakıyor, ama bana kalırsa iyi oda arkadaşlarıyız."

Jeremy parmaklarıyla saydı. "Arkadaşlık sisteminiz, sınıflarınızda Troyalılar ve oda arkadaşlarınız için Troyalılar olacak. Dörtte üç; ben buna galibiyet derim."

Jean, "Bu bir galibiyet değil," dedi ama Jeremy ona omuz silkmekle yetindi. Jean kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Çenesini o kadar sıkı ki boğazı ağrıdı ve sonunda, "Partnerim kim olacak?" diye sordu.

Jeremy bir soruya iki soruyla cevap verdi: "Sizinle aynı bölümü mü paylaşmaları gerekiyor ve sahada aynı pozisyonda mı olmaları gerekiyor?" Kendini tuttu ve elini kaldırdı. "İlkini unutun; o konuda biraz kararsızız.

Yeniden ifade edeyim. Partneriniz olmayan ders alabilir misiniz?"

Jean, Cat'in Jeremy'ye attığı meraklı bakışı kaçırmadı ama soruları düşünmek bunu görmezden geldi. "En az iki kişi kayıtlı olduğu sürece sınıflar esnektir. Eşler neredeyse her zaman aynı çizgidedir, ancak bu zorunlu değildir. Eğer birinin zayıf bir yönü varsa diğeri onu destekliyor, o zaman birbirlerini dengeleyene kadar bir araya getiriliyorlar. Koçlar bunu her dönem değerlendiriyor."

Jeremy ellerini kalçalarına koymuş, düşünürken başparmaklarını birbirine vuruyordu. Cat'e bakınca Jean onun kurban Truvalı olacağını düşündü ama sonra Jeremy Jean'e gülümseyerek, "O zaman ben olsam da olur, değil mi? Ne de olsa ben kaptanım. Ben bir backliner değilim ama bahse girerim sahada birbirimizden çok şey öğrenebiliriz. Sen bana bazı süslü Raven numaraları öğret, ben de sana sahada eğlenmenin Truva öğreteyim."

Jean, "Eğer biliyorsan bana daha alakalı bir şeyler öğret," dedi ve ona kurnaz bir bakış gönderdi. "Kampüste yaşamıyor musun?"

Jeremy, "Haziran'dan okullar kadar buradayım, sonra da genellikle sadece hafta sonları geliyorum," dedi. Jean, Jeremy'nin bakışlarının onu geçip uzaklara kaydığını ya da Cat'in ağzının kenarındaki gergin çekintiyi etmedi. Jeremy hâlâ gülümsüyordu ama yüzündeki ışık sönmüştü. Bu kolay, alıştırmış bir ifadeydi, ama Jean o güne kadar çok fazla Yıllardır Riko'nun ruh halini takip etmeye çalışırken ne kadar boş olduğunu fark etmemişti. "Geri kalan zamanda evde yaşayacağım."

Ya Cat inanılmayacak kadar meraklı biriydi ya da Jeremy'nin ruh halindeki düşüşü o da fark etmişti çünkü Jean'e dönüp sordu: "Kardeşin var mı? Bana tek çocukmuşsun gibi geldi." Jeremy yüzünü ekşitince, "Ne? Laila tek çocuk. Bu çok açık. Yine de haklıyım, değil mi?"

Jean bir an için küçük bir elin kendisini çektiğini hissetti ama o anıyı öyle sert bir şekilde yerine oturttu ki gözleri dalgalandı. Evermore'daki ilk yılında Marsilya'ya tutunmaya çalışmış, orada bir şeyler olduğuna inanmak istemişti. boğucu Yuva'nın ve Riko'nun acımasızlığının dışında. Zamanla her şeyi olurlarına bırakmış ve pişmanlık duymadan parçalanmasını izlemişti. Babası onu

Moriyamaların nasıl insanlar olduğunu ve ona ne olacağını biliyordu. Jean neden bunlardan herhangi birini elinde tutmak istesin ki?

Kendisi Moriyamalar'a karşı gelemeyken, ailesinin onlara karşı gelmesini beklemesi belki biraz haksızlıktı, ama bunu kabul etmek zorunda mıydılar? çabuk mu? Babası efendinin teklifini düşünmek ya da karısına danışmak için bir dakika bile istememişti ve annesi daha sonra haberi duyduğunda sadece omuz silkip konuyu değiştirmişti.

"Benim özel hayatım seni ilgilendirmez," dedi Jean, çünkü Cat hâlâ bir cevap bekliyordu. "Şimdi ya da hiçbir zaman. Bunu unutma."

Cat, "Benim dizimdeysen kişisel sorunların var," dedi ama sözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Arsız bir hayranlıkla onu inceliyordu. "Her neyse!

Turu hiç bitiremedik. İleri."

Kadın odadan çıktı ve Jeremy Jean'e onu takip etmesini işaret etti.

Cat ön kapıya geri dönüp oradan başlamak yerine, onları yatak odalarının bulunduğu kısa bir koridora götürdü. Jean'in içeriyi görebilmesi için geçtiği kapıyı açtı ve hızlıca bir açıklama yaptı gitti. "Bu bizimki. Kapı açıksa, içeri girin ve merhaba deyin. Eğer kapalıysa, kendi sorumluluğunuzda girin. Bunu çalışma odasına dönüştürdük. Odalar masa ve yatak sığmayacak kadar küçük ve bilgisayarlarımız televizyonun yanındayken ders çalışmamızın imkanı yok, değil mi? Şuradaki masa artık senin.

"Burası da senin odan," dedi. Bu son kapıyı iterek açtığında, duvara yaslandığı yerde ona yaslanabilmek için onunla birlikte hareket etti.

Evermore'dakinden daha büyük, Abby'ninkinden ise daha küçüktü. Yatak ve perde çubukları çıplak olsa da bazı temel mobilyalarla birlikte geliyordu. Jean ikinci bir yatak olmayacağını biliyordu ama yine de aradı.

"Bavullarınız nerede?" Cat sordu. "Hâlâ Jeremy'nin arabasında

mı?" Jeremy, "Sadece bir el çantası getirdi," dedi.

"Öyle mi? Adresimizi yazayım da geri kalanı gönderilsin o zaman."

Jean küçük valizini kapının diğer tarafına bıraktı. "Başka ne ki? Beni hattınıza katarak eşyalarımı önemsiz hale getirdiniz."

Cat'in ona bakışı, bu sefer nasıl yanlış konuşmuş olabileceğini merak etmesine neden oldu. Merak etmesi uzun sürmedi çünkü Cat saymaya başladı parmaklarındaki seçenekler. "Tuvalet malzemeleri? Giysiler? Ayakkabılar? Eğer bana her şeyi bir şekilde o küçük çantaya sığdırdığını , sana hemen şimdi yalancı diyeceğim." Jean gözlerini ondan kaçırınca, doğruldu Öfkeyle. Söz verdiği hakareti bekliyordu, ama ortaya çıkan şey

"Bana sahip olduğun her şeyin bu olduğunu söylemiyorsun. Ne oluyor lan?"

Jeremy onu tutup odadan dışarı çıkardı. Jean'in soğuk bakışlarına rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sadece, "Sizi yerleşmeniz için yalnız bırakalım.

Cat, Laila geri gelip ortalığı ne hale getirdiğini görmeden önce gidip mutfağı düzeltelim."

Jean onun hakkında konuşacaklarını biliyordu ama dinlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Kapıyı arkalarından kapattı ve odanın içinde yavaşça pencereye doğru . Etraftaki evler tıkkış tıkkış olduğu için pek bir manzara yoktu ama alçak bir ahşap çit burayı diğerinden ayırıyordu ve birisi direklerin bu tarafına sprey boyayla çubuk figürleri ve nergisler çizmişti.

Bunun bir hata olduğunu düşündü ama bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti.

Bavulları açmak sadece birkaç dakika sürdü. Foxhole Court'tan çaldığı Renee'fotoğrafı, Wymack'in geri vermesine izin vermediği dizüstü bilgisayarın yanında, şifonyerinin üstüne yüzüstü konmuştu. Kuzgunlar'dan kalma defterleri, yok edilmiş kartpostalları ve mıknaatıslarıyla birlikte en üst çekmecede saklıydı ve giysileri ikinci çekmeceye boş yer kalmayacak şekilde sığıyordu. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için el bagajının ceplerini kontrol ederken, dış kesede bir zarf buldu. İçinde bir yığın fatura ve bir

"Bir daha bununla uğraşmayacağım. Lanet olası kıyafetler al. -W"

Diğer adamın küstahlığı inanılmayacak kadar sinir bozucuydu ama Jean parayı ve notu kartpostallarının yanına koydu. El çantasını dolaba yerleştirdi ve böylece Jean'in işi bitmiş oldu. Birkaç eşyasıyla burada oyalanması için bir neden yoktu. Abby'nin evinde geçirdiği iki aylık yarı tecritten sonra, Sonunda yine bir yeri vardı. Bu Truvalılar hakkında ne düşüneceğinden henüz emin değildi ama kendi fikri ikinci plandaydı. Onlar takım arkadaşlarıydı, Jeremy onun ortağıydı ve Jean'in bu işi yapmamak için çok fazla riski vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Cat mutfağa doğru bir hamle yaptı. Jeremy onun müzik kutusuna doğru gittiğini fark edince, onu durdurmak için kolundan tuttu. Cat parmaklarını hızla birbirine kenetleyerek ağız çırpma taklidi yaptı ve kulağına ve Jean'in odasına doğru işaret etti. Müzik Jean'in Jeremy'ye söylemek istediklerini duymasını engelleyecekti ama aynı zamanda Jean onları aramak için odasından çıktığında duymayacakları anlamına da geliyordu.

Cat onun ne demek istediğini anlasa da anlamasa da, müzikten vazgeçti ve onun yerine ona doğru döndü. Ağızını açtı, beklemesi için bir parmağını kaldırdı ve sonra uzaklara baktı.

"Evet?" Jeremy onu

yönlendirdi. "Biraz keyifsiz,"

dedi kadın.

"Öyle olacağını biliyorduk," dedi Jeremy.

Cat birkaç dakika boyunca tırnaklarını tezgâha geçirdi, ardından huzursuz enerjisini adada çalışmaya verdi. Açık tencereye pirinç doldurdu. Tupperware neredeyse öfkeli bir tempoyla kalktı ve Jeremy süpürgeyi aramaya koyuldu. "İçeride her ne oluyorsa onunla oynamanın doğru bir şey olduğuna emin misin?" Elindeki pirinç kaşığıyla başını işaret etti. "Sen

Muhtemelen bebek bakıcılığı görevlerini ikimiz arasında paylaşırabiliriz, böylece bunalmazsın."

Jeremy sabırla, "Arkadaşlık sistemi," diye düzeltti onu. "Kevin bunun önemli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor; Jean'i buraya alıştırmak için tek şansımızın bu olduğunu söyledi." Daha spesifik olarak, ona olan bağımlılığını itiraf etmişti: Kevin'in

Riko'nun yanından Andrew'un yanına gitmişti ve ilk yılında kısa boylu kaleciyle arasına bir kampüsten fazlasını koymamıştı. Jeremy bu fikrin kendisini tamamen rahatlattığından emin değildi ama daha iyi bir şey kadar en iyisi onunla birlikte oynamaktı.

"Yardım edebilirim," dedi Cat.

"Biliyorum," dedi Jeremy, yaptığı işe gülümseyerek, "ama sen ve Laila zaten yardım ediyorsunuz. Burada kalmasına izin veriyorsunuz ve hafta içi eve gitmem gerektiğinde ona göz kulak oluyorsunuz. Gerisi kolay olacak. Çok fazla dersim kalmadı, biliyorsun değil mi? Kampüste ona göz kulak olmak bana bu yıl yapacak bir şeyler verecek."

"Kolay," diye Cat kuşkuyla Bir dakika boyunca sessizce çalıştı, sonra ona sinsi bir bakış fırlattı. "Göze kolay geliyor belki."

Birbirlerini bu kadar uzun süredir tanıyorlarken bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Jean tam da Jeremy'nin kendini kandırmaya meyilli olduğu türden bir adamdı: kuzguni saçlı, gri gözlü ve uzun boylu ama iri yapılı değildi. Belli ki burnu yıllar içinde birden fazla kez kırılmıştı ve ağzı her zaman onaylamayan bir kaş çatmanın eşiğindeydi, ama bunların hiçbiri genel tabloyu bozmuyordu. Yine de bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu; durmak bilmeyen söylentiler ve Kevin'in şifreli mesajları arasında Jeremy kötü bir fikri gördüğünde anlıyordu.

Jeremy teatral bir iç çekişle, "Fark etmez," dedi. "Senin de dediğin gibi, o biraz tuhaf. Bakarsam bu ikimiz için de adil olmaz."

Cat bilmiş bir şekilde başını salladı. "Araca binmeden önce tüm vidaların sıkıldığından emin olun, tamam mı? Önce güvenlik."

"Tanrım, Cat," dedi Jeremy ve koridorun sonunda açılan bir kapının sesiyle kurtuldu.

Cat çılgın bir hevesle işine geri döndü. Jeremy yarı yarıya Jean'in onları olabildiğince görmezden gelmesini bekliyordu ama eski Kuzgun kapı aralığında yerini alırken Jeremy'ye baktı. Jeremy Cat'e baktı ve çok farklı bir konuşmanın ortasındaymışlar gibi davrandı: "Yani evet mi dedin? Benimle gelmeye hâlâ hazırsın. yarın?"

"Tabii, ," diye kabul etti Cat. "Belki hepimiz gideriz, Laila da Jean'i yan odaya götürür. Fox Hills, değil mi?" Jean'e bakmadan önce onun başını sallamasını bekledi.

"Jeremy son senesi için saçını yaptıyor. İstersen seni de arayıp araya sıkıştırabilirler mi diye sorabiliriz. Gözle görülür şekilde düzensizsin. Kendin mi kestin yoksa...?"

Jean kaşlarını çattı. "Kimse sana sormadı."

Jeremy faraşını çöpe boşaltırken, "Bu arada Jean'i gezdirmeyi bitireceğim," dedi. "Başka bir şey kırarsan bağır."

Jean, Jeremy'nin yaklaşmasıyla kapı aralığından geri çekildi. Jeremy yanlarından geçip Jean'i koridorun sonuna götürdü ve ona geldiklerinde göremedikleri yerleri gösterdi: üç çeyrek banyo, çamaşır makinesi ve kurutucuyu saklayan kapı ve temizlik malzemeleri ve tuvalet kâğıtlarıyla tıka basa dolu dolap. Son durak Jeremy'nin oturma odası olarak kullandığı oturma odasıydı.

evinden uzaktaki evi. Burası onun dünyada en sevdiği yerlerden biriydi, neredeyse rahat edemeyeceği kadar kalabalıktı.

Jean'i odanın içine doğru götürürken, "Oldukça havalı, değil mi?" diye sordu. Her şeyi sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi. Laila eve onu getirmişti

Papasan sandalye bir emlak satışından alınmıştı ve Cat kanepeyi ona uyacak şekilde yeniden döşemişti. Cat'büyükannesinin yaptığı yorganlar koltuğun arkasına kat kat serilerek renk katıyordu. Odanın etrafına üç farklı sehpa yerleştirilmişti ve içlerinde mantar yığınınına benzeyen bir tanesi de dahil olmak üzere birbiriyle uyumsuz lambalar vardı. Jillian sehpanın üzerindeki duvara bir çocuk basketbol potası monte etmişti.

Çöp kutusunun etrafında duran buruşuk peçeteler ve kağıtlar, hepsinin nişan alma konusunda biraz çalışmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Saksı bitkilerinin arasındaki bir kancaya masa üstü bir hava hokeyi tahtası asılmıştı. Beyaz Noel ışıkları uzak duvarda geniş halkalar halinde ileri geri sallanırken, pembe asma ışıklar cumbanın üzerindeki karartma perdelerine dayanıyordu. Odanın onlara en yakın tarafında, iki yıl önce indirimdeyken satın aldıkları, serbest duran iki markasız atari makinesi vardı: biri retro bir uzay atış oyunu, diğeri ise sekizinci seviyeden sonra hata verme eğiliminde olan basit bir bulmaca oyunu. Aralarında bir nazar boncuğu asılıydı. Laila Beyrut'ta ailesini ziyaret ederken satın aldı.

Uzak duvarın yanında, zincirleri ve kaskları saplarından sarkan, birbiriyle uyumlu bir dizi bisiklet duruyordu. Laila'nın arka tekerleğine yaslanmış, son birkaç haftadır mutfağa mahkûm edilmiş bir golden retriever figürü vardı. Jeremy hemen yanına gitti.

"Bu Barkbark von Barkenstein. Ona Barkbark ya da kısaca Bay B diyebilirsiniz. Kendi başına biraz ağız dolusu."

Jean ondan karton köpeğe baktı ve tekrar geri döndü. "Ne?"

"Gerçekten bir köpek istiyorum ama annemin alerjisi var. Cat ve Laila benim için bir tane saklamak istiyorlardı ama kira kontratında evcil hayvan kabul edilmeyeceği yazıyor ve amcası da bu konuda taviz . Şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu," dedi Jeremy, Barkbark'ı papasan koltuğa yaklaştırarak. "Cat'in erkek kardeşi bir evcil hayvan dükkanında çalışıyor ve vitrini kaldırdıklarında bizim almamıza izin verdi. Kimmiş iyi çocuk?"

diye sordu, köpeğin kafasına hızlı bir vuruş yaptı ve neredeyse standı devirecekti. "Ve bu da hemen hemen tur. Sorusu olan?"

Jean hâlâ kesilmiş köpeğe yan gözle bakıyordu. "Hangi amaca hizmet ediyor?"

"Bu bizi mutlu ediyor," dedi Jeremy. Jean'in biraz daha önemli bir şey beklediğini hissetti ama sunabileceği tek şey buydu. "Bu yeterli değil mi?"

Jean'in dudağının kıvrılması yeterli bir cevaptı. "Yatağınız yok."

"Hayır," dedi Jeremy. "Okul yılı boyunca sadece hafta sonları buradayım, o yüzden genellikle burada takılıyorum." Kanepenin yan tarafına bir

Hafif bir tekme. "Teknik olarak burada bir kaçak yatak var, ancak onu kullanmak için her şeyi yeniden düzenlemem gerektiğinden, sadece üstüne yayılma eğilimindeyim."

"Peki ya Haziran'da?" Jean sordu.

Jeremy omuz silkti. "Önceden Jillian yaz için eve gittikten sonra onun odasına taşındım. Şimdi sen taşındığına göre Burada. Benim için sorun değil, gerçekten. Şaşırtıcı derecede rahat bir kanepede." Jean bu açıklamadan pek etkilenmiş benzemiyordu ama fikrini kendine sakladı. Jeremy her şeyi hallettiğinden emin olmak için etrafına bakındı ve sonra, "Stadyumu görmeye hazır mısın?" diye sordu.

Bu Jean'in hemen dikkatini çekti. "Evet."

"Yine de uyarayım: Davis bugün içeri gireceğinizi biliyor ve uğradığımızda ona söyleyeceğime söz verdim. Sana bir göz atmak istiyor. Hemşirelerimizden biri," dedi gecikmeli olarak.

Jean yılmamıştı. "Beni mahkemeye götür."

Jeremy, Cat'e dışarı çıktıklarını haber vermek için mutfığa uğradı ama ön kapının kilidi şangırdarak açılıp Laila geldiğinde Jean'in yanına daha yeni dönmüştü. Oturma odasının kapısında bir yabancı olduğunu fark ettiğinde içeri iki adım atabilmişti. Jean'in yüzünde bir numara olduğunu görünce sormasına gerek kalmadı ama topuklarıyla kapıyı yavaşça arkasından kapatırken gözlerini ondan . Elinde sadece bir torba pirinçle geri döndü ve onu koridorda Jeremy'ye doğru fırlattı.

"Jean Moreau," dedi, Jean'a yaklaşp onu inceledi. "Ben Laila Dermott."

"Kaleci," dedi Jean başını sallayarak. "Çok iyisin."

Bunu herhangi bir sıcaklıkla söylemedi, ancak kin ya da tereddüt de yoktu. Bu basit bir gerçektir, yetenekli bir sporcunun diğerini takdir etmesiydi. Laila hemen gülümseyemeyecek kadar irkilmişti ama kendini toparladığında alaycı bir ifadeyle, "Daha iyi sezonlar geçirdim," diye cevap verdi.

"Sabote edildiniz," dedi Jean. "Gelecek yıl Truva atları şampiyon olacak."

Bunu öylesine rahat bir kendinden eminlikle söylemişti ki Jeremy'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Arka hattımızda o kadar büyük bir fark yaratacak mı?" Cat, Laila'nın salondan gelen sesini takip ederek sordu. Jean'in küstahlığı onu gücendirmekten çok eğlendirmiş gibiydi. "*Benim* herhangi bir oyuncu olduğumu söylemediğini fark ettim. iyi."

Alay ediyordu ama Jean cevap verdi: "Öylesin ama sol tarafın daha zayıf ve kendi belinin nerede olduğunu bilmiyorsun. Her şeyi kaçırıyorsun. Kalçanızla göğüs kafesiniz arasından geçen tek bir top. Koçlarınız bu sorunu yıllar önce düzeltmiş olmalıydı."

Cat sevinçle güldü. "Oh, o iyi biri. Biraz kaba ama ondan hoşlanıyorum. Sanırım iyi arkadaş olacağız." Jean'in ona attığı soğuk bakışı fark ettiyse de gülümsemesi kaybolmadı. "Bize bir avantaj sağlayacak başka ticari sırlar Kuzgunlar'a karşı üstünlük mü?"

Jean, "Gelecek yıl onlar için endişelenmenize gerek kalmayacak," dedi. "Saha da gitti, baş antrenör de. Yuva'yı kaybetmek son darbe olacak. Edgar Allan onları ne kadar umutsuzca kurtarmaya çalışırsa çalışsın, çok geçmeden çökecekler."

Sesindeki gerginlik pişmanlık değildi, ama Jeremy bunu tam olarak kestiremiyordu.

Grayson ve Lucas'ı düşünmekten dikkati çok dağılmıştı. Jean'in eski takım arkadaşlarından birinin eyalette olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Jean'in ses tonuna ve internette dolaşan kötü sözlere bakılırsa, Jeremy bu konuyu açmak için uygun bir zaman olduğundan emin değildi.

Laila başını kaldırıp Jean'e baktı ve "Bunu sorun etmeyecek misin?" diye sordu.

Jean o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jeremy bir sonraki konuşmayı beklemek için bu konuşmadan vazgeçip vazgeçmediğini merak etti ama sonunda Jean sabit bakışlarını Laila'ya çevirdi. "Evet," dedi ve sesi emin değilse bile en azından kızgın geliyordu.

"Bırakın hepsi yansın. Umarım hiçbirisi sağ kalmaz."

Laila kuru bir sesle, "İnancınızı takdir ediyorum ama kesinlikle basın görevinde değilsiniz," dedi.

"Yani Yuva gerçek mi?" Cat gözleri parlayarak sordu. "Edgar Allan'ın kampüs haritasına baktım, biliyor musun? Kuzgunların yurtları için ayrılmış iki ev var. Yuva'nın 'biz ürkütücü bir tarikatız' imajını satmak için uydurulmuş bir söylenti olduğunu düşündüm. Ne?" diye sordu Jeremy ona acı dolu bir bakış gönderdiğinde.

"Yıllardır beni rahatsız ediyor! konuda her şeyi bilmek istiyorum."

"Jean'e kampüse giden yolu gösteriyorum," dedi Jeremy. "Laila, mutfakta iyi şanslar. Kedi mutfağı mahvetti."

Laila sabır için tavana baktı. "Bebeğim, seni yirmi dakika yalnız bıraktım."

"Artık o kadar da kötü değil," diye itiraz etti Cat. Jeremy gülünce, baldırına hafif bir tekme attı. "En azından gitmeden önce bıçağı sırtımdan çek, Jeremy. Lanet olsun."

Jeremy, Lailaya yetiştiğinde, "Akşam yemeğinden önce döneriz," dedi.

Yoldan çekilmek yerine kapıyı onlar için açtı ve Jeremy Jean'i dar verandanın basamaklarından aşağı, sokak seviyesine indirdi. Arabasının önünde durdu, Jean'in yanına gelmesini bekledi ve cebinden anahtarlığını çıkardı.

Jillian'ın anahtarı kendi kopyasının yanında asılıydı ve onu kancasından çıkarmak için biraz kıpırdanması gerekti. Jean'e uzattı, o da bir anlık tereddütten sonra aldı ve cebine koydu. Jeremy anahtarlarını telefonuyla değiştirdi, böylece Jeffrey Davis'e

yolda olduğunu söyledi. Yanıt neredeyse anında geldi ve Jeremy yeni takım arkadaşı için telefonunu bir kenara bıraktı.

"Tamam, burası başlangıç noktası, değil mi?" diye sordu ve gidecekleri yönü işaret etti. "Söz verdiğimiz gibi sizinle birlikte ileri geri yürüyeceğiz, ama her ihtimale karşı, yer burası. Köşeden sağa dönün."

Jean ona kolayca ayak uydurdu, böylece Jeremy sessizliği yerel bölge hakkında konuşarak doldurdu: en gürültülü partiler hangi evlerde veriliyordu, Jean'ın sadece birkaç şeye ihtiyacı varsa en yakın marketin nerede olduğunu ve Jean'ın ilgilendiği bir şeyse en yakın köpüklü çay mekanının nerede olduğunu.

Jeremy onu dinlediğinden tam olarak emin değildi ama sonra Jean kaşlarını çatarak sordu,

"Gazlı çay mı?"

"Ne? Hayır, boba çayı," dedi Jeremy. Bu bir şeyi kavuşturmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden "Tapyoka topları ile aromalı çaylar mı? Gerçekten mi? Laila'ya hiç içmediğini söylersem aklını kaçırrır. İki mil yarıçapındaki her kafe onun adını ve yüzünü bilir. Bir dahaki sefere mutfağa gittiğinizde buzdolabına bir bakın. Magnetlerinin yarısı çay dükkanlarından."

"Koç Lisinski biliyor mu?" Jean sordu.

"Köpüklü çayı sevdiğini mi?" Jeremy şaşırılmış bir halde sordu.

"Sanırım... öyle?" "Ve içmesine izin mi veriyor?"

"Ne?"

"Beslenme planına girmemeliydi," dedi Jean, garip bir şey söylediğinin farkında bile değildi. Hâlâ küçük bahçeleri ve süslü verandalarıyla yakındaki evleri inceliyordu. Jeremy neredeyse ne hakkında konuştuklarını unutmuş, Jean'ın bakışlarındaki bariz merakla dikkati dağılmıştı. "Ya ona makul olmayan sayıda ödenek verdiler ya da onun iyiliğini yeterince önemsemiyorlar. Her iki durumda da bu affedilemez."

"Anladığım kadarıyla Kuzgunlar diyetlerine çok düşkünmüş," dedi Jeremy, çünkü buna başka nasıl cevap verebilirdi ki? "Bana anlatabilir misin?"

Jean bunu düşündü, sonra parmak uçlarıyla saymaya başladı. Kuzgunların düzenli yemeklerinin her birini tam olarak almaları gereken oranlara kadar sıraladı. Jeremy onu dinlerken her yerinden üşüdüğünü hissetti. Kuzgunlar'ın personelinin aldığı kararların ardındaki mantığı görebiliyordu ama bu hiçbir şeyi doğru yapmıyordu. Kuzgunların branşlarını ya da kendi vücutlarına ne koyacaklarını seçememeleri, düşünmek istemediği bir kontrol seviyesinden bahsediyordu. Elbette biraz özerklikleri vardı?

"Tamam," dedi, çünkü Jean beklentiyle ona bakıyordu. Jeremy, Jean'in Truvalıların diyetinin bir özetini beklediğini fark etti, böylece yemeklerini buna göre nasıl ayarlayacağını bilecekti. "Öncelikle, burada öyle bir şey yapmıyoruz. Dönemde bir kez iyi beslenme konusunda ders alıyoruz ama koçlar çoğu zaman doğru kararı vermemiz konusunda bize güveniyor. Biraz çılgınlık yapıp köpüklü çay ya da fast food yersek kimin umurunda? Nasıl olsa antrenmanda yakacağız."

"Kimin umurunda?" Jean . "Senin umurunda olmalı."

"Bana hiç sırf eğlence olsun diye bir şey söyleyemezsin."

Pizza mı? Turta? Çizburger?" Jeremy bir itiraf bekledi ama gelmedi; Jean sadece sinirlenmiş görünüyordu. "Kendini kontrol etmenden etkilenmeli miyim yoksa depresyona mı girmeliyim bilemiyorum. Sadece... şunu aklından çıkarma, artık o şeyler. Eğer istersen yani. Arada sırada kendinizi şımartırsanız kimse bir şey demez ve koçlar da bunu umursamaz ya da sormaz. Tamam mı?"

Jean durdukları kavşağa baktı. "Karşıya mı?"

Jeremy şimdilik tartışmayı bıraktı ve iç çekti. "Evet, karşıya geçiyoruz."

Yaya ışıklarının düğmesine bastı ve caddenin karşısını işaret etti. "Düz gitmeye devam ederseniz, sonunda spor salonunu geçeceksiniz. Ben geçeceğim.

bizi götür ki iyice bakabilesin. Şimdilik

karşıya geçip sağa dönüyoruz. Şimdiye kadar üç sağ, mı? Apartmandan sağa, ilk köşeden sağa, Vermont'tan sağa."

Jean cevap vermedi ama Jeremy'yi caddenin karşısına ve Vermont'un güneyine kadar takip etti. Jeremy ona, "Burası kampüsün batı ucu," dedi.

"Derslerinize kaydınızı sonra sizi buraya geri getireceğim ve size kampüsü göstereceğim, tamam mı? Büyük bir tur atacağız.

Şuna bir bakın," dedi ve geçmekte oldukları açık kapıları işaret etti.

"Teknik olarak buradan geçip yine de sahaya ulaşabilirsin, ama ben en kestirme yolun hatırlaması en kolay yol olduğunu düşünüyorum."

Vermont ve Exposition'da, Jeremy Jean'e caddenin karşısına geçmesini ve sola dönmesini söyledi.

Aklının bir köşesinde parkın içinden geçmek vardı ama yakın girişte uzanan polisleri görünce Exposition boyunca kaldırıma yapıştı.

Onları tanıma ihtimali yok denecek azdı ve için de bir sebep yoktu. Ama Jeremy onlar geçene kadar bakışlarını ileriye dikti ve ağzını kapalı tuttu.

İhtiyaç duydukları yol çok uzakta değildi ve Jeremy oraya vardıklarında işaret etti.

"Dinozorlar," dedi, sanki Jean bir şekilde köşedeki heykellerin ötesine bakabilirmiş gibi. "Onları gördüğünde sağa döneceksin. Buraya kadar beni anladın mı?"

Jean bir an için bunu düşündü. "Hayır."

Jeremy, "İlk sefer en kafa karıştırıcı olanıdır," dedi ve Memorial Coliseum görünür görünmez tekrar işaret etti. "Futbol stadyumumuz. Maçlar çok eğlenceli ve görülmeye değer. Hadi, biz de bu taraftayız.

Jeremy, "Şehir ve öğrenci evleri arasında buralarda genişlemek için çok fazla yerimiz olmadığını fark etmişsinizdir," dedi. "USC olabildiğince akıllıca planlanmış, ancak bu yeni bir stadyum eklemek istediklerinde başka bir yerden yer çalmak zorunda oldukları anlamına geliyor. Bulabildikleri en iyi yer burasıydı ve yine de kampüse yakındı. Eskiden çok kullanımlı bir otoparktı.

Yerel müzeler ve bilim merkezleri için, ancak USC temelde otoparkı yer altına taşımak ve araziye yeniden kullanmak için bir servet ödedi.

"Ve orada," dedi sıcak bir sesle. "Altın Saray'a hoş geldiniz."

USC'nin Exy stadyumu, futbol stadyumu kadar dramatik bir mimariye sahip değildi ama en azından ana giriş yolu boyunca kemerli kapılarla tamamlayıcı olmaya çalışmışlardı. Kuzey duvarının yarısında dar bir park yeri vardı. Yarısı ma  geceleri satıcılar içindi, ancak birkaç Trojan yaz antrenmanları sırasında burayı kullandı. Diğer yarısı ise takım personeli için ayrılmıştı. soyunma odasının etrafı çitle . Jeremy'de otoparka girmek için bir anahtar ve stadyum kapısının anahtar kodu vardı ve Jean'i  nden içeri soktu.

Kısa bir tünel onları doğrudan ev sahibi takımın soyunma odalarına götürüyordu. Ma  geceleri, satıcıların bulunduğu dış sahayı kestiği için oyalanmak için sağır edici bir yerdi. Trojan'ları bu kısım için yeraltına zorlamak yerine, stadyumun içine basamaklar inşa ettiler, bu da herkes ilk servis için yerleşene kadar neredeyse sürekli bir izdiham anlamına geliyordu.

Neyse ki soyunma odasına girmelerini sağlayan en uçtaki kapı gürültünün çoğunu dışarıda tutmaya yardımcı oluyordu. Jeremy şifreyi tuşladı ve çıkan bip sesini dinledi.

"Size kodları verebilirim ama Haziran ortasına kadar erişimimiz kesilmek üzere."

Jeremy şöyle dedi. "derinlemesine temizleyecekler ve yenileyecekler. Ama işte buradayız!"

Jean'i Trojans'ın merkezinde dolambaçlı bir tura çıkardı. Takımın ayrı duşları vardı ama eşyalarının bulunduğu soyunma odası karma ve sıraya göre düzenlenmişti. Jeremy doğruca arka sıradakilerin bölüme gitti ve dolabın yarısına kadar indi. Jean'in ekipmanları hâlâ siparişte olduğu için şimdilik boştu ama Jeremy parmak uçlarıyla  n tarafa yeni yapıştırılmış numaraya dokundu.

"Yirmi dokuz," dedi. "Bu !"

Jean parmaklarını yüzündeki sayıya götürdü. "En azından otuz olabilirdi."

"Hayır," dedi Jeremy. "Otuz çok fazla açılı üç gibi görünüyor. Bu yeni bir başlangıç, değil mi?" Dolapların geri kalanını işaret etti. "Seninle birlikte bu sonbahar on iki backliner'ımız olacak, ama ikisi kırmızı gömlekli olacak."

Jean'in sert bakışları karşısında omuz silkti ve şöyle dedi: "Exy'nin NCAA kuralına istisna olması sadece biz henüz kurulmaya çalışırken işe yaradı. Şimdi ERC'nin beş sezon boyunca tartışabileceği meşru bir neden yok, bu yüzden er ya da geç yürürlükten kaldırılacak. Bunu önceden uygulamak bizim lehimize ve birinci sınıf öğrencilerimizin üniversite hayatının gerçeklerine alışmak için bir yıl geçirmeleri iyi olur.

"Beden için de aynı, değil mi?" Jeremy sordu. "Bütün bu büyük takımlarımız var

Çünkü büyük ligleri ve profesyonelleri doldurmaya çalışıyorduk ve şimdi onlara ayıracak yerimizden daha fazla sporcumuz var. Hepimiz on beş yirmi aralığına inene kadar ne kadar zaman geçecek merak ediyorum." Jeremy soyunma etrafına bir göz attı, devasa takımının gürültülü kaosu olmadan hayal etmeye çalıştı. "Haydi."

Geriye sadece birkaç oda kalmıştı: her hat için, her biri beyaz tahtalar ve TV'lerle donatılmış toplanma odaları; günlük kondisyondan çok fizik tedavi ve ısınma için kullanılan bir ağırlık odası; dört koçun

ve üç hemşire için ortak bir ofisin ve sakatlanan oyuncular için iki ayrı odanın bulunduğu sağlık koğuşuydu. Biri hızlı tedavi ve kontroller içindi, diğerinde ise Trojans'ın radyografi ekipmanı bulunuyordu.

Jeffrey Davis'i orada buldular. Saçsız hemşire sırtı açık taburesinde , elinde bir dosya tutuyordu. Girişlerinde başını kaldırdı ve yarım ay gözlüklerinin üstünden Jean'e baktı.

"Jean Moreau, sanırım. Bugün uğradığınız için teşekkürler. Kontrol etmemiz gereken birkaç kırık olduğunu duydum."

"Bir çift *ne*?" Jeremy sordu.

Davis kaşlarını çatarak Jeremy'ye baktı. "Koçlara onun sakatlandığını söyleyen sendin. Kapsamını bildiğinizi varsaymıştım. Benim hata." Bu tam olarak bir özür değildi ama Jean işinin ortaya dökülmesinden rahatsız olmamış görünüyordu. Davis, Jean'e içeri girmesini işaret etti. "geldiğinde çabuk onu size geri getireceğim. Çıkarken kapıyı kapatın. Şimdi, lütfen,"

Jeremy tereddüt edince söyledi.

Jeremy sormak istediği her soruyu yuttu ve kendini dışarı attı. Oyalanmaması gerektiğini biliyordu ve bunun yerine soyunma odasına geri döndü. En yakın banka oturur oturmaz telefonunu çıkardı. Aramayı denedi ama Kevin açmadı. Jeremy saate baktı, üç saat ekledi ve mesaj atmaya karar verdi: "Bana kemiklerini kırdıklarını söylemedin mi? Bu hiç de hazing!"

Kevin telefona cevap hemen cevap alamayacağını biliyordu ama telefonuna baktı ve Kevin'in her ne yapıyorsa ara vermesini diledi. Hepsi boşunaydı; Jeremy doğu yakasından tek bir ses bile alamadan Jean onun peşine düştü.

"Hey," dedi Jeremy. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jean, sanki Jeremy'nin sorduğu soru buymuş gibi, "Winfield'in tahminine göre doğru yoldayım," dedi. "Davis kolay esneme için beni onayladı ama biraz daha ilerleyene kadar ağırlıklara yaklaşmama izin vermiyor"

"Bu iyi, ama kastettiğim bu değildi. Yaralandığını biliyordum ve Kevin kötü olduğunu söylemişti ama düşünmemiştim..." Jeremy tekrar denemeden önce sözünü kesti. "Seni buraya kadar yürütmemeliydim, üzgünüm. Arabamı getirebilirdik."

"Bacaklarım iyileşti," diye belirtti Jean. "O zamana kadar hazır olurum. Uygulamalar başladı, ancak beni onaylamadan önce tekrar değerlendirmekte ısrar ediyor." Bir an için ifadesi kaydı; ağzını sertçe çeken hayal kırıklığı tamamen kendine yönelik bir kızgınlıktı. "Yıllardır sahadan bu kadar uzun süre uzaklaştırılmamıştım. Affedilmeyecek kadar geride kaldım."

Jeremy elini kaldırarak, "Sana gerçekten yalvarıyorum," dedi. "Beş dakikalığına saniyeler içinde Exy'nin bir şey olduğunu unutun ve kendi takım arkadaşlarınızın sizi gerçekten incittiği gerçeğine odaklanın."

Jean, "Antrenmanlarda kazalar olur," dedi.

Jeremy, Jean'in, Kevin'in buna "yıldırma" dediğini bilseydi ne diyeceğini merak ediyordu. Elbette Kevin'in Jeremy'nin iyi huyuna hitap etmek için abartmış olma ihtimali vardı ama Jeremy buna inanmayı reddetti. Laila zaten söylemişti: Edgar Allan en iyi backliner'lardan birinin. Eğer onu ellerinde tutabileceklerse, ülkeyi terk edeceklerdi. Evermore'da bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmişti.

Jeremy seçenekleri arasında bocalıyordu: Jean'e yalanını söyleyip onu temize çıkmaya zorlamak ya da Jean'in hikâyesinin arkasına biraz daha saklanmasına izin vermek. Sonunda sağduyulu davranmaya karar verdi çünkü Jean'in Kevin'in peşine düşmesini istemiyordu. Bu yılı ve Jean'in giderek artan sorunlarını atlatabilmesi için hâlâ Kevin'in yardımına ihtiyacı vardı.

Jeremy, "Biz burada böyle kontrol etmeyiz," dedi, buna izin verdiği için kendinden biraz nefret ederek. "Birbirimize vurmamazlık edemeyiz ama can yakmak için vurmamız, sadece oyunun akışını kontrol etmek için vururuz. Bir şey yapmadığınız sürece Şimdi ve o zaman arasında kendinizi geriye götürmek için dikkatsiz davranırsanız, sizi antrenmanlardan uzak tutacaklarını düşünemiyorum."

Söylemek istediği şey bu değildi ama Jean'in sessiz ama kararlı bir şekilde, "Umursamaz değilim," demesine bakılırsa söylenmesi gereken doğru şey buydu.

Bir düzeltme değil, bir söz: Jean mahkemeye dönüşünü daha da geciktirecek hiçbir şey yapmayacaktı.

Jeremy banktan , ", dedi. "Sana yolu göstereyim. fitness merkezi. Aslında kampüste birkaç tane var ama bizim takım Lyon'u kullanıyor. Geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz ama ben kitapçının açık olup olmadığını görmek istiyorum."

Jean'i stadyumdan çıkardı ve kapıyı kilitledi. Kampüsün kuzeyine doğru yürümek çok kolaydı ve Jeremy onlar ağaçlardan aşağı inerken gülümsedi.

kaldırımlarla kaplıydı. Kardeşlerinin çoğu şehirden ayrılmayı hayal ediyordu ama Jeremy hayatı boyunca USC'ye gitmek istediğini biliyordu. Mimarisinden, iyi sahiplenilmiş alanlarına ve sınırlarını saran büyük şehre rağmen kendini özel ve güvenli hissetmeyi başarmasına kadar her şeyini seviyordu.

Kampüs turunun Jean'e daha önemli binaları gösterene kadar bekleyeceğini söylemişti ama geçerken önemli yerleri işaret etmemek zordu. Jean çeşmeyi görmek için Mezunlar Parkı'na kısa bir yolculuk yapmaya bile katlandı ve Jeremy bir dakika sonra onları orada durdurduğunda itaatkâr bir şekilde Tommy Trojan ve Traveler heykellerini inceledi. O kadar ilgili görünmüyordu.

Jeremy'nin umduğu gibi, ama Jeremy'ye konuşmayı kesmesini de söylemedi. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

Kitapçının hâlâ açık olduğu ortaya çıkınca Jeremy kampüs kıyafetlerinin bulunduğu köşeye yöneldi. Jean, şaşırtıcı olmayan bir şekilde California tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Jeremy ona biraz renk katmaya kararlıydı ve uygun bir şeyler bulmak için tişört raflarını karıştırmaya başladı. Bulabildiği en gürültülü şeyi istiyordu ama Jean'in güneşe hasret teninin kardinal kırmızısını ne kadar kaldırabileceğinden de emin değildi.

Siyah tabanlı ve kalın harflerle yazılmış bir sürü tişört vardı ama Jeremy Kaliforniya'daki ilk gününde Jean'e siyah ve kırmızı bir şey giydirirse lanetlenirdi. Geriye gri ya da beyaz bir şey kalıyordu, diye düşündü.

Birkaç seçenek bulduğunda "Bedeniniz kaç?" diye sordu. Jean ona ters ters bakınca Jeremy, "Bizden sana yeni ev hediyesi," dedi.

Jean üzerindeki tişörtü göstererek, "Benim de tişörtlerim var," dedi.

Jeremy, Jean'in küçük çantasını düşünerek, "Elbette," dedi. Jean'in oraya kaç tane tıktırmayı başardığını sormak istedi. Bunun yerine daha az müdahaleci bir yaklaşım seçti: "Kaç tanesi siyah?"

Kendi kendini kınaması boşa gitti, çünkü Jean basitçe "İkisi de" dedi.

Jeremy'nin elindeki plastik askı uyarı niteliğinde bir gıcırtı çıkardı. Jeremy elini gevşetmek için mücadele etti. Trojans'ın sözcüsü olarak geçirdiği yıllardan sonra ses tonunu hafif tutmak daha kolay bir savaştı. "Daha uygun bir şeye ihtiyacın olacak.

Kıyafet kuralı. Maç günlerinde okul renkleriyle çıkmamız gerekiyor.

İlk maça daha çok var elbette ama şimdi alırsak daha sonra kampüs daha kalabalık olduğunda bu konuda endişelenmemize gerek kalmaz. Boyut?"

Jean'in dudağının kıvrılması Jeremy'nin hikâyesine inanmadığını gösteriyordu ama gömleğinin yakasını çekiştirdi. Jeremy gümüş bir zincirin ışığının parladığını gördü ama başka bir güne sakladı; Jean'in ne yapmaya çalıştığını yeni fark etmiş ve yardım etmek için harekete geçmişti. Jean'in gömleği Jeremy'nin etiketi ikisinin de görebileceği şekilde çekebileceği kadar boldu. "Kendi bedenini bile bilmiyor musun?" diye alay ederek sohbeti daha hafif bir yöne çekmeyi umuyordu ama bu hemen geri tepti.

"Neden ki? Biz kendimiz için alışveriş yapmayız," diye sordu Jean ve Jeremy elini Jean'in gömleğinin yakasına koyarak hareketsiz kaldı. Konuşamayacak kadar irkilmiş bir halde Jean'e baktı. Jean'in tuhaf bir şey söylediğini anlaması sadece bir anını aldı ve Jeremy'ye yan yan bakarken kaşları çatıldı. "Biliyorsun," dedi, tam olarak bir soru değildi.

"Ne demek istiyorsun, kendiniz için alışveriş yapmıyor musunuz?" Jeremy kısık bir sesle sordu. "Elbette okul üniformalarınızı ve teçhizatınızı sağlamak zorunda ama-

Kendi giysilerinizi mi? Ayak işlerini yaparken havalı bir gömlek alsaydın ne yaparlardı? İade mi ettirirlerdi?"

"Ne ayak işleri? Bir maça gitmediğimiz sürece Evermore'dan ya da kampüsten ayrılmadık."

Jeremy'nin Jean'in kişisel alanından çekilmesi gerekiyordu ama kendini Jean'in gömleğini bırakmaya zorlayamıyordu. İki saatten kısa bir süre önce Cat neşeyle Kuzgunlar'ı bir tarikat olmakla suçlamıştı. Kuzgunlar'ın imajlarını ve itibarlarını çok ciddiye aldıkları doğrudu ama Jeremy bu kaba söylentiye hiçbir zaman fazla vermemişti. Belki de Cat bir kez olsun haklıydı ve Jeremy kendini hasta hissediyordu.

"Çoraplar," dedi Jeremy. "Defterler, kalemler, kitap çantaları. Bir ara yenilerine ihtiyacın olacaktı. Sonra ne oldu?"

"Koçlar, eğer meşru taleplerse bize ihtiyacımız olanı verdiler."

Jean şöyle dedi. "Pazartesi gününe kadar geri almak istiyorsak bir form doldurup hafta sonundan önce teslim etmemiz gerekiyordu. Bu işlerle uğraşacak vaktimiz yoktu.

Böyle dikkat dağıtıcı şeyler. Trojans'ın bir şekilde bunu yapması, günlük programlarınızda endişe verici miktarda boş zaman olduğunu gösteriyor. Sahadan uzakta bu kadar çok zaman geçiriyorsanız nasıl Büyük Üç Takım oluyorsunuz?"

"Kuzgunların ne kadar antrenman sorsam pişman olur muyum?" Jeremy sordu. "Evet," dedi Jean. "Önce ben sordum."

Jeremy bunun gerçek bir soru değil, Truvalıların bağlılığının kaba bir şekilde reddedilmesi olduğunu düşünmüştü ama Jean'sesinde bir gerginlik ve gözlerinde buz vardı. Jean gerçekten bilmek istiyordu.

Ne için olduğunu bilmek istiyor.

Bu düşünce bir anda aklına geldi ve neredeyse midesini alt üst edecekti.

Jeremy sonunda kendini bırakmaya ve geri adım atmaya zorladı. Jean üçüncü sınıfını yeni bitirmişti, bu da hayatının son üç yılının ona dikte edildiği anlamına geliyordu. Ne okuduğundan ne yediğine ve sırtındaki giysilere kadar her şey onun kontrolü dışındaydı.

Kuzgunlar namağlup şampiyon olmak için her şeyden vazgeçmiş, ancak geçen ay Güney Carolina'dan küçük bir takım tarafından yok edilmişti. Şimdi Edgar Allan programı elden geçiriyordu ve Jeremy, Jean'in neden çökeceklerini tahmin ettiğini anlıyordu. Tahammül ettikleri her şey sonunda boşa gitmişti ve belki de bazıları artık nasıl kendi bireyleri olacaklarını unutmuştu. Jean, hiç kimsenin kendisinden bunu talep etmemesi gerekirken ne kadar fedakârlık yaptığını nihayet görebilecek bir konumdaydı.

Jeremy nasıl cevap vereceğini düşünürken kollarındaki tüyleri temizledi.

"Ülke çapında en iyi liselerden seçildik" diyebilirdi ama bu her Birinci Sınıf takım için geçerliydi. "Burada oynamak için seçildik, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapmak istiyoruz" diyebilirdi ama muhtemelen Edgar Allan'da oynamaya hak kazananlar da aynı mükemmel olma ihtiyacıyla hareket ediyorlardı. Sonunda aklına gelen tek cevap şu oldu Jean'in kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Çünkü kendimizi bu işin içinde kaybetmemize izin vermiyoruz" dedi. "Rakamlara takılıp eğlenmekte özgür oluruz ve bizim için eğlenceli olan da kendimizi gidebildiğimiz yere kadar zorlamaktır. Hâlâ yaptığımız işi gönülden ve şevkle seviyoruz."

"Bir şeyi sevmek yeterli değildir," dedi Jean ona, zamanında. "En son ne zaman oynamaktan keyif aldın?" Jeremy sordu.

"Konuyla ilgisi yok," dedi Jean. "Ben Jean Moreau'yum; mükemmel bir Court'um. NCAA'in en iyi backliner'ı olmak için bundan keyif almama gerek yok."

"Bu gerçekten üzücü," dedi Jeremy. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Çok safsın," diye karşılık verdi Jean. "Ekibiniz affedilemez bir anomali."

Jeremy'nin telefonu cebinde çaldı. Dikkatini dağıttığı için minnettar olan Jeremy kontrol etmek için telefonu çıkardı. Mesaj Kevin'dandı ama Jeremy Jean oradayken mesajı açmak istediğinden emin değildi. Jeremy birkaç dakika önce karıştırdığı gömleklere bir göz attı ama bu berbat konuşma niyetini çirkinleştirmişti. Jeremy telefonunu parmaklarının arasında evirip çevirdi ve Jean'e baktı.

"Bununla ilgilenmem gerek," dedi telefonunu sallayarak ve Jean'in ona bunu sormamasını umarak. "Ben hallederken sen de bir şeyler seç, olur mu?"

Jean itaatkâr bir şekilde Jeremy'nin az önce düşündüğü rafa döndü ve Jeremy onun dirseğini dikkatle tuttu. "Özellikle bu raftan olması gerekmiyor. Üzerinde kırmızı ya da altın rengi olduğu sürece bu mağazanın herhangi bir yerinden olabilir. Bir tur atın ve neler sunduklarına bir bakın."

Jean'in siyah ve kırmızı gömleklere yönelmesi belki de kaçınılmazdı. On dakika önce bu bir yenilgi gibi gelebilirdi ama Jeremy şimdilik renk düzenini affedebilirdi. Eğer Jean kendini en güvende hissettiği şey buysa, Jeremy onun kararını gönülden destekleyecekti. Daha parlak tasarımlar sezon başlayana kadar bekleyebilirdi.

Kevin'in mesajını okumak için uygun bir ruh halinde olmadığını biliyordu ama Jean'in geçici olarak dikkati dağıldığı için bilmek zorundaydı. Mesajı açtığına neredeyse pişman olmuştu.

Çünkü Kevin ona Jean'in yaralarının çok geç bir özetini göndermişti:

"Üç kırık kaburga. Burkulmuş LCL. Burkulmuş ayak bileği. Kırık burun. Çoğu bu kadar."

Çoğu bu kadar.

Jeremy'nin göğsü şefkatli bir kederle ağrıyordu. Normalde en şiddetli rakiplerine karşı oynadıkları maç gecelerine özgü bir sıcaklıktı bu. insanlar sadece bir şeyler yapmak isteyen bir ekibe sürekli zarar vermeye çalıştıkça çaresizlik iyi vakit geçirmek. Jeremy, Kevin'e "Neden?" diye soramadan telefonunu

kapattı. Bir neden yaptıklarını geri alamazdı.

Neden sorusu Jean'in kasıtsız itiraflarında ve Kevin'in belirsiz, dağınık tavsiyelerinin ardındaki katmanlarda zaten cevaplanmıştı. Kuzgunların kontrolü yoktu. sahada nasıl performans gösterdikleri ve nasıl algılandıkları dışında her şeyden daha önemlidir.

Sonunda patladıklarında, elbette bu en iyi oyuncularına karşı olacaktı: önce Kevin, şimdi de Jean. Riko bile bağıışıklık , Exy'siz yaşamaktansa kendi canına kıymayı tercih etmişti.

Jeremy er ya da geç bu konuyu ona açmak zorunda kalacaktı, biliyordu.

-Hem Riko hem de Truva atlarının beklenmedik acemileri hakkında iki kez düşünmelerine neden olan söylentiler. Ama bugün diğer tüm konuşmalar bu kadar kötü sonra Jeremy bunu atlabileceğine inanmıyordu.

Jean'in yaklaşmasıyla kasvetli düşüncelerden uzaklaştı. Jean seçtiği gömleği sadece parmak uçlarıyla tutuyor, sanki onu rahatsız ediyormuş gibi vücudundan uzak tutuyordu. Jeremy onaylamazsa bir anda bırakmaya hazır, diye düşündü Jeremy ama o kadar derin bakmayı reddetti. Gölgeyi düşüncelerini uzaklaştırdı, onun yerine tam önündeki küçük zafere odaklandı. Jeremy yarın Jean'i geri kalan eşyaları için alışverişe götürdüğünde Laila'yı neyle karşı karşıya olduğu konusunda uyarmak zorunda kalacaktı ama şimdilik gülümsedi ve gömleği Jean'den aldı.

"Harika görünüyor," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Jean ve Jeremy'yi kasaya kadar takip etti.

Jeremy parasını ödedi ve kasiyer poşet vermeyi teklif ettiğinde Jean reddetti. Jeremy fişi sakladı ama gömleği taşıması için Jean'e geri verdi ve Jeremy'nin peşinden dışarı çıkarken Jean'in gömleği sıkı sıkı tuttuğunu fark .

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jeremy

Geri döndüklerinde ev hâlâ yemek kokuyordu ama bu kez daha önceki baharatlı kaos değil, daha yoğun bir sığır eti kokusu vardı. Yemek Televizyonun sesi koridordan aşağıya doğru süzülüyordu ve Jeremy oturma odasının kapısına vardığında hangi yarışma programını izlediklerini anlamıştı. Laila papasan koltuğunda bağdaş kurmuş oturuyor, bir yandan televizyona bakarken bir yandan da dalgın dalgın Cat'in saçını tarıyordu.

Sunucu, "Hollanda'daki bu ücra köy, 1991 yapımı To Death We Dance filminin geçtiği yerdi," dedi.

"Giethoorn," dedi Laila hemen.

Yarışmacılardan biri zilini tokatladı. "Giethoorn nedir?" "Buldu,"

dedi Cat uykulu bir gururla.

Jeremy'nin puan ataması sırasında televizyon ve sehpa arasına sıkışmak için birkaç değerli saniyesi vardı; sunucu her soruyu okumasına rağmen,

Laila ekranda yazılı olarak görmek istedi. Reklamlardan önce son bir soru daha vardı, ya da sunucu öyle söyledi, bu yüzden Jeremy soru ekibe sunulurken arkadaşlarına en yakın koltuk minderine yerleşti. Laila söylemeden önce sadece yarısını duymakla yetindi,

"Hobgoblin'in Gök Gürültüsü."

"Hobgoblin'in Fırtınası kim?" diye sordu bir adam hemen ardından.

Laila daireler çizerek döndü, kalçalarının ve uyluklarının etrafındaki yastığı aradı.

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi ve sehpayı kontrol edebilmek için Cat'i vücuduyla itti. Yine de eli boş döndü ve sordu,

"Bebeğim?"

Cat bakmadan arkasına uzandı ve papasan koltuğun altından uzaktan kumandayı çıkardı. Laila kumandayı aldı, reklamlar için televizyonun sesini kıstı ve muhtemelen tekrar kaybedeceği bir yere koydu. Önce Jeremy'ye, sonra da tahmin edilebileceği gibi oturma odasının kapısında durmuş olan Jean'e baktı. Jeremy onun bakışlarının Jean'in elindeki siyah beze yerleştiğini gördü ama Laila renk hakkında yorum yapmayacak kadar iyiydi.

"Kampüs hakkında ne düşünüyorsun?" Cat sordu.

Jean, "Yeşil," dedi ve ayrıntı vermedi. Gömleğini ellerinin arasında evirip çevirdi, Jeremy'nin yerinde durduğundan emin olmak istercesine ona doğru baktı ve sonra koridorda gözden kayboldu.

O gözden kaybolur kaybolmaz Laila ve Cat beklenti dolu bakışlarını Jeremy'ye çevirdi. Yüzünü buruşturup telefonunu çıkardı ve "Yazmak için çok fazla şey var. Daha sonra, tamam mı?" yazdı sadece ikisiyle yaptığı grup sohbetine. Laila uzun süre çalan zil sesine rağmen telefonunu bulamadı ama Cat bunu fark etti ve kendi telefonunu Laila'nın görebileceği bir yere kaldırdı.

Laila dalgın görünüyordu ama başını salladı. Cat'i caydırmak

daha zordu. "En azından bize bir şey ver," diye karşılık verdi.

Jeremy telefonunu ellerinin arasında itip kaktı. Daha sonrasına kadar onu neyin oyalayacağını merak ediyordu. Jean'in Kaliforniya'daki ilk gecesinde hangi içgörü en çok takdiri kazanacaktı? Jeremy onların bir tarikat olduğu konusunda haklı olabileceğini kabul ederse, dilini ısıramayacak kadar meraklı olacaktı. Sonunda yapabileceği en iyi şey bir başkasının sözlerini ödünç almak oldu ve Kevin'in son mesajını onlara ilette. Cat mesajı Laila için kaldırmaya başlamadan önce göz gezdirdi ama eli o kadar uzağa gitmedi. Bakarken taş gibi hareketsiz kaldı ve Laila okumak için telefonu elinden almak zorunda kaldı.

Cat, Jeremy'nin onu saha dışında hiç görmediği kadar hızlı ayağa kalktı ve Jeremy durdurmak için tuttu. Cat ona *biliyorum* diye bağırarak sabırsız bir bakış gönderdi ve Jeremy "Bunun olduğunda ısrar ediyorum," diye yazdı ama göndermedi. Silmeden önce kızın okuyabileceği kadar uzun süre telefonunu havada tuttu. Cat ellerini yumruk yaptı, gevşetti ve tekrar yaptı.

Üçüncü denemede ifadesi düzeldi ve yüksek sesle, "Jean, seni çalışıyorum. Gel de yemekte bana yardım et."

Jeremy onun yokluğunda, "Yiyip yemeyeceğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

Laila papasan sandalyesinden kayarak onun yanındaki mindere uzandı. Jeremy otomatik olarak ona yaslandı, mutfakta Cat'in müziğinin başlamasını bekledi ve sessizce günü anlatabildiği kadar anlattı.

Laila tüm bunları kesintisiz dinledi, Cat'in onlar için ödünç alabildiği süre boyunca çalıştıklarını biliyordu. Sonunda sustuğunda, Laila uzandı ve onun elini kısa bir süre sıktı.

"Her zaman bu kadar kötü olmalarına şaşmamalı," dedi. "İnsan olmalarına izin verilmiyor." Bunu birkaç dakika düşündükten sonra şöyle dedi: "Antrenmanlar başlayana kadar onu çok meşgul etmemiz gerekecek. Kuzgunların sadece oyuncu olarak var olmalarına izin veriliyorsa, o zaman beş ya da altı hafta daha hazırlanamayacakken burada neler olup bittiğini bilemeyiz." Eliyle şakağını işaret etti.

Jeremy bunu düşündü. "Belki sayılı olmak, onu daha büyük beklentilere maruz bıraksa bile, bunu yardımcı olur? Garantili bir yer

dizilişı gibi bir şey. İyileşmek için ihtiyaç duyduğu zamanı ayırabilir çünkü rütbesinin güvende olduğunu biliyor."

Belki de buna alışmıştı ama bu düşünce çok sinsi ve imkânsızdı. Jean, Davis'le görüştüktan sonra "*Yıllardır sahadan bu kadar uzun süre uzaklaştırılmamıştım,*" demişti. Jeremy bu "çıkarılmanın" ne kadar gerçekçi olduğunu merak etti.

olması gerekiyordu. Bu da başka bir kazara itiraf mıydı, yoksa normal yaralanmaları da mı içeriyordu? Kuzgunlar pek de temiz oyuncular sayılmazdı; düzenli olarak birbirlerini bir ya da iki günlüğüne kenara çektiklerini hayal etmek zor değildi.

Laila, "Kilit oyuncularından biriyle bu kadar ileri gidebiliyorlarsa, kadronun geri kalanının çok kolay kurtulduğunu düşünemiyorum," dedi. Yavaş ve dikkatli konuşuyordu, sanki ikisinin de söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değilmiş gibiydi. "Ona ne yaptıklarını öğreniyoruz; karşılığında onlara ne yaptığını henüz bilmiyoruz."

"Söylentileri duydum."

Jeremy bu abartılı öfkeyi bugün Jean'de gördükleriyle bağdaştırmaya çalıştı. Jean huysuz, kavgacı ve affetmeyen bir görüşe sahipti ama aynı zamanda... uysal mıydı? Jeremy doğru kelimenin bu olmadığını biliyordu ama bunu Laila'ya nasıl açıklayacağından emin değildi.

Kevin'in yarı final maçındaki sözleri aklına geldi: "*Emirlere nasıl uyacağını biliyor. Ona boyun söylerseniz, boyun eğer.*" Hafızasında bile İfadeler biraz utanç vericiydi ama Jeremy anladığını düşünüyordu. Jean telaşlandı ama pes etti. Kuzgun'un şiddetine katılmadığının garantisi yoktu ama Jeremy onun azmettirici olmadığına inanmak istiyordu. Yine de emin olana kadar Jeremy, Jean ve Lucas'ı birbirlerinden uzak tutmaya kararlıydı.

Sonunda şöyle dedi: "Bunu söylemek için erken olduğunu biliyorum ama söyledikleri her şeyi sanmıyorum. Masum olduğunu söylemeyeceğim, ama sadece... o tip birine benzemiyor. Burada kendini güvende hissediyor musun?"

Laila ona alaycı bir bakış gönderdi. "Eğer bir şeye başlarsa, onu bitireceğimizi biliyorsun."

Ne kadar çok tezgah kurabildiklerini görmüştü, bu yüzden Jeremy sadece gülümsedi. "Yapacağını biliyorum."

Müzik yüzünden Cat'in ayak seslerini duymadılar ama Cat aniden oturma odasının kapısında ve çok üzgün görünüyordu. Jeremy'nin yüreği ağzına geldi,

Kısa süren iyi niyetli dönüşü hemen söndü ama Cat'in tek söylediği şeydu,

"Tebrikler! Mutfakta senden daha yaramaz birini buldum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Ah," dedi Jeremy. "Kendimi savunmam gerekirse-"

Laila ona "En iyisi bunu söylememek," diye öğüt verdi ama ayağa kalkarken dizini okşadı. "Kişisel bir aşçınızın olması size acıma puanı kazandırmaz."

Cat'i koridorda takip ederek Jeremy'nin birkaç saat önce temizlediklerine benzer bir dağınıklık görmeyi beklediği mutfığa gittiler.

Bunun yerine, Cat tüm mutfak eşyaları koleksiyonunu adaya bırakmış gibi görünüyordu. Jean, elinde bir tabakla geldiğinde ona alaycı bir bakış attı. ama az önce ona verdiği dersi tekrar eline bir sebze soyacağı aldı ve yüzüne tuttu.

"Bu," dedi ve elinden alır almaz diğer her şeyi temizlemeye başladı. "Adil bir uyarı! Jeremy'nin mutfakta ağırlık yapmasına izin veriyorum çünkü bizimle tam zamanlı yaşamıyor. Eğer buralarda takılacaksan, Seni iyi bir aşçı yapacağım. Hayatta Kalma Becerileri 101 ya da onun gibi bir şey."

Jean soyacağın kenarını parmağıyla test etti. Cat önüne bir kesme tahtası ve bir torba havuç koydu, sonra soyacağı geri aldı, böylece ona birkaç hızlı hareketle ne gerektiğini gösterebilecekti. O brokolisine geri dönerken Jean itaatkâr bir şekilde işe koyuldu. Jeremy yardım teklif etmekten daha iyisini biliyordu ama tabakları ve gümüş takımları toplayarak işe yaradı. Laila güveçteki eti kontrol etti ve et suyunu aramaya başladı.

"Her neyse, ne ?" Cat sordu.

Kuzgunların yemek yeme alışkanlıklarından bahsettiklerini anlamaları sadece bir anlarını aldı. Jean bu konuyu tekrar açmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama Jeremy bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin vermekle yetindi. Jean'ın Laila'nın hazırladığı kalın ekmeklere attığı yan bakışı ya da Jeremy'yle daha önce yaptığı konuşmayı hatırlamış gibi buzdolabına doğru kaçırmaı.

Okumasını hiç aksatmadı ama bakışları kalabalık mıknaısların üzerinde gezindi.

"Sanırım Jeremy sana burada böyle bir şey yapmadığımızı söylemiştir," dedi Cat ve başını sallaması için Jeremy'ye baktı. "İyi haber şu ki, Kuzgunlar temelde makro besinleri kullanıyormuş gibi görünüyor, bu da uyum sağlayabileceğimiz anlamına geliyor. Laila ve ben bunu bir sanat haline getirdik. Bundan benzer bir şeye uyum sağlamanızı sağlamak, ancak sıkıcı şu-ve-sadece-şu olmadan oldukça kolay olmalı. Yarın alışveriş merkezinden döndüğümüzde market alışverişine gideriz ve ben de sana yol gösteririm. Anlaştık mı?"

Laila düşünürken mırıldandı. "Belki de konuşmanın ilk yarısını kaçırdığım içindir, ama sayılar olması gerektiği gibi toplanmıyor. Garip bir ağırlığı var."

"Daha fazla antrenman için mi?" Jeremy, Jean'e doğru bir bakış atarak tahmin yürüttü. "Cevabın her neyse hoşuma gitmeyeceğini ima etmeni geçerse, o hikâyeye hiç girmedik."

"Yapmayacaksın," diye kabul etti Jean.

Üçü de sabırla ona bakarken bile ayrıntı vermedi, ta ki Jeremy sonunda "Programı elden geçiriyorlarsa bu hala ticari bir sır olarak mı kabul ediliyor?" diyene kadar.

Jean, "Baş antrenör bize özel bir program verdi," dedi.

Laila kalçasını adamın yanındaki adaya dayayarak ona baktı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ne zaman Koç Moriyama'dan bahsetsen küçük, komik bir aksaklığın var. Her zaman 'o-' Ellerini havaya kaldırdı ve kıpırdamadan durarak kısa süreli yakalamayı abarttı. "Bir çeşit

Isırıp şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bunu fark , değil mi?" sordu Jeremy'ye.

"Evet," diye itiraf etti Jeremy. "Bunu başka bir gün konuşuruz diye düşünmüştüm." Laila tekrar Jean'e dönerek, "Bence şimdi tam zamanı," dedi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Jean daha az kötü olanı seçti: "Kuzgunlar günde on altı saat çalışıyorlar."

Cat bıçağını yere vurduğunda neredeyse parmaklarını koparıyordu. "Affedersiniz?"

Jean yeni bir enerjiyle işe dönerken dikkatini havuçlarından ayırmıyordu. "Evermore'dan uzak kalma süresini en aza indirmek için özel profesörlerle arka arkaya günde iki ders aldık. Uyku için dört buçuk saat, dersler ve kampüse ulaşım için üç buçuk saat. Tek günler sahada sekiz saat; çift günler ise okulla ilgili iki saatle birlikte altı saattir. ihtiyaçlar ve kişisel bakım.

"Hiçbir zaman tamamen durağan değildi. Dersler gibi oyun geceleri hızı bozdu. Derslerimizi tam olarak sıraya koyamayacak kadar uzun yıllara dağılmıştık. Bu nedenle Kuzgunların tamamı maçlar dışında nadiren Evermore'da olurdu. Tatiller farklı bir hikayeydi," dedi, sanki bu herhangi birini daha kolay. "olmadığı zamanlarda on-altı şeklinde çalışırdık: dört saat uyku, altı saat pratik, iki saat dinlenme, dört saat pratik. Hepimizin senkronize olmasını sağlayan ideal bir programdı."

Ağzının kenarında şiddetli bir çekilme oldu, kızgınlık ya da hayal kırıklığı çabucak kontrol altına alındı ve şöyle dedi: "Mükemmel Mahkeme'nin farklı bir

ders dışı çalışmalarımız olduğu için program yaptık.

Hâlâ on altı saat, ama farklı bir dağılım. Kevin gittikten sonra pratik yapmak için en az zamanı ben buldum. Diğerleri tarafından pek olumlu karşılanmadı ama burada bunu telafi edeceğim. Geride kalmayacağım."

Laila sebze soyacağını onun elinden aldı ve bir kenara fırlattı. Adam otomatik olarak ona uzandı ama Laila omzundan tutarak onu

onunla yüzleşti. İki eliyle onun yüzünü kavradı. Jeremy buradan onun yüzünü göremiyordu ama Jean onun ifadesinde gördüğü şey karşısında kıpırdamadan durdu.

"Bir an için beni dinlemeni istiyorum," dedi Laila, "ve bunu söylediğimde bana inanmanı . Koç Moriyama'yı sikeyim."

Jean, "Demek ki sağlıklı görünmek bir rol," . "Bu sizi marjinal olarak daha katlanılabilir kılıyor ama neden bile bile kendinizi ayağınızdan vurduğunuzu açıklamıyor."

"Konuyu saptırma," diye uyardı Laila onu sessizce. "Sizi yıllarca yalnız ve bitkin bıraktı, peki ne için? Hiçbiriniz onun size yaşattıklarını hak etmediniz. Beni anlıyor musunuz?"

"Ben Jean Moreau'yum," dedi ona. "Her zaman tam olarak hak ettiğimi aldım."

"Peki kırık kaburgaları hak etmek için ne yaptın?" Laila talep etti.

"Siz anlamazsınız ve ben de size açıklamaya çalışmayacağım."

Cat söze girdi, "Anlamadığımız şey, yetişkin adamın spor olsun diye bir avuç çocuğu alıp nasıl canavara dönüştürdüğü. Bu kadar çok para ve prestij söz konusuyken bunu neden yanına bıraktıklarını biliyorum ama lanet olsun. Birincilik ve ikincilik arasındaki fark bu kadar zulme değmez."

Jean, Laila'nın ellerini yüzünden çekerek, "Önemli olan ilk olmak," dedi.

"Kuzgunlar bunu anladı."

"Ama artık ilk değiller," dedi Laila. "Bildikleri her şey ellerinden alındığında söylemiştin ve daha önce abarttığını düşünmüş olabilirdim. Ama hepsi birer saatli bomba, değil mi?"

Palmetto State'e yenilmek fitili ateşlemediyse, Riko'nun ölümü ateşledi."

Jean irkildi ve Jeremy araya girerek kısa bir "Yeter" dedi. Laila'dan kapüşonlu bir bakış aldı ama Jeremy sadece başını salladı ve "Bu gecelik bu kadar yeter. Bütün sabahını seyahat ederek geçirdi ve hala kafasında üç saat ileride. Muhtemelen bu kadar ilerideyken kavga çıkarmak biraz haksızlık olur.

yorgun ve yarı uykulu." Laila ve Cat'in geri adım atacağından tam olarak emin değildi, bu yüzden Jean'e dönüp konuyu değiştirdi:

"Elbette, Truvalı olmanın içinde biraz rol yapmak var, ama bu tamamen yalan olduğu anlamına gelmiyor. Bazılarımız iyi bir eğitim ve prestij için buradayız, bu yüzden çizgiyi takip etmeye ve birlikte oynamaya değer. Bazılarımız bizden sonra gelenler için iyi bir rol model olmak istiyor. Bazılarımız da gerçekten eğlenmek istiyor.

"Ben bir Troyalı olarak doğmadım, değil mi? Benim lise takımım tıpkı diğer okullar gibiydi. Çok rekabetçi, çok fazla kötü söz, çok fazla aşağılamalar. Ve bu şekilde oynamak çok yorucuydu. Bir tarafta tüm o baskı, diğer tarafta tüm o düşmanlık." Sanki geçmişteki benliğini ikisinin arasında eziyormuş gibi ellerini birbirine vurdu. "Karşı oynadığımız insanlar ve bizi izleyenler için iyi bir sporcu olmak için elimizden geleni yapıyoruz ama çoğunlukla kendimiz için. Zehre başvurmadan da eğlenebileceğimizi ve başarılı olabileceğimizi göstermek için."

"Nişancı oyunlarını severim," diye söze girdi Cat. "Yani oyunları. Onları kesinlikle seviyorum.

Daha iyi oyuncu olmayı ve çekilişte daha hızlı olmayı seviyorum. Ama bu her zaman çok zehirli, özellikle de mikrofonunun sesini açacak kadar pervasız kızsanız. Bu sizi yiyip bitirmeye başlar, sizi de zehirlemeye başlar. Uyum sağlamak için rol yap, Değil mi? Küçük kız kardeşim bana neden sürekli bu kadar sinirli olduğumu sorana kadar ne kadar ileri gittiğimi fark etmemiştim bile. Bu çok daha iyi. Ayrıca, bu bizim Bizi kızdıramadıklarında rakipler kesinlikle çılgına dönüyor. Örnek olarak," dedi Jean'e sinsi bir sırıtışla.

"Ne zaman çekilmemiz gerektiğine dair bir işaretimiz var," dedi Jeremy, "ve sana daha önce soyunma odasını göstermiştim. Ağırlık odasındaki kum torbası, biz sakinliğimizi yeniden bulana kadar stres ve siniri atmak için. Kural 'seni ele geçirmelerine izin verme' değil, hatırladın mı? Eşitliği korumaktır.

sahada ve basının önünde. Geri kalanımıza ne istersen söyleyebilirsin. Hepsini daha önce duyduk."

Cat ekleyecek bir şeyi olup olmadığını anlamak için Laila'ya baktı. Her ne gördüyse iç geçirdi ve Jean'e elini salladı. "Bak ne diyeceğim, yarın yemek pişirme derslerine yeniden başlarız. Şimdilik git Jeremy'ye bir film yardım et. Tercihen eğlenceli bir şey olsun. Sanırım şu anda hepimizin bir canlanmaya ihtiyacı var."

Jeremy, o ve Jean ayrılır ayrılmaz Cat'in sesi biraz yükseltmesine şaşırmadı. Kurnazlık ona göre değildi ama Jean fark ettiyse de umursadığına dair bir işaret vermedi. Jeremy filmleri karıştırdı ve şunları sıraladı

Cat'in bıçağını kesme tahtasına biraz fazla sert vurarak artan tedirginliğini kaç kez ele verdiğini fark etmemeye çalışarak önerilerde bulundu. Laila muhtemelen Jeremy'nin tüm görüşlerini aktarırken, Cat de mutfaktan konuşmanın kendi tarafını tekrarlıyordu.

Jeremy, Jean'e birkaç film uzatırken, "İyi niyetli," demek zorunda hissetti kendini. Adam elindeki filmleri şöyle bir çevirdi. "Ama bu konuşmaya niyetlendiğimden bir iki gün önce başladığımıza göre, itiraf etmeliyim ki, seninle sözleşme imzaladığımızdan beri pek çok tatsız söylenti duyuyoruz. Seni anlamaya çalışıyoruz, böylece buradan nereye gideceğimizi bilebiliriz. Bu konuda baskı yapıp yapmadığından emin değilim. cevaplar ya da geri itip itmediğinizi görmek için zorluyor, ama söz veriyorum bunun işe yaramasını istiyor."

"Dışarıda benim hakkımda ne söylediklerini biliyorum," dedi Jean. "Umurumda değil."

Ses tonundan belki de umursadığı ama Jeremy ona bunu söylemeyecekti. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onlara inanmıyorum. Aksi için bir neden göstermediğin sürece de inanmayacağım. Eğer onların söylediği gibi bir sorun olsaydın Kevin'in yardım için bana geleceğini düşünmeyi reddediyorum."

"Bir sorun olacağım," dedi Jean, ama bunu bir tehdit gibi değil, yorgun bir gerçek gibi söyledi. "Bu kaçınılmaz."

Jeremy filmleri geri aldı ama onlara baktı. "En azından bana neden öldüresiye dövülmeyi hak ettiğini düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Jean tekrar, "Sana anlayacağın şekilde anlatamam," dedi. "Bırak ." "Şimdilik," dedi Jeremy.

Jean'in bu konuda bir fikri yokmuş gibi görüldüğünden, Jeremy hepsinin hoşuna gidebileceğini düşündüğü bir filmde karar kıldı. Filmi hazırladığında, Cat sandviçlerini almaları için hazırды. Ayrıca Jean'le yemek boyunca konuşmaya da hazırды, ışık hızıyla sayılar ve gerçeklerden bahsediyordu.

Jeremy, Jean'in bunları takip edip etmediğinden ya da sadece kulağa mı geldiğinden emin değildi. kadar meşru. Yine de rulusunun bir kısmını sıyracakmış gibi görüldüğünde Jeremy söze karıştı,

"Bugün öğle yemeği yedin mi? Karbonhidratları karşılayabilirsin."

Cat tavana baktı ve bıkkın bir İspanyolca ile bir şeyler geveledi.

Büyük ihtimalle sabır için bir dua. "Eğer her lokmayı yemezsen, sana yemek yapmayı öğretmeyeceğim. Hayatının geri kalanında konserve tavukla yaşayabilirsin." Bu yeterince ikna edici bir tehdit olmayınca eline vurdu ve tabağına küçük bir sote sebze yığını bıraktı. "Doğru ya!

Herkes dışarı. Temizlik sonra gelir."

Cat ve Laila, Jeremy'nin film seçimini tartışmadan kabul ettiler. Jeremy, Jean'in tabağı boşalır boşalmaz gitmesine ya da geri gelmemesine şaşırmadı. Hiçbirinin beklemediği şey, bir buçuk saat sonra tabaklarını mutfaka götürdüklerinde, Jean'in arkalarından gidip tabakları yerleştirdiğini görmektir. artıkları kaldırdı. Hatta buzdolabına koymadan önce kaplara tarih atmak için Cat'gösterdiği etiketleri kullanmıştı. Cat yüzünde meraklı bir ifadeyle tel sepetindeki işaretleyiciye dokundu.

Jeremy koridorda sessiz adımlarla ilerledi. Jean'in kapısı aralıktı ama yatak odasının ışığı kapalıydı. Kapıyı birkaç santim açmadan önce sessizce "Hey" diye uyardı. Jean çıplak yatağında uyuyordu, hâlâ

Bütün gün giydiklerini giymişti. Bu kadar uzun boylu bir adamın dinlenirken bu kadar küçük görünmesi kafa karıştırıcıydı ama Jean yatağının ortasında kendi üzerine kıvrılmış uyuyordu. Jeremy bir süre oyalandıktan sonra koridora çıkıp Barkbark'ı aldı.

Laila mutfaktan çıkıyordu ama Jeremy köpeği Jean'in odasına sokup kapıyı yavaşça kapatana kadar hiçbir şey söylemedi.

Jeremy ona doğru ilerlerken, "Yokluğumda bir oda arkadaşı," dedi. "Yemek için teşekkür ederim ve..." Jean'e bir el salladı. "Seninle alışveriş merkezinde buluşmamı ister misin yoksa seninle otostop mu çekeyim?" "Dokuz gibi gelip seni alırsız," dedi Laila. "Dikkatli sür."

"Dikkatli olun," diye karşılık verdi.

Laila, Jean'in yatak odasına doğru dalgın bir bakış gönderdi. "Bir şekilde öyle olduğumuzu düşünüyorum."

Onu uğurladılar ve Jeremy uzun bir yolculuktan sonra evine döndü. Pacific Palisades. Garajı ailesi kullanıyordu, bu yüzden arabayı ön bahçedeki fiskiye'nin etrafını saran yarım daire şeklindeki araba yoluna çekti. Evin ön tarafına bir göz attığında rahatlatıcı sayıda karanlık pencere gördü ama Jeremy motoru durdurmadan önce gösterge panelindeki saate baktı. Jean çoktan uyuduysa, Bryson da uyumuş olabilirdi.

Telefonu çaldı ve Jeremy mesajda William'ın adını görmek için aşağı baktı. "Bryson oturma odasında Bay Wilshire'la birlikte."

Jeremy gülmekten kendini alamadı. Ön camdan dışarı baktı, pencerelerden birinde uşağın suretini ve boş döndü. Hızlıca, "Sen en iyisisin!" diyerek anahtarlarını kontaktan çekti ve arabadan indi.

Kapısını olabildiğince sessizce kapattı, ön bahçeyi hızlı adımlarla geçti ve William ona ön kapıyı açtığında pek de şaşırmadı. Koridorda yankılanan sesleri duyabiliyordu, üvey babasının

ve ağabeyi hararetli bir tartışma içindeydi, bu yüzden merdivenleri hızla çıkmadan önce William'a doğru minnettar bir gülümsemeyle yetindi.

Hiçbir şeyden olmadan odasına gitti, yatmak için üzerini değiştirdi ve memnun bir iç çekişle battaniyesine gömüldü. Uzun bir günün ve iyi bir akşam yemeğinin ardından uyumak kolaydı ama rüyasında demir bir kafese kapatılmış kanlı kuzgunlar görüyordu.

-

Ertesi sabahki kuaför randevusu sırasında Jeremy'nin telefonunun kaç kez çaldığına bakılırsa, hiçbir uyarı Laila'yı bugün Jean'le yapacağı alışveriş gezisine hazırlayamazdı. Jeremy mesajlarını kontrol edecek durumda değildi ama arada sırada Cat bekleme alanından ona yaklaşıp kaç tane köpüklü çay içerse Laila'nın gözüne girebileceğini bildiriyordu. Her ziyaret son sayıya sekiz ya da dokuz tane ekliyordu.

Sonunda işi bittiğinde ve ödeme için ön tarafa götürüldüğünde, cüzdanının yanında telefonunu çıkardı. Okunmamış mesajları elli yediye ulaşmıştı.

Jeremy çoğunun dedikodulu grup sohbetinden olduğunu umsa da, Laila mesajlaşmayı pek sevmediğinden, sayılar iç geçirmesi için yeter de artardı bile.

"Teşekkür ," dedi, kartını ve fişini aldı ve nakit bahşişini geri verdi.

Cat salondan çıkarken ondan önce davrandı ancak not alabilmesi için bir kenarda bekledi

Fişin üst köşesindeki bahşışı. Fişi cüzdanına koyduktan sonra kalan parasını market alışverişi ve kiraya yardım etmesi için Cat'e verdi.

Cat parayı cebine atarken bezgin görünüyordu, gerçi bir yıl önce onun sözde hayırseverliğine itiraz etmekten vazgeçmişti. Mesele para değildi, o yüzden bunu kişisel olarak algılamadı. Cat daha çok üvey babasının kötü tarafına sürekli olarak maruz kaldığında kendini toparlamak için kaç çember atlaması gerektiğiyle ilgileniyordu.

Onun yerine Laila'yı takip ettiğinden, diğerleriyle buluşması için onu nereye yönlendireceğini biliyordu. Dışarıda bir masada oturuyorlardı.

Laila'nın donmuş muhallebinin son birkaç lokmasını hararetle karıştırarak dağınık bir hale getirdiği yemek alanı. Dondurma onun en stresli yiyeceğiydi, bu yüzden Jeremy, Jean'in karşısındaki koltuğa kayarken en iyi özür dileyen gülümsemesini denedi.

Laila'nın kaşığı ona bakarken durdu. "Buzlu uçlara ne oldu?"

Cat Jeremy'yi hemen otobüsün altına attı: "Mümkün olan son saniyede korktu ve her şeyi ağarttırdı. Bir şey hakkında plaj çocuğu moduna geçmenin, tek vuruşluk gibi görünmekten daha kabul edilebilir olduğunu

Harika bir okul terki mi? Amcık," dedi Jeremy yüzünü vurgulayarak. "Ken bebeklerine benziyorsun."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Jeremy sordu.

"Hayattaki amacın bir yan parça olmaks, elbette," dedi Cat. Laila'nın kendisine baktığını görünce dünyadan bıkmış bir şekilde iç geçirdi ve elini Jeremy'nin omzuna attı. "Evet, dostum. Gerçekten çok iyi görünüyor." Ve durmayı hiç öğrenmediği için, "Bence bahşişler daha havalı olurdu. Bakımı da daha kolay olurdu. Bunu ne kadar sık rötuşlamak zorunda kalacağın hakkında bir fikrin var mı?"

Jeremy, "Belki gelecek yıl bahşiş veririm," dedi. "Mezun olduktan ve bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmadıktan sonra, değil mi?" Laila'dan Jean'e baktı. Jean'in elleri önündeki masada kenetlenmişti ve uzaklara bakarken yüz ifadesi taştan oyulmuş gibiydi.

Jeremy ayaklarının dibindeki çantaların sayısını saymak için bir tarafa eğildi. İkisinin de havasında olmadığını bildiği halde, "Verimli bir yolculuk oldu mu?" diye sordu.

Jean Fransızca, kulağa son derece kaba gelen bir şeyler mırıldandı.

"İyi," dedi Laila muhallebisini bıçaklarken. "Tamamen normal bir gün." "Bu değil-" Jean, elini umursamaz bir hareketle ona doğru çevirdi.

Jeremy'ye iyice baktığında eli havada hareketsiz kaldı. Jeremy onun "normal" ile bitirmek istediğini düşündü, ama ağzından çıkan

"Sarışın."

Jeremy'nin Jean'in yüzünde mikro ifadeyi inceleyecek vakti olmadı, çünkü birkaç yabancı kendilerini Trojanların masasına ve Jean'in alanına davet etti. Orta yaşlarda bir grup yaşlı adamdı bunlar.

Belki otuzlu yaşlardaydılar ve içlerinden biri yıpranmış bir Seattle Sasquatch tişörtü giymişti. Sasquatches bir yaz ana lig takımıydı ve bu hafta sonu sezona başlayacaktı.

Seattle taraftarı Jean'i işaret etti. "Gene Moore," dedi muzaffer bir edayla. Jean'in ismini Pazar gününden itibaren altı şekilde değiştirmesine rağmen. "Değil mi? Sana o olduğunu söylemişim. O dövmeyle bizim masada görmüştüm. Los Angeles' geleceğini duymuştum ama burada sana rastlayacağımı hiç düşünmemiştim." Masadakilere baktı, bakışları kısa bir süre Cat'in USC tişörtünde kaldı ve hesap yaptı. "Trojans."

"Bu biziz," dedi Jeremy parlak bir sesle.

"Hey, dostum," dedi yabancı, tekrar Jean'e dönerek. "Riko'ya olanları duyduğuma üzuldüm. Adam başına gelenden çok daha iyisini hak ediyordu, değil mi?"

"Sabote edilmemeyi hak etti," diye mırıldandı sağındaki adam. Yan tarafına saplanan inceliksiz dirseği itti ve gözlerini Jean'den ayırmadı.

"O gece seni arka hatta kullanabilirdik, de öyle değil mi? Kevin'e karşı fark yaratabilecek biri."

İlk adam hiç özür dilemeden, "O pişmanlık duymayan bir Kuzgun hayranı," dedi.

Jean birkaç dakika boyunca sinir bozucu bir sessizlik içinde onları , sonra bakışlarını kaçırdı ve bir kez daha uzaklara baktı. Sessizlik rahatsız edici bir hal alacak kadar uzayınca, Cat fazla geniş bir bakışla öne doğru eğildi gülümsedi ve "Özür dilerim, özür dilerim! İngilizcesi hala biraz zayıf. Bu yüzden onu basınla konuşurken hiç görmüyorsunuz, biliyor musunuz?" Elini salladı

Jean'in dikkatini çekmek için parmaklarını ona doğru uzattı ve olabildiğince ciddi bir ses tonuyla, "Benimle yatar mısınız?" dedi.

Masanın karşısında oturan Laila elindeki muhallebiyi yuttu. Jeremy'nin soğukkanlılığını korumak için yapabileceği tek şey buydu. Jean'in bunu onun yanına bırakacağından tam olarak emin değildi ama sonra Fransız, herkesin aklından geçen uzun bir yanıt verdi. Jeremy daha önce Fransızca öğrenmeyi hiç düşünmemişti ama bunu Jean'den duymak ona kötü düşünceler veriyordu.

Yanındaki Cat, Jean'in ona ne söylediğine dair hiçbir fikri olmamasına aldırmadan, odaklanmış bir ifadeyle başını sallıyordu.

Jean sakinleştikten sonra adamlara döndü ve "İlginiz için teşekkür ederiz. Bu konuda konuşmak istemesi için biraz erken ama umarız gününüz iyi geçer!"

Henüz gitmeye hazır olmadıkları belliydi ama bu neşeli kovulmadan sonra etrafta dolaşmak daha garip olacaktı, bu yüzden adamlar mağlup bir şekilde masalarına geri döndüler. Jean, Cat'e dönmeden önce onların duyamayacağı kadar uzaklaşmalarını bekledi.

"Telaffuzun berbat," dedi. "Bu cümleyi sana kim öğretti?"

"Bir şarkıdan," dedi pişmanlık duymadan. "Bir şey değil, bu arada." "Sana teşekkür etmedim."

"Yapabilirsin," dedi Cat. "İşleri garipleştiriyordun."

Jean, "Halkla konuşmama izin verilmiyor," dedi. "Baş antrenör oyunumuza odaklanmamızı ve dışarıdaki tüm etkileşimleri Riko ve Kevin'in halletmesini istedi."

Riko'nun adını duyunca ağzının kenarı aşağıya doğru döndü ama Jean, Jeremy'nin gözlerini yakalamasına fırsat vermeden uzaklara baktı. Cat'in karşısındaki Laila, "The-" dedi ve kaşığını havada dondurdu. "Artık dün değil. Ona ne demeye çalışıyor olabilirsin ki?

boğulup duruyorsun?" Jean cevap vermeyince ona yan gözle baktı ve şöyle dedi: "Otosansürde bu kadar kötüsün gerçekten de başkalarıyla konuşmaya alışık değilsin. Bir sokak köpeği kadar sosyalleşmişsin."

"Burada işimiz bitti mi?" Jean sordu.

"Hâlâ yiyorum," dedi Laila, son kaşık dolusu muhallebiyi daireler çizerek iterken. Cat parmaklarıyla sayarak "Deli adam," diye tahmin etti. "Büyük peynir. Don Corleone. Sorumlu büyük adam. Patron. Göt-"

Jean, "Yeter," demeye çalıştı.

"-Hayatını mahveden pislik. Efendi." Devam etmek istediği belliydi ama Jean irkildi. Hemen saklamaya çalıştı, aralarına mesafe koymak için masadan kalktı ama Cat ona hayretle baktı.

"Ciddi değilsin. Ciddi değildim. Ne tür bir 80'ler B-filmi korku saçmalığı-"

"Anahtarlar?" Jeremy sordu. "Çantalarını arabaya taşımasına

yardım edeceğim." "Onu korumaya devam edemezsin," diye itiraz

etti Cat.

Jeremy ona en iyi ve en parlak gülümsemesini verdi ve "Bu konuşmayı alışveriş merkezinin yemek katının ortasında yapmıyoruz Catalina," dedi.

Laila boşa kalan eliyle çantasından anahtarlarını çıkardı. Jean ve Jeremy çantaları paylaştılar. Jeremy daha sonra ne kadar az görünce dehşete düşecekti. Bugün düşünceleri . Jean'i kalabalık masaların etrafında dolaştırdı, her masadan çıkan sıraları düzgünce keserek Restoran. Salonun yakınına park etmişlerdi ama yemek alanındaki çıkış onları yine de olmaları gereken yere götürecekti. Jeremy hangi sıraya park ettiklerini hatırlayamıyordu, ama fob'a bastı ve korna seslerini takip ederek Laila'nın arabasına gitti.

Jean'in çantaları bagaja kolayca sığıdı. Jeremy bagajı kapatıp Jean'e doğru döndü ama Jean çenesini morartıcı bir şekilde kavradığında söyleyeceklerini unuttu.

Jean alçak ve korkunç bir sesle, "Kuzgunlar hakkında soru sorabilirsin," dedi. "Edgar Allan'ı sorabilirsin, eğer vaktini harcayacak daha iyi bir şeyin yoksa.

ya da merak. Ama bana Riko ya da usta hakkında soru sorma. Onlar hakkında ne seninle ne onlarla ne de başka biriyle konuşmayacağım. Anladın mı?"

Cat'in artık anladığına göre *ustayı* bu kadar kolay söylediğini duymak Jeremy'nin tüylerini diken diken etti ama yüz ifadesini sakın tutarak, "Bilgin olsun, *kulağa* megaloman gibi geliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Yapma," diye uyardı Jean onu. "Sadece yapma."

Jeremy bugün Jean'den başka bir şey öğrenme olasılığının son derece düşük olduğunu hesaplayarak, "Tamam," dedi. Riko ya da baş antrenörünüz hakkında soru sormak yok." Jean bu iğneye sert bir kaş çatmayla karşılık verdi ama Jeremy'yi bırakıp geri çekildi. Jeremy onun güvenli bir yere çekilmesine izin verdi.

"Şimdilik" diye eklemekten önce mesafe.

Jean arka koltuğa geçerken nefesinin altından kaba bir şekilde mırıldandı ve Jeremy bagajın üzerine oturarak Cat ve Laila'nın kendilerine yetişmesini bekledi.

ONUNCU BÖLÜM

Jean

Günlük yaşamın küçük ayrıntılarıyla ilgilenecek bir personel olmadığında hayatın aşırı derecede karmaşık olduğu ortaya çıktı.

Jean'in Kaliforniya'daki ilk haftası gevşek bir düzen içinde geçti. Pazartesi öğleden sonraları Laila ve Cat daireyi derinlemesine temizliyor, öncesinde Jean'e hangi kimyasalları hiçbir koşulda karıştırmaması gerektiği konusunda bir ders veriyorlardı.

Perşembe günleri, okul yılı boyunca oyun gecelerine ve hafta sonu gezilerine daha iyi uyum sağlamak için yemek hazırlama günleriydi. Jean, Laila'dan çamaşırları nasıl ayıracağını ve yıkayacağını öğrendi ve yerel bakkalı tanıdı

Cat ile gitmekten ileri ve geri.

Her sabah kampüsteki fitness merkezine yürüyorlardı. Jean'in ihtiyaç halinde ağırlıkları yakalayacağına güvenilemezdi, bu yüzden o esneme hareketleri yaparken ve koşu bantlarından birinde yürürken Laila ve Cat birbirlerini gözlüyorlardı.

Öğleden sonraları, kadınlar o gün nasıl bir ruh halindeyse, şehir merkezinde dolaşmak, alışveriş yapmak ya da emlak satışlarını incelemek gibi şeylerle doluydu.

Laila onları bir keresinde Jean'in raftaki her bir kitabı taradığından emin olduğu kütüphaneye götürmüş, Cat de onları şehri ve civar bölgeleri gezmeye çıkarmıştı. Güneşli bir günde Cat motosikletiyle uzun bir gezintiye çıkmış, Laila ve Jean'i evde sessiz bir öğleden sonra geçirmeleri için geride bırakmıştı.

Jean, evde yalnız kalmaktan daha iyi olduğu için onu götürdükleri yere gitti, en az müdahaleci sorularını yanıtladı ve Los Angeles'ın ne kadar büyük olduğunu görüp de bunalmamak mümkün değildi. Korkunç olduğu kadar büyüleyiciydi de ve sonunda Los Angeles'a geri döndüklerinde Her akşam evin güvenliğine döndüğünde sınırları iyice yıpranmış hissediyordu. Cat'in yemek yapmasına yardım etmek sessiz bir rahatlama kaynağı, yavaşlamanın ve günün stresini atmanın bir yolu haline gelmeye başladı.

Jeremy o hafta her akşam yemeğe geldi, görünüşe göre saçlarının durumu yüzünden aile masasından davet edilmemişti. Bunu açıkladığında gülüp geçiyordu ama Jean onun gözlerindeki gölgeleri ve Jeremy arkasını döner dönmez Cat ile Laila'nın birbirlerine attıkları karanlık bakışı gördü. Bunu sormak Jean'in haddine değildi, en azından sahadaki performanslarını etkileyene kadar, bu yüzden bu bilgiyi daha sonrası için sessizce bir kenara sakladı.

Cuma günü Jeremy tam yemeğe başlarken eve geldi.

Laila ve Jeremy sohbet etmek için üç tabureden ikisine yerleşirken diğer ikisi işe koyuldu; Jean beceriksizce biberleri doğruyor, Cat ise ocakta etleri kızartıyordu. Jeremy'nin telefonu çaldığında Jean elindeki yığının yarısına gelmişti.

Jean telefonunun sesini, kendisine mesaj gönderen bir backliner olduğunu anlayacak kadar çok duymuştu. Jeremy, yeterince açıklayamadığı nedenlerden dolayı, her sıraya uyarı sesi olarak farklı bir hayvan atamıştı. Grup sohbetlerinin farklı tonlarda çanları vardı ve ailesi her zaman sarsıcı bir akor olarak göze çarpıyordu. Jeremy ne zaman orada olsa bu düzenli bir kakofoniydi ve ne kadar sinir bozucu olsa da Jean'e Kaliforniya'ya geldiğinden beri henüz Renee'yi .

Jeremy telefonunu çıkarmak için bir tarafa eğildi. "Cody," dedi şaşırmış bir sesle.

Laila, "Muhtemelen Jean'le tanışmak için neden hâlâ davet edilmediklerini merak ediyorlardır," dedi.

Cat et tenceresini getirdi ve küpleri kâğıt havlu üzerine çatalla yaydı. Jean'i dirseğiyle dürterek, "Cody'nin teknik olarak takımda rütbesi yok ama kendilerini savunma hattının fiili lideri olarak görüyorlar. Bu yaz Ananya ve Pat ile birlikte Carlsbad sahilinde olacaklar, yani bir noktada buluşup tanışmanız gerekecek. Jeremy, onlara cesaretlerini toplayıp toplayamadıklarını sor-"

"Ben Lucas," dedi Jeremy, Cat'i anında susturan gergin bir ses tonuyla. Açıklama yapmak yerine telefonu çevirdi ve bir elini boştaki kulağının üzerine koydu. Jeremy'nin "O nasıl?" diye sorma hızına bakılırsa, Cody'nin telefonu açması neredeyse hiç zaman almadı.

"Ah, kahretsin," dedi Cat sessizce.

"Hayır, takip etmiyordum. Ben-" Bir kalp atışında Jeremy'nin tüm tavrı değişti. Jeremy taburesinden zıplayıp onlara doğru dönerken bile Jean onun yüzündeki kanın çekilişini izledi. Yüzünün çizgileri Cody'nin söyleyeceklerini dinlerken omuzları kaskatı kesilmişti. Bir sonra, hiç de onunkine benzemeyen bir sesle, "Onu kabul ettiğiniz için teşekkürler. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Evet, ben hallederim. burada."

Telefonu , telefonu adanın kenarına bıraktı ve başını arkaya eğerek tavana bakmaya başladı. Cat tavasını lavaboya götürürken Laila ve Cat birbirlerine uzun uzun baktı ama Jean doğramaya devam etti.

Jeremy, Jean'in yanına gitmeden önce düşüncelerini için bir iki dakikaya ihtiyaç duydu. Jean onun uzattığı açık elden tuttuğu tek şeye baktı ve sonunda bıçağı çevirdi. Jeremy de bıçağı ikisinden de uzanabildiği kadar uzağa bıraktı.

"Lucas iyi mi?" Laila sordu.

Jeremy sabırlı olmak için elini kaldırdı ve gözlerini Jean'den ayırmadı.

"Bir kaza oldu," dedi ve sanki kullanmak istediği kelime değilmiş gibi yüzünü buruşturdu. Direkt konuya girmeden önce alt dudağını dişlerinin arasında sıkıttı: "Üzgünüm. Wayne Berger öldü."

Jean, kelimelerin bir anlam ifade etmesini beklerken ona baktı. "Nasıl?"

Jeremy bunu nasıl söyleyeceğini düşünmekte acele etmedi ama gereken gerçek ancak bu yumuşatılabilirdi: "Söylentilere göre terapistini bayıltmış ve mektup açacağını çalmış. Kendine geldiğinde cesedini bulmuş. Özür dilerim."

Kuzgun forvetlerin hiçbiri Kevin'in bıraktığı boşluğu dolduramazdı ama Wayne en iyi ikinci oyuncuların en iyisiydi. Riko'nun sahadaki birincil partneri olmak için deli gibi mücadele etmiş, çabalarının ve arkadaşan bıçaklamalarının karşılığını son senesinde almıştı. Şimdi Riko gitmiş, Yuva kapanmış ve ustanın onlara vaat ettiği görkemli gelecek mahvolmuştu. Jean kırıldığına şaşırarak istiyordu ama sadece yorgundu. Kuzgunlar mezun olurlardı; .

"İkiniz yakın mıydınız?" Laila Jean'a sordu.

"O bir Kuzgundu," dedi Jean, sanki içlerinden biri böyle bir şeyin ardındaki karmaşık duyguları anlayabilirmiş gibi. Onlar kendi başlarına öfkeli bir dünyaydı, merhamet ve düşüncenin yasak olduğu bir zincirin birbirine kenetlenmiş halkalarıydı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Birlikte daha güçlüydüler. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Diğer herkesten daha çok nefret ediyorlardı. "Ama o benim ortağım değildi ve onun yasını tutmayacağım."

İşine geri dönebilmek için bıçağa uzandı ama Jeremy onu daha uzağa kaydırды. Jean ona onaylamayan bir bakış fırlattı. Jeremy korkmadı ama şöyle dedi: "Arkadaşın ya da ortağın olmasa bile üzülmek normal. Yine de birkaç yıl boyunca senin takım arkadaşındı. Kaybın karşısında şok olman normal."

"Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum, tamam mı? O gün söylentiler vardı.

Riko-" Düşenleri tartışmaması gerektiğini geç de olsa hatırladı.

King tekrar denediğinde yüzünü buruşturdu. "Güvenlik sizi Tilki Kulesi'nden çıkardığında çok kötü durumda olduğunuzu söylediler."

Jean elini kaldırıp inceledi ve Reddin Tıp Merkezi'nde uyandığında gördüğü kanlı bandajları hatırladı. Hâlâ ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Neil'in odasına yaptığı tek şey Wymack'in umursamaz ve yardımsever olmayan "*Burayı mahvetmişsin.*" cümlesiydi. Nasıl bir kaos yarattığını görmek için yatakhaneye hiç gitmemişti.

"Endişeniz yersiz," dedi Jean. "Kendimi öldürmeyeceğime söz verdim."

"Bilgin olsun, bu iyi ayarlanmış insanların söyleyeceği bir şey değil," dedi Cat.

Laila Jean'ın yüzünü inceledi, belki de onun sakin tepkisine güvenmemek için bir neden arıyordu ve sonunda, "Bir dakika içinde buna geri döneceğiz.

Lucas'a ne oldu?" Bunun üzerine Jeremy'ye baktı, yüzünde endişeyle gergin bir ifade vardı.

Jeremy yüzünün sol tarafını göstererek, "Kapılarının önünde feci dövülmüş olarak ," dedi. "Şakağından çenesine kadar morarmış ve iki dişi eksik.

Lucas Johnson," dedi ve Jean'e tekrar uzun uzun baktı. Jean bu ismi Trojans'ın kadrosundan tanıyordu ama bunun kendisi için neden önemli olması gerektiğinden emin değildi. Diğer adam ondan bir yıl gerideydi ve sadece Trojans'ın zayıf takımlarına karşı oynuyordu. Jeremy bir saniye sonra onun için noktaları birleştirdi: "Grayson Johnson'ın küçük kardeşi."

Jean nefes almayı bıraktı.

Johnson o kadar yaygın bir soyadıydı ki, ikisini bir araya getirmek aklına bile gelmemişti. Kuzgunlar Kuzgundu; birbirlerine ve Evermorea aittiler. Yuva'ya girmek herkesi ve her şeyi geride bırakmak demektir. Grayson'ın USC'den nefret ettiğini biliyordu ama her Kuzgun nefret ederdi. Ne o ne de koçlar bir kez bile kişisel bir kan davası olduğunu belirtmemişlerdi.

Jean bunu bir soru gibi ifade reddederek, "O burada yaşamıyor," dedi.

Jeremy'nin bakışları araştırıyordu. "Johnson'lar buradan birkaç saat , San Diego'da yaşıyorlar. Lucas beni Grayson'ın geçen hafta eve sinirli geldiği konusunda uyardı ama ondan en son o zaman haber aldım. Ne yazık ki Grayson Wayne'le ilgili haberi aldığında o da oradaydı ve Grayson bunu senin davranarak pek de iyi karşılamadı. Lucas'ın ailesi sakinleşmesi için onu bir geceliğine eve kapattı ve Lucas da hemen işe koyuldu."

"Arkadaş olduklarını tahmin ediyorum?" Cat sordu. "Belki ikiniz temasa geçip birbirinizle bu konuyu konuşabilirsiniz. Lucas'ın suratını çalıştığına bakılırsa bunu önermek biraz kaba olacak ama Lucas bir Kuzgun değildi. En azından Grayson'ın nereden geldiğini biliyorsun ve sen-"

"Hayır," dedi Jean, o kadar öfkeliydi ki Cat ondan uzaklaştı.

Jeremy kendini adaya yasladi ve kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturarak Jean'e baktı. Jean çenesini kan ve pamuğun hatırlanan tadına karşı çalıştırarak başka tarafa . Boynunun yan tarafını kontrol etti.

ve derisinin yırtılmamış olduğunu görünce belli belirsiz şaşırdı. Sırtındaki nemli his onu hastalanmanın eşiğinde olduğu konusunda uyardı.

Grayson'ı ilk fark ettiği anı düşündü: Riko'nun tüm erkek backliner'ları toplantıya çağırdığı ve Jean'i alıştırmak için gönüllüler istediği gün. Jean'in yeni takım arkadaşlarını daha iyi tanımak istediğini söyleyerek, "*Beş ya da altı kişi yeter,*" demişti. Genç krallarının gözüne girmeyibeş el havaya kalkmış ve Grayson da onlardan biri olmuştu.

Onlara gitmek zorunda kalmak bir kabustu, ancak sonrasında hayatta kalmak cehennem gibiydi.

Ne de olsa hepsi Kuzgun'du ve Evermore onların kafesiydi. O günden sonra her sabah onlarla birlikte uyandı. Onlarla birlikte derslere girmiş, onlarla birlikte yemek yemiş, onlarla birlikte antrenmanlara ve maçlara çıkmıştı. İçlerinden dördü bir daha hiç denememiş, yaralarının taze olduğunu fark ettiklerinde Jean'i acımasız şakalar ve sinsî sözlerle taciz etmekle yetinmişlerdi.

Öte yandan Grayson, Jean'i tek başına yakalayabilseydi onu tekrar aşağı itmekte tereddüt kaçınılmaz bir şekilde açıkça ortaya koydu.

"Hey," dedi Jeremy ve daha yüksek sesle, "*Hey*. Jean, bana bak."

Jean bakışlarını güçlükle Jeremy'nin yüzüne yöneltti ama Jeremy onun eline bakıyordu. Jean onun hâlâ boynunu tuttuğunu geç de olsa fark etti ve şimdi Tırnaklarının deriyi delip geçtiği yerde acıyan bir ısırtık hissetti.

Jean yavaşça tutuşunu gevşetip elinin adaya düşmesine izin verdi ve ancak o zaman Jeremy tekrar ona baktı.

"Konuş benimle," dedi Jeremy.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum." "Bana

Grayson'dan bahset."

"Raven backliner, on iki numara," dedi Jean. "En son Jasmine ile ortaktı. Boyu 1.80, kilosu 40, sağ elini kullanıyor, sopa

"Beş numara, ikinci vardiya, önümüzdeki güz dönemi itibariyle beşinci yıl." *Tadı peynir altı suyu proteini ve yulaf sütü gibi. Isırmayı seviyor. Beni diz çöktürdü ve-* "Onunla konuşmamı isteme."

"Tamam," dedi Jeremy, o kadar rahattı ki Jean ona sadece bakabildi. "Lucas sorarsa ona bunun söz olmadığını söylerim. Grayson sorunlarını bir terapistle götürebilir."

"Wayne'in yaptığı gibi." Jean bunu düşündü. "Belki o da kendini öldürecek."

Jeremy beklenmedik bir sertlikle, "Bu bir şaka değil," dedi.

Cat yüzünü buruşturdu ama gözlerini Jean'den ayırmadı. "Bebeğim, gerçekten de kendi terapini düşünmek isteyebilirsin."

"İhtiyacım yok-"

Jean lavabonun açıldığını duymuştu ama sıcak ve ıslak bir şeyin yaralı boynuna aniden bastırması onu içgüdüsel olarak harekete geçirdi. Yakaladı Laila yüzüne sertçe vurarak başını geriye attı ve sendeleyerek ondan uzaklaşmasına neden oldu. Cat onu sabitlemek için bir kalp atışı içinde yanından geçti.

Jean dikkatlerinin dağılmasından yararlanarak aralarına mesafe koydu ve nemli sıcaklığı uzaklaştırmak için derisini olabildiğince sert bir şekilde ovaladı.

Cat, Laila'nın parmaklarından kağıt havluyu alırken tedirgin bir İspanyolca ile mırıldandı. Jean, Cat havluyu Laila'nın burnuna koymadan önce taze kanın çok tanıdık kırmızısını gördü. Jean kollarını göğsünde kavuşturarak kaçınılmaz misillemeyi izledi ve bekledi.

Cat sonunda kanamanın durduğuna kanaat getirdiğinde Jeremy'yi iterek yolundan çekti ve Jean'ın yüzüne bir parmak indirdi. "Ona bir daha asla vurma," dedi her zamanki iyi mizahının zerresi olmadan. "Anladın mı?"

"Yapmayacağıma söz veremem," dedi Jean.

Cat bir süre bekledikten sonra, "Özür dilemeyecek misin?" diye sordu.

Herhalde şaka yapıyordu, ama Jean onun kalkık yüzüne baktığında sessiz bir hayal kırıklığından başka bir şey göremedi. Omuzlarındaki gerginliğe ve onun için bu kadar çabuk gelmesine rağmen içinde şiddet yoktu. Jean, zayıf iradeli olduğu için onunla alay etmek istemişti ama onun, "Kelimelerin Bir şekilde bu işi çözmeye yeter mi?" diye sordu. "Kan sadece kanla tatmin olur; kelimeler pişmanlık olarak nitelendirilemez."

"Ciddi misin sen?" Cat sordu, ama belki de cevabı zaten biliyordu, çünkü "Çok kızgınım, evet, ama bunu isteyerek yapmadığımı ben bile biliyorum. Seni tokatlamak hiçbirimizi daha iyi hissettirmez, o yüzden bunu şimdilik unut."

"Anlamıyorum."

"İyi değilsin," dedi Cat. "Bunu görüyorsun, değil mi?"

Jean onun yanından Laila'ya baktı. En azından intikam almaya hazır olmalıydı ama mesafesini korudu. Yüzündeki ifade keskin ve meraklı bir ifadeydi. Jean bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi ama itaatkâr bir tavır takındı,

"Özür dilerim."

"Seni korkutmak istememiştim," dedi. Ona yalanlama ya da bahane için zaman tanıdı ama hepsinin gözleri varken yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Laila herhangi bir argüman gelmeyince biraz rahatladı ve şöyle dedi,

"Bunun ne hakkında olduğunu açıklayacak mısın?" "Hayır," dedi Jean.

"Sana da vurdu," diye tahmin etti Cat ve Jean'in göğsünü işaret etti. "Bunu o mu yaptı?"

"Bir antrenmanda sakatlandım."

". Sana ne yaptı?" "Seninle onun hakkında konuşmayacağım."

Jeremy ona, "Kuzgunlar hakkında soru sorabileceğimi söylemiştin," diye hatırlattı. "Soruyoruz."

Jean, "Grayson değil," diye vurguladı ve umutsuzca, "Lütfen," diye ekledi.

Yalvarmak onu Riko'nun acımasızlığından asla kurtaramamıştı ama Riko yine de bunu duymaktan hoşlanıyordu. Riko'nun a gülümsemesinin anısı o kadar keskindi ki Jean neredeyse teninde hissedecekti. Karşısında Jeremy'nin ifadesi hüzünlü ve ciddi bir hal almıştı. Jean onu bu kadar kolay bırakacaklarına inanmayı reddediyordu ama Jeremy konuştuğunda sadece, "Grayson değil o zaman.

Sizi zdysek özür dilerim."

Jean maskenin düşmesini bekledi ama Jeremy sadece geriye doğru adım atarak onun alanından ıktı. Birkaç dakika sonra Cat işine geri döndü ve Laila Jeremy'nin yanındaki tabureye geri döndü. Jeremy'nin bıçağını ona geri veren de oydu ve Jean tüm bunların bir anlam ifade etmesini beklerken parmaklarını bıçağın üzerinde dinlendirdi.

Zayıflık ve kırılganlık Kuzgun dizilişinde affedilemez suçlardı, çünkü sadece en zayıf oyuncular kadar güçlüydüler. Bocalayan ya da başarısız olan herkesin düzeltilmesi gerekiyordu. Tek bir hata yüzünden bu kadar adı affedilemez bir kusurdu ve yaralarını daha iyi saklamayı öğrenene kadar onu parçalamaya hakları vardı. Bunun yerine, sessizce telefon görüşmesinden önce yaptıkları şeye geri döndüler.

Sonunda Jeremy, "Wayne hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Wayne en azından tarafsız bir konuydu ve düşüncelerini gölgeli odalardan ve kandan bir şeydi. Jean yavaşça geri kalanını gözden geçirdi. onlara huysuz forvet hakkında bilgi verirken biberler. İstatistikler bariz bir başlangıç noktasıydı, ancak muhtemelen Kuzgunlar'la şampiyonalarda karşılaştığı için sayıları hakkında belirsiz bir bilgiye sahiplerdi. Bu noktadan sonra da adamla ilgili daha öznel anılarını paylaşmamalıydı. Paylaşmaması gerektiğini biliyordu. Yuva'da olanlar Yuva'da kalmalıydı. Ama Jean bir Kuzgun değildi ve Wayne ölmüştü.

Sorun şuydu: Jean Wayne'le konuşmaya başladıktan sonra Sergio, Brayden ve Louis hakkında konuşmak kolaydı. Belki de bu sessizliği doldurmak içindi.

Yeni takım arkadaşları ondan vermek istediğinden fazlasını istemezdi ama Kuzgunlar hakkında konuşursa Grayson'ı düşünemezdi. Truvalılar, Jean'in söyleyecek değerli bir şeyi olmadığını yıllar önce öğrendiği için, onu derinden rahatsız eden, sarsılmaz bir ilgiyle dinlediler. Jean, doğrayıp dilimleyeceği şeyler tükendiğinde ve sonunda hepsini geride bırakmak için bir nedeni olduğunda neredeyse minnettar oldu.

Jeremy'nin sessiz sesi onu durdurmadan önce mutfak kapısına kadar gelmişti: "Onları gerçekten önemsiyorsun."

Jean hareketsiz kaldı ama arkasına bakmadı. Jeremy'nin sesini yeniden bulması biraz daha zaman aldı ve sonra tek yapabildiği tereddütlü bir sesle, "Bu bahar senin hakkında söyledikleri her kötü şeye rağmen, onları hâlâ önemsiyorsun, değil mi?" demek oldu.

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Jean ve gitti. Soğuk ve acı gerçek buydu; apaçık bir yalandı. Bu özgür ruhlu çocukların anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Neredeyse yatak odasına gidecekti ama tek kişilik yatağıyla o sessiz alanı düşünmek o kadar iticiydi ki onun yerine oturma odasına yöneldi. Dağınık ve kaotikti ama yaşanmışlık hissi veriyordu. Diğerlerinin ne yaptığını hissedebiliyordu.

Onu rahatsız için etrafta olmasalar bile varlardı ve bu, kalbini kemiren yalnızlığı hafifletmeye yetiyordu.

Doğruca cumbalı pencereye gitti ve karartma perdesini eliyle sertçe çekerek açtı. Aydınlık istiyordu ama yine de dışarının bu kadar aydınlık olması onu biraz ürküttü. Jean minderli koltuğa yerleşti, bir dakika boyunca dışarıyı izlemekle yetindi ve sonunda cebinden telefonunu .

Jean, Renee'yi bulana kadar kısa bağlantı listesinde gezindi. Onun Düşünceleri çok ama kelimelere dökmeye zahmet etmedi.

Bunun yerine, geçen sömestr ona sayamayacağı kadar çok kez gönderdiği aynı mesajı, onu aklından çıkarmak için onun sözlerine ihtiyaç duyduğunda yazdı: "Bana bir şey söyle."

Ona geri dönmesi sadece bir dakika sürdü ve Jean orada oturup mesajların telaşını izledi. Ona Stephanie'nin ormanlık bir parka bakan köşe parselli yeni evinden bahsetti. Arka bahçede zaman zaman geyikler görmüş ama henüz iyi bir fotoğraflarını çekememişti. Görünüşe göre sincaplar ve kuşlar, Stephanie ve Renee onları yatıştırmak için ne kadar çok yemlik koyarlarsa koysunlar, bahçedeki yemlikler için topyekûn bir savaş içindeydiler. Stephanie hayatından kesitler sunmaya devam etti ve Renee de bunları düşüncelerinden uzaklaşmak için bir cankurtaran halatı gibi kullandı.

Renee'nin söyleyecek bir şeyi kalmadığında, aynı soruyu ona geri göndermedi. Düşünmek zorunda kalmamak için ona mesaj attığını biliyordu, bu yüzden onu bu kadar dikkatsiz bir şekilde geriye götürmeyecekti. Gönderdiği tek şey şuydu: "Bugün 18 Mayıs Cuma. Şu anda neredesin?"

Her iki cevabı da kabul edecekti, biliyordu: düşünceleri neredeydi ya da gerçekte neredeydi. Jean biraz gerçeği seçti ve "Wayne Berger bugün terapide kendini öldürdü" diye geri gönderdi.

Tekrar pencereden dışarı baktı, akşam güneşinin pencerelerden ve arabalardan yansıyan ışıltısını izledi. Buradan cesetleri göremiyordu ama birilerinin parti verdiği yerden gelen uzak, heyecanlı bağırışları duyabiliyordu. Büyük olasılıkla iki kapı aşağıdaki mavi evdi; Cat'le markete gidip gelirken en popüler orası gibi görünüyordu.

Los Angeles bir canavardı, çok büyük, çok gürültülü ve çok telaşlıydı. Truvalılar garip ve yanlış yönlendirilmişlerdi. İçinde kartondan bir köpek vardı.

Jeremy'nin evin fiili bir üyesi gibi davrandığı yatak odası. Jean bunların hiçbirini anlamıyordu ama bunun şimdiye kadar sahip olduğu şeyden daha iyi olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Hak ettiğinden çok daha fazlasıydı. Bunu istediğı kadar korkuyordu da; artık hayatının bu olduğu düşüncesi dehşet vericiydi.

Wayne'in nerede ve evine döndüğünü merak etti. Rütbesini, efendisini ve Kralını kaybetmişti ama yaşadığı yerde güneş ışığı, baş döndürücü bir merakla düşünebileceğı açık bir gökyüzü yok muydu? Wayne dönüştüğü şeyden mi kaçıyordu, yoksa Evermore'a dönme düşüncesinden mi? Onu öldüren bu özgürlüğün tadı mıydı? Jean bilmiyordu. Asla . Bunun bir önemi yoktu. Bu onu geri getirmeyecekti.

"Sadece bir yılı kalmıştı," Jean Renee'ye, "ve bunu yapamazdı."

korkak fiyasko hain satılmış reddedilmiş fahişe

Kuzgunların dağılması neden umurunda olsun ki?

-

On gün sonra Jeremy nihayet onu uzak tutan yükümlölüklerinden kurtuldu ve bir bavul dolusu giysi ve haftalardır takındığı en neşeli gülümsemeyle eve geldi. Jean'in şifonyerinde hâlâ iki boş çekmece ve dolabın yarısından fazlası boştu, bu yüzden Jean gözcölük yaparken Jeremy kolaylıkla içeri taşındı. Sonunda Jeremy boş bavulunu dolabın arka köşesine sıkıştırdı ve Jean'e muzaffer bir bakış attı.

"Teşekkürler! Çok fazla ayak altında kalmamaya çalışacağım."

Jean ona, "Sen benim ortağımın," diye hatırlattı. "Senin ayak altında olman gerekiyor."

Jeremy bir an için bunu düşündü. "Kuzgunlar'daki ortağın kimdi?"

Jean bakışlarını kaçırdı ve Barkbark'ı görünce biraz kaşlarını çatı.

Jeremy her ziyaretinde köpeği odasına götürmeyi alışkanlık haline getirmişti, Jean'ın onu her zaman oturma odasına götürmesine aldırmadan. Odanın geçti ve köpeği ters çevirerek gözlerini kırpmadan duvara bakmasını sağladı. Bu saçma dekorasyona sinirlenmek kolaydı ve Jeremy'nin sorusuna vekâleten cevap vermeyi biraz daha kolaylaştırdı.

"Kevin gittikten sonra Riko'nun yanında onun yerini aldım."

Bir lütuf ve bir lanet: Jean'ın zayıf performansı ikisinin de cezalandırılması anlamına geldiğinde Riko şiddetini hafifletmek zorunda kaldı, ancak daha ince zalimliklerin meydan okumasını benimsedi. Bu, bir zamanlar Kevin'e mahsus bir yetenektir ve kameralar her zaman onun üzerindeyken işaretlenemezdi.

Jeremy başıyla onayladı. "Sanırım mükemmel Divan'ı bir arada tutuyorsunuz. Ama eskiden sadece üç kişiydiniz -Noel'de çok yaygara koparan Neil'le yaptığınız o kısa gösteri hariç. Riko'dan önce kim geldi, yoksa cevaplaması daha zor olan? Kuzgunların her dönem değerlendirildiğini

söylemiştin, değil mi?" Jean yüzünü ona döndü. "Sadece bir tane daha vardı."

Denemediği için değil elbette. Kendisi ve savunma hattının geri kalanı arasındaki sürtüşmeye rağmen Jean mükemmel bir Court'tu, 3 numara 4 numarayı kaçırdı.

Jasmine, Riko'nun onayını kazanmak için onun yanına tırmanmaya çalışmıştı. Ama bunu deneyen Kuzgunlardan sadece ikisinin gerçek bir Uzun vadede Jean'ın kalıcı ortağı olma şansı vardı ve Jean sadece birinden kurtulabilirdi.

Zane'in geçici bir çözüm olması gerekiyordu ama görev yerleri değiştirilirse ikisinin de kaybedeceği çok şey vardı. Zane en iyi olmak ve en iyilerle oynamak istiyordu ve Jean ile Grayson arasında duracağına söz vermişti.

Jean, Riko'nun imrenilen numaralarından birini kazanmasına yardım ettiği sürece ne olursa olsun. Yıllarını birbirlerine adamışlar, kavga etmişler, tartışmışlar ve birbirlerini daha çok ve daha hızlı zorlamışlardı ve Jean, Riko'nun mezuniyetten önce gelip Zane'i Mahkeme için işaretleyeceğine gerçekten inanmıştı.

Riko'nun Neil'i bulacağını hesaba katmamıştı. Neil bir kez Zane'in hakkı olduğuna inandığı numarayı çaldı mı, artık geri dönüşü yoktu. Jean kapı aralığına baktı ve Grayson'ın yüzünde bok yiyen sırtışıyla kapı çerçevesine yaslandığını görmeyi bekliyordu. Zane'in ona sırtını döndüğü anı

sabırsız bir şekilde, *"En azından biraz sessiz ol. İki saat içinde sahada olmalıyım"* sözleri, dört ay sonra bile onu hasta edecek kadar yıkıcıydı.

"Jean?" Jeremy sordu.

Jean soruya cevap vermediğini fark etti. Çalkalanan midesine karşı sertçe yutkundu ve "Zane Reacher. Normalde birinci sınıflar Yuva'ya alışmalarına yardımcı olmak için önce beşinci sınıflara verilir ama ben o kadar gençtim ki onları aşağı çekeceğimden korktular. Zane o zamanlar üçüncü sınıftaydı, bu yüzden aradaki fark o kadar belirgin değildi."

"Reacher," dedi Jeremy acı içinde hatırlayarak. "O çok iyi. Çok da vahşi."

"Raven," diye hatırlattı Jean ona ikinci bir yatak ararken. "Bize öğretilen buydu."

Jeremy, "Bunu öğrenmenin baş ağrıtaacağını tahmin ediyorum," dedi.

"Eğer bu sporu oynanması gerektiği gibi oynamayı öğrenirsen," dedi Jean ve uyarısının geri kalanını söylemeden bıraktı. Bu tartışmayı tekrarlayanın bir anlamı yoktu; Jeremy'nin gülümsemesi geniş ve pişmanlık duymuyordu.

Sonuçta aptal olmalarının bir önemi yoktu. Onlar hâlâ en iyi ikinci takımdı, bu yıl birinci olma yolunda ilerliyorlardı ve iyi ya da kötü Jean onların saçma sınırlamalarına boyun eğmeyi kabul etmişti.

"bahsetmişken," dedi Jeremy, "ne tür bir belaya sokabileceğimizi görelim mi?"

Exy'yi kastettiğini ummak çok fazlaydı, özellikle de Jean hâlâ iyileşme sürecindeyken, ama Jean, Jeremy'nin kararlaştırdığı masa oyunundan daha ilginç bir şeyi tercih ederdi. Cat oyunu oturma odasındaki sehpanın üzerine kurmasına yardım ederken, Laila da salondan herkes için içecek getirdi. Mutfak. Jean nasıl bakarsa baksın, oyun anlamsız görünüyordu. İçinde refleksleri ya da ani kararları çalıştıracak hiçbir şey yoktu; hatta Her oyuncuya sıraları için bir referans kartı verildiğinde kuralları ezberlemek zorunda kaldı.

Jeremy'nin telefonu çaldığında yarı yolda kalmışlardı ve Jeremy mesaja göz gezdirdi. "Görünüşe göre Lucas nihayet bu hafta eve dönüyor."

diye rapor verdi ve ayağıyla Jean'i dürttü. "Cody, Lucas'ın sana iyice bakabilmesi için önce bir günlüğüne gelip gelemeyeceklerini soruyor. Kardeşinin sonunu gördükten sonra kadroda bir Kuzgun'un olmasından biraz endişeli ve Cody onlardan önce başkaları seninle tanışırsa isyan çıkarmakla tehdit ediyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Onlar benim takım arkadaşlarım," dedi Jean. "Onlarla tanışmak zorundayım."

Laila bunu düşündü. "Eğer Lucas bu kadar endişeliyse, birlikte takılmalıyız. Tarafsız ve halka açık bir yerde, Jean'in davranması gerektiğini düşündüğü bir yerde."

"Kumsal mı?" Cat, jetonunu birkaç boşluk ilerletmeden önce ciddi bir niyetle tahtayı inceleyerek öneride bulundu. "Yüzme şortu aldın, değil mi?"

Laila, "Listede o kadar aşağıya inmedi," dedi. "Yarın biriniz onu alışverişe götürebilir. Son yolculuktan dolayı hâlâ yorgunum."

"Hayır," dedi Jean. "Ben yüzmem."

Şaşkınlıkla ona baktılar. Jeremy inanmayan bir sesle "Yapma mı, yapamaz mısın?" diye soran ilk kişi oldu. Jean ona sadece sessizce bakınca Jeremy tekrar denedi. "Aradaki fark önemli - Koç Lisinski bizi

Lyon'daki havuzda haftada iki kez sabah antrenmanı, su aerobiği ve turlar gibi."

Jean'in midesi dibe . "Ne?"

Cat heyecanla başını salladı. "Harika bir egzersiz."

Riko'nun boğazındaki elinin hayaleti, dökerken başını sabit tutuyordu, o kadar canlıydı ki kulağında Riko'nun sesini duymayı bekledi. Jean yüzünü dirseğinin kıvrımına gömdü ve ciğerlerinin hâlâ çalıştığını bilmek için öksürmeye zorladı.

Ben Jean Moreau. Ben bir Kuzgun değilim. Evermore'da değilim.

Bu yeterli değildi. Derisinin yüzüldüğünü hissediyor, sadece Riko onu bıçak altına yatırdıktan sonra olduğu gibi ağrıyordu. Her santimi açıkta ve hamdı. Düşünceleri Riko ve Neil arasında gidip geliyordu, ıslak bezler, kaygan banyo zemini ve umutsuzca karşı koyarken kollarına giren ipin ısırığı. Ciğerlerine daha iyi bir yol açmak için boğazını yırtma dürtüsü o kadar şiddetliydi ki kendini durdurmak için ayak bileklerini tutmak zorunda kaldı. Zincirler gıcırdadı; kutu tıkırdadı. İyi bir nefes alamazsa göğsü çökecekti.

Boğuluyorum, boğuluyorum.

"Jean?" Jeremy sordu. "Hey. İyi misin?"

Nasıl olabilir ki? Bir Exy sahasından bir mil uzaktaydı, teçhizatı yoktu ve üç kaburgası iyileşmişti. Anılarındaki şiddetin ve kemiklerindeki korkunun bir çıkışı yoktu; eğer onu içinden söküp atamazsa, onların ağırlığı altında kırılacaktı.

"Koşuya çıkmak istiyorum," dedi, "*Ciğerlerimde su varken nasıl koşabilirim ki?*"

Jeremy ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Jean'in ölümcül pençesini ona uzanacak kadar gevşetmesi sonsuzluk gibi geldi ve Jeremy onu çekerek

Jean'in beklemediği bir kolaylıkla ayağa kalktı. Jeremy ayakkabılarını giymeye giderken, Jean üzerindeki gömlektен daha bol bir gömlek almak için odasına yöneldi.

Jean geri döndüğünde Cat ve Laila oturma odasının kapısında birbirlerine sokulmuşlardı, ama Jean spor ayakkabılarını giyip bağcıklarını bağlamak için onların gözlerini kırpmadan bakışlarını görmezden geldi.

O ve Jeremy kampüsün etrafında bir tur attılar, sonra stadyumları da içine alan ikinci bir tur daha attılar. Exposition Park'ın doğu sınırında duran bir uçağı görünce Jean irkilerek . Jeremy onun şaşkın bakışlarını izledi ve açıklamaya başladı ama Jean henüz konuşma havasında değildi. Jeremy'ye el sallayıp tekrar hızlandı ve Jeremy sessizce onun yanına düştü.

Vermont ve Jefferson'a geri döndüklerinde nihayet gerinmek için yavaşladılar ve Jeremy konuşmak için aradan yararlandı.

"Eğer bir sorun olacaksa, Koç ile konuşabiliriz," dedi.

Jean koluyla yüzündeki teri temizledi. "Bu bir sorun olmayacak." "Az önce koştüğümüz beş mil aksini söylüyor."

Jean tekrar, "Bu bir sorun olmayacak," dedi. "Buna izin vermeyeceğim."

Jeremy onu rahatsız edici bir yoğunlukla inceledi. "Sana yardım etmek istiyorum Jean, ama bana gerçekten izin vermelisin. Ben akıl okuyucu değilim, biliyorsun değil mi?" Bekledi, Sanki bir şekilde bu ricanın Jean'in fikrini değiştireceğini düşünmüştü ve Jean somurtkan bir sessizlikle uzaklara bakınca iç çekti. Konuyu zorlamak yerine, "Sahilde buluşmak zorunda değiliz. Bir sürü başka yer var."

Jean, "Sahil gayet güzel," dedi.

Jeremy hiç ikna olmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Elbette," dedi ama konuyu kapattı.

Eve sessizlik içinde yürüdüler. Jeremy, Cody ile işleri ayarlayabilmek için ilk duşu Jean'e bıraktı. Jean soyunmadan önce duşu açtı ama suyun giderden aşağı akmasını izlerken iki dakika boyunca sessizce durdu.

Jean çoğu gün girebildiği kadar hızlı girip çıkıyordu. Evermore'daki kötü günlerde, ölesiye dayak yediği ve ağrıyan kaslarının sıcaklığa ihtiyacı olduğu zamanlarda, başını dışarıda tutarak daha uzun duşlara katlanabiliyordu.

spreyi mümkün olduğunca uzun süre tuttu. Kontrolünün devam edip etmeyeceği hâlâ belirsizdi ama Kuzgunların etrafta olması yardımcı oluyordu. Riko'nun tanıkları varken geçmeyeceği çizgiler vardı. Bugün Jean'in kimsesi yoktu ve

Daha fazla oyalandıkça düşünceleri Haziran'da onu bekleyen şeye doğru yöneldi.

Parmaklarını yan tarafına, kaburgalarının üzerine batırdı, onu ortalayacak bir ağrı kalıntısı aradı ama hiçbir şey bulamadı. Sonunda duşa girmekten başka çaresi kalmamıştı ve o kadar çabuk yıkandı ki, sonrasında kendini hâlâ kirli hissediyordu. Neredeyse yeterince hızlı değildi ve Jean, o suyu kestikten sonra küvetin içinde diz çökecek kadar uzun süre zayıflığa teslim oldu. Suyu kesene kadar orada kaldı.

Dizleri ağrıyor ve uyuşuyordu, kalbinin kulaklarını sağır eden bir staccato ile vuruşunu dinliyor ve düşüncelerini gidebildikleri kadar uzağa gönderiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jean

Jean ertesi sabah mutfağa iki adım atabilmişti ki bacakları tutmaz oldu. Jeremy ve Laila mayolarıyla tezgâhın başındaydı: Laila'nın üzerinde beli ve kaburgaları boyunca iyi yerleştirilmiş kesikleri olan siyah tek parça bir mayo, Jeremy'nin üzerinde ise kalçalarından tehlikeli bir şekilde sarkan soluk mavi bir şort vardı.

Her şey bir yana, Laila'ya uzun süre bakmak berbat bir şekilde uygunsuz olurdu ama Jeremy'ye bakmak tahammül edilemeyecek kadar tehlikeliydi.

Esmer olduğu kadar sarışın olarak da iyi görüldüğü için ona lanet olsun. Jean yerini biliyordu; amacını biliyordu. Bir Moreau olarak Moriyamaların kendisine reva gördüğü her türlü sadizme ve aşağılamaya katlanmanın kaderi olduğunu biliyordu. Midesinin kaldıramadığı şey, Kevin'in komplocu bir fısıltıyla boşluğuna eğilmesinden, Renee'nin şakağındaki dudaklarına, kolay gülüşü ve daha kolay gülümsemesiyle Jeremy'ye kadar bu durmaksızın cazip gelen şeylerin ardındaki acımasızlıktı.

"Evet?" Laila biraz fazla uzun süre baktığında sordu.

Kadının kendisine güldüğü hissine kapılmıştı ama Jean zararı kesip gitti.

En azından araba yolculuğu için örtünmüşlerdi; kadınlar şort ve tüllü üstlerle, Jeremy ise bol bir USC tişörtüyle. Yola çıktıklarında üçünün de keyfi yerindeydi. Jean'in katkıda bulunacak bir şeyi olmadığını fark ettiklerinde, onu konuşmaya zorlamak için hiçbir şey yapmadılar. Sözlerinin bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi, şimdilik sadece pencereden dışarı bakıp şehrin geçişini izlemekle yetindi. Bulutsuz bir gündü, neredeyse rahatsız edecek kadar sıcaktı. Önünden geçtikleri her vitrin camı Jean, Laila'nın zorla aldırıldığı güneş gözlükleri için geç de olsa minnettarlık duydu.

Arabaları için yer bulmak birkaç deneme gerektirdi ama sonunda bir blok öteye park ettiler ve sahile inebildiler. Jean ayakkabısının altındaki kumun ilk yumuşak ezilmesinde durakladı, anılar onu öyle hazırlıksız yakalamıştı ki hareket edemedi. Cat ve Laila kol kola ilerlemeye devam ediyor, Cat radyoda dinledikleri bir şarkının devamını söylüyordu. Jeremy Jean'e daha yakındı ve Jean durduğunda hemen fark etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Marsilya deniz kıyısındaydı," dedi Jean. "Akdeniz."

"Oh, öyle mi?" Jeremy bu haberden saçma bir şekilde memnun görünerek sordu. "Avrupa'ya hiç gitmedim. Babam birkaç kez orada görev yaptı ama..." Omuz silkti ve detay vermeye zahmet etmedi. "Bana Fransa'yı anlatabilir misin?"

"Hayır," dedi Jean ve Jeremy'nin yüzünde beliren hayal kırıklığına uğramış ifade, damarlarında sivri bir karıncalanmaya yol açtı. Bu konuyu burada bırakmalıydı; o bırakması söyledi. Onun yerine, "Ev hakkında konuşmak istemiyorum."

Ben olsam anılarıma güvenmezdim zaten. Amerika'ya on dört yaşındayken geldim ama Raven'da beş yıl bir ömürdür."

Kafasında yedi buçuk yıla daha yakındı ama Jean bunu böyle Jeremy'nin ne biliyordu. Jeremy'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa

Sağduyu onu kurtarmamıştı ve Jean bu konuşmayı geride bırakabilecekmiş gibi bir adım öne çıktı.

Jeremy ayak uydurdu. "İşte bu yüzden seni anlamıyorum," diye sessizce itiraf etti. "Bu iğrenç suç size karşı işlendi, hepinize karşı, ama Bu konuda kızgın değilsin. Yani, küçük şeylere kıızıyorsun ama asıl önemli olan şeylere değil. Koç Moriyama sana bunu asla yaşatmamalıydı."

Jean, "Başıma gelen her şeyin bir nedeni vardı," dedi. *Ben Jean Moreau. Ben mükemmel bir Court'um.* "Beni bu hale getiren şeye kızmak için hiçbir nedenim yok."

"Eğer bunu hak ettiğini söylersen, sana çelme takarım," diye

uyardı Jeremy onu. "Yapmazsın," diye karşılık verdi Jean.

"Belki de olmaz," diye izin verdi Jeremy. "Ama bunu gerçekten çok düşüneceğim."

Laila ve Cat'i gökkuşağı gibi çizgili bir cankurtaran kulesinde yakaladılar. Jean kuleye baktı, böylece Laila ve Cat'i izlemek zorunda kalmayacaktı. Üçü de fazladan giysilerini çıkardı. Hepsini taşımak için bir alışveriş çantası getirmişlerdi ama Cat herkesin giysilerini içine doldurmadan önce bir şişe güneş kremi çıkardı. Losyon Jean'in avucunda soğuk ve cildinde yağlıydı, burnunu tiksintiyle kırıştıran fazla sahte bir meyve kokusu vardı Kollarına ve bacaklarına sürerken.

Cat ve Laila birbirlerinin yüzlerini ve kafa derilerini temizlerken Jeremy ona "Boyun," diye öğüt verdi.

Jean içini çekti ve kendisine söyleneni yaptı. Jeremy neden onu izlemek zorundaydı, Jean bilmiyordu; bakışlarını daha güvenli bir odak noktası olarak Cat'in sırtında tuttu. Bugüne kadar onun dövmeleri olduğunu fark etmemişti ama bikinisinin arkasındaki ip, sırtının üst kısmı ve omurgası boyunca uzanan canlı çiçekleri tümüyle gözler önüne seriyordu. Jean

Kendisini bu kadar ayrıntılı bir şekilde işaretlemesine neden izin verildiğini sormak istedi ama Jeremy konuşmak için onu yendi:

"Birkaç noktayı kaçırdım. Yardım lazım mı?"

Birisi "Jeremy!" diye seslenince Jean cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Jeremy'nin dikkati hemen ondan uzaklaşırken Jean sessizce teşekkür etti.

Cody Jean'in beklediğinden daha kısaydı ama bir backliner'a yakışacak şekilde geniş omuzlu ve tıknazdı. Kızıl saçları kafatasına yakın bir şekilde tıraş edilmişti ve Jean kulaklarına ve yüzüne sığdırmayı başardıkları piercing sayısı karşısında irkildi.

Bunların oyun gecelerinde ortaya çıktığına inanmak zorundaydı çünkü biri Cody'yi yeterince sert kontrol ederse dudaklarının biterdi. Jean neredeyse bu pervasızlık için bir açıklama talep edecekti ama Lucas Cody'nin yanına yaklaşıncı Jean söyleyeceği her şeyi unuttu.

Lucas Johnson Grayson'a o kadar benziyordu ki Jean'in kanı dondu.

O kadar iri değildi ve dışarıda çok fazla zaman geçirmiş bir adamın güneşten ağarmış saçları ve bronzlaşmış tenine sahipti. Gözlerinden çene çizgisine, kendini tutuşuna kadar her şey mükemmel bir uyum içindeydi. Jean, Grayson'ın tüm tiklerini öğrenmek için yıllarını vermişti; Grayson'ı öğrenmesi gerekiyordu Zane'i iki adım önünde tutabilmek için içten ve dıştan.

Jean, Grayson'ın ona söylediğini merak ediyordu. Jeremy haftalar önce Jean'i, Truvalıların kendisi ve Kuzgunlar hakkındaki söylentileri takip ettikleri konusunda uyarmıştı. Jean hangilerinin gerçek, hangilerinin asılsız iftira olduğu konusunda onunla yüzleşmelerini bekliyordu ama henüz hiçbir ayrıntı vermemişlerdi. Lucas'ın yüzündeki ifade ona zamanının tükendiğini düşündürmüştü.

Jeremy onlarla yarı yolda buluşacakmış gibi bir adım attı ama Laila sırtına losyon sürebilmek için onu saçlarından yakaladı. Jeremy hareketsiz kaldı ve yeni gelenlerin onlara ulaşmasını bekledi.

"Cody ve Lucas," dedi Jean'e bir bakış atarak. "Bu Jean." "Aynen

öyle," dedi Cody. "Uzun boylu."

Kedi güldü. "Ben de öyle dedim. Birinin seni lazım."

"Bana verilenle elimden geleni yaptım," dedi Cody abartılı bir omuz silkmeye. "Annemi gördün; en başından beri berbat durumdaydım. Jeremy! Saçlar, dostum. İyi görünüyor."

"Teşekkürler!" Jeremy ışıldadığını söyledi.

"Selam ufaklık," dedi Cat, Lucas'ın saçını okşayarak. "Nasılsın bakalım?"

Lucas bakışlarını belirgin bir çabayla Jean'den uzaklaştırdı. "Ben Biliyorum," diye itiraf etti ve sonra açık açık sordu, "*Sen* nasılsın? Sen de onlardan biriyle yaşıyorsun."

"Fark etmediysen, senden daha çok dişim var," dedi Cat. Sesi hafifti ve gülümsüyordu ama Jean bile içindeki azarı duymuştu. Lucas ona ters ters baktı ve Jean o çok tanıdık ifadeden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Laila'nın kendisini izlediğinin belli belirsiz farkındaydı ama onun sakın bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Cat biraz gevşedi ve "Biraz pürüzlü bir çocuk ve sanırım onu sahaya çıkardığımızda daha da kötü olacak ama onu seviyorum" dedi.

Lucas, Jean'e kaçamak bir bakış atarak, "Göreceğiz," dedi.

Cody, Jean'e "Çizgiye neler getirebileceğini görmek için heyecanlıyım," dedi.

"Tabii uslu durabilirsen."

Jean onlara, "Sadece toplum içinde ve maçlar sırasında davranmam gerekiyor," diye hatırlattı.

"Söyleyeceğin herhangi bir şeyi dinlememiz gerektiğini sana düşündüren nedir?" Lucas sordu.

"İstatistiklerini gördün," diye hatırlattı Cat ona. "Hepimiz gördük."

"Evet," dedi Lucas, "ama ilk on bire nasıl girdiğini de duyduk." Cody yüzünü buruşturdu. "Bırak onu Lucas. Bunu konuşmuştuk."

"Söylentileri ciddiye almayacağımız konusunda anlaşmıştık," diye karşılık verdi Lucas. "Ama Grayson da bunu söylüyor. Şu anda dizilişimizde ihtiyacımız olan drama bu değil. İnsanlar zaten Jean'i şampiyonanın yarısında çaldığımız ve sonra da galibiyetimizi sebepsiz yere Foxes'verdiğimiz için hakkımızda kötü konuşuyor. Kendimizi affettirmek için lekesiz bir yıla ihtiyacımız var."

"Ona güveniyorum," dedi Jeremy. "Bu yeterli değil mi?"

"Bu sefer değil," dedi Lucas ve en azından özür diler gibi görünme nezaketini gösterdi. "Sen-" Sözüünü bitirmeyecek kadar akıllıydı ya da belki de Cody omzunu sıkıca kavradığı için öyleydi.

"Ben ne olduğumda?" Jeremy Lucas'ı davet etti. Lucas gözlerini kaçırıp hiçbir şey söylemedi ama Jeremy sessizliğe sadece birkaç dakika tahammül edebildi. "Sana bir soru sordum."

"Özür dilerim," dedi Lucas, rahatsızlıktan kaskatı kesilmişti. "Haddimi aştım."

Jeremy'nin yüzünde Jean'in daha önce sadece bir kez gördüğü o gergin gülümseme vardı. Laila Jeremy'yi, Cat de Lucas'ı izliyordu. İkisi de

ikisi de memnun görünüyordu ama ikisi de araya girip iki adama da yardım etmeyecekti. Jean, Lucas'ın son anda neyi ısırdığından tam olarak emin değildi ama sözlerinin arkasında nasıl bir kafes tartışması yaşandığını bilmek için bunu bilmesine gerek yoktu.

Bu yakın zamanda yapmak istediği bir konuşma değildi ama Jean'in görmezden gelebileceği noktayı geçmişti. "Sıraya katılmadan önce numaramı almıştım. Çünkü benim pozisyonum her zaman garanti altındaydı," dedi Jean. "Sefil kardeşin üç yılını bana yetismeye çalışarak ve başaramayarak geçirdi. Eğer günün geri kalanını boşa harcayacak olsaydım, sana hem onun hem de kardeşinin geçtiği her yeri tek tek anlatırdım."

Demek istediğimi kanıtlamak için mahkemede yetersiz kalıyorsunuz. Neden olduğu konusunda istediği kadar yalan söylesin. Bu gerçekleri değıştirmez."

Lucas meydan okurcasına çenesini biraz kaldırdı. "Endişelendiğim için özür dilemeyeceğim."

"Özr n de fikrin kadar değersiz." "Ateşkes ilan et,"

diye emretti Cody Lucas'a. "Hemen şimdi."

Lucas ters baktı ama somurtkan bir ifadeyle, "Ateşkes, sen bizi mahvedene kadar..." dedi.

Jean onun cevabındaki bu kasıtlı ritmi kaçırmadı. Belki de diğerleri bu garip buluşmayı geride bırakmaya çok hevesli oldukları için görmezden gelmişlerdi. Cat, Lucas yatıştır yatışmaz içeri girdi ve bir kolunu Cody'nin omzuna doladı.

arkadaşlarını suya doğru yönlendirmek için omuzlarını kaldırdı. Laila ve Jeremy birbirlerine uzun uzun baktılar ama hiçbir şey söylemediler. Sonunda Laila başını salladı ve onları takip etti. Jeremy daha fazla güneş kremi sürmek için geride kaldı ama Jean onun ensesinde çalışırken ellerindeki gerginliği fark etmedi.

"Özür dilerim," dedi Jeremy sonunda. "Genelde daha az acı çeker."

"O duman püskürten bir çocuk," dedi Jean. "Bunun bir önemi

yok." "Bunu söylememeliydi."

"Hepiniz duydunuz," dedi Jean, tam olarak bir suçlama değildi bu.

Jeremy cevap vermedi ama bir an için Jean'in gözleriyle buluştu. Eğer bakışlarında entrikacı ya da aç bir şeyler olsaydı, Jean bunu olduğu bırakabilirdi ama tek gördüğü pişmanlıktı. Jeremy, Jean'in bir oyun şansı için ne kadar ileri gidebileceğine dair söylentileri duymuştu ama ondan hiçbir şey beklemiyordu.

Güvenlik tehlikeli bir yanılsamaydı ama Jean yine de bunun hafif ağırlığını hissediyordu. Tekrar merkezini bulmak için okyanusa baktı, dalgaların, sıcaklığın ve inanılmaz derecede parlak gökyüzünün içindeki bu kötü hissi yakıp yok edeceğini umuyordu.

"Mesele diziliş değildi," dedi istemeden.

"Jeremy, "Normalde herkesin deney yapmakta özgür olduğuna dair bir şeyler söyledim," dedi.

Yetişkinler ne isterlerse onu yaparlar. Ama Jean, sen on dokuz yaşındasın. Matematiği doğru yapıyorsam, sıraya girdiğinde on altı yaşındaydın. Neresinden bakarsan bak yasal tecavüzdür. Sen sorduğunda asla evet dememeliydiler."

"Ben sormadım."

Daha ne olduğunu anlamadan, boğazını sızlatan bir öfkeyle ağzından çıkmıştı. Jean'ın eli sanki bir şekilde kelimeleri geri çekebilecekmiş gibi havaya kalktı. Jeremy onu tutmaya başladı ama sonra vazgeçip parmaklarını kendi saçlarının arasından geçirdi. Jean hemen aralarına mesafe koyarak Jeremy'nin ulaşamayacağı bir yere olabildiğince hızlı gitti.

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey söyleme."

"Jean, sen-ne-"

Jean ona bir uyarı parmağı doğrulttu. "Ben söylemedim. Sen de duymadın."

"Neden onları koruyorsun?" Jeremy sordu, sesi inançsızlıkla boğuklaşmıştı.

Telefonu arka arkaya çalmaya başladı. Jean onun dikkatinin dağılmasını ve bu konuşmayı unutmasını diledi ama Jeremy sese bile. "Artık bir Kuzgun değilsin; Edgar Allan'a bağlı değilsin.

Bunu onların yanına bırakman için bana iyi bir neden söyle ve sakın bunu hak ettiğini söylemeye kalkma."

Jean, "Ben yaptım," deyince Jeremy darbe almış gibi irkildi. "Anlayamazsın."

"Kendini bile duyabiliyor musun?" Jeremy umutsuzca sordu.

"Bırak onu," diye uyardı Jean. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Bu konuşma kaçınılmazdı, zira hepimiz hakkında ne söylediklerini biliyoruz.

Ben; pek çok insan aksini söylerken bu konuda yalan söyleyerek size aptal muamelesi yapmayacağım. Koşullar sizi . Tek bilmeniz gereken bu iki gerçek: Tüm dizilişinizden daha iyi olmak için hiçbirinizi becermeme gerek yok ve eğer herhangi bir Truvalı bana dokunmaya kalkarsa, oracıkta boğazını keserim. Anladınız mı?"

"-emy! Jeremy!" Cody sahilde koşarak onlara doğru geliyor, telefonunu başının üzerinde çılgınca sallıyordu. Biraz hayalet görmüş gibi görünerek durdular ve Jean'e keskin bir bakış fırlattılar. "Colleen Jenkins arıyor. Gitmiş."

Jean'in midesi dibe . Jeremy ona döndü, acı ve endişe yüzünde çok parlaktı ama Jean onu görmedi. Önemli olan tek şey

Telefonunu cebinden çıkardı ve hafızasından bir numara tuşladı.

Jean'in Kuzgunlar'ın iletişim bilgilerini ezberlemesine hiç gerek olmamıştı, her gün gözünün önündeydiler ama Josiah'yı o kadar çok aramıştı ki numarasını asla unutamazdı. Josiah'ın tanımadığı birine cevap vereceğinden emin değildi ama Kuzgunlar'ın baş hemşiresi ikinci zil sesinde "Josiah Smalls" diyerek telefonu açtı.

"Jean Moreau," diye cevapladı Jean. Yarı yarıya Josiah'ın telefonu yüzüne kapatmasını bekliyordu ama cevap olarak sinirli bir homurtu alınca, "Colleen'e ne oldu?" diye sordu.

"Metro raylarına bastım," dedi Josiah ve sesi üzgün değilse bile en azından yorgun geliyordu. "Kaliforniya'da televizyon olduğunu varsayıyorum. Ayrıntıları öğrenmek için beni rahatsız etmek yerine haberleri izleyebilirdin."

"Zane'i bul," dedi Jean. "Colleen'e olanları duyunca peşinden gelmeye çalışacaktır."

Josiah tek kelime etmeden telefonu kapattı ve Jean adamın daha önemli bir acil durum için onu bıraktığını ummaktan başka bir şey yapamadı. Jean onu geri arama dürtüsüne karşı koydu, eğer Zane'in dosyasını almaya gidiyorsa dikkatini dağıtmak istemiyordu. Jean telefonunu çevirerek kapattı ve iki elinin arasında sıkıttı.

Cody ve Jeremy onu yakından izliyor, bir açıklama ya da patlama bekliyorlardı.

Jean sonunda, "Onu seviyordu," dedi. Gün bu kadar sıcakken bu kadar soğuk olmamalıydı; yüreği buz kesmiş, sırtından terler akıyordu. "İzni yoktu ve bunu biliyordu ama yine de yaptı."

Jean ve Zane oda arkadaşı olmasalardı, Jean onun bunu fark edeceğinden şüpheliydi. Zane, Riko'nun dikkatini çekmek için bu kadar uğraşırken, düzenli bir partnerle yakalanmak felaket olurdu. Jean'ın programı, mükemmel Divan statüsü nedeniyle Kuzgunlar'ın geri kalanıyla her zaman uyum içinde olmamıştı, ancak onlara birden fazla kez katılmıştı. İçinde Colleen, sağduyusu karşılığında Grayson'ı antrenmanlar sırasında sınırsız bir şiddetle kontrol etti.

Ocak ayından beri odalarına geri dönmemişti. Zane onunla yüzleşememişti, ne Jean'e sonra ne de Riko'ona Grayson'a yaptırdıklarından sonra. Onun yokluğu uzun vadede yarardan çok zarar getirmiş, Zane'i tamamen zincirlerinden boşanmış bir halde bırakmıştı. Eğer gerçekten gitmişse-

Jean telefonunu fırlatmadan önce yerine koydu ve kolunda diken diken olan tüylerini ovuşturdu.

Cody'nin sesi onu karanlık düşüncelerden uyandırdı: "Ve şimdi de onu kurtarmak için. Kuzgunlar'la birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

"Ediyoruz," dedi Jean. "Etmiyoruz. Biz Kuzgunuz."

Jeremy sessiz ama kararlı bir hatırlatmayla, "Sen bir Kuzgun değilsin," dedi. "Cameron?" diye sormadan önce Cody'ye uzun uzun baktı.

Cody'nin çenesinde inatçı bir duruş vardı. "Sormayacağım. Benim sorunum değil."

Jeremy başıyla onayladı ve Cody koşarak diğerlerinin hâlâ birbirlerine ıslak kum atmaya devam ettikleri yere döndü. Jean onun arkasından baktı, parçaların yerine oturmasını bekledi. "Winter. Cody ve Cameron Winter."

"Kuzenler," diye onayladı Jeremy, "ama kasıtlı olarak birbirlerinden uzaklaşmışlar. Cody'nin geniş ailesinin yaşam tarzları hakkında oldukça kaba fikirleri var ve Cody tahammül edemeyeceğini bilir."

Cameron, her an söyleyecek çok fazla şeyi olan bağınaz bir pislikti. Jean bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktı. Orada düşünceleriyle ve bitmemiş konuşmalarıyla kalmak istemedi, bu yüzden giysi çantasını topladı ve sahile doğru yola çıktı. Jeremy'nin konuşmalarına kaldıkları yerden devam bekliyordu ama Colleen'in intiharı yelkenlerini suya indirmişti.

Jeremy sonunda, "Colleen için üzgünüm," dedi, o kadar yumuşaktı ki Jean rüzgârdan onu zar zor duyabiliyordu. Jean cevap vermeyince Jeremy tekrar denedi:

"Zane senin ortağındı. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jean, Zane'i düşünürse çıldırırdı. "Daha az istediğim bir şey yok. Beni rahat bırak."

Jeremy'nin buna saygı göstermesini beklemiyordu ama kaptanı on dakika boyunca dilini tuttu. Sessizliğe daha fazla tahammül edemeyince Jeremy yerel bölge hakkında konuşmaya başladı. Jean ona umursamadığını söylemek istedi ama Jeremy'yi dinlemek onun kaotik ve çelişkili düşüncelerini dinlemekten daha iyiydi, bu yüzden çenesini kapalı tuttu ve Jeremy'nin dikkatini Kuzgunlarından uzaklaştırmasına izin verdi.

sırada Jeremy sert öğle güneşinden kaçmak için suya atlıyordu ama her seferinde Jean'ın yanına geri dönüyordu. Jean hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Jeremy'nin başının uzun süre suyun altında kalmasını izlemek mi, yoksa onun ıslak şortu sıkı kalçalarına yapışmış halde tekrar su yüzüne çıkmasını izlemek mi?

Grubun geri kalanı iki kez onunla birlikte Jean'ın yanına döndü, böylece güneş kremlerini tazeleyebildiler. Cat, Jean'ın ellerini yolundan çekerek boynuna ve şakaklarına yardım edebildi. Yaptığı işi incelemek için arkasına yaslandı,

ona muzaffer bir başparmak işareti yaptı ve Jean'in kulaklarını çınlatan bir haykırıyla gelgite geri döndü.

Beşe çeyrek kala nihayet kendi yollarına gittiler; Cody ve Lucas güneye, Carlsbad'a dönerken, diğer dördü de Laila'nın arabasına bindi. Eve vardıklarında Jeremy durmaksızın yaptığı grup sohbetlerinden birinden bir uyarı almıştı: Zane Reacher banyosunun zemininde baygın halde bulunmuştu. Ailesi gizlilik için yalvarıyordu, ancak en yüksek teori aşırı dozdu. O hastaneye kaldırıldı ancak durumunun stabil olduğu bildirildi.

"Onun hayatını kurtardın," dedi Laila Jean'e, ön kapıyı onlar için açarken.

"Gurur duy."

Cat yüzünde mesafeli bir ifadeyle, "Sinek gibi düşüyorlar," dedi.

"Koç'un bulduğu ilk fırsatta sizi görmesi için bir psikiyatrist gönderme ihtimali yüksek."

"İhtiyacım yok," dedi Jean. "Reddedeceğim."

Cat ona acıyan bir bakış fırlattı. "Bir taneye daha ihtiyacı olan çok az insan düşünebiliyorum. Yargılamak yok, cidden. Doğru terapist hayatınızı değiştirebilir - kanıt için Jeremy'ye bakın yeter." Başparmağını, ispiyonlanmaktan hiç de endişeli görünmeyen Jeremy'ye doğru salladı. "Hepimiz iyi olduğumu bildiğimiz için numarasını istemelisin derdim ama hiçbirimizin ona parasının yeteceğini sanmıyorum."

Jeremy çaresiz bir omuz silkti. "Annemin seçimiydi. Şeytanın sözü."

Telefonu korkunç bir ses çıkarırken ekledi. Jean, Jeremy'nin telefonundaki en yeni mesajı düşünürken yüz ifadesinin nasıl gergin ve mesafeli bir hal aldığını izledi. Jeremy hızlıca bir yanıt verdi ve telefonunu Jean'in hâlâ taşıdığı çantaya tıktırdı. Jean'in kendisini izlediğini fark ettiğinde, şeffaf bir gülümsemeyle, "Endişelenecek bir şey yok," dedi.

Jean arkasını döndü ama Laila elini onun yoluna koydu ve "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi Jean.

"Benim tarafımdan bile mi?" diye sordu Jeremy. Jean ona baktığında Jeremy omuz silkti ve "Ayak altında olmam gerektiğini söylemiştin. Konuşmak istemiyorsan konuşmak zorunda değiliz ama bugün yalnız kalmaman gerektiğini hissediyorum."

"Giyindikten sonra," dedi Jean ve Laila elini bıraktı.

Jeremy onu koridordan yatak odasına kadar takip etti, böylece biraz giysilerini dolaptan çıkardı. Jean'in şifonyerinin yanında ama Jeremy hızlı bir duş için çıkana kadar dolabı bekledi.

Jean üst çekmeceyi açtı ve uzun parmaklarının tahrip olmuş magnet ve kartpostallarının üzerinde gezinmesine izin verdi.

Defterlerinden birini rastgele çekip yavaşça çevirdi ve her bir sayfaya karalanmış simsiyah hakaretleri taradı. Kontrol etti buldukça isim ya da forma numarası aradı ama Jeremy, Jean Colleen ya da Wayne'den gelen bir mektup bulamadan geri döndü. Jeremy Kuzgunların sayfalara ne yaptığını göremeden Jean defterini kapattı.

Jeremy, Jean'in yatağının ortasına bağdaş kurup oturmadan önce Barkbark'ı geri çevirdi. Jean'i inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Jean yavaş bir bakışla odayı inceledi: tek yataktaki soluk beyaz ve gri çarşaf, akşam güneşinin çoğunu filtrelemeye yardımcı olan daha koyu gri perdeler ve yarım düzine sessiz renkte son moda kıyafetlerle dolu dolap. Jean ellerine baktı, çürükler yoktu ama hafif benekleri vardı.

Yıllarca süren şiddetin yaraları.

Wayne'in hırsını ve amansız azmini ve Colleen'in sahada nasıl pişmanlık duymayan bir şiddetle hareket ettiğini düşündü. Zane'in oda arkadaşı olarak geçirdiği üç yılı, ortak olarak geçirdiği iki yılı ve sonunda Zane'in tükenmekte olan sabrını taşıran küçük, sefil bir kaçıışı düşündü. Zane'in giyinirken Colleen'in başının arkasına sabit bakışlarını, sırtı dönükken saçlarına uzanışını ve şefkatli bir dokunuşla kendini ele vermeden önce her zaman geri çekilişini düşündü.

Ben bir Moreau'yum, diye düşündü. Onun bir yeri vardı. Bir amacı vardı. Moriyamalara boyun eğmek, onlar ne isterse o olmak ve ne ceza vermek isterlerse onu almak onun işiydi. Başka seçeneği ve çıkış yolu olmadan bu işe satılmıştı. Peki ya nefret ettiği Kuzgunlar?

Edgar Allan'ın sözleşmelerine imza önce telkin söylentilerini duymuşlardı elbette ama hiçbir dedikodu onları Yuva'nın çirkin gerçekliğine hazırlayamazdı. Kendilerine neye mal olacağını bilmeden şöhret ve servet için gelmişlerdi.

Cat'in sözleri çıkmıyordu: *"Anlamadığımız şey, yetişkin bir adamın bir grup çocuğu nasıl alıp spor olsun diye canavara dönüştürdüğü."*

Usta ne yaptığını biliyordu. Bu onun sporuydu; bu onun mirasıydı. Onlara her şeyi bir sebep için yapmıştı. Onlardan talep ettiği her şey, onları efsane yapmak amacıyla talep edilmişti. Usta en iyisini bilirdi.

Öyle mi yaptı?

Bu, kafasının mahremiyetine bile saygısızlıktı ve Jean hiç gelmeyen bir darbeye karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Sinirli bir şekilde elini kaburgalar, ama acı gitmişti. Evermore'dan ayrılalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, deşecek bir çürük bile bulamamıştı. Birkaç hafta içinde sahalara geri dönecek ve hayat yeniden anlam kazanmaya başlayacaktı ama şu anda olduğu kişi ile Truvalıların ondan olmasını istedikleri kişi arasında sıkışıp kalmıştı.

Kelimelerin nereden emin değildi. "Bunu hak etmediler." "Hayır," diye

sessizce onayladı Jeremy. "Özür dilerim."

Özürler onları geri getirmeyecekti. Onlara yapılanları geri alamaz ya da birbirlerine yaptıklarını silemezdi. Ama ikisi de başka ne söyleyebilirdi ki? Jean defterini bir kenara bıraktı ve Jeremy'nin yanına oturdu. Sessizlikte Jeremy'nin nefes alışını duyabiliyordu ve bu neredeyse kendisine bu kadar yakın olan başka bir bedenin sıcaklığı kadar rahatlatıcıydı. Bütün gün parıltısını emmesine rağmen güneşin ulaşamadığı kısımlarını eritiyordu.

Jean gözlerini kapadı ve düşüncelerinin sürüklenmesine izin verdi. Bir süre sonra tencere ve tava sesleri onu neredeyse uykusundan uyandırdı ve Jeremy onun dikkatinin dağıldığını fark etti.

Jean daha ayağa kalkmadan, "O halledebilir," dedi. "Benimle kal."

Jean yemek yapmayı umursamıyordu ama bunu söylemedi. Odasında ilk kez kendini gerçekten güvende ve doğru hissediyordu ve bunu olabildiğince uzun süre sürdürmekten memnundu. Gözlerini tekrar kapattı ama şimdi düşünceleri Jeremy'ye takılmıştı. Sonunda sessizliği bozarak şöyle dedi: "İki yatak sığar. burada."

Jeremy'nin nasıl yanıt vereceğini düşünmesi bir an sürdü. "İki ikiz, Belki," dedi yavaşça, "ama kendi alanınızın olması güzel değil mi? Bu kadar uzun süre bir oda arkadaşın olduktan sonra, yani-" Düşüncelerinin sonunu getirmedi ama buna gerek de yoktu. Jean onun ses tonundan ne demek istediğini anlamıştı. Jean daha önceki dikkatsizliğinden nefret ediyordu ama bunu geri almak için artık çok geçti.

Bu, bunu kabul etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Tek söylediği şeydi: "Sen benim ortağım ve kaptanımsın. Kanepede uyumana gerek yok."

Jeremy bunu yanına bırakmadı. "Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Seni sıkıştırmak istemiyorum."

"Sen onlar değilsin," dedi Jean. "Öyle olsaydın Kevin beni buraya göndermezdi."

Jeremy o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jean sonunda ona bakmak zorunda kaldı. Diğer adamın yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağından emin değildi. Yaralı değildi ama hâlâ alttan alta bir acı akımı vardı. Jean bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu; daha önce hiçbir Kuzgun bu kadar üzgün görünmemişti. Sessiz bir soruyla başını eğdi ama Jeremy sadece başka tarafa baktı.

Jean ona ihtiyacı olan şeyi söyleyecek başka bir şey aradı ve "Kuzgunlar yalnız olmak için yaratılmamıştır," demekle yetindi.

Jeremy tam zamanında, "Sen bir Kuzgun değilsin," dedi.

Jean onu yataktan itme dürtüsüne direndi ama zar zor. "Evermore'dan ayrılana kadar hiç kendime ait bir odam olmadı. Birinci sınıfa kadar Kevin ve Riko'yla, ondan sonra da her yıl Zane'le paylaştım. Sadece ben varken çok sessiz oluyor."

"Peki ya daha önce?" Jeremy sordu. "Yani eve dönmeden önce?"

Jean başparmağını içinde gezdirerek küçük elinin kırık dökük anısını kovaladı. Yan tarafına kızın ağırlığını ve sıcaklığını hatırlıyordu; kızın gözlerini kocaman açmış, gözlerini kırpmadan ona baktığını hatırlıyordu gecenin geç saatlerine kadar hikayeler. Bir bölüm daha okuması için ona yalvaran annesinin sesini neredeyse hatırlıyordu ama düşüncelerinde daha yüksek olan, annesinin onları duyduğunu fark ettiğinde kemerini çıplak tenine vuruşuydu. Jean midesinin bulandığını ve kalbinin sıkıştığını hissetti ve Marsilya'ya çarptı. gidebildiği kadar derine.

"Ev hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. "Şimdi ya da hiçbir zaman."

Jeremy itiraz etmeden geçiştirdi ve odaya bir kez daha sessizlik .

Cat onları yemeğe çağırmak için koridora kadar Jeremy sonunda, "Bir yatak için ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

-

Ertesi sabah takım elbiseli bir yabancı kapılarına dayandı. Jean, adamın kendisini tanıtmamasına bir kulağından girip diğerinden çıktı ve kendisine uzatılan kartviziti almayı reddetti. Adam kampüsteki psikiyatristlerden biriymi ve Kuzgunlar'ın artan trajedilerinin ardından en yeni oyuncularını değerlendirmek okul yönetimi tarafından gönderilmişti. Jean kapıyı yüzüne kapatmak istedi ama koçlar bunu onayladıysa, adamı geri çevirmeye hakkı yoktu.

Kendilerini kapısı kapalı olan çalışma odasında buldular. Birisi-Kedi, muhtemelen-

seslerini bastırmak ve onlara biraz mahremiyet kazandırmak için koridorda yüksek sesle müzik çalmaya başladı. Jean ona zahmet etmemesini söylemeliydi. Bu adamla görüşmek zorunda olması, onunla konuşmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Bu adamla konuşmak zorunda değildi.

sonraki otuz dakika boyunca taş gibi bir sessizlik içinde doktora baktı, onu konuşmaya ikna etmek için yapılan her girişimi sabırla savuşturdu. On beş dakikaya gelindiğinde diğer adamın sabırsızlığını hissedebiliyordu ama doktor bir şekilde tüm seansı pes etmeden sürdürdü.

Doktor nihayet gitmeye hazırlanırken, "Bunu acısız yapma şansınız vardı," dedi. Kartvizitini Jean'in önündeki masanın üzerine bıraktı.

"Düşmanlığınız ve işbirliği yapma isteksizliğinizle beni zorladınız.

Haftada iki kez zorunlu danışmanlık öneriyorum. Yaz antrenmanları için hangi gün ve saat dilimlerinin en uygun olacağını belirleyin ve bana bildirin. Yarın sonuna kadar öğrenmiş olurum. Ofisimin yeri ve saatleri kartımda yazılı."

"Yapmayacağım," dedi Jean.

"Ya yapacaksınız ya da koçlarınız sizin için bir karar verecek."

Doktor kapıya doğru ilerlerken Jean elindeki kartı yırtarak parçalara ayırdı. Bu ona değerlendirci bir bakış kazandırdı ama yorum yapmadı. Jean onun gidişini izlemeyi reddetti ama Bu durumdan bir çıkış yolu ararken düşünceleri endişeli daireler çiziyordu. Hiçbir evrende koçlarına karşı gelemezdi, ama bu sefil herifle haftada iki kez buluşmaya nasıl dayanabilirdi?

Jeremy onu kontrol etmek için kapıdan içeri girdiğinde henüz bir çıkış yolu bulamamıştı ama Jean yine de, "Bunu yapmayacağım," dedi.

"Seni bundan kurtaramam," dedi Jeremy. "Ama ondan hoşlanmazsan, sana her zaman başka bir doktor bulabiliriz. USC'nin maaş bordrosundaki tek doktor o olamaz. Eminim onlardan biriyle anlşırsın. Sadece biraz deneme yanılma süreci gerekebilir."

"Onlara söyleyebileceğim hiçbir şey yok," dedi Jean. Moriyamalar hakkında konuşamazdı; anlatamazdı. Belki takım arkadaşları hakkında konuşarak sessizliği doldurabilirdi ama doktorlar ne kadar süre koçları devreye girmeden önce bu saptırmayı tolere edebilir mi? "Hiçbiri anlamayacak."

Jeremy, "Birisi bulacak," diye söz verdi.

Dünyada kimse yok, diye düşündü Jean ve günün geri kalanında bu düşünce aklından çıkmadı. Telefonu gelen bir mesajla uğuldayana kadar O öğleden sonra gelen mesajla nihayet her şeyi toparlayabildi. Bir an Renee'nin gönderdiği mesaja ve arka bahçesindeki geyiklerin fotoğrafına baktı; bir sonraki an ise umutsuz bir umutla başının döndüğünü fark etti. Bu açık ara iyi bir çözüm değildi ama yine de aklına gelen en iyi çözümdü.

Jean, Renee'ye hızlıca bir mesaj gönderdi: "Dobson'ın numara?" Haftalar önce telefonundan silmişti, asla kullanmak zorunda kalmayacağından emindi.

Renee nedenini sormadı ama telefonuna için Dobson'ın iletişim kartını ona ilette. Jean, bu konuşmada onun sesini gerçekten duymak istemediğine karar vermeden önce cep ve ofis numaraları arasında gidip geldi. Metin başlangıç için daha güvenli bir araçtı ama yarım düzine denemeden sonra hâlâ ne söyleyeceğini bilemiyordu. Telefonunu sinirli bir yenilgiyle bir kenara attı ve o gece akşam yemeği fırına girene kadar bir daha denemedi.

"USC bana bir danışman bulmamı emretti," sonunda bulabildiği en iyi şeydi ve kendini bir kez daha sorgulamadan önce gönderdi. İmzalamadığını ancak birkaç dakika sonra fark . Belki de Wymack onun numarasını kendi numarasına programladığında ona da vermişti, çünkü Dobson tereddütsüz bir şekilde geri döndü,

"Merhaba, Jean! Sizinle bir randevu ayarlamaktan mutluluk duyarım."

O da aynı şeyi söyleyemezdi ama tek seçeneği oydu. Kevin Tilkiler'e Evermore ve Moriyamalar'dan söz ettiyse, patavatsızlığını psikiyatristine de yaydığını varsaymak yanlış olmazdı. Jean ona böyle şeyler söylemeyi hayal bile edemezdi -ya da herhangi bir şey, gerçekten- ama onun sahtekârlığını ve suskunluğunu anlamak için gerekli zemine sahipti. Bu, başkasından alabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Bu benim seçimim değildi," diye uyarıda bulundu. "Danışmanlığa ihtiyacım yok."

"gelenin en iyisini yapacağız," diye söz verdi. "Bana zaman ayırıp güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Ona güvenmiyordu ama bunu açıkça de bir anlamı yoktu. Randevu defteri evde yanında olduğundan ve Jeremy Truva atlarının yaz antrenmanlarının başlangıç ve bitiş saatlerini sağlayabildiğinden, bir program hazırlamak sadece biraz uğraş gerektiriyordu. Tek püf noktası saat dilimi farkını hatırlamaktı.

Jean konuşmanın yarısında Koç Rhemann'ın iletişim bilgilerini almak için Jeremy'ye geri dönmek zorunda kaldı, çünkü Dobson Jean adına ona ulaşmayı ve işleri yoluna koymayı teklif etmişti, ama sonunda günleri ve saatleri sabitlemişti. Jean bu çile hakkında kendini daha iyi hissetmiyordu ama en azından daha önceki sinir bozucu adamı bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Daha az kötülük, diye düşündü yorgunca ve gecenin geri telefonunu kapattı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Haziran ayında nefesler tutulmuş gibiydi. İki intihar ve bir ölümden kıl payı kurtulmanın ardından Kuzgunlar'ın ebeveynleri ve okul yönetimi, takımın geri kalanını intihar gözetimine aldı. Uğraştıkları şey kimseyi ilgilendirmiyordu, ama tabii ki basın intiharın izini sürmeye çalışırken başlarına bela oldu.

Kuzgunlar'ın çöküşü. Son tahminlere göre kalan en az on altısı tam zamanlı yatılı tedaviye alınmıştı ve Lucas Grayson'ın da onlardan biri olduğunu doğruladı.

Konuşma nihayet Tilkiler ve Truva atlarından Kuzgunlar'ın giderek artan sorunlarına kaydı. Kuzgunların yaz antrenmanlarına yetişme şansı zayıf görünüyordu ama bu konu Jeremy'nin kendini kötü hissetmesine neden olacak kadar kalpsiz bir konuydu. Edgar Allan'ın Exy ekibi de soruşturma altındaydı ama kimse yorum yapmak için Tetsuji Moriyama'nın yerini tespit edemedi. Onu en son Riko'nun ölümünün ardından düzenlenen basın toplantısında gördüklerini hatırlıyorlardı. Söylentilere göre Japonya'ya dönmüştü ama oradan nereye gittiği bilinmiyordu.

Hayatında ilk kez birisi Ichirou Moriyama'nın yüzüne mikrofon tutmayı başarmıştı. Jeremy Riko'nun bir ağabeyi olduğunu neredeyse unutmuştu. Kengo, Riko'nun ağabeyi hakkında kısa bir yazı yazmıştı. Moriyama ölmüştü ama Ichirou basından ve halkın gözünden mümkün olduğunca uzak durma konusunda genelde iyiydi. Jeremy, basına sakın bir küçümsemeyle bakan Ichirou'nun genç yüzünü inceledi. Sarsıcı derecede yakışıklıydı ve müstehcen bir zenginliği haykıran takım elbisesi içinde mükemmel giyinmişti. Şirketin CEO'sunun son trajik kaybına rağmen işler iyi görünüyordu.

Gözünün ucundaki hareket Jean'ın bir ara odaya girdiği konusunda onu uyardı. Jean şimdi bir hayalet görmüş gibi televizyona bakıyordu ve Jeremy, Ichirou'nun yüz hatlarında Riko'yu görmenin onun için Jeremy'den daha kolay olup olmadığını merak etti.

Jeremy bir şeyler söylemek istiyordu ama duymaya çalışıyordu. Ichirou kendisine soruların hiçbirine cevap vermedi; yanındaki kadın onun adına her şeyi halletti. Konuya ne şekilde yaklaşılsa yaklaşılsın cevap : Tetsuji'nin şu anda nerede olduğu Ichirou'yu ilgilendirmiyordu. Ichirou'nun devam eden soruşturmalara yardımcı olabilecek hiçbir bilgisi yoktu ve yardım etmek gibi bir niyeti de yoktu. Tek yapmak istediği

şirketini yönetmek ve yeni nişanına odaklanmaktı. Jean bu son kısma içi boş bir kahkaha attı ve odadan çıktı.

Kevin bir yılı aşkın süredir Kuzgun değildi ama Jeremy yine eski takımı dağılırken nasıl olduğunu görmek için onu kontrol ediyordu. Kevin onların sorunlarıyla kendi sorunlarından daha az ilgileniyordu: Kuzgunların taraftarları bu yaz şimdiye kadar hayatını cehenneme çevirmişti. Artık Kuzgunlar'ın sorunlarıyla uğraştıklarına göre nihayet huzur içinde çalışabilirdi.

Kevin'in tek fikirliliği güven verici olacak kadar tanıdıktı ama Jeremy daha dürüst bir cevap için bastırması gerekip gerekmediğini merak etti. Kevin hâlâ tüm görüşme taleplerini reddediyorsa daha fazlası olmalıydı. Kevin ne kadar nüfuz ve güce sahip olduğunu biliyordu, ama Jeremy'nin Şu anda ne midesi ne de halkla dost yüzünü takınacak gücü vardı. Jeremy onun için üzülüyordu ama ülkenin öbür ucundan yapabileceği çok şey vardı. Sonunda Kevin'i Tilkiler'in bakımına emanet etmeye karar verdi.

Bu gerekli bir fedakârlıktı, çünkü Jean onun dikkatinin çok daha fazlasını gerektiriyordu. Jean iyi bir günde en canlı kişiliklerden biri değildi, ama Colleen'in ölümünü takip eden haftalarda gözle görülür şekilde daha içine kapanıktı.

Jeremy, Jean uzak mesafeden bir psikiyatrist seçmiş olsa bile, koçların onu terapiye zorlamasından memnundu, ancak Jean'in uğraştığı şey için hızlı bir çözüm yoktu.

Jeremy, Jean'in Kuzgunlar'la olan ilişkisini gerçekten anlayıp anlayamayacağını merak ediyordu ama düşen takımı her düşündüğünde midesinin bulandığını hissediyordu. Üzerinde çalışılması gereken çok şey vardı, hâlâ çok fazla eksik parça vardı.

Jeremy, Cat ve Laila, Jean'in aklından çıkmaması için ellerinden geleni yaptılar ama tutuşları en iyi ihtimalle kaygandı. Jean'in kendini en iyi hissettiği an Jillian'ın eski kraliçe yatağını çıkarıp yerine iki tane ikiz yatak koyabildik.

Jean yeni kurulumdan o kadar memnun kaldı ki, hiç tereddüt etmeden ve şikayet etmeden yatak takımını değiştirmek için bir alışveriş gezisi daha yapmayı bile kabul etti.

Jeremy bir odayı kısa süreli bir ilişkiden daha fazlası için paylaşmaya alışık olmadığından bu düzenlemeden pek emin değildi ama yatak kanepeden bir basamak yukarıdaydı ve Jean dinlenirken ürkütücü derecede sessizdi. Sessizdi ama dinlendirici değildi. Jeremy onun odasına taşınana kadar Jean'in kabuslardan ne kadar sık sarsılarak uyandığını fark etmemişti. Bu ilk kez olduğunda, Jean'in hemen geçiştirdiği uykulu bir soruyu geveledi. Ondan sonra Jeremy, Jean'in yatağa yığılıp nasıl nefes alacağını yeniden öğrenmesini izlemekle yetindi.

Sonuçta Jeremy yaz antrenmanlarının başlamasını ve hepsinin dikkatini dağıtmasını çok istiyordu. Trojans'ın ilk iş günü 25 Haziran'dı, bu yüzden 17'si Pazar günü personelin çoğu dosyalarını düzenlemek için şehre geri dönmüştü. 18'i Pazartesi günü Jeremy ve Jean stadyuma çağrıldı. Davis son dakika seyahati için şehir dışındaydı ama Koç Lisinski ve Hemşire Binh Nguyen Jean'in kontrol randevusu için hazırды.

Jeremy üçünü baş başa bıraktı ve Jean'in dolabını kontrol etmeye gitti. Dolap kırmızı ve altın rengi doluydu, bu yüzden dolabın karşısındaki bankta Jean'in kendisine yetişmesini bekledi.

Jean bunu yaptığında, adımlarında Jeremy'nin onda hiç görmediği bir amaç vardı ve Jeremy, Jean'in söylemesine gerek kelimeleri biliyordu: "İlk hafta dokunmasız forma giyecek olsam da antrenmana "

"Bu harika," dedi Jeremy, Jean'in ender rastlanan iyi ruh haliyle neşelenerek. "Bir göz atın!"

Jean elinin ucunu dolaba doğru takip etti ve hemen eşyalarını incelemeye koyuldu. Exy'den hoşlanmadığını iddia eden bir adam için, yeni formasını ışığa yüzünde ne bir tiksinti ne de bir bıkkınlık vardı. İki parmağının ucuyla yeni numarasının izini sürdü ve elini yüzündeki üç numaraya götürdü.

"İğrenç renkler," dedi Jean. "Bunları kim seçtiyse aptalın tekiymiş."

"Sonunda sana biraz güneş aldırduğımıza göre sana çok yakışacaklar."

Jeremy dedi ki. "Onları denemek ister misin? Eğer racketlerini istersen, Koç Lisinski'nin ekipman anahtarlarının üzerinde olup olmadığına bakabilirim." Jean'in ona attığı bakış yeterli bir cevaptı ve Jeremy gülerek banktan indi. Lisinski'yi ofisinde buldu, önündeki masada Jean'in dosyası açıktı. "Hey, Koç. Jean'i sahaya götürmemin bir sakıncası var mı?"

"Sadece bir ya da iki saat burada olacağım," diye uyardı onu anahtarlarını alıp nazikçe ona uzatırken. "Ona göz kulak ol."

"Evet, Koç."

Dönüş yolunda ekipman odasına uğradı. Kapının hemen içindeki raflarda üç kova top duruyordu ve birini daha sonra toplamak üzere koridora taşıdı. Her sıra için ayrı sopa rafları vardı ve sıraları oyuncu adı ve numarasına göre etiketleyen çıkartmalar vardı. Kendininkilerden ve Jean'inkilerden birini aldı, Jean'in racketinin ağırlığı karşısında biraz ıslık çaldı. Jeremy lise son sınıfın sonunda ve üniversitenin ilk yılında ağır sopaları denemişti ama Koç White'ın onayını alır daha hafif sopalara geri dönmüştü. Bu durum onu okulda dezavantajlı düşürüyordu.

Karşı karşıya geldiği çoğu backliner ağır silahlar kullandığı için kontrolleri, ancak paslarında daha fazla kontrol için bunu feda ederdi.

"İyi haber," dedi ve sopaları havada tutarak soyunma odasına döndü.

Ne demek istediğini hemen unutmuştu, çünkü Jean yedek kulübesinde gömleksiz oturuyordu. Birkaç aylık sakatlık dönemi kaçınılmaz olarak onun bazı özelliklerini yok etmişti ama Jean sarmal bir güce ve uzun uzuvlara sahipti. Jeremy'nin girişinde durmuş, bir eliyle sessizce raketini istiyordu. Jeremy bir an için raketin gümüş rengini fark etti. Jean'in tenini kaplayan yara izlerinden önce taktığı haç kolye diğer her şeyi unutturdu.

Çok fazla yara izi olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ancak ikinci bakışında, düşüncelerinin gerisindeki rahatsız edici alarm netleşti: Jean'in yara izlerinin neredeyse tamamı bronzlaşmamış. Şalvarının meraklı gözlerden her zaman saklayacağı bir yere yerleştirilmişti. Çoğu farklı kalınlıklarda üst üste binen çizgilerdi, ancak burada ve orada bir kibrit başından daha büyük olmayan küçük yanık kümeleri vardı.

Bu sakatlanmalar antrenmanlardan ya da çocukluk kazalarından ; çok fazla sayıda ve kesindi. Bunların her biri kasıtlıydı.

Jeremy sesini nasıl bulduğunu bilmiyordu. Tek çıkardığı zayıf bir "Jean?" oldu.

Jean umursamaz bir tavırla, "Bu hemşirelerin sorunu, senin değil," dedi. Raketine o kadar dalmıştı ki, vücudunda neyin görüldüğünü umursamıyordu.

Jeremy, parmaklarının raket başlığının bağcıklarından geçerken nasıl görüldüğünü izlemeye ya da Jean'in kapüşonundaki serin onayı takdir etmeye çalıştı.

Sopasının ağırlığını test ederken gözlerini dikmişti ama biri Jean'in kalbinin üzerine gerçek anlamda oyuklar kazımışken bunların ne önemi olabilirdi ki?

Çenesine dokunan bir el onu irkilterek başını kaldırmasını sağladı. Jean'in gözleriyle karşılaştığında Jean sadece, "Önemli olana odaklan," dedi.

"Öyleyim," dedi Jeremy. Jean ağzını açtı, tekrar ve tek kelime etmeden Jeremy'yi bıraktı. Jeremy arkasını dönmeye başladığında onun kolunu yakaladı. "Bunu sana kim yaptı?"

Jean hiçbir şey söylemedi, sabit bir sessizlik içinde ona bakmaktan memnun görünüyordu.

Belki de Jeremy'nin yüzündeki ifadeyi görmüştü, çünkü en sonunda şöyle dedi: "Babam."

Tekme yemiş gibi hissettim. Jeremy irkilerek, "Oh." diyerek Jean'in kolunu bıraktı. Böylesine korkunç bir itiraf için acınası bir yanıttı ama Jeremy daha iyi bir şey bulmakta zorlandı. Ailesinin sorunları vardı-

Bütün aileler böyle yapardı, diye düşündü ama annesi hayatında hiç gürültücü çocuklarına el kaldırmamıştı. Bir ebeveyn tarafından vurulmayı aklının ucundan bile geçiremiyordu; böyle bir şeyin ardındaki kötülüğü nasıl aklına getirebilirdi ki?

Jean giyinmeyi bitirebilmek için raketini bir kenara bırakarak, "Seni rahatsız etmesine izin verme," dedi. "Korttaki performansımı etkilemeyecek."

" bu değil. Ebeveynlerinizin sizi sevmesi ve koruması gerekir.

-" Jeremy çaresizce Jean'e doğru eliyle işaret etti. "Özür dilerim. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Jean, "Antrenman yapabilmek için üstünüzü değiştirdiğinizi hayal edin," dedi.

Jeremy söyleyebileceği her şeyi, Jean'in asla yanıtlamayacağını bildiği tüm soruları tarttı ve kendi dolabını aramaya koyulurken iç çekti.

Yarısına geldiğinde Jean ona yetişti. Jeremy ekipman odasının önünden tekrar geçerken topları aldı ve birlikte sahaya indiler.

Jeremy kapının kilidini açtı ama Jean'e önden gitmesini işaret etti. Jean'in orta sahaya gitmesini bekliyordu, böylece tüm sahayı görebilecekti.

ama adam hatasız bir şekilde ilk dört sıradaki başlangıç yerine gitti. Oraya vardığında yavaşça yerinde döndü ve yeni yapılan başını geriye doğru eğip tepede asılı duran skor tabelasına baktı.

Jeremy kapıyı kapattı ve onun yanına gitti. Kovayı eldivenlerini giyecek kadar uzun bir süre ayaklarının dibine koydu ve Jean'e sıırttı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Jean kendi eldivenleriyle duvarların arasından tribünlere bakarak, "Berbat," dedi. "Okulunuzun büyüklüğü düşünıldüğünde beklenenden daha küçük. rütbe."

Jeremy çaresiz bir omuz silkmeye, "Burada çalışabileceğimiz çok fazla alan vardı," dedi. "Zaten mesele boyut değil."

Jean eldiveninin kayışlarını dişleriyle çekiştirerek, "Defansif," dedi.

Jeremy öfkeyle doğruldu. "Savunmaya geçecek bir şeyim yok. hakkında." Jean kendini kaybedip dudağını ısırđı ve Jeremy, ikisi de bu çifte ima hakkında fazla düşünmeden aceleyle devam etti. "Birkaç turla başlayalım ve oradan devam edelim. Eğer bir şey hissedersen bana haber vermelisin, tamam mı? Koç Lisinski'ye sana göz kulak olacağımı söyledim."

Bir süre bekledi, sessizliğe şaşırmadı ve "Evet de Jeremy" dedi.

Jean'in gözlerini devirmek istediğı izlenimine kapıldı. "Evet, Jeremy."

Jeremy bakakalmak uğruna söyleyebileceğı diğerk her şeyi unuttu. Jean'in onun adını söylediğini ilk kez duyuyordu. Jean'in aksanıyla duymak Jeremy'nin midesinde hınzırca bir kıpırtı yarattı. Bir an çok uzun süre baktı ve Jean sessiz bir soruyla kaşlarını çatı.

"Yok bir şey," dedi Jeremy ve kaskını topların yanına koymak için eğildi.

Bir an sonra fikrini değıştirdi. "Jean, eğer ben-" diye başladı ama Jean ona doğru dönene kadar duraksadı. "Eğer seni rahatsız edersem ya da

kendini güvende hissetmiyorsan, bana söyleyeceğine söz verir misin? Bana neyin yanlış olduğunu ve nedenini söyleyecek kadar güvenmiyorsan, en azından bir şeylerin yanlış *olduğunu* söyleyecek kadar güven. Bir sorun olduğunu bilmezsem bir şeyleri düzeltemem.

Kaptanınız ve ortağınız olarak, en azından hikayenizde kötü adam olmama şansını hak mıyım?"

Jean ona acıyan bir bakış attı. "Sen günışığı sarayının kaptanısın. Hiçbir evrende kimsenin kötü adamı olamazsın."

Bu tereddütsüz güven onu sonuna kadar ısıttı ama Jeremy'nin tek söylediği, "Teknik olarak burası Altın Mahkeme," oldu.

"Bu lakap hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

"Hoşlanıyorum," diye itiraf etti Jeremy

gülümseyerek. "Hazır mısınız?"

Jean'in üç aydır sahadaki ilk günü olması nedeniyle temposunu . ve ısınma hareketlerini, 1-2'leri, yarım adımları ve köşe atışlarını dönüşümlü olarak yaptılar. Neredeyse her alıştırmamanın iki versiyonu vardı: Biri durağan, diğeri ise atış yapmaya çalışırken oyuncunun kontrol edilmesini içeriyordu, ancak Jean en azından biraz daha uzun süre temassız olduğu için Jeremy ikinci yarıyı özenle çıkardı. Kısıtlamaların Jean'i kızdırdı, ama Jean hiç tereddüt etmeden ve şikâyet etmeden onun yolundan gitti.

Lisinski'nin onları izlemek için bankta oturduğunu fark etti ama onları geri çağırmak için kapıda olmadığından şansını zorladı ve Jean'i hareket ettirmeye devam etti. Sonunda ayağa kalkıp kortun duvarına vurdu ve Jeremy dağılan topları toplamak için işe koyuldu. Jean kaskını ve eldivenlerini çıkardı Jeremy'nin yardım etmeden önce. İkisinin arasında kolay bir işti ve Jean onu sahadan çıkarken takip etti.

Lisinski kaldığından, Jeremy Jean'i ona doğru götürdü. Başını sallayarak onaylamadan önce Jean'e bir göz attı. "Formun iyi görünüyor. Nasılsın hissediyor musun?"

"Affedilmeyecek kadar paslanmışsın Koç," diye yanıtladı Jean.

"Kısa sürede eski hızına kavuşacaksın," diye söz verdi Lisinski ona. "Benimle Lyon'a gelmek için birkaç dakikanız var mı? Rutininizi ayarlamam gerekebilir diye temel durumunuzu kontrol etmek istiyorum." Jean Jeremy'ye baktı, o da başıyla onayladı ve Lisinski onlara soyunma odasına kadar eşlik etmelerini işaret etti. "Pekâlâ o zaman. Seni daha kolay hareket edebileceğin bir şeye bindirelim, ben de seni oraya bırakayım."

Lisinski'nin anahtarlarını geri alabilmesi için önce topları ve raketleri kaldırdılar, ardından üniformalarını soydular ve toplanıp yıkanmaları için çöp kutularına bıraktılar. Duş odası sadece ikisi için çok büyüktü ve karşı duvarlara bakarak yıkandılar. Jeremy daha vücudunu keselemeyi bitirmeden Jean duşa girip çıktı ve Jeremy kapıya doğru şaşkın bir bakış fırlattı. Buraya taşındığından beri Jean'in inanılmaz derecede hızlı duş aldığını fark etmişti ama antrenman teriyle temizlenmenin biraz daha uzun süreceğini düşünmüştü. Acelenin Kuzgunlar'ın hava geçirmez programıyla ilgili olduğunu tahmin etti ve hızını artırırken biraz iç çekti.

Lyon kısa bir yürüyüşü ama daha kısa bir yolculuktan ve Lisinski Jean'i farklı makinelere bindirirken Jeremy ikisini takip etti. Jean, Lisinski'nin işaret ettiği yere gidiyor ve ne isterse onu kaldırıyor, hem iyileşen vücuduna binen yükü hem de üç ay kenara çekilmenin sonuçlarını test ediyordu. Jean bir antrenöre performansından şikâyet edecek kadar kaba değildi ama Jeremy yeni sınırlamalarıyla yüzleşmek zorunda kaldığı için bakışlarındaki sessiz hayal kırıklığını gördü. Belki Lisinski de bunu hissetmişti, çünkü yorumları her zamanki hızlı değerlendirmelerinden daha iyimserdi.

Sonuç olarak, Lisinski onları su sporları merkezine götürene kadar karışık bir başarıydı. Su aerobiği programı hakkında sohbet ediyordu. Sırtını onlara döndüğü için Jean'in nerede olduğunu fark ettiğinde kıpırdamadan durmasını özlemişti.

Jeremy neredeyse elini omzuna , son anda dayak yemek istemediğine karar verdi ve sessiz bir şekilde "Hey, iyi misin?" demekle yetindi.

"Güzel," dedi Jean, tınısız ve inandırıcı olmayan bir sesle ve onları beklemek için durduğu yerde Lisinski'ye yetişmek için hareket etti. Yanında durduklarında onlara doğru yarım bir dönüş yaptı ama Jean'in artık onu dinlemediğini fark etmesi uzun sürmedi. Jean, Lisinski'nin sözünü kesip

Onu düşünün; sanki kafasını çevirirse gibi havuza bakıyordu.

"Seni sıkıyor muyum, Moreau?" diye

sordu. "Hayır, Koç," dedi Jean.

Jeremy boş boş çizgiyi aşıp aşmadığını merak etti. "Jean'in yüzebildiğini sanmıyorum."

Lisinski Jean'a kaşlarını çattı. "Bilmemek için biraz yaşlı."

"Hayır, ben yüzebilirim, Koç." Jean boynuna uzanmaya başladı ama kendini yarı yolda yakaladı ve onun yerine kolyesini tuttu. Güneş ışığının suda dans edişini izlerken ağzı kansız bir çizgiye çekildi ve "Uzun yıllar oldu ama hatırlamalıyım" demeden önce gümüş zinciri tedirgin bir şekilde çekiştirdi.

Lisinski sonsuz bir dakika boyunca onu inceledi, sonra omzunu tuttu ve onu havuzun kenarına doğru sert bir şekilde itti. Bunun gerçek bir tehdit oluşturması için kenardan çok uzakta olması gerekiyordu ama Jean hemen tepki verdi. Jeremy onun elinden kurtulup en yakındaki duvara nasıl bu kadar çabuk ulaştığını asla bilemeyecekti ama Jean, bacakları onu bırakma tehlikesi geçirdiğinde denge sağlamak için duvara tutundu ve gözlerini kapattı.

"Özür dilerim," diye başardı, zayıf ve silik bir sesle. "Üzgünüm, ben-"

Söyleyecek başka bir şeyi varsa da, kendi elini boğazına kilitlediğinde onu kaybetti. Jeremy ona doğru atıldı ve bileğini yakaladı.

Jean'ın kalp atışları Jeremy'nin parmak uçlarında bir sinek kuşunununki gibiydi ve Jean o kadar sert titredi ki Jeremy bunu dirseğine kadar hissetti.

"Jean, dur," diye denedi. "Jean, bırakmalısın."

Jeremy sonunda elini çekmeyi başardığında Jean'ın tırnakları arkasında kanlı çizgiler bıraktı. Jean elini Jeremy'nin elinden çekerek avucunun topuğunu onun şakağına bastırdı. Aldığı her nefes ciğerlerini ikiye ayırıyormuş gibi geliyordu, çok hızlı, çok keskin ve çok

Ona yardım etmek için kısa bir süre. Henüz gözlerini açmamıştı ama Jeremy'nin bakışlarının meraklı ağırlığını hissediyormuş gibi yüzünü Jeremy'den çevirdi.

Lisinski bir elini omzuna koydu ve Jean onun kendisini dizlerinin üzerine çöktürmesine izin verdi. Ellerini yere dayadı ve soluk soluğa başını eğdi.

Lisinski ikisinin de üzerinde yükselirken Jeremy onun yanında bağdaş kurarak oturdu.

Jeremy ne yapacağından emin değildi, bu yüzden Jean'in bileğini sıkıca tuttu ve Jean onlara geri dönene kadar, "İyisin, iyisin," diye mırıldandı. Sonunda Jean topuklarının üzerine oturdu ve mağlup bir şekilde önündeki yere baktı. Kalp atışları hâlâ Jeremy'nin istediğinden daha hızlıydı ama Jeremy yavaşça onu bıraktı.

Lisinski çömeldi. "Şimdi bir açıklama alacağım." "Özür dilerim, Koç."

"Benden özür dileme," dedi Lisinski öfkeyle ve Jean sakinleşti. "Yüzme bilmeyen ve denemekten korkan insanlarla tanıştım ama hayatımda hiç böyle tepki veren birini görmemiştim. Bana bunun ne olduğunu söyle hakkında."

Jeremy çocukluk travması hakkında bir hikaye bekliyordu. Jean daha geçen hafta ona Marsilya'nın deniz kıyısında olduğunu söylemişti. Mutlaka dikkatsiz bir çocuğun suya fazla girip boğulmak üzere olduğu ya da yıllarca kâbuslarını besleyen yerel bir trajediyle ilgili bir hikâye vardı. Jean cevap verdiğinde olası tüm seçenekleri gözden geçiriyordu ve korkunç gerçek şu değildi Jeremy'nin hiç düşünmediği bir şey:

"Evermore'da su, performans ve tutum için bir ıslah aracı olarak kullanılıyordu," dedi Jean, sesi iliklerine kadar yıpranmış geliyordu. "Devam eden bazı sorunlarım var ama bunların üstesinden geleceğim Koç. Söz veriyorum düşmeyeceğim geride."

Lisinski onu "Sessiz ol," diye uyardı ve Jean itaatkâr bir şekilde sustu. Lisinski onu düşünürken parmaklarını dizlerine vuruyordu. En sonunda

başını salladı ve "Biz sudayken senin için yapacak başka bir şey bulacağım. Truvalılar sorarsa resmi açıklama yüzme bilmediğin yönünde olur."

"Koç, bunu yapabilirim. Başarısız olmayacağım."

"Hayır dedim," dedi ve Jean'in yatışmaktan başka çaresi yoktu. "James bir doktor bulunduğunu söyledi, değil mi?" Jean sert bir şekilde başını , "O zaman bu konuyu onunla konuşacaksın, anladın mı? Tekrar ziyaret edebilirsin Bunu benimle gerçek bir ilerleme kaydettikten sonra konuşun, daha önce değil."

Kadın ikisinin arasına baktı, Jeremy de Jean'in daha sakin yanıtına hızlı bir "Evet, Koç," diye ekledi.

"Bugünlük bu kadar," dedi ayağa kalkarken. "Seni eve ."

Jeremy Jean'e baktı. "Sanırım yürümeyi tercih ederim. Biraz temiz hava bize iyi gelecektir." Jean sessizce onayladığını mırıldandığında, Jeremy Lisinski'ye baktı ve "Yine de teşekkürler Koç. Bize izin verdiğin için de teşekkürler. bugün sahaya çıkın."

Lisinski Jeremy'ye *gözünü ondan* şeklinde yorumladığı sert bir bakış gönderdi.

Jeremy anlayışla başını sallayınca, Lisinski ona karşılık verdi ve "Pazartesi günü ikinizle de görüşeceğim" dedi.

Arkasını döndü ve onları orada bıraktı. Jeremy, Jean'in yanından geçip duvara yaslanmadan önce onun gitmesini bekledi. Belki de Jean bir sorgulamanın yaklaştığını hissetmişti, çünkü dizlerine gevşekçe sarılıp

göğsüne bastırdı ve gözlerini ters yöne dikti. Jeremy sadece bir an için ona acımayı düşündü ve sonra dikkatle bir tarafa eğilerek omzunu Jean'ın omzuna bastırdı. Jean hâlâ titriyordu, ama belli belirsiz ve dağınık patlamalar halinde.

"Bunu , değil mi?" Jeremy sordu. "Sana ne yapacağını bile bile gelecek hafta bizimle havuza girecektin."

Jean, "Benim sorunlarım sadece beni ilgilendirir," dedi. "Kolaylıklar isteyip takımını geri tutmayacağım. Bir yolunu bulacağım."

"Bu hiç adil değil," dedi Jeremy ve Jean itiraz etmek için ağzını açtığına ekledi, "ne sana ne de bize. Neyi hak ettiğinden bu kadar emin görünen birine göre, başkalarının ne yaptığını hiç düşünmüyor gibisin. Bize bu konuda hiçbir söz hakkı vermeden bizi sana zarar vermeye zorluyorsun."

"Zaten korkunç derecede gerideyim," dedi Jean ve sesine yansıyan kendinden nefreti duymak acı vericiydi. "Buna ne kadar bağlı olduğunu bilmiyorsun. Engelleri ve özel muameleyi göze alamam ve sen de bunu yapmamalısın. Beni şımartarak zamanını boşa harcama. Sen benim kaptanım ve ortağımsın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor ? Senin başarın benim başarımdır; senin başarısızlığın benim başarısızlığımdır. Bu, her çiftin altında çalıştığı sözleşmedir."

Jeremy, "Şımarıklık," diye ve boğazında kalmaması bir mucizeydi.

"Seni gerçekten incittiler. Hayal bile edemeyeceğim şekilde iyi değilsin. Bunu görebiliyor musun?"

"Hâlâ oynayabilirim."

Jeremy, "değil," diye karşılık verdi ve Jean'ın yüzünde şaşkınlığı görmek canını acıttı. Elini sinirli bir şekilde salladı ve şöyle dedi,

"Bu umurumda değil. Bizimle oynamanı ve tekrar eğlenmeni istiyorum. Sahada neler yapabileceğini ve savunma hattımıza neler katabileceğini görmek istiyorum. Bu yıl çok yaklaştıktan ve birçok kez başarısız olduktan sonra nihayet kazanmamızı istiyorum. Ama bu sadece bir oyun Jean. Senin güvenliğin ve mutluluğun her zaman bizim sezonumuzdan daha önemli olacak."

"Çok safsın."

"Belki siz başarıyı bu sezonki performansımızla tanımlayacaksınız ama ben aynı şeyi yapmak zorunda değilim. Sen benim başarı hikayem olacaksın: Kişi olarak Jean Moreau, mükemmel sahanın Jean Moreau'su değil. Sen biriyle ilgilen, ben de diğeriyle ilgileneceğim."

"İşler böyle yürümüyor."

"Buna karşı bir kural mı var?"

"Bunun hiçbir değeri yok. Ben buyum işte."

Jeremy bunu duymazdan geldi ve tekrar sordu: "Buna karşı bir kural mı var?" Jean ağzını açtı, kapattı ve sabırsız bir hareket yaptı. "Teknik olarak hayır, ama-"

"Güzel," dedi Jeremy, meydan okurcasına çenesini kaldırarak. Cevabın ne olacağını biliyordu ama yine de denemek zorundaydı: "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"bir şey yok." "Bundan emin misin?"

"Sormaktan vazgeç," dedi Jean. "Sadece bu cevapları istediğini sanıyorsun."

Bu çok fazla bir şey değildi ama Jeremy yine de içinde bir umut kırıntısı hissediyordu. Jean sırlarının korkunç ve zalimce olduğunu biliyordu. Kuzgunlar onları asla haklı çıkaramazdı. Bu, Jean'in bir parçasının, o her şeyi gerekli ve hak edilmiş olarak görüp bir kenara iterken bile, başına gelenlerin korkunç bir suç olduğunu anladığı anlamına geliyordu. Belki de Henüz bu gerçeğe yüzleşememişti ve yüzleşene kadar da asla iyileşemeyecekti ama tohum ekilmişti. Jean hayatta kalabilmek için her şeyiyle onu boğmaya çalışıyordu.

Kontrolünü kaybederse ne olur? Jeremy merak ediyordu. Jean sonunda yıllardır kendisine yapılan insanlık dışı muamelenin boşuna olduğunu kabul etmek zorunda kaldığında, adaletsizliğe karşı öfkelenecek miydi yoksa çok uzun süredir taşıdığı bir yükün altında ezilecek miydi?

-

Jeremy'nin tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü, Pazartesi günü Lyon'da olanları Laila ve Cat'e anlatmamıştı. Bu onu biraz endişelendiriyordu,

Onlardan bir sır saklıyordu ama Jean bu suçluluk duygusundan kurtulmak için iyi bir oyalama aracı olmuştu. Üç ay aradan sonra tekrar mahkemeye erişebilmek Jean'in sinirlerini başka hiçbir şeyin bir şekilde yatıştırdı. Wayne öldüğünden beri olduğundan daha fazla kendisinin ve nerede olduğunun farkında görünüyordu. Jeremy buna hüsnükuruntu diyebilirdi ama Laila ve Cat de Jean'in ruh halindeki iyileşmeyi yorumladılar.

Laila onun toparlanması konusunda yeterince iyimserdi, hatta Cuma günü gardırobunu daha fazla doldurmak için onunla birlikte bir alışveriş gezisine daha çıktı.

Jeremy ve Cat daha bile teklif edemedi davet edilmediler, bu yüzden Jeremy öğleden sonrayı yakın çevresinin geri kalanının izini sürerek geçirdi. Jean Pazartesi günü tüm Truva atlarıyla tanışma fırsatı bulacaktı ama yirmi küsur yeni yüzü aynı anda karşısına çıkarmak pek de ideal bir yol gibi görünmüyordu. Eğer

Jeremy en azından arkadaşlarını önleyici bir buluşma için bir araya getirebilir ve onlara Jean'in bir tehdit olmadığını gösterebilirdi, bu iyi bir başlangıç olurdu.

Sekizi için uzun süredir kullandığı bir grup sohbeti vardı ama Laila Jean'le meşgul olduğu için Jeremy onun telefonunu patlatmak istemedi. Sadece kendisinin, Cody'nin ve Xavier'in bulunduğu kaptanlar sohbetine geçti. Xavier Min adına konuşabilirdi ve Cody'nin yanında hâlâ Pat ve Ananya olmalıydı, böylece Jeremy sadece ikisi aracılığıyla tüm gruba haber ulaştırabilirdi. Cat iki farklı türde kek hazırlarken Jeremy onlarla bir ileri bir geri gidip geldi.

Jeremy, Cat'e "Restoran mı, burası mı?" diye sormadan önce saçlarını göstermek için hızlı bir selfie çekti.

"Dokuz kişi biraz sıkışık olabilir," dedi. "Belki kampüsün uzak tarafındaki Hawaii lokantasına gidebiliriz? Zaten arabalarını bırakmak zorunda kalacakları yerden yürümesi kolay ve Jean'in bile yemeyi kabul edeceği bir şeyler olmalı."

Jeremy, Laila'dan gelen bir mesaj onu raydan çıkardığında mesajı ancak yarım yamalak yazabilmişti. Cat bir elinde muffin tavaşı, diğerinde spatula olduğu için telefonuna bakamadı, bu yüzden Jeremy yüzünü buruşturdu ve Laila'nın haberini geçti

birlikte: "Jean yapıldı. Wayne ve Colleen hakkında bir sürü kaba soru varmış gibi görünüyor, bu yüzden eve erken dönüyorlar."

"Harika," dedi Cat yorgun bir sesle. "Ve sonunda o da neşelenmeye başlamıştı." Başını arkaya eğip tavana baktı ve seçeneklerini düşündü. "Sanırım onları burada ağırlamalıyız. Jean'in meraklı yabancılarla uğraştıktan sonra tekrar dışarı çıkmak isteyeceğinden emin değilim. Bize ne yedireceğime karar verir vermez markete gideceğim."

Jeremy ilk mesajını sildi ve baştan başladı. Buluşma saatini belirlemek ve akşam yemeği önerileri almak için sadece birkaç mesaj daha atması gerekti ve sonra Cat'in keklerinin tadına bakmak ve bulaşıkları hazırlamaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

Laila'nın arabasının geldiğini duyduklarında oturma odasında birlikte yayılmışlardı ve Cat hemen kalkıp kapıya gitti. Jeremy koridorda onların gelişini bekledi. Yanlarından geçip giderken Jean'in yüz ifadesi okunmuyordu ama Jeremy, Laila'nın onun gidişini nasıl izlediğini gözden kaçırmadı. Cat'le birlikte kalabilmesi için Jean'in çantalarını ondan aldı ve Cat onu öpüp gerginliğini giderirken arkasını döndü.

Jean çantalarını yatağının üzerine koydu ve yeni giysilerinin etiketlerini yırtıp çıkarmaya koyuldu. Jeremy kendi payına düşeni yapmakta daha yavaştı.

giderken onları inceleyebiliyordu ve Laila'nın bugünkü fedakârlığı için minnettardı. Stil konusunda iyi bir gözü vardı ve dar bir alanda çalışabilirdi. Jean'in tahammül ettiği birkaç rengin sınırları. Bu gömlek onun için yeni bir renk tonuydu, Jeremy'ye alacakaranlıktaki okyanusu hatırlatan koyu bir maviydi.

Jean gömleğin kolunu tuttu ve önünü görebilmesi için eğdi.

Jeremy'nin baktığını fark etmişti ve sorunlu bir nokta arıyordu, diye tahmin etti Jeremy. Jeremy, Jean'in bunun içinde görüneceğini hayal ettiğini söyleyemezdi, kepçe yakası boğazının çukurunun altına iniyordu, bu yüzden sadece "Güzel bir renk" dedi.

Jean yorum yapmadan geçiştirdi ve kendi yığınının geri döndü. Önce o bitirdi ve çamaşır sepetine taşıdı. Orada bir süre oyalandı.

Jeremy'nin yanındaki küçük yığına spekülâtif bir bakış atmadan önce birkaç dakika bekledi. Jeremy sessiz bir soruyla kaşlarını çattı ama Jean sadece içini çekti ve şifonyerine gitti. Jeremy'nin merak etmesi uzun sürmedi, çünkü Jean üst çekmeceyi çekiştirerek açtı ve içindekileri boşaltmaya başladı. Jeremy çorap ve iç çamaşırı görmeyi bekliyordu ama Jean yarım düzine spiralli defterle geri döndü.

"Bunca zamandır bir masan vardı," diye hatırlattı Jeremy ona, eğlenerek.

Jean cevap tenezzül ama yığını odanın dışına doğru taşıdı Çalışma odasına. Jeremy üzerinde çalıştığı bitirip Jean'in sepetine attı ve Jean'in geri dönüşünü ilgiyle izledi.

Bu kez avuç dolusu mıknatısa benzeyen bir şey topladı ve Jean'in ilgi alanlarına gizlice göz atmak için onları karıştırma ihtiyacı Jeremy'nin ayaklarının üzerinde sallanmasına neden oldu.

"Buzdolabında yer açabiliriz," dedi. "Artık

yapışmıyorlar," dedi Jean.

Jeremy, iyi yıpranmış ve duygusal olduğunu düşündü ve Jean'i takip etti. koridordan çalışma odasına geçti. Belki Jean onun şaşkın merakını sezmişti, çünkü hepsini masanın tek çekmecesine doldurdu ve sert bir elle kapattı. Jeremy itaatkâr bir tavırla Cat'in masasına oturup olanları izledi. Jean'in sadece bir tur daha atması gerekti. Kartpostallar mıknatıslarla birlikte çekmeceye bırakılırken, bir dizüstü bilgisayar ve bir fotoğraf da masanın yüzeyine yerleştirildi.

Fotoğrafı yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştirdiği için Jeremy kendisini bakmaya davet etti.

Fotoğrafın bir kıza ait olduğunu görünce olması gerekenden daha fazla irkildi. Saçları tanıdık gelecek kadar farklıydı, parlak beyaz ve pastel uçları vardı ama onu tanımakta zorlandı. Onu daha önce görmüştü ama-

"Kaleci," dedi sonunda tıkladığında. "Palmetto State Foxes." "Renee Walker,"

diye kabul etti Jean ve ayrıntıya girmede.

"Çok tatlı," dedi Jeremy. Jeremy'nin her iki yönde de güçlü bir fikri olmadığı düşünülürse, yeterince ikna edici gelmişti.

Konuşmanın sonlarına doğru çalışma odasına dalan Cat tarafından hemen aldatıldı ve "Sanki iyi gününde bir kızı bir inekten ayırt edebiliyorsun. Dur bakayım, ben çok daha iyi bir yargıcıım." Jean'in masasına doğru bir hamle yaptı ve Renee'nin resmini aldı. "Bu sefer haklısın."

Jean, Jeremy'ye meraklı bir bakış atmadan önce Cat'e sözlerini anlamamış gibi baktı. "Erkeklerden hoşlanıyorsun."

Tam olarak bir soru değildi ama gerçek bir kesinlik de ifade etmiyordu.

En iyi cevap basit bir *evetti* ama Jeremy tereddüt etti. Jean'in Cat ve Laila'ya uzun uzun baktığını fark etmişti ve yatmaya hazırlanırken Jean'in bakışlarının onu nasıl izlediğini kaçırmamıştı. Jean yakalandığında hemen gözlerini kaçırdığı için Jeremy sormayacağına dair kendine söz vermişti. Yine de bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı, o yüzden sonunda söyledi,

"Sanırım senden daha özel. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Jean o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jeremy onun cevap vermeyi reddettiğini sandı. Sonra: "Lucas."

Jeremy şaşkınlıkla ona bakarken, Jean sabırsız bir hareketle parmaklarını oynattı. "Senin kararlarına güvenmediğini söyledi.

bana geldi. Kardeşi ona benim bir fahişe olduğumu söylemiş ve senin

erkeklerden hoşlandığını biliyor. Beni böyle bir nedenle imzaladığınızı ima

ederek dürüstlüğünüze hakaret etti."

"Bununla ikimize de hakaret etti," dedi Jeremy. "Er ya da geç yola geleceğine inanıyorum."

Jean kaba bir ses çıkardı ve Cat'e işaret etti. O da Renee'nin resmine neşeli bir ifadeyle karşılık verdi: "Fena yakalamadın Jean."

"O benim avım değil." Jean onun resmini masasının üzerine ters çevirdi.

Cat ayak parmaklarını Jeremy'nin ayağının yan tarafına bastırdı ve abartılı bir masumiyetle "Kız olan arkadaşın mı?" diye sordu.

"Belki de," dedi Jean.

Sesi neredeyse melankolik geliyordu ve Jeremy'nin düşünceleri Cat'in ağzının kenarını çekiştiren muzaffer gülümseme yerine buna takıldı. Jean'in bu konuyu kapatmasını bekliyordu ama Jean fotoğrafın arkasına bir süre baktıktan sonra ekledi: "Yaralandığımda beni Edgar Allan'ın elinden alan kişi o."

"Aldı," diye Jeremy.

"Transfer olmak benim seçimim değildi," dedi Jean. "Kuzgunlar Evermore'u terk etmezler."

Jeremy'nin damarlarındaki kanı donduran gecikmiş bir itiraftı bu. "Sana yaptıkları onca şeyden sonra kalır mıydın?" diye sordu ama Elbette Jean . Jean'in kendisine yapılanları hak ettiğini iddia etmesi ve Kuzgunlar'ın Yuvaları olmadan dağılmaları arasında, bu sefil ve inkâr edilemez bir gerçektir. "Kaburgalarını kırdıktan sonra bile mi?"

Tam zamanında: "Sakatlıklar antrenmanlarda olur."

Laila bunu duymak için tam zamanında odaya girdi ve boba çayını ona . "Bunu her söylediğinde ömrümden bir yıl eksiliyor. Doksan yaşına kadar yaşamayı gerçekten çok , bu yüzden lütfen kes şunu."

"Böyle bir pisliği içerken sana inanmıyorum," dedi Jean, doğru onaylamayan bir bakışla. Laila pipetten uzun bir yudum çekerken ona baktı ve Jean Jeremy'ye döndü. "Beni tuvalete götür. mahkeme."

"Sabırlı ol bebeğim. Çalışmalar Pazartesi başlıyor," diye hatırlattı Cat ona. "Yarınki akşam yemeği için beyin fırtınası yapmama yardım etmek ister misin? Pernil asado düşünüyorum ama o yoldan gidersek Ananya'nın yemesi için lezzetli bir şeylere ihtiyacım var. Vejetaryen olsun."

dedi ve bayılacakmış gibi elinin tersini alnına götürdü. "Bir kere denedim ama sadece üç hafta dayanabildim. Bu kadar uzun süre nasıl dayandı bilmiyorum, ama aferin ona."

Jean birkaç dakika düşündü ama konu yemek değildi: "Ananya Deshmukh."

"Bir ve aynı. Size burada kimlerin olacağını söyledik mi?" Cat sordu. "Sonunda hoppa takımıyla tanışacaksın."

Jeremy sabır için gökyüzüne baktı. "Koç'un bu lakaptan nefret ettiğini biliyorsun."

Cat umursamaz bir omuz silkmeye, "Bunu, ben önerdiğim anda grubumuzun adını hoppalar koyan adam söylüyor," dedi.

Jean kaşlarını çatı. "O kelimeyi bilmiyorum."

"Ah, pardon. Bazen İngilizce'nin ikinci dilin olduğunu unutuyorum," dedi

Cat. "Bu benim üçüncü dilim," dedi Jean.

Hepsi dönüp ona baktı ama Jean sadece kaçır. Cat onun kendi başına detaylandırmasını beklemekten yorulunca, "Ne oldu?" diye sordu. Bir saniye?" diye sordu ama Jean duymamış gibi yaptı. Başka bir güne bırakmadan önce ona kendine gelmesi için birkaç saniye daha verdi. "Fahişe -" demeden önce yardım için Laila'ya baktı, "mi? Bir fahişe mi? Tanrım, bende vardı

Ta tanımlamak zorunda kalana kadar. aldanma, tamam mı? Sadece birinci sınıfta yaşadığım bir drama cevaben söyledim."

Cat onları parmaklarıyla saydı. "İlk olarak Xavier ve Min var.

Xavier kaptan yardımcımız ve Min de ikinci yarıda Jillian'ın yerini alacak. En kötü şekilde çok sevimliler. Onları görür görmez anlayacaksın. Evlenmeleri için sabırsızlanıyorum. Harika bir şekilde yapış yapış olacak."

"Venice Beach'teki Cody'yi hatırlıyor musun?" Jeremy sordu. "Ananya ve Pat ile birlikte onlar da burada olacaklar."

Cat, gerçek bir hayal kırıklığından çok öfkeyle, "Pat'in, ben onun canına okuyacakken ortaya çıkması büyük cesaret," dedi. Jean ona yan gözle bakınca Cat ellerini havaya kaldırdı ve açıkladı. "Pat ve Ananya neredeyse bir yıldır Cody'nin beynini sikmek istiyorlar. Cody'nin bu yaz onların yanına taşınmasının sonunda bu işi yoluna koyacağını düşünmüştüm ama *görünüſe* göre öyle *olmamış*. Acınacak bir hal almaya başladı."

"Pat ve Ananya neredeyse Cody onları tanıdığından beri nişanlılar," diye belirtti Laila kendini Cat'in yanına yaslariken. "Bunu yapamazsın. Cody'yi böyle bir şeyin neresine ait olabileceklerinden korktuğu için suçlayamazsınız."

"Birbirlerinin üzerine titremelerini izlemek çok sıkıcı," diye yakındı Cat. "Bir noktada içlerinden biri gerçek bir hamle yapmalı."

Laila onun saçlarını karıştırdı. "Herkes senin kadar pervasızca cesur değil." Cat omuz silkerek, "Çok korkmuştum," dedi. Parmağını

sallarken

başka birinin sözlerinden alıntı yaptı: "Eğer bir şeyi uğruna savaſacak kadar istemiyorsan, ona sahip olmayı hak etmiyorsun demektir." Kolunu Laila'nın omuzlarına doladı ve yanağını öptü. "Sen risk almaya değersin. O zaman ve her zaman."

"Gay," dedi Laila ama yüzünde sadece Cat'in çizebildiği o ışıltılı gülümseme vardı.

Cat gizlice bir öpücük daha kondurdu ve Laila ona döndü. Cat, Laila'nın boyalı dudaklarına karşı memnun bir onay mırıldanarak, "Fikrimi değıſtirdim. Jean'i kesinlikle mahkemeye götürmelisin Jeremy. Akşam yemeğine kadar geri gelme."

Jeremy güldü ve kapıya doğru ilerledi. "Hemen ayrılıyorum." ON ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

Jean

Cumartesi sabahı sonsuza dek sürdü. Cat akşamki yemeği hazırlamaya bir gece başlamıştı, bu da Jean'in evde yapacağı pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Bugün yardım etmek için mutfığa gittim. Birkaç basit toparlama dışında evde yapacak bir şey yoktu. Jeremy'yi uzun bir koşuya ikna etmeyi başardı, onu tekrar stadyuma gitmeye ikna edemedi ve hızlı bir duştan sonra dizüstü bilgisayarından maçları izlemek ve Renee'ye mesaj atmak için çalışma odasına çekildi. Jeremy elinde öğle yemeğiyle onu aramaya gelene kadar ne kadar zaman kaybettiğini fark etmemişti.

Jeremy, Jean'in yanında dururken, "Ah," dedi.

Jean onun bakışlarının Jean'in yüzünde gezindiğini ve gömleğine indiğini fark etti: Jeremy'nin dün çok beğenmiş görüldüğü koyu mavi bluz. Jeremy onu ilk kez incelemiyordu ama o ana kadar Jean bunun meraktan kaynaklandığını düşünmüştü. Dünkü konuşma dikkatinin dağılmasına farklı bir ışık tutmuştu ama Riko şu anda Jean'in boğazına bir bıçak dayasa, Jean onun neden aralarındaki çizgiyi test ettiğini açıklayamazdı. Bakmasına izin yoktu; Jeremy'nin nerede durduğunun bir önemi olmamalıydı.

Tehdit değerlendirmesi, dedi kendi kendine ve bu neredeyse doğruydı. Jeremy'nin Jean'in alanını ona ne kadar kolay devrettiğini görmesi gerekiyordu. Jean en son ne zaman birinin kendisine sınır koyduğunu hatırlamıyordu ve bu duygu yeni olduğu kadar bağımlılık yapıcıydı da.

"Evet?" Jean sordu.

Jeremy çok hızlı bir şekilde, "Hiçbir şey," dedi ve Jean'in tabağını uzattı. "Aç mısın?"

Jean onu elinden alır almaz aceleyle geri çekildi ve Jean üzerinde durmayı reddettiği bir memnuniyetle maçına geri döndü.

Jeremy öğleden sonra onu rahat bıraktı ama saat beş buçukta Troyalıların ilk misafirleri gelmeye başlamıştı. Jean kapı zilinin çaldığını duyunca dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara itti. Cat kapıyı açana kadar çalışma odasının kapısında beklemekle yetindi ve Cat üçlüyü öylesine sağır edici bir coşkuyla karşıladı ki Jean aralarındaki mesafe için minnettar oldu.

Cody onlardan biri olduğu için Jean diğerk ikisinin Patrick Toppings ve Ananya olduğunu varsaydı. Ananya önce Cat'in yanından geçmeyi başardı, ancak oturma odasına ulaşır ulaşmaz Jeremy tarafından sıkı bir kucaklamaya maruz kaldı

Kapı aralığından. Jeremy ona hızlıca bir tur attırırken kadın güldü ve Jeremy koridordan Jean'e doğru geniş bir sırtışı fırlattı.

"Jean, bu Ananya," dedi. "İkinci yarıda benimle birlikte sıraya girecek."

Ananya Jean'in elini sıkmak için hareket etti. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Los Angeles'ı nasıl buldun?"

Jean, "Gereksiz yere kalabalık ve telaşlı," dedi.

"Özellikle Charleston'dan sonra," diye tahmin etti ve takım arkadaşlarının - sevgililerinin- bu buluşma ve selamlaşma için ona katılıp katılmayacağını görmek için arkasına baktı.

Cat onları ön kapıda kıstırmıştı ve bu hafta başında aldığı yeni bir oyundan bahsedip duruyordu. Laila onun koluna girmiş, misafirlerinin en azından bir yere oturabilmesi için onu koridorda yönlendirmeye çalışıyordu ama arka sıradakilerin hiçbirisi hareket etmek için acele etmiyordu.

Görünüşe bakılırsa Cody de aynı oyuna girmişti ve Cat'e hevesle ayak uyduruyorlardı. Jean ne konuştuklarından çok Pat'in Cody'yi utanmaz bir düşkünlükle nasıl izlediğıyle ilgileniyordu.

"Sevgilim," diye seslendi Ananya ve hem Cody hem de Pat ona doğru baktı. Cat'in sırtışı alaycı ve pişmanlık duymuyordu ve bakışlarını aceleyle indirdiklerinde Cody onun ayak bileğıne gizli tekme attı. "Belki de yeni takım arkadaşınızla tanıştıktan sonra en iyiyi tartışabilirsiniz?"

Pat'in etraflarından dolaşmak için Cody'ye dokunması gerekmiyordu ama yaptı, Cody'nin omuzlarını yakalayarak yarı döndürdü ve bir tarafa doğru itti. Pat'in sırtı onlara dönük olduğu anda Cat, Cody'nin omzunu hızlıca dürttü. Cody zayıf bir kaş çatmayla onu savuşturdu. Sonra Pat, Jean ile kapıdaki çiftin arasına girdi ve Jean itaatkâr bir şekilde dikkatini geniş omuzlu esmere çevirdi. Jean, USC'nin uzun boylu oyuncular almakla ne alıp veremediğıi olduğunu merak ediyordu; Pat'in boyu Jeremy'ninkinden biraz daha uzundu.

Pat, Jean'in elini sıkarken, "İşte buradasın," dedi. "Jean, o zaman? Pat ya da Patty . Beni başlangıçtaki yerimden atarsan bunu kişisel algılamayacağıma söz veriyorum. Yani, kişisel olarak algılamam gerekecek ama anlayışla karşılayacağım. Mükemmel Court'a karşı yapabileceğim pek bir şey yok."

"Bu sen ," dedi Jean. "Anderson en az istikrarlı başlangıç oyuncunuz.

İkimiz arasında onun lehine işleyen tek şey benim oyun tarzımdaki şiddet. Eğer koçlarınız çizgi üzerinde bana güvenemezlerse, varsayılan olarak o kazanır."

"Koçlarımız," diye mırıldandı Jeremy nefesinin altında.

"Meşhur Kuzgun cazibesi," dedi Ananya hafif bir gülümsemeyle. "Benim hakkımda ne bilmek istiyor muyum, yoksa potansiyel arkadaşlığımız nezakete mi bağlı?"

"Ağır bir şey kullanmalısın," dedi Jean. Titreyen kafa karışıklığı yüz ifadesini görmek sinir ; eminim çoktan anlamıştı? "Bir kenarda duruyormuş gibi oynuyorsun, tüm hassasiyetin ve sarmal gücün var ama bunları kullanma isteğin yok. Eğer Trojans'ın imajına ihanet etmeyeceksen ya da daha agresif bir takıma transfer olmayacaksan, en azından yapabildiğin yerde kendini desteklemelisin."

"Ağırları denedim," dedi Ananya. "Hissettirdiklerinden

hoşlanmıyorum." "Aş artık bunu," dedi Jean ona.

Kapı zilinin sesi Ananya'yı daha fazla tartışmak zorunda bırakmadı. Cat sonunda Cody'yi oturma odasına yaklaştırmıştı ama şimdi dönüp kapıya yöneldi. Son iki konukları Trojans'ın oyun kurucularıydı. Jean, boyları yüzünden kırıklığına uğramak için yarım saniyesi vardı -Min Cai, Cat'ten yarım kafa kısaydı ve Xavier Morgan, Laila'dan daha uzun olamazdı- ama resmin geri kalanıyla dikkati dağıldı. El ele tutuşmuşlar ve krem ve deniz mavisi renklerinde uyumlu kıyafetler giymişlerdi. Altın çerçeveli güneş gözlükleri ve deniz mavisi spor ayakkabıları bile aynıydı.

"İğrenç," dedi Cat, sesinde sadece şefkat vardı. "Ciddiyim. Siz ikiniz sonunda bebekleri giydirmeye başladığınızda onlar için kova kova ağlayacağım."

"Ben de seni özledim," dedi Xavier. "Sarılmam nerede?"

"Sana sarılmak güvenli mi?" Cat sordu, çoktan . "Acıtmıyor mu?" "Ben iyiyim," diye söz verdi Xavier.

Jean, Jeremy'ye baktı. "1.80'den uzun biriyle sözleşme imzalamamak gibi bir takım kuralı mı var?"

Jeremy sadece güldü ama Pat cevap verdi: "Sırada birkaç fasulye sırtığımız var. Derek kaç yaşında, altı-üç mü?"

"Dosyasında altı-iki yazıyor," dedi Jeremy. "Yalanlarına inanmayın."

"Biliyordum," dedi Pat zafer kazanmış bir . Jean'e ekledi, "O Thompson, Allen değil. Ve Shane'in ondan en az iki santim uzun, hatta üç santim bile. Ek ayakkabı giydiğine yemin edebilirim ama kontrol etmek için ayakkabılarını bir türlü elime alamıyorum."

"Sebastian ve Travis," diye ekledi Jeremy. "Belki Jesus. En az iki tane uzun boylu birinci sınıf öğrencimiz olduğunu duydum ama tabii onlarla henüz tanışmadım."

Yirmi dokuzda sekiz trajikti, özellikle de bunlardan en az biri kaleciyse, ama bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti. Jean hoşnutsuz bir öfkeyle geçiştirdi.

Son gelenlere doğru koridorda ilerlerken Pat kolunu Ananya'nın omzuna doladı. Birkaç saniye içinde üç farklı Koridorda konuşmalar devam ediyor, Cat'in kahkahası ara sıra kaosu bozuyordu. Jean'in yanında Jeremy gülümsüyordu, geniş ve enerjikti.

Jean'bakışlarının üzerinde olduğunu fark edince, "Herkesin aynı yerde olmasını özlemişim. Yine de biraz fazla olmaya başlarsa-"

"Kalabalık olmaya alışkınım," diye hatırlattı Jean ona. "Hep birlikteydik. Bu... normal geliyor."

Hem öyle hem de değildi; Kuzgunların birlikte gülüp alay ettiklerini görmüştü ama hiç böyle davranmamışlardı. Jean Truvalıların yüzlerini inceledi, ruh hallerini adlandırmak için doğru kelimeyi aradı ve bulabildiği en iyi kelime *neşeliydi*. Bu, Güney Carolina'dan ayrılmadan önce Tilkiler'de gördüğü senkronizasyon değildi ama neşeli ve yaygındı.

Jeremy o dişlek sırtıtışını Jean'e çevirdi. "Hadi o zaman."

Jean dokuz cesedin kalabalık oturma odasına sığacağından emin değildi ama bir şekilde . Cat, Laila'nın papasan koltuğunun önünde yere otururken Min, Xavier'i kanepenin minderlerinden birinin üzerine oturttu. Ananya ve Cody diğer iki mindere, Pat de onların önünde yere oturdu. Jeremy ve Jean kanepenin karşısında yerde oturuyordu.

Truvalılar Jean'ı birden fazla kez konuşmanın içine çekmeye çalıştılar, ama Jean sonunda ilgisizliğini fark edene kadar zorbalıkla konuyu kapattı. O yeni takım arkadaşlarını saha kenarından incelemekle yetindi, birbirleriyle etkileşimlerini ve önümüzdeki iki yıl boyunca uğraşacağı kişiliklerin ipuçlarını takip etti.

Xavier ve Min yarım düzine kez birbirlerinin cümlelerini tamamlamayı başardılar ve Cat her seferinde çok dramatik bir tepki verdi. Ananya geceyi Cody'yi kanepenin köşesine daha da bastırarak geçirdi, o kadar yavaş ve yumuşaktı ki Jean onun hareket ettiğini hiç görmedi. Pat bir elini Ananya'nın bileğinde, diğerini de Cody'nin bileğinde tutuyor ve konuşmadığı zamanlarda başparmaklarını tenlerinde yavaş daireler çizerek gezdiriyordu. Jean bunu her gördüğünde sakinliğinden biraz daha fazla gerginliğin sızdığını hissediyordu.

Cat yemeği kontrol etmek için ayağa kalktı ve Jean hemen onu takip etmek için ayağa kalktı.

"İstersen kalabilirsin!" diyerek onu başından savmaya çalıştı ama adam başını sallayınca onu reddetmedi. Cat ona başka bir şey söylemeden mutfağa kadar gitti, sonra bir kolunu beline doladı

yalnız kaldıklarında. "Neler oluyor Jean? Biraz gergin görünmeye başladın. İçerisi senin için biraz gürültülü mü olmaya başladı?"

Önemli değildi ve onu ilgilendirmiyordu ama Jean sormak zorundaydı. Cody onlara karşılık vermezken Pat ve Ananya'nın Cody'nin alanını işgal etmesini izlemek tüylerini diken diken ediyordu. Laila bunun karşılıklı olduğunu ima etmişti ama-

"Cody güvende mi?" diye sordu.

Cat yüz ifadesi yumuşamadan önce bir an şaşkınlıkla ona baktı.

Jeremy'nin ona birinci sınıftaki dedikoduların ardındaki gerçeği söylediğine dair Jean'in ihtiyacı olan tek uyarı onun sessiz "Oh," demesiydi. Neredeyse Jean'in elinden ama Cat kolunu Jean'in boynuna doladı. Omzuna hafif bir öpücük kondurdu ve "Pat ve Ananya öncelikle Jeremy'nin arkadaşları ama Cody her zaman benim arkadaşımdı. Cody'nin ilgilendiğini söylediğimde bana güvenebilirsiniz - eğer ilgilenmeselerdi, bu konuda onlarla dalga geçecek kadar kalpsiz olmazdım.

"Laila'nın dediği gibi, bu sadece korku," diye söz verdi Cat. "Cody üçüncü bir tekerlek olmak istemiyor ve fikrini değiştirirse geride kalmaktan korkuyor. Bu yüzden bir çıkmazdalar, anlıyor musun? Pat ve Ananya, Cody'yi sonsuza dek birlikte olacaklarına ikna etmeye çalışıyorlar. Sadece her şeyi düşündüğümde daha fazla zaman alıyor. Bilmiyorum. fark ettim, ama dünyadaki sabırlı insan değilim ve mutlu sonlara bayılırım."

Jean ona güvendi çünkü buna ihtiyacı vardı ve başını salladığında Cat sonunda ondan uzaklaşmasına izin verdi. Bir an için onun bileğini tuttu ve kendisine doğru bakmasını bekledikten sonra, "Onlar için endişelendiğin için teşekkür ederim. Sen iyi bir adamsın Jean Moreau."

"Saçma bir düşünce," dedi.

"Ciddiyim," diye ısrar etti, sonra da grup için tabak bulabilmesi için onu serbest bıraktı.

Herkese yetecek kadar tabak bulabilmek için üç farklı takımdan tabakları bir araya getirmesi gerekti. Yeterli sayıda bardak bulmak daha zor bir işti ama Cat ve Cody bira içtikleri için teneke kutularla idare edebilirlerdi. Tabaklarla uğraşmadan önce

Çatal bıçak takımları baş ağrısına neden olacaktı, Jean su almak için kendi bardağını lavaboya götürdü.

Cat'in bir sonraki bombayı patlatmak için neden içmesini beklediğini asla bilemeyecekti ama hiçbir evrende yüzde bin

Kasıtlı: "Mutlu sonlardan bahsetmişken, Laila sana bir seks oyuncağı aldı mı?"

Suyun yarısı ciğerlerine gitti; geri kalanı da bardak parmaklarının arasından kayıp lavaboda parçalanınca boşa gitti. Cat onun yanındaki tezgâha yaslanırken Jean öksürüp hırıldayarak bir yumruğunu göğsüne vurdu. Hissetmek için ona bakmasına gerek yoktu. Kendini beğenmişliği dalga dalga yayılıyordu.

Tekrar öksürmeye başlamadan önce tek söyleyebildiği "Ne oluyor lan?" oldu.

"Güvenli ve kontrollü bir ortamda yakınlık konusunda rahat olmayı öğrenmekle ilgili bir şey," dedi Cat. "Söylediğinde kulağa hoş ve mantıklı geldi ama alışverişe giderse bana ne almasını istediğimi düşünmekten dikkatim dağılmıştı ve kelimesi kelimesine aklımda tutamadım. Henüz değil mi?"

Hah. Sanırım Jeremy senin odanda olduğu için biraz daha zor olacak, gerçi remo-oh hey Jeremy, naber?"

Jeremy odanın öbür ucundan, "Cam kırılma sesi duyduk," dedi. "Siz iyi misiniz?"

"Evet, tabii ki." Cat onu başından ve Jean'in sırtına sağlam bir şaplak indirdi. "Jean'e hayalet biber sosumu tattırdım, hepsi bu. Fransızların dramatik çocuklar olduğunu biliyordum ama bu adam pastayı götürüyor. Benim teorime göre

Kuzgunlar tuz ve egzotik baharatlar olarak görmeye başladı." "Herkes ölmekten hoşlanmaz," dedi Jeremy. "Bu şey berbat bir şey."

"Sus, beyaz çocuk," dedi Cat. "Bekle, sözümü geri alıyorum. Diğerlerine gelip yemeklerini alabileceklerini söyle *ve sonra* sessiz ol." Jeremy gidene kadar bekledi ve Jean'ın sırtına son bir kez vurdu. "Her neyse, eğer bunu yapar ve sana bir tane getirirse, şaşırmış gibi davranmaya çalış."

Jean omuz . "Sakın buna cüret etme."

"Ve herkes buraya gelmeden önce kızarmayı kes," diye ekledi Cat.

"*Kızarmıyorum.*"

"Kesinlikle ," dedi Cat neşeyle. "Çok şirin. Bazen senin sadece bir çocuk olduğunu unutuyorum."

"Antrenmanda seni öyle bir kontrol edeceğim ki bir ay boyunca bunu hissedeceksin," diye uyardı Jean onu.

Cat ona "Bir hafta daha olmaz," diye hatırlattı. "Formaya dokunmak yok. !"

diye bağırdı ve Truvalılar sonunda onlara yetiştiğinde tezgâhtan fırladı. "Kim yemek ister?"

Jean lavabodan bardakları toplarken Cat'in kaba şakasını düşünmemeye özen gösterdi. Bu bir şakaydı; şaka olmak zorundaydı. Bunu düşünmeyecekti. Cam parçalarını sol avucunun içine yerleştirirken sayacaktı. Yedi, sekiz, dokuz. Parmak uçlarında bir parça kan gördü. Kendini kestiği yerde, ama henüz acıyı hissetmiyordu, bu yüzden önemli değildi.

"Bir kâğıt havlu daha güvenli olur," dedi Jeremy onun yanında ve Jean şaşkınlıkla elini sıkmamak için kendini zor tuttu. Jeremy onu kışkırtarak bir tarafa bıraktı ve kalanların çoğunu toplamak için bir tomar nemli kâğıt havlu kullandı. Çöp kutusuna doğru yola çıkmadan önce pırıl pırıl kâğıdı zafer edasıyla Jean'e gösterdi ve Jean'ın Truvalıların geri kalanından kaçmak için hiçbir nedeni kalmadı.

Jeremy'yi odanın diğer ucuna kadar takip etti, elini çöpe attı ve geri dönüp ellerini olabildiğince dikkatli bir şekilde yıkadı.

Neyse ki Truvalılar seslerini de yanlarında getirmişlerdi. konuşmalar alanı coşkulu bir tezahüratla doldurdu. Jean, Cat'in

Ona servis yaptı, pişmanlık duymayan sırtışına kaşlarını çattı ve herkesi izleyebileceği bir yerde durup yemek yedi. Cody bir noktada savunma hattının kayıp üyeleri hakkında dedikodu yapmak için onun yanına geldi.

Sonunda sohbet Ravens ve Trojans'ın en son karşılaşmasına kaydı ve kaçınılmaz olarak cezalara karşı oyun tarzları hakkında tartışılar.

"Seni mutlu etti mi?" Cody sonunda sordu. "Rakiplerini kızdırdığını bilmek yani. Onları kızdırmak ve sinirlendirmek?"

"Elbette," dedi Jean.

"Ben de," diye onayladı Cody ve Jean sadece onlara baktı. "Soğukkanlılığımı kaybetmem için elinden gelen her şeyi yaptığını düşün. Çelme takıyorsunuz, itip kakıyorsunuz, hakemler bakmıyorken çirkin kontroller yapıyorsunuz, bana, anneme ve güneşin altındaki her şeye hakaret ediyorsunuz ve ben de bütün bunları size karşı yapıyorum. zaman." Yüzlerini işaret ettiler ve parlak bir gülümseme verdiler. "Sence hangimiz önce kopacak?"

"Biri bana ulaşmaya çalışırsa en sevdiğim cümleyi kullanma izniniz var. Sen," dedi Cat Jean'in diğer yanına yerleşirken. İki baş parmağını yukarı kaldırdı ve "İyi günler!" diye mırıldandı. Geniş gözlü masum bakışını uzun süre koruyamadı ve kahkahalara boğulmadan önce Jean'i dürttü.

"Eğer doğru zamanda kullanırsanız, bir kavgayı başlatma konusunda yüzde seksen başarı oranına sahip. Sonra sadece birkaç vuruş yaparsınız, bam bam bam ve penaltıdan gol atarsınız."

"Truvalıların aptal olduğunu sanıyordum," dedi Jean. "Şimdi hepinizin deli olduğunu düşünüyorum."

Cody, "Bu bir basamak ," dedi. "Bunu kabul edeceğim."

Truva atları neredeyse bir saat daha kaldıktan sonra nihayet büyük bir grup olarak dışarı çıktılar. Kampüse park ettikleri iki arabayla gelmişlerdi, bu yüzden Jean mutfağı toplarken Cat ve Laila onlara eşlik etti.

Jean bulaşıkları yıkarken Jeremy de ona katılarak tezgahları ve adayı sildi. Cat ve Laila yarı yolda işi devralmayı teklif ettiler ama Jeremy onları başından savınca adada şeker yemeye başladılar.

"Sen ne düşünüyorsun?" Jeremy Jean'e sordu.

Jean bunu iyice düşündü. "görürler."

"Heyecanın sınır tanımıyor," dedi Laila kuru bir sesle. "Yine

de onu bir Truvalı yapacağız," diye kabul etti Cat.

-

Yaz antrenmanları stadyum spor salonu arasında bölünüyordu, ancak Trojanlar her zaman sahada başlıyordu, böylece sahada üstlerini değiştirip park edebiliyorlardı. İlk gün, takım arkadaşlarının neredeyse iki ay aradan sonra yeniden bir araya gelmesiyle coşkulu bir toplantıyla başladı. Takımın yedi birinci sınıf öğrencisi soğukkanlı davranmaya ve iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalıştı, ancak Jean birden fazlasının geniş soyunma odalarına huşu ve inançsızlık içinde baktığını fark etti.

Koçlar, herkesi tanıştırmak üzere oturtmadan önce heyecanı üzerlerinden atmaları için onlara birkaç dakika tanıdı. Konuşma sırası Jean'e geldiğinde, o da en asgari düzeyde bilgi verdi:

"Jean Moreau, savunma."

"Jean Moreau," diye mırıldandığını duydu Lucas birkaç sıra aşağıdan. Koç

Rhemann duymamış gibiydi, Jean'i izlemekle meşguldü. "Bu mı?"

Ondan önce giden herkes alakasız bilgiler eklemişti: memleketleri, bölümleri ve birkaç vakada boş zamanlarında ne yapmaktan . Bunları dinlemek çok yorucuydu ve Jean da aynı şeyi yaparsa lanetlenirdi. Yine de bir koçla konuşmak biraz nezaket gerektiriyordu, bu yüzden Jean sadece "Ben buyum Koç," dedi.

Yarı yarıya Rhemann'ın konuyu zorlamasını bekliyordu ama adam sadece başını salladı ve bir sonraki sıraya geçti. Sonunda işleri bitmişti ve dördü de

Koçlar kendi paylarına düşeni söyledi. Evrak işleri birbirini izledi ve Jean boş boş Truva neden kendi feragat belgelerini imzalamak zorunda kaldıklarını merak etti. Kuzgunların koçları perde arkasındaki tüm işleri halletmişti. Antrenman yapabilecekken bu sıkıcı ve zaman kaybı bir işti.

Sonunda antrenman üniformalarını giymek üzere dolaplarına gönderildiler. Her sıraya farklı bir sıra verilmişti.

Ama oyuncular sayısal sıraya göre dizilmemişti. Jean bunu takımın tanıtımıyla karşılaştırdı ve sınıflara göre sıralandıklarına karar verdi. Shawn Anderson, Pat ve Cody beşinci sınıf son sınıf öğrencileri olarak ilk üç sırada yer alıyordu. Jean sıradaki tek gerçek son sınıf öğrencisiydi ve sonra üç genç geliyordu. Cat'in dolabı onunkinin yanındaydı ve at kuyruğunu düzeltirken Haoyu Liu ile sohbet ediyordu.

"Xavier!" diye seslendi genç defans oyuncularından biri -Travis- ve Jean bakınca kaptan yardımcısının Shawn'ın dolabının önünde üstsüz durduğunu gördü. Travis yanından geçmek için acele ederken neredeyse Jean'i deviriyordu ama Jean fark etmedi. Xavier'in göğsündeki bir çift yatay yara izi dikkatini dağıtmıştı. " bu, dostum! Kendini nasıl hissediyorsun? Geri dönmek için iyi misin?"

Xavier geniş bir gülümsemeye, "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi.

"Yürüyorum

Taburcu olduktan sonraki günden beri. Beşinci hafta civarında hafif ağırlıklara başladım.

Tam temas için hazır olmalıyım ama Koç L her ihtimale karşı sömestr yaklaşana kadar bana dokunmayacak. Daha yeni daha ağır ağırlıklara ve uygun bir rutine başlıyorum, ancak bu, geri kalanınız bizi toz içinde bırakırken yeni çocuklarımıza göz kulak olabileceğim anlamına geliyor."

"Harika," diye heyecanlandı Travis. "Tebrikler!"

Jean neler olduğunu bilip bilmediğini anlamak için Cat'e baktı. Onunla göz göze geldi ve "Xavier finallerden hemen sonra ameliyat olacaktı. Biz de Buraya taşınmadan önce yaptığımız hoppa sohbetinde iyi haberleri verdiğim için o cephedeki tüm heyecanı kaçırdın. *Lafi* açılmışken - *ne oluyor lan*," dedi Cat, o kadar yüksek sesle ki soyunma odası geçici olarak sessizliğe gömüldü.

Jean ona baktı ama Cat artık onun yüzüne bakmıyordu. Tişörtünü yeni çıkarmıştı ve Cat derisinin üzerinde çapraz çizgili ve kıvrımlı yara izlerine bakıyordu. Jean, Xavier'in aceleyle onları kontrol etmeye gelmesine pek şaşırmadı. Birkaç dakika sonra Jeremy yüzünde endişeyle sıranın sonunda belirdiğinde daha az şaşırdı.

"Hey, uh," dedi Cody, Jean'in çıplak tenine bakarak. "Sen, uh. İyi misin?"

"Neden olmayayım ki?" Jean beyaz egzersiz tişörtünü rafından çekiştirerek çıkardı. Cat onun giyinmesini engelleyebilecekmiş gibi dirseğini tuttu ama Jean çok az bir çabayla çekip kurtardı. Tekrar denemedi ama temiz gömleğini çekiştirdikten sonra bile gözlerini onun göğsünden ayırmadı. "Onlara yakında alışacaksın ve onlar benim işimi yapmamı engellemiyor. oyna."

"Onlara alışın," diye Cat, inançsızlıkla keskinleşerek "Jeremy kötü olduklarını söylemişti ama-"

Jean, Xavier'i işaret ederek, "Burada yara izleri olan tek kişi ben değilim," dedi.

Xavier kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Benimkiler cerrahi, seninkiler ise kesinlikle değil." Cat ağzını açtığı anda elini kaldırdı ve bir süre bekleyip Anladığından emin oldu ve Jean'in bakışlarını tuttu. "Sana tek bir sorum var: Bu konu hakkında konuşmak istiyor musun?"

"Konuşacak bir şey yok," dedi Jean.

Xavier bunu bir dakika boyunca sessizce tarttıktan sonra, "Tamam o zaman," dedi. Cat inanmayan bir ses çıkardığında Jean'e sert bir bakış fırlattı. "Siz bizi davet edene kadar bu bizim işimiz değil. Sadece şu kapının her zaman açık. Cody?"

Cody, "Her şeye göz kulak olacağım," diye kabul etti.

Xavier giyinmek için ayrıldı. Sözleri savunma hattına bir taş gibi oturdu ve Jean üstünü değiştirmeyi bitirirken takım arkadaşlarının diken diken eden bakışlarından kurtulamadı. Sonunda Cat'in ağzı kansız bir çizgiye çekilmişti.

arkasını döndü ve kendini hazırlamaya odaklandı. Diğer sıradakiler köşelerde ve gözden uzakta oldukları için sohbete geri dönmüşlerdi ama Trojans'ın defans oyuncuları gergin bir sessizlik içinde giyinmişlerdi. Jean buna ; gerginlik alışık olduğu bir şeydi ve sessizlik rahatsız edici sorulardan daha iyiydi.

Lisinski çok uzun sürdüğünü düşündüğünde onları acele ettirmeye geldi ve Trojanlar uzun bir sıra halinde stadyumdan çıktılar. Bir süre sonra Fitness merkezine dönmeden önce kampüsün etrafında yavaş bir tur attı. Lisinski onları makine sırasına göre gruplara ayırmadan önce günün antrenmanını gözden geçirmek için hepsini yanına çağırdı. Xavier'in tahmin ettiği gibi ona Jean ve birinci sınıflar verilmişti. Lisinski onların grubunun yanında kısa bir süre durarak sırayla Xavier ve Jean'e baktı.

"Eğer bir terslik hissedersen, sakın ol ve bana haber ver" dedi.

"Evet, Koç," dedi Xavier. O gider gitmez kaptan yardımcısı Jean'e komplocu bir bakış fırlattı. "Hayır. Biz iyiyiz, değil mi? İşe geri dönmeye fazlasıyla hazırım."

Jean onaylayınca, Xavier birinci sınıf öğrencilerine el salladı.

Jean, Xavier'i dinlemekten çok ona bakarak vakit geçirmelerini özlemiyor değildi ama her birinin bugün kullanacakları makinelere aşina olması gerektiğinden, dikkatlerini başka yöne çekmekle vakit kaybetmedi.

Her şeyi bitirmek iki saatten biraz fazla sürdü ve Altın Kort'a geri döndüler. O sırada öğlen olmuştu, bu yüzden bir saatlik bir mola verdiler.

kurulamak ve yemek için mola verdiler. Trojan' yarısı kampüs içinden ya da yakınından bir şeyler almak için ortadan kaybolmuştu ama Cat ve Jean dördünün bir haftalık öğle yemeklerini hazırlayıp paketlemişti. Ondan geçirdiği birkaç saat Cat'in keyfini yerine getirmiş gibi görünüyordu. Gördüğü bazı film fragmanları hakkında sohbet etmek için sessizlik.

Sonunda herkes geri döndü ve mahkeme için giyinme zamanı geldi.

Cat zırhını dolabının önünde yere kürekle attı ve bu sırada Truvalıların gelmeyen yardımcıları hakkında homurdandı.

Cat, "Yaz boyunca burada olmalarını haklı çıkaramam," dedi. "Biliyorum, biliyorum. Ama sezonu on kat daha kolay hale getiriyorlar."

"Dört koçunuz var," dedi Jean. "Neden yardımcıları ihtiyacınız var?" "Sucu çocuklar," dedi Cat. "Yani, su kızları. Su çocukları mı?"

Haoyu, "Bu bir kelime değil," dedi.

"Bugünden itibaren geçerli," diye karşılık verdi Cat. "Her neyse, sen gerçekten Ayak altında olmadıkları sürece ne kadar büyük bir hediye olduklarının farkına varamazlar. Kuzgunların su şişeleri ve temiz havlularla peşinizden koşan sevecen yardımcıları olmadığını mı söylüyorsunuz? Bizde olup da sizde olmayan bir şey mi var?"

"Evermore'da yabancıları istemedik." "Neil hariç," dedi Cat.

"Neil özel bir vakaydı," diye izin verdi Jean.

"Kuzgunlar'ın bir gangsterin oğlunu işe almaya çalışması şaşırtıcı değil," dedi Lucas. "Bu haber Neil Edgar Allan'a gittikten birkaç ay sonra ortaya çıktı."

Yüzlerindeki tüm piercingleri özenle çıkarırken Cody ona hatırlattı. "Kuzgunlar'ın bilselerdi onu işe alacaklarından şüpheliyim, özellikle de Riko ve Kevin arasında olası bir hesaplaşma için bu kadar zaman ve para harcadıklarında. Bu onların sidik yarışında dikkatlerini dağıtacak bir şeydi."

Lucas homurdanarak, "Sanırım," demek zorunda kaldı.

Jean hiçbir şekilde onları düzeltmezdi, bu yüzden odaklandı. Xavier kısa bir süre sonra elinde bugünkü antrenmandan muaf olduğunu gösteren siyah file yeleğiyle geldi. Jean onu formasının üzerine geçirdi ve şöyle bir baktı

Cody kaşlarını hafifçe çatarak onu inceledi. Cody bu bakışı konuşmak için izin olarak algıladı ve sordu,

"Hâlâ yaralı , değil mi? Neredeyse Temmuz

ayındayız." "Ben temizim," dedi Jean. "Bu bir

önlem."

Cody ikna olmamış görünüyordu ama zorlamadı ve grup sessizlik içinde giyinmeyi bitirdi. Lisinski raket raflarını iç tarafa doğru yuvarlamıştı.

ve dört antrenör de büyük takımı forma sokmak için hazır bulundu.

Hücum ve savunma arasında tam olarak eşit bir dağılım yoktu, forvetler ve dağıtıcılar on üç sayıya karşılık arka hat on iki sayı yaptı, ancak yeterince yakındı.

Koçlar onları eşleştirdi ve Cody'ye ekstra dağıtıcıyı üstlenme görevi verdi. Rhemann daha adını söylemeden Jeremy Jean'in yanındaydı.

Hepsi sahaya alındı ve her bir tarafa iki kaleci atanarak devre arasında paylaştırıldı.

Tatbikatlar için saatler harcadılar. Jean bunların hepsini biliyordu ama bir ya da ikisinin adı farklıydı. Bazıları değiştirilmişti ve bunun Truvalılar'ın mı yoksa Kuzgunlar'ın mı işi olduğundan emin değildi. Jeremy, Jean'in beklenenden farklı bir şekilde uygulamaya çalıştığı her seferinde gibi bakıyordu ama Jean'in hissettiği tek şey sabırsızlıktı.

Dokunulmaz forma onu aşağı çeken kısa bir tasma gibi hissettiriyordu. Yapabileceğini kanıtlamak için Jeremy'yi duvara fırlatmak istiyordu; Lisinski'ye canının yanmadığını söyleyebilmek için Jeremy'nin ona çarpmasını istiyordu.

Sonunda kısa hücumlara başlayana kadar kendini tutmayı başardı ve sonra içgüdüler sağduyunun önüne geçti. Jeremy ilk kez onu geçmeye çalıştığında Jean ayağını onun ayağına doladı ve Jeremy'nin tökezlemesine neden oldu. Jeremy bunu beklemiyordu ve Jean pratik bir hareketle sopasını Jeremy'nin elinden çekmeyi başardı. Topu çaldı ve sahaya doğru fırlattı, ama Jeremy onu takip edemedi kolunu yakaladı.

"Uzaklaş," diye uyardı Jeremy onu. "Benden uzaklaşmalısın, bana doğru değil."

Kısmen güvenlik için, çoğunlukla da bu şekilde raket çalmak daha kolay olduğu için, çoğu oyuncu bunu uzakta yapardı. Çekmek daha zordu ama diğer oyuncunun bileklerini doğal olmayan bir açıyla bükmeye zorladığı için buna değdi. Kuzgunların her zaman en çok sakatlanmaya neden olacak şeyi seçtiğini söylemeye gerek yoktu. Jean sıkıntıyla yüzünü buruşturdu ama anlayışla başını salladı ve altı pas sonra yine unuttu.

Jeremy bileklerini ovuşturdu ve "Uzaklara," diye ısrar

etti. "Uzaklara," diye onayladı Jean.

Bunu üçüncü kez yaptığında, Jeremy raketini tutarak onu durdurdu. "*Çekil* Jean. Canımı yakıyorsun."

"Beş yıldır böyle," dedi Jean, onlar olmadan da devam etmekte olan antrenmana bakarak. "Geri almak o kadar kolay değil."

Jeremy kaşlarını çatarak ona baktı ve "Beş mi? Kuzgunlarla sadece üç yıl birlikte oldun."

"Evermore'a kaydolmadan iki yıl önce taşındım," dedi Jean ve Jeremy'yi bir tarafa çekti. Onlara doğru gelen başıboş top Jeremy'nin sırtı yerine göğsünden sekti ve Jean hızlı bir bilek hareketiyle topu seken yerden aldı. Sonunda Jeremy'yi bırakmadan önce topu tek eliyle Cody'ye doğru fırlattı. "Daha çok çalışacağım."

Bir sonraki sefer hatırladı. Ondan sonraki seferde yarım saniye geç hatırladı ve onun yerine Jeremy'ye çarparak ikisini de kurtardı.

Jeremy bir kontrol beklemiyordu ama içgüdüsel olarak buna karşı koydu ve geri itti. Top ağlarının arasına sıkışmışken bir an için birbirleriyle mücadele ettiler. Takım arkadaşları cesaretlendirmek için bağırıyordu ve kazanan ve geçen için pozisyonlar. Jeremy çevik bir ördek hareketi yaptı ve

ve Jean topu atar atmaz raketini .

"Uzakta," diye kabul etti ve Jeremy'nin raketini olabildiğince uzağa fırlattı.

Jeremy peşinden giderken güldü ve Jean yapabildiği yere baskı uygulamaya başladı.

İki antrenman yaptılar ve ikinci antrenmanda takımları karıştırdılar. Jean ve Xavier, Lisinski'nin onları kontrol edebilmesi için bu sefer yedek olarak çekildi. Xavier, Jean'in gözlerinin içini ısıtan bir aşinalıkla ona güven verdi. Omuzları uyarırcasına gerildi ama Lisinski onun bu rahat yaklaşımından rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Cezalandırılmak için yanıp tutuşmasa hiçbir Kuzgun bu kadar olamazdı.

Lisinski sonra Jean'a döndü. "Geldiğin yerde temassızlık farklı bir anlama mı geliyor?"

"Hayır, Koç," dedi Jean. Jean ona bakmaya devam edince bakışlarını indirdi ve şöyle dedi: "Temassız statüsüne izin verilen tek Kuzgunlar Kevin ve Kral'dı, yaklaşan medya turları ve etkinlikleri olduğunda. Ben buna alışık değilim. Daha iyi olacağım."

Lisinski, "Kelimeler boştur," dedi. "Bunu sahada kanıtlayın."

Kadın onlara salladı ve onlar da diğer denizaltıların avlu duvarında durduğu yere geri döndüler.

Xavier birkaç dakika Jean'i düşündükten sonra şöyle dedi: "Bir Kuzgun için oldukça uysal. Senin kabalık ve öfke dolu biri olduğunu düşünmüştük."

"Öfkem burada," dedi Jean eliyle mahkeme duvarını göstererek. "Kuzgunlar koçlarımızı sorgulamaktan daha iyisini bilirler. Onların rehberliği olmadan biz bir hiçiz.

Truvalıların gayri resmiliği ve saygısızlığı tiksindirici."

Xavier omuz . "Onlar tanrı değil, biliyor musunuz? Elimizden gelenin en iyisini yapmamız için bize güveniyorlar ve biz de bizi daha iyi bir hale getirmeleri için onlara güveniyoruz.

daha iyi. Saygımızı göstermek için sürünmemize gerek yok."

Jean onun yanından koçlara doğru baktı. White ve Jimenez oyuncularını incelerken duvarda bir aşağı bir yukarı volta atıyor, ellerindeki panolara notlar alıyorlardı. Rhemann yedek kulübesinde oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş oyunun akışını izliyordu. Jean'ın bakışları henüz onun üzerindeydi.

Rhemann ona doğru baktı ve yanına gelmesini işaret etti. Jean itaatkâr bir tavırla önünde durmaya çalıştı ama Rhemann onun yanındaki bankı işaret etti.

Vuruş yapmak için ayağa kalkmak zorunda kalan bir koç, sadece vuruş yapabilen bir koçtan daha sert vurur, bu yüzden Jean sadece bir kol mesafesinde oturdu.

"Jean Moreau," dedi Rhemann. "Bir toplantı için geç kaldığımızı düşünüyorum, hm?"

Çalışanlarım ve kaptanım ilerlemenizden haberdar oldular, ancak işler biraz durulana kadar mesafemi korumanın en iyisi olacağını düşündüm. Sanırım okulun yüzüne kamera yerleştirmek istediğini duymuşsundur."

Jean'in çenesi, dile getirmeye cesaret edemediği reddedişlerle çalıştı.

"Evet, Koç." Rhemann, "Olabildiğince uzun süredir oyalanıyorum,"

dedi. "Kuzgunlar'ın

Talihsiz çöküş bu noktada sizin lehinize işledi, çünkü eski takım arkadaşlarınız bu kadar aleni bir şekilde mücadele ederken sessizliğinizi haklı çıkarmak daha kolaydı. Ancak Edgar Allan bu Çarşamba günü yeni koç ekibini resmen tanıtmak üzere bir basın toplantısı düzenleyecek ve herhangi bir felaket yaşanmazsa yaz antrenmanları önümüzdeki hafta başlayacak. Bununla birlikte hikayenin sizin tarafına olan ilgi de artacak."

Yapmayacağım, diye düşündü Jean. *Yapmayacağım, yapmayacağım, yapamam.* "Evet, Koç."

"Koç Wymack bize Kevin'i bir günlüğüne ödünç vermeyi teklif etti," dedi Rhemann ve Jean nefes almayı kesti. "Onun fikri miydi yoksa Kevin'in mi hatırlamıyorum ama Ağustos ayında ortak bir görüşme için onu buraya getirmeye istekli. Ama ben İkinizin ne kadar iyi bildiğim için ona önce sana sormam gerektiğini İlgileniyor musun?"

"Evet, Koç," dedi, Rhemann'ın ona eğlenen bir bakış göndermesine neden olacak kadar hızlı. "Teşekkür ederim, Koç."

Birbirleriyle bile konuşamazken bir mülakatı nasıl tamamlayacaklardı, Jean bilmiyordu ama bu Jean için bir sorundu.

başka bir zaman. Kevin, Jean'ın basınla konuşmasına izin verilmediğini biliyordu ve herhangi bir yardım almadan bir röportajı yürütebilirdi.

"Ben ayarlarım," dedi Rhemann. "Sen git o zaman."

Jean ayağa kalktı ama sadece birkaç adım *atabilmişti* ki Rhemann arkasından seslendi: "Ve Moreau, Tanrı aşkına, dön bakalım."

Jean yorgun bir iç çekişle yutkundu. "Evet, Koç." ON

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jeremy

Pazartesi günü antrenmandan çıkmadan önce beş Truva atı Jeremy'nin dolabına uğrayarak ona programlarının basılı kopyalarını verdi: Jean ile çakışan dersleri olması en muhtemel beş Truva atı. Jeremy'nin dolabında Koç Rhemann'dan potansiyel sınıf arkadaşlarının bir listesini aldıktan sonra teker teker arayıp Kuzgunlar'ın arkadaşlık sistemini ve Jean'in burada bu sisteme dayanmasına neden izin verdiğini açıklamıştı. Kevin'in adını vermek en yararlı taktik olmuştu; Trojan'lar skandallarla dolu bu backliner'larından ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlardı ama Kevin yıllardır Trojan hayranıydı ve dinlemeye değer biriydi.

"Teşekkürler, ," dedi onları düzenli bir yığın halinde toplarken. "Tekrar hoş geldiniz! Yarın yine heyecanlı bir gün olacak!"

Jean, Cat ve Laila'dan önce ona yetiştirdi ve bankta Jeremy'nin yanına . Jeremy Jean'e göstermek için kâğıtlarını kaldırdı ve "Ders kayıt pencereniz bu sabah açılmış olacak, bu da size bu gece stres yapacak bir şey verecek. Görünüşe göre yedimiz işletme ya da işletmeye yakın bölümlerdeyiz, ancak ikisi birinci sınıf öğrencisi ve çok geride kalacaklar

Sen. Shane muhtemelen en iyi seçeneğiniz olacaktır, çünkü o da işletme bölümünde son sınıf öğrencisi. Kataloğu inceleyecek vaktin oldu mu?"

Jean kâğıtları kabul ederken, "Evet," dedi. "Üniversitelerimiz arasındaki derece gereklilikleri oldukça benzer."

Jeremy başıyla onayladı. "Eğer herhangi bir nedenle bazı dersleri diğerleriyle aynı sıraya koyamazsak, öğretmenlerle benim de katılmam konusunda konuşurum. Ana dalımı neredeyse bitirdim, bu yüzden bu yıl programım seyrek. Kayıtlı olduğum derslerin yarısı diplomam için gerekenler, diğer yarısı da tam zamanlı statüye geçebilmem için bana ilginç gelen dersler. Bunu hiç düşündün mü? Eğlenceli bir şeye kaydolmak yani."

Jean, "Truvalıların eğlence takıntısına tahammül etmek hiç de kolay olmadı," dedi.

"Sadece 'hayır' diyebilirsin," dedi Jeremy kuru bir sesle. "Şuna ne dersin: Eğer ben senin derslerinden en az birine girersem, karşılığında sen de benimkilerden birine girersin. Adil bir takas mı?"

"Makul bir istek," diye kabul etti Jean.

"Bu yıl daha fazla tiyatro dersi mi var?" Cat, Laila ile gezinirken sordu. Jeremy sırtarak "Başlangıç seramiği," dedi ve bir kâseye şekil verme taklidi yaptı.

"Çark işine giriş ya da gibi bir şey. Oturma odanızı bir sürü şekilsiz bardak ve çömlekle dolduracağım. Şimdiden özür dilerim."

Jean ona baktı. "Ne amaçla?"

Jeremy sabırla tavana baktı. "*Eğlence* için."

Jean sanki mantıksız davranan Jeremy'ymiş gibi içini çekti. Cat sadece güldü ve "Akşam yemeği mi?" diye sordu.

Sıcak bir gün olmasına rağmen evlerine yürümek kolaydı. bu kadar uzun bir antrenmandan sonra rahatsızdı. Jeremy sonbaharın serin havayla birlikte gelmesini bekleyemiyordu. Cat de aynı derecede huysuz görünüyordu ve

Laila, Jean'i takım arkadaşları hakkındaki ilk izlenimi için d rterken kendisi de hafif ve zararsız bir şeyler yemek için beyin fırtınası yapıyordu. Genel olarak Jean memnundu, ancak takım genelindeki paslanmayı itici buldu ve yine I. Sınıf takımların yazları izinli olmasından şikayet etti.

"Evet, evet," dedi Laila ho g r yle.

Cat mutfa a girip buzdolabındaki marulları kontrol eder etmez fırına bir tencere tavuk attı. "Marul sarması," dedi Jean hazırlık içindeki rolü için adada rahat edemeden. "Haydi,  u programı bir düzene sokalım, böylece  alı tı ından emin olabiliriz."

Jean her şeyi daha iyi da ıtılabilmek için çalışma odasının zeminine oturdu; önce takım arkadaşlarının çıktılarını, sonra da sömestr derslerini ve programlarını içeren katalogu aldı. Uygun sayfaları i aretlemi ti ve şimdi herhangi bir şey olup olmadığını görmek için sayfalar arasında ileri geri gidip geliyordu. Jeremy, Jean'in karşısına otururken Laila masasındaki sandalyeye oturup onu izledi ve Cat, Jeremy'nin yerle ti i yere daha yakın olduğu için Jean'in masasını çaldı. Şöyle demeden önce birkaç dakika Jeremy'nin omzunun üzerinden izledi,

"Karalama k  ıdı muhtemelen bunu biraz daha kolaylaştıracaktır, değil mi?"  nce kendi masasına, sonra da Laila'ninkine baktı ama geçen yılın da ınıklı ını nihayet toplamı lardı. Cat kalkmaya başladı, muhtemelen yatak odasından biraz kağıt a ıracaktı ki Jean'in masasında yer kaplayan spiralli defterleri fark etti. "Oh, Jean, sakıncası yok, değil mi?"

Jean adının duyulmasıyla ba ını kaldırdı. Kızın neye uzandığını fark eder etmez onu durdurmak için ayağa fırladı ama kız izin beklemiyordu. Yı ından bir defter alıp ona doğru fırlattı ve Jean ancak parmak uçlarıyla defteri kırmayı başardı. Defter Jeremy'nin dizinin dibinde açık bir şekilde yere d  t  ve oda ta  gibi hareketsiz kaldı

Dördü de sayfanın üzerine kazınmış kalın harflere bakıyordu.

HAIN

Sesini ilk bulan Laila oldu ama tek yapabildiği "Alo?" demek oldu.

Jean donup kalmış, eli hâlâ önünde duran defterine bakıyordu. Jeremy defteri yavaşça çevirdi, böylece onun için sağ tarafı yukarı gelecekti ve sayfayı çevirdi. Arkası siyah mürekkeple karalanmıştı ve karşısındaki tek sayfada başka bir öfkeli mesaj vardı: **FAHIŞE**.

Jeremy başını kaldırıp Jean'e bakmaya çalıştı ama başaramadı. "Jean, bu da ne?"

Sayfaları çevirmeden duramıyordu ama daha iyiye gitmiyordu. Sayfadan sayfaya

Hakaretler devam etti, ancak bir süre sonra tekrar etmeye başladılar. Yeni olan tek şey, bazı sayfaların arasına özenle sıkıştırılmış, üzeri eğik yazılarla kaplı bir kırtasiye malzemesiydi. Jeremy ona uzanmaya başladı ama Jean elinden defteri kapmak için olabildiğince hızlı bir şekilde yere düştü. Jeremy geri çekilmeden önce onun kolunu yakaladı ve Jean onun bakışlarını kötücül bir ifadeyle karşıladı.

"Bunu açıklamak ister misin?" Jeremy sordu.

"Onlar benim okul notlarım," dedi Jean. "Finaller için onlara ihtiyacım vardı."

Laila ayağa kalkıp Cat'in yanına giderken, "Finaller aylar ," dedi. Cat ikinci bir defteri karıştırıyordu ve yüzündeki öfkeli ifadeden benzer şekilde tahrif edildiği anlaşılıyordu. "Onları saklamak için iyi bir nedenin var mı? Buraya getirmek için bile mi? Güney Carolina'da finalleri bitirdin. Taşınmak için eşyalarını topladığında bunların çöpe gitmesi gerekirdi."

Jeremy, "Bana tek bir kelimeyi bile okuyabildiğini söylersen," diye söze başladı.

"Bazılarını çok iyi okuyabiliyorum," dedi Jean, Jeremy'nin elinden kurtulmaya çalışarak. Ayağa kalktı ve Cat'in elinden ikinci defterini almaya gitti. Onları tekrar gözden geçirmemek için onlara güvenmediğine karar vermesi sadece bir saniyesini aldı ve sonra geri kalanları topladı ve onları dışarı taşıyacakmış gibi döndü

odanın içinde. Laila sert bir ifadeyle onunla kapının arasına girdi.

"Çekil," diye uyardı Jean onu.

Laila yerinden kıpırdamadı.

"Neden?"

Jeremy onun *bunu neden yaptıklarını* değil, *neden onları tuttuklarını* *kastettiğinden* emindi ama Jean, "Şampiyona sırasında Raven kadrosundan ayrıldım. Haklı olarak kızdılar."

"Haklı olarak-" Cat sözünü bitiremeyecek kadar öfkeliydi; Jeremy onun patlamasının geri kalanında boğulduğunu .

Jeremy, "Onların bu baharı kaybetmesinin senin ayrılmanla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Kalmış olsaydın bile onlara yardım edemezdin. Sakatlıkların yüzünden on iki hafta sahalardan uzak kaldın."

Cat, sanki Jean bir şekilde unutmuş gibi, "Üç kırık kaburga kemiği," dedi. Cat, Kevin'in mesajını ezberden okurken Jean'le birbirlerine baktılar; bir tarafta haklı bir öfke, diğer tarafta düşmanca bir meydan okuma vardı. "Burkulmuş LCL. Burkulmuş ayak bileği. Kırık burun. Siktir et onları. Canları cehenneme," dedi Jean hızlı, küçümseyici bir hareket yaptığında.

"Anlamıyorsun," dedi Jean. "Asla anlamayacaksın."

"Anladığım kadarıyla seni öldüresiye dövmüşler ve sen de isyan çıkarmışlar," diye karşılık verdi Cat. "*Aylardır* söylentileri izliyor ve takip ediyorum ve bunların kaçının saçmalık olduğunu bilecek kadar uzun süre seninle yaşadım. Seni çamura sürüklüyorlar ama sen kendini savunmaya bile çalışmıyorsun."

"Cat," dedi Jeremy, onları gerekebilir diye ayağa kalkarak. "Ona bağırarak hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

Cat onu görmezden geldi ve parmağını Jean'e doğru uzattı. "Sana yaptıklarından sonra seni suçlamaya nasıl cüret ederler? Onları üzmeye nasıl cüret edersin?"

Enayi yumruğu gibi çarptı ama Jean'in sinirli yanıtı daha da kötüydü:
"Bilmiyorlar."

Söylemek istediğı hiç de bu değildi. Jeremy bunu onun yüzünde titreşen dehşette ve ağzını kapatmak için yarım saniye geç kala kalkan elinde gördü. Odaya çöken sessizlik mutlaktı, Jeremy'nin tek duyabildiğı kalbinin ciğerlerine vuran çürük sesleriydi. Cat'in tüm öfkesi sönmüştü; Jean'e sadece şaşkınlık ve anlayışsızlık içinde bakabiliyordu.

Laila Jean'in bileğini yakalamak için bir yılandan daha hızlı hareket etti. Jean ona dokunduğunda irkildiğinde nasıl dayandığını Jeremy bilmiyordu; Jean'e daha fazla alan açmak için kendisi de istemsizce bir adım geri çekildi.

"Bu ne anlama geliyor?" Laila sordu ama Jean ona bakmadı bile.

Bir an sonra tırnaklarının yanağına battığı yerden kan akacaktı ve Jeremy, Jean'söylediklerini geri almak için kendi yüzünü parçalamak istediğı gibi geçici bir fikre kapıldı. Uyarı göğsünde fokurdadı,

Ama Jeremy'nin sesi gitmişti. Belki Laila da görmüşdü çünkü Jean'i tuttuğı parmak eklemleri kansız kalmıştı.

"Nasıl bilmezler?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jean, elinin arasından boğuk bir sesle. "Unut ."

"Jean, lütfen." Cat elini gevşetmek için boşuna bir çabayla parmaklarını geçirdi. "Konuş bizimle, tamam mı? Sadece konuş bizimle."

Jeremy'nin zihni dakikada bin mil hızla ilerliyor, son birkaç haftadır Jean'le yaptığı her iptal edilmiş ve reddedilmiş konuşmayı sıralıyordu.

Jean'in kederini ve daha nadir görülen öfkesini düşündü. Eğer Kuzgunlar onun ne kadar kötü yaralandığını bilmiyorlarsa, bunu ona yapmış olamazlardı. Ama Kuzgunlar her zaman Evermore'daydı, öyleyse başka kim sorumlu olabilirdi?

Başka kimin kovan zihnine erişim izni vardı? Başka kim koçlardan herhangi bir ceza almadan böyle bir şiddet uygulayabilirdi?

"Koç Moriyama mı?" diye tahmin etti ama bunu söylerken bile reddetti. Kevin kırık bir elle transfer olmuştu; Jean ise kırık kaburgalarla. Bir koçun şampiyonluk sırasında yıldız oyuncularını neden yok ettiği anlaşılmazdı, özellikle de Riko ve Kevin arasında muhteşem bir rövanş maçı düzenlemek için elinden geleni yapmışken. Ama eğer Kuzgunlar suçlu değilse ve sözde hoca masumsa, iş tek bir kişiye düşüyordu.

Tilkilerin anlaşılmaz ve açıklanamaz bir vahşilikle nefret ettiği, imkânsız, imkânsız bir kişi.

Yüzüne neyin yansıdığından emin değildi ama Jean aniden Laila'nın elinden . Tekrar üzerine yürüdü ama Jean elindeki defterleri ona fırlattı ve bir kalp atışı sonra odadan çıktı. Jeremy de yarım saniye sonra Jeremy onu tutmakta yavaş davranıyordu, yüzden onu koridorda kovaladı. Jean yatak odasının kapısını yüzüne çarpmaya çalıştı ama Jeremy kapıyı omuzlayarak açtı. Cat ve Laila izlemek için kapının hemen dışında durma nezaketini gösterdiler ama Jeremy, Jean odaya girdiğinde karşıya geçti ve kollarının ulaşamayacağı bir yerde bekledi.

Jeremy onun gözlerinin içine baktı ve "Riko?" diye sordu. Otomatik,

şiddetli, sahte: "O bana asla zarar vermez."

"Bana doğruyu söyle."

Jean, "Gerçek bu," diye karşılık verdi.

Jeremy, "Kevin'i arayacağım," diye onu uyardı. "Ona elini nasıl kırdığını soracağım. Kimin yaptığını soracağım. Bana ne diyecek?"

Jean'in cevap vermesi uzun sürünce Jeremy telefonunu çıkardı. Jean hemen ona doğru yöneldi ve Jeremy onu Jean'in ulaşamayacağı bir yere götürmek için sırtının alt kısmına bastırmak zorunda kaldı. Jean onu olabildiğince sert bir şekilde itti ve Jeremy

dengeğini koruyamadı. Kışının üstüne sertçe düşmeden önce birkaç adım geriye tökezledi.

Bir an Jean'in peşinden gelmesini bekledi ama şiddete hazırlanırken bile bunun olmayacağını biliyordu. Kendisine yapılan her zulmü hak ettiği için elinin tersiyle bir adam korkulacak biri değildi; Jean yıllar önce karşılık vermemeyi öğrenmiş, zincire vurulmuş aç bir köpekti. Jean ona asla zarar vermezdi. Jeremy bunu biliyordu, her şeyiyle buna inanıyordu, bu yüzden özenle kendini toparladı ve Jean'in suratına geri döndü.

"Kevin'in ne diyeceğini ikimiz de biliyoruz," dedi Jeremy, "ama bunu ondan duymak istemiyorum. Bana senin söylemeni istiyorum."

"Bana sormayı bırak."

"Riko öldü," diye ısrar etti Jeremy, sert bir sesle ve Jean'in geri çekilişini izlemek onu iliklerine kadar yaraladı. "Neden kadar korkuyorsun? Artık sana zarar veremez." Jean kısa ve keskin bir kahkaha attı ve Jeremy'nin kalbi bu sesle kırıldı. "Jean, lütfen."

Jean titreyen parmaklarını şakaklarına bastırdı ve Jeremy'den uzaklaşırken gözlerini kapattı. "Ara onu o zaman," dedi, "çünkü ben aramayacağım. *Aramayacağım*. Ben Jean Moreau'yum. Ben yerimi biliyorum. Ben-"

Söyleyebileceği başka ne varsa ısırdı, ama boğmak için harcadığı güç dudaklarının şiddetli bir hırıltıyla kıvrılmasına neden oldu. Jeremy, Jean'in kendini uçurumun kenarından geri çekmeye çalışmasını sadece sefil bir sessizlik içinde izleyebildi. Jean'in yüzünü avuçlarının arasına almak için telefonunu bir kenara bıraktı ve Jean'in onun dokunuşuyla irkilmesi neredeyse sonunu getirecekti.

"Hey," dedi sessizce. "Hey. Jean. Bana bak."

Jean reddetti ve Jeremy umutsuzca Jean'i kendisine geri getirebilecek herhangi bir şeye sarıldı. Yapabileceği tek şeye sarıldı ve Jean'in kelimeler ona geri döndü: "Sen Jean Moreau'sun. Senin yerin burada benim yanımda, bizim yanımda. Ben senin kaptanıyım. Sen benim ortağımısın. Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu, değil mi? Beni geride bırakmayı bırak. Bana bak."

İşe yaramayacaktı ama yaradı. Jean, Jeremy'nin bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerini açtı. "Sana bana onu sormamanı söylemiştim."

Jeremy ellerini Jean'in şakaklarından kan akan yere doğru kaydırđı ve parmaklarını birbirine doladı. "O zaman bana şöyle cevap ver, kimsenin duyamayacağı bir yerde. Eğer sana zarar veren oysa, beni sıkman yeterli. Tek yapman gereken bu. Sana bunu yüksek sesle söyletmeyeceğim, söz veriyorum."

Jean'in ellerinde bir titreme hissetti ve göz kamaştırıcı bir an için Jean'in bu sessiz itirafın güvenliğine yaslanacağından emin oldu. Ama Jean sadece yavaş bir nefes çekti ve, "Artık senin yanında güvende değilim, kaptan," dedi.

Jean'i bırakmak Jeremy'nin şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. İçindeki her şey buna karşı çıkıyordu ve bir an için Jean'e bir çıkış yolu verdiği için pişmanlık duydu. Gerçeğe kadar yaklaşmışlardı ki tadını alabiliyordu ya da belki de bu, devrilmekle tehdit eden huzursuz midesiydi. Jeremy Jean'den dikkatli bir adım geri çekildi, sonra kendini unutmadan önce bir adım daha atarak kolunun erişebileceği mesafeden uzaklaştı.

"Peki," dedi sessizce ve telefonunu almaya gitti.

Jeremy yatağının kenarına otururken Jean kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde pencereden dışarı bakmaya başladı. Kevin'i aramak için rehberinde gezindi ve çevirmeden önce saati kontrol etti. Birkaç kez çaldı ama Kevin sesli mesaja geçmeden önce kolay bir "Alo" ile cevap verdi.

"Özür dilerim," dedi Jeremy, çünkü şu anda havadan sudan konuşacak ya da daha yumuşak bir yaklaşım sergileyecek gücü yoktu. "Riko elini mi kırdı?"

Ardından gelen sessizlik derindi. Jeremy aramanın hâlâ bağılı olduğundan emin olmak istiyordu ama telefonunu kulağından uzaklaştırıp Kevin'in cevabını kaçırmaktan korkuyordu.

"Bu beklenmedik bir şey," dedi Kevin sonunda. "Ve senin için

cesurca." "Bu bir cevap değil," dedi Jeremy.

Kevin onu, "Önce bana cevap ver," diye davet etti. "Jean sana söyledi mi?"

"Hayır," dedi Jeremy. Bu imalı bir onaylama mıydı? Jeremy, Jean'in sırtına ve gergin omuzlarına doğru bir bakış fırlattı. "O reddediyor

Edgar Allan'da olanlar hakkında konuşmak, bu yüzden söylemediği her şeyden bir parça. Kuzgunların onun neden kadrodan çıkarıldığını bilmediğini söylediğinde yapabileceğim tek atlamayı yaptım. Ama bana Jean'den bahsetmenizi istemiyorum; hazır olduğunda bana söylemesini istiyorum."

"Eğer hazır olursa," dedi Kevin ve Jeremy onu bu kadar sessiz yapan şeyin mesafe olduğunu düşünmedi. "Jean mükemmel bir Court'tu, ama o bu dünyada doğmadı.

ve ona Riko ve bana nezaket ve özgürlükler tanınmadı. Söz sahibi olmaya alışık değil ve hiç güç sahibi olmadı. Sizinle konuşacağına söz veremem."

Jeremy, "Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim," dedi. "Riko elini mi kırdı?"

"Bu sorunun cevabını bilen belki bir düzine insan vardır."

Kevin ona söyledi. "Artık büyük ölçüde çözüldüğüne göre geçen yıllar ilgili ayrıntıların çoğunu birinci sınıf öğrencilerimizden bile saklamaya karar verdik. Anladınız mı?"

Jeremy, Cat ve Laila'ya doğru baktı. "Bu odadan çıkmayacak."

Cat kendi dudaklarını kapatıyormuş gibi yaptı ve kalbine hızlı bir çarpı işareti attı.

"O zaman evet," dedi Kevin. Jeremy bunun geleceğinden korkmuştu ama bunu duymak midesini dibe vurdurdu. Boştaki dirseğini dizine dayayarak yüzünü eline gömdü. Kevin hâlâ konuşuyordu ve Jeremy'nin her ne kadar duymaya ihtiyacı olsa da dinlemek zorunda olmamayı diliyordu: "ERC'de benim daha iyi bir forvet olduğum ve kendimi geri çektiğim konusunda bir tartışma vardı.

Riko'yu gölgede bırakmamak için. Usta gerçeği belirlemek için bizi birbirimize düşürdü."

Ustayı Jean'dan duymak yeterince zordu; bunu parlak, eşsiz arkadaşından duymak bin kat daha kötüydü.

"Kazanmasına izin verdim ama oyun bitmişti," dedi Kevin. "Misilleme yaptı."

"Tanrım," dedi Jeremy, çünkü başka ne diyebilirdi ki? Riko Moriyama hayatı boyunca Exy'nin geleceği olarak görülmüştü. Jeremy büyümüştü

sözde Kral ve onun kusursuz sağ kolunun röportajlarıyla dolup taşıyordu. Riko'nun zaman zaman soğuk ve kaba bir tavır takınan sinsî bir yanı vardı ama saray dışında asla kötü niyetli biri gibi görünmemişti.

Riko aylardır haberlerde başka bir kurban, kendi efsanesinin ağırlığı altında patlayan parlayan bir yıldız olarak yazılıyordu. Ve Belki birçok açıdan hâlâ öyleydi ama bir şehit, kameralar çekmediğinde hâlâ bir canavar olabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. " , seni bırakmalarına sevindim."

"Oh, öyle demek istemediler," dedi Kevin, "ama birinci sınıfta bana bir araba verecek kadar aptaldılar ve depoda sadece bir benzin istasyonuna gittim. Bir hayranım dövmemi görünce benzin paramı ödedi. Onlar gittiğimi anlamadan ben otoyola çıkmıştım."

Bu olay hiç de komik değildi ama bu küstahça kaçış Jeremy'den düzensiz bir kahkaha kopardı. "Cesurca," dedi. "Bunu sevdim."

Kevin telefondan yarı uzakta, "Jeremy," dedi. Jeremy boğuk bir ses duydu Arka planda bir yerde bir ses. "Hayır, Jean iyi. En azından olabileceği kadar iyi. Evet, biliyorum." Tekrar hatta döndüğünde biraz iç çekti.

"Mahkemeye gitmek üzereyiz. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Jeremy saati kontrol etmek için telefonunu uzaklaştırdı. "Saat dilimlerini mi değiştirdin?"

"Andrew ve Neil ile gece antrenmanları," dedi Kevin.

"Saplantılı," dedi Jeremy, hiç . "Hayır, bir şey olduğunu sanmıyorum Şu anda başka bir şey. Teşekkürler, Kevin. Ciddiyim. Gerçekler konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Ona dikkat et," dedi Kevin. "Ona karşı dikkatli ol." Jeremy,

"Deniyorum," diye söz verdi ve Kevin telefonu kapattı.

Jeremy telefonunu bir kenara bıraktı ve düşüncelerini makul bir düzene sokmaya çalışmak için bir dakikasını ayırdı. Sonunda Cat ve Laila'nın odaya girdiklerini uzaktan fark etti. Başını kaldırdığında, hâlâ hepsine sırtı dönük, dimdik duran Jean'e baktı.

Daha birkaç dakika önce *açlıktan ölmek üzere olan bir köpek* olduğunu düşünmüştü ve Kevin'in sözleri bu kaba değerlendirmeyi doğruluyordu. Jeremy boğucu soyunma odalarıyla Evermore', birlikte yaşamaya, oynamaya ve derslere girmeye zorlanan bir takımı, dış dünyayla her etkileşimi yöneten koçları ve böyle bir hapsetmenin kaçınılmaz olarak doğuracağı saldırgan vahşeti düşündü. Jeremy, birinci sınıfta Jean'e korkunç bir şekilde zarar verdiklerini biliyordu ama Jean yine de onlara üzülüyordu. Tüm bu sefil itiraf Cat'in onlara olan sevgisine saldırmaları yüzünden başlamıştı.

Jeremy, Kuzgunlarının kendisine "efendi" demesini sağlayan bir koç tarafından yetiştirilen, en iyiden başka bir şey olmayı göze alamayan bir Kral'ı düşündü. Riko'nun kendisine en yakın olanları kırmış olması sürpriz değildi ama ahlaksızlığının ve zalimliğinin derinliği affedilemezdi. Jeremy gözlerini her kırışığında Jean'in derisinin üzerindeki yara izlerini görüyor ve onun *"Ben her zaman hak ettiğimi aldım"* sözünü duyuyordu.

"Jean," dedi. "Bana bakmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Jean. "Git başımdan."

Jeremy arkadaşlarına baktı. Laila Cat'in omzunu hafifçe itti ve çıkarken kapıyı arkalarından kapattılar. Jeremy odayı geçip Jean'in yanında durmadan önce bir dakika bekledi. Jean bakmaya devam etti. Jeremy'nin varlığını kabul ederse ölecekmiş gibi dışarıdaydı. Jeremy de Cat'in çitlere spreyle boyayla boyadığı nergislere ve onların arasından düşüncelerini toplarken baktı. Söyleyebileceği ve söylememesi gereken her şeyi tarttı ve geri çekilip Jean'in kendini toparlamasına izin vermenin daha iyi olup olmadığını düşündü.

"Bana bak," diye ısrar etti. Jean sonunda yüzünü ona döndüğünde, Jeremy bir kolunu onun boynuna dolayarak onu sert bir kucaklamanın içine çekti. "Özür dilerim. Seni incittiği için üzgünüm, bu konuda konuşmaktan hâlâ korktuğun için üzgünüm ve

Asla anlamayacağımı düşündüğün için üzgünüm. Bunu hak ettiğini düşünmen için seni kandırdığı için üzgünüm. Ama gittiği için üzgün değilim. Üzgün olamam."

Bir dakika sonra parmaklarının gömleğinin ön kısmına dolandığını hissetti. İtilip kakılmayı bekliyordu ama belki de Jean güç arıyordu, çünkü gergin bir dakikalık sessizlikten sonra Jean sonunda, "Ben de değilim," diye itiraf etti.

Duyulacağını düşünmüş gibi söylemişti ama bunu söylemiş olması bile Jeremy'ye umut vermişti. Jeremy yavaşça gevşetmeden önce bir süre daha tutundu. "Bizden ne istiyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi davranmak için," dedi Jean.

"Onu mu koruyorsun yoksa kendini mi?" Jeremy sordu.

"Evet," diye tereddütsüz cevap verdi. "Sonuçları felaket olur."

Jeremy, Jean'in alanından geri çekilirken bunu ciddi ciddi düşündü.

Kevin zaten eli konusunda sessiz kalacağına dair yemin etmişti, dolayısıyla Jean'in sırlarını saklamak sadece fazladan bir adım olacaktı. Jean'in iyiliği için değil ama Riko'nun haberlerde trajik bir kahraman olarak onurlandırıldığını her gördüğünde isyan etmek istediği için bunu sineye çekmek zorunda olduğunu düşünmek kızdırıyordu ama Jean'in travmasına ya da iyileşmesine müdahale etmek onun haddi değildi.

"Tamam," dedi Jeremy sonunda, pişman olmayacağını umarak. " yapacağız, ama bildiğimizi biliyorsun, bu yüzden bu konuda ya da başka bir şey hakkında konuşmaya hazır olduğunda bizi hatırla. Biz senin arkadaşlarınız ve sadece senin için en iyisini istiyoruz. sen."

"Evet," dedi Jean ve sonra, "Burada biraz daha kalacağım."

Jeremy içindeki kovulmayı duydu ama odadan çıkmadan önce Jean'in gömleğini bırakmasını bekledi. Kapıyı olabildiğince sessizce arkasından kapattı ve Cat ile Laila'yı aramaya koyuldu. Birbirlerine dolanmışlardı. İkisi de suratlarını ekşiterek kanepeye oturdular. Jeremy açık minderi aldı ve destek için Laila'ya yaslandı.

", değil mi?" Laila sordu.

"Jean ve Kevin, ikisi de," dedi Jeremy. Cat alçak sesle ve hırınca küfretti ve Jeremy devam etmeden önce onun nefesini tutmasını bekledi. "Ama Jean hala çok korkuyor, Rikonun tamamen ortadan kalkmasına rağmen. Koç Moriyama'dan mı saklanıyor, Edgar Allan örtbas işine mi karıştı, yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama Riko'yu sulamamamız onun için çok önemli. herhangi bir şey."

"Bunu kabullenemezsin," dedi Cat. "Bu adil değil."

Jeremy ona, "Sadece Jean değil," diye hatırlattı. "Kevin bile itiraf korkuyor. Bu bizim kararımız değil, Cat. Adalet aramak onların güvenini ve güvenliğini tehlikeye atacaksa, buna değmez."

Laila omzuyla Cat'i drtmeden önce uzun uzun bakıştılar. Cat kaşlarını çatarak uzak duvara baktı ama isteksizce, "Bundan hoşlanmıyorum ama en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan çenemi kapalı tutacağım," dedi.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Jeremy, "ama bizden istediği bu." Laila bir süre sessizce mırıldandıktan sonra, "Bu pek çok şeyi açıklar, değil mi? Tilkiler'in geçen yıl Riko ve Kuzgunlar'la olan ekişmesinden Edgar Allan'ın neden hem Kevin hem de Jean'in şampiyonalar sırasında tartışmasız gitmesine izin verdiğine kadar her şey. Sessizliği satın alıyorlardı ve Değerli Kral.

"Kuzgunları affetmiyorum," diye ekledi. "Ne ilk yılında olanlardan sonra, ne de bu bahar ona yaptıkları kötülüklerden sonra.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını düşünmeyi reddediyorum. Ancak resmin tamamını paylaşmaya istekli olana kadar, bu yarayı fazla deşmemeye çalışacağım. Fakat Sen," diyerek Jeremy'yi işaret etti, "o defterlerden kurtulması için onu ikna et.

Bu tür bir zehri saklamasına gerek yok."

"Deneyeceğim," dedi Jeremy.

Cat tavana bakarken bacaklarını biraz tekmeledi. Jeremy yapamadı Düşüncelerini tahmin ediyordu ama yüz ifadesinden hiç de hoş olmadıkları anlaşılıyordu. Sonunda ellerini öyle bir birbirine vurdu ki, adam avuçlarının uyuştüğundan emin oldu ve kadın koltuktan fırladı.

"Tavuğa bakmaya gidiyorum," dedi.

Jeremy de ayağa kalktı ama Jean'in bıraktığı işi düşünmek için çalışma odasına yöneldi. Bu geceki konuşma kafasının içinde dönüp dururken bu işe geri dönmek son derece adaletsiz hissettiriyordu ama Jean'in dağınık defterlerinden birini almadan önce Cat'in çekmecesinde kalem olup olmadığını kontrol etti. Bu kez açmadı, yüzü aşağı bakacak şekilde halının üzerine koydu, böylece dayanıksız mukavveyi karalama kağıdı olarak kullanabilecekti. Listede yavaş yavaş ilerledi, sıkıcı sınıf başlıklarının listelerini gözden geçirdi ve onların ne olduğunu karşılaştırdı. Jean'in alması gerekeni takım arkadaşları almak zorundaydı.

Jeremy'nin umduğu gibi, Shane iki derste Jean'le çakışıyordu ve Cody de Jean'in alternatif olarak alabileceği bir derse kayıtlıydı. Geriye bir ders kalmıştı ve kulağa son derece sıkıcı geliyordu ama Jeremy sınıf numarasını ve saatini eline yazmıştı, böylece profesörle iletişime geçebilecekti. için izin istedi. Jean kapıda belirttiğinde kalemi henüz bir kenara bırakmıştı.

Jeremy onu hissetmediği parlak bir gülümsemeye karşıladı ve yanındaki yere vurdu. "Sanırım burada bir şey bulduk."

Jean oturdu ve Jeremy'nin ona yaptığı düzenlemeyi dinledi. Jean bu dönem beş ders alacaktı, sporcularınkinden bir fazla.

Dört ders önerdi ama bunlardan biri seramik dersi olacağı için Jeremy bunun Jean'in iş yüküne çok büyük bir stres eklemeyeceğini düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi Jean.

"Arkadaşlar başka ne işe yarar ki?" Jeremy, damarlarındaki soğukluk biraz olsun çözüldüğünde şöyle dedi. "İşte, eğer dizüstü bilgisayarını indirebilersen, sana nasıl portalda gezin."

Jean elini uzattı ve ikisinin de görebileceği bir yere koydu. İhtiyacı olan sitenin linki kataloğunun ön yüzünde basılıydı ve Jean'in giriş bilgilerini içeren bir e-postası vardı. Dersleri programına eklemek kolay bir işti ve Cat geldiğinde sonuncusunu daha yeni kaydetmişti. karşısına geçti ve eğilerek Jean'in başını ellerinin arasına aldı, böylece başının tepesine bir öpücük kondurabildi.

"Yemek hazır," dedi. "Hadi karnımızı doyuralım ve gürültülü bir şeyler izleyelim, böylece hiçbirimiz bu gece tekrar düşünmek zorunda kalmayız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Akşam yemeğini bir araya getirmek kolaydı, filmi ayarlamak ise biraz daha uzun sürdü. Jeremy bu filmi daha önce yarım düzine kez izlemişti ve hoşuna gitmişti ama Jean iki minder aşağıdayken filme odaklanmak zordu. Jean'in tabağındaki yemeği itip kakmayı bırakması filmin yarısını aldı ve Jeremy, Jean yemeğini bitirip kaçınılmaz olarak dışarı çıktığında onunla birlikte gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Ama bekledi, bekledi ve Jean hâlâ kalkmadı.

Jeremy gizlice ona bir göz attı. Jean televizyondan çok cumbaya bakıyor gibiydi ama tabağı boştu ve hâlâ oradaydı. Altı haftadır ilk kez fırsatını bulduğu anda onları terk etmemişti ve Jeremy dikkatini hemen filme verdi Jean izlendiğini fark etmeden önce.

Belki de Jean'ın düşüncelerinden uzaklaşmak için bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Belki de bu, daha fazla kurcalamamayı kabul ettikleri için onlara teşekkürüydü. Jeremy emin değildi ama etraflarındaki her şey çözülürken bu de çok ihtiyaç duyulan bir zafer gibi geliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jean

Koçlardan biri uyarı için duvara vurduğunda Derek daha yeni yere düşmüştü. Jean bunun yine Koç White olduğunu düşündü, Jean'in forvetlerini bu kadar sık çelmelemesine kızmıştı. Jean, bu öfkenin herkesin zamanını boşa harcadığını biliyordu. Bu sonbahar rakipleri temiz bir oyun oynamayacaktı; Truvalıların el altından oynanan oyunlara karşı bu kadar hazırlıksız olması onun suçu değildi takım içi . Adımını atarken biraz sinirli bir şekilde ofladı.

Derek'ten uzaklaştı. Sahanın diğer tarafında Derrick topu yakaladı ve oyunu durdurmak için tuttu ve Jean sahaya girmeye çalışanın White olmadığını geç de olsa fark etti.

Rhemann Jesus'u önüne kattı ve kolunu kaldırdı. "Moreau, benimle gel."

Derek ayağa kalkarken, "Tanrı'ya şükür," dedi.

Jean kapıya doğru ilerlerken, "Korkak," diye karşılık verdi.

Rhemann, Jean iç sahaya girer girmez kapıyı kapattı ve Jean gözlerini takım sırasına dikmiş soyulmayı bekliyordu. Yedekler ve diğer koçlar Rhemann'ın söylediği her kelimeyi duyabilecek kadar yakındı ama utanç düzeltme sürecinin kritik bir parçasıydı. Yine de Rhemann söylenmek yerine yola koyuldu. Jean'in onu takip etmesi gerektiğine karar vermesi bir an aldı ve soyunma odasına geri döndüklerini fark ettiğinde omuzları gerildi. Bir ders için mahremiyet, mesajı iletmek için kelimelerden daha fazlasına ihtiyaç duyulduğu anlamına geliyordu.

Rhemann onu, televizyonun çoktan açılmış ve bir haber kanalına ayarlanmış olduğu savunma hattının toplanma odasına kadar getirdi. Rhemann ön tarafa yakın bir sandalyeye oturdu ve tüm dikkatini ekrana verdi. Jean şaşkınlıkla ondan televizyona ve tekrar ona baktı ama konuşması istenmediği için hiçbir şey söylemedi.

Rhemann sonunda, "Otur," deyince Jean arkaya yakın bir sandalyeye oturdu.

Bunu anlaması çok uzun sürdü; Louis Andritch mikrofona çıkana kadar Jean, Edgar Allan'ın basın toplantısının bugün olduğunu hatırlamadı. Kanı kulaklarında parıltıyor, kampüs başkanının söylediklerine odaklanmakta zorlanıyor ve kalbinin kaburgalarını kırmasını önlemek için kollarını göğsünde kavuşturmak zorunda kalıyordu.

"Daha fazla uzatmadan, Edgar Allan Kuzgunları'nın bu yılki baş antrenörü: Frederico Rossi." Andritch adamı karşılamak için bir kolunu yana doğru uzattı

Rossi el sıkışmak ve birlikte fotoğraf çektirmek için sahneye çıktığında kamera flaşlarının çokluğu iki adamı da kör etmiş olmalıydı. Andritch eğilerek Rossi'nin kulağına mikrofonun yakalayamayacağı bir şeyler söyledi ve Rossi podyumda kendi başının çaresine bakmak üzere bırakıldığında soğukkanlı bir şekilde başını salladı.

Jean hareket ettiğinin farkına varmadan sandalyesinden kalkmıştı; Rhemann'ın

"Moreau "su onu kapıya giden yolun yarısındayken yakaladı. Jean bir düğüm

attı

Elini formasının içine soktu ve itaatkâr bir şekilde Rhemann'a doğru dönerken çok sıkı ciğerlerine hava girmesini istedi.

Rhemann, "Bunu görmek isteyeceğinizi düşündüm," dedi. "Bu herkes için doğru yönde atılmış bir adım. Koç Moriyama alınmasın; o harika bir adam ve bu spora sahip olmamızın yarı nedeni. Ama ben şahsen onun koç olmak için doğru mizaca ya da yaklaşıma sahip olduğunu düşünmüyorum. O yapmalı ERC'ye danışmanlık pozisyonunda bağlı kalmışlardır."

Yanından geçen Rossi, Edgar Allan'ın tarihi rekorları ve baharda en parlak iki oyuncularını kaybetmelerinin yarattığı yadsınamaz trajediler hakkında bir konuşma yapıyordu. Jean onu duymamak için mücadele etti. Rossi'nin ne söylediği ya da ne düşündüğü önemli değildi. O Kuzgunlar'ın koçu değildi. Asla onların koçu olmayacaktı. Kuzgunlar efendiye aitti. Evermore'a aitti. Usta.

Jean bir şey söylememiş olmasına rağmen Rhemann, ", " dedi. "Eğer bunu izlemek istemiyorsanız, iç avluya geri dönün."

Jean "Evet, Koç" der demez kapıdan çıktı ama düşündüğü anda tuvalete yetişti. Tek yapabildiği ağzını ve burnunu yakan bir safra akıntısıydı ve Jean Nefes nefese kalırken eldivenlerini ahırın arka duvarına dayadı. Ustanın oyundan çıktığını biliyordu; Edgar Allan'ın onun yerine geçmesi gerekeceğini de biliyordu. Ama bunun olacağını bilmek ve gerçekleştiğini görmek tamamen farklı iki canavardı ve Jean ikinci bir mide bulantısına karşı dişlerini sıktı.

Efendi yok, mükemmel Mahkeme yok, Yuva yok.

Jean ellerini dirseklerinde hissedeceği kadar sert bir şekilde duvara vurdu ve tuvaletten çıkarken sifonu çekti. Sonunda tekrar iç avluya inmeden önce boğazındaki yanmayı gidermek için boşuna bir çabayla lavaboda çalkaladı ve tükürdü.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Koç Jimenez sordu. "Beklenmedik."

"Ben bir Kuzgun değilim," dedi Jean. Bunu yüksek sesle söylemek, düşüncelerinde duymaktan daha kolay değildi. "Edgar Allan'da olanlar artık beni ilgilendirmiyor.

"Endişelenme, Koç."

Jimenez ikna olmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Elbette," dedi. "devam et, on beş dakika kadar sonra seni tekrar ayağa kaldıracam."

Hiçbir şey yapmamak için uzun bir süreydi; kolay esneme hareketleri ve saha içi alıştırıcıları, uzun yıllar sonra hiç düşünmeyi gerektirmiyordu. Jean düşüncelerinin dağılmasını engellemek için sahayı izliyordu ama bir düşünceleri dağılıyordu. Kuzgunların kaç tane koçu vardı? Kuzgunlar'dan mezun olanları yardım etmeleri için geri getirmişler miydi, yoksa temiz bir sayfa mı açacaklardı? Sağlık personeli kalacak mıydı? Kuzgunlar geri dönmeye hazır mıydı, yoksa sezonu geciktirmemek için danışmanlıktan erken mi çıkarılıyorlardı?

Bu son düşünce sabrının kırılma noktasıydı ve Jimenez'in onu sahaya göndermesiyle mükemmel bir zamanlama yapmıştı. Jean bir an için kafasından kurtulmayı başaracağını düşündü ama herkesin talihsizliğine bakın ki Lucas'ın yanına gönderiliyordu. Jean kapıdan içeri ilk adımını attığında arka alan oyuncusu ona omuz omuza vurmayı ihmal etmedi ve sessiz ama hararetli

"Orospu" bardağı taşıran son damla oldu. Jean onu kolay bir hareketle boğazından yakaladı ve sahanın zeminine fırlattı.

Jimenez, Lucas'ı geri çağırabilmek için onu kapıya kadar takip etmişti ve şimdi Jean'i kolundan sıkıca tutarak geri çekti. "Bu kadar yeter, Moreau!"

Lucas ayağa kalkmaya başladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Jean'in ona ulaşmak için Jimenez'in elinden kurtulmasına gerek yoktu; bacakları tekmeleyebileceği kadar uzundu.

Lucas'ı göğüs zırhından vurup yere düşürdü. Jimenez, sahadaki diğer Trojan'lar onlara yetişmeden bir kalp atışı önce onu sahadan çıkardı ve Jean iç sahada bekleyen boşluğa doğru itti.

White ve Lisinski'nin ona yetişmesi sadece iki saniye sürdü. Jimenez Lucas'ı Jean'in yanındaki boşluğa itene kadar üç koç ve bir bank arasında sıkışıp kalmak Jean'in düşünebileceği en kötü şeydi.

"Kendini açıklamak ister misin?" Jimenez arka bacaklarının arasına bakarak sordu.

"Dördüncü sıradakinin ağzı iyi laf yapıyor, Koç," dedi Jean. "Sonbaharda dilini ısırıp koparacağını ve uzun vadede ikimizi de sıkıntıdan kurtaracağını umuyordum."

"Siktir git," dedi Lucas. "Dördüncü sırada hiçbir şey yok."

"Bir çizgide olduğun için bile şanslısın," diye karşılık verdi Jean. "Geçen sezon sana iki maç vermeleri, rakiplerini ne kadar küçümsediklerini gösteriyor. İlk maçtaki performansınızdan sonra ben olsam bırakırdım."

White bunun hızlı ya da temiz bir çözüm olmayacağını anladı ve daha fazla alan kazanmak için yedek oyuncularını iç sahanın etrafında koşuya gönderdi.

Lisinski aralarında keskin bir bakış fırlatarak, "Yeter," dedi. "Suçlamalar ve hakaretler hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Bize sorunun ne olduğunu söyleyin ki ileriye dönük bir yol bulabilelim, çünkü bu yılı bu tür bir ayrılık. Sen," parmağını Jean'e doğru uzattı, "bugün bunu neyin başlattığını açıkla."

"Hiçbir şey bilmeyen bir çocuk tarafından aşağılanmayacağım, Koç,"

dedi Jean. "Sana hakaret eden herkesle dövüşecek misin?" Lisinski

sordu. "Raven," diye hatırlattı White ona.

Jimenez, Jean duymadan önce bu kolay açıklamayı bir şekilde bastırabilecekmiş gibi araya girdi. "Bu iyi bir bahane değil. Bu sonbahar sahada çok sayıda agresif tavırla karşılaşacaksınız. Eğer hepsine izin verirsen

Bu hepimiz için bir sorun. Buraya transfer olurken bizim standartlarımıza göre oynamayı kabul ettin. Kendi takımınızla oynarken bile öfkenize hakim olamıyorsanız, bu sonbahar sahada size nasıl güvenebiliriz?"

Cevap beklemeden Lucas'ın üzerine yürüdü. "Ve sen," dedi Lucas'ın yüzüne parmağını saplayarak, "burada kavga çıkarılmaması gerektiğini iyi biliyorsun. Sen bunu ciddiye almadan önce bu konuşmayı daha kaç kez yapacağız? Bunun ilk kez birbirinize girmeniz olmadığını biliyorum.

Winter'ın burada bir sorun çıkacağı konusunda beni uyarmadığını mı sanıyorsunuz?"

"Cody bir ," dedi Lucas.

Jimenez, "İkinizin de dahil olduğu tüm savunma hattını gözetmeye çalışıyorlar," dedi. "Sana neler oluyor?"

"Bence onunla sözleşme imzalamak bir hataydı," dedi Lucas açıkça. Fikri Jean için sürpriz değildi ama bunu koçlarına bu kadar cesurca söylemesi anlaşılır gibi değildi. Jean, biri sallamaya başlarsa diye aralarına biraz daha mesafe koydu ama gidebileceği yer bir yere kadardı. Lucas hareketi fark etti ve ona öfkeli bir bakış gönderdi. "Kevin, Kuzgunlar'ı onun için sabote edebilmemiz için bizi kandırarak onunla sözleşme imzalamamızı sağladı ve bu süreçte bizi kötü adam yaptı. Şampiyonluk sırasında olan her şeyin suç ortağıyız. Artık iyi adamlar ya da iyi sporcular değiliz, el altından iş çeviren entrikacılarız. Ben bunun bir parçası olmak için imza atmadım!"

Jean tiksintiyle Lucas'a bakarak dudağını büktü. "Bunlar Grayson'ın sözleri. Onun sesini tanıyorum."

"Bana söyle," diye suçladı Lucas onu.

"O sefil yaratığın doğru yaptığı tek şey Exy." "Sakın

kardeşim hakkında bu şekilde konuşmaya cüret etme."

"O senin kardeşin değil," diye karşılık verdi Jean. "O bir Kuzgun. Edgar Allan'la anlaştığı gün senin olmaktan çıktı. Onu kaybettiğin için şanslısın."

Lucas ona doğru hamle yaptığında üç koçun da onları ayırması gerekti.

Jean ağzının kenarını diliyle yokladı ve biraz kan tadı aldı; çenesi şimdilik uyuşmuştu ama muhtemelen çok geçmeden alev alacaktı. White'ın elleri sanki şiddet bekliyormuş gibi gergindi ama Jean hiçbir evrende bir koça dokunmazdı. Eldivenli ellerini yanında tuttu ve Lucas mücadele etmeyi bıraksın.

Koçlar sonunda onu geri adım atmaya ikna ettiklerinde Lucas, "Senin sözünü onunkine tercih etmeyeceğim," dedi.

"O zaman onun sözüne güven," dedi Jean ve Lucas, Lisinski'nin omzunun üzerinden ona şüpheli bir bakış gönderdi. Jean onun çenesini kapatacak kadar sağduyulu olmasını diledi ama meydan okuma çoktan içinden çıkmıştı, dipsiz bir öfkeyle buz tutmuştu.

"Söylentilerin doğruluğundan neden bu kadar emin olduğunu sorun. Bu işte kendi payının ne olduğunu sorun. Eğer sırf kan bağı olduğu için ona inanacaksanız, en azından size gerçeği söylemesini sağlayın."

"Bu da ne demek şimdi?" Lucas sordu.

"Ve Kevin'in adını o cahil ağzından uzak tut," diye devam etti Jean. "Transferimin şampiyonluklarla hiçbir ilgisi yoktu. Sence ben olsaydım gerçek bir seçeneğim olsaydı buraya gelir miydim? *Buraya* mı?"

"Teşekkürler," dedi White kuru bir sesle. "söylemek zorunda mısınız?"

"Konunun dışında," dedi Lisinski sinirlenerek. Lucas'a, "Gerçek bu, Lucas. Edgar Allan bizimle burs pazarlığı istekli olmasaydı Jean'le sözleşme imzalayamazdık. Evrakları Güney Carolina'ya fakslamadan önce hem Başkan Andritch hem de Koç Moriyama ile durumunu teyit ettik. Jean korkunç sakatlıklar nedeniyle Mart ayında Raven kadrosundan çıkarıldı."

Jean bu kelimeyi tanımıyordu ama Lucas zaten ağzını açmış konuştuğu için sormaya fırsat bulamadı.

"Bu hiç güven verici değil," dedi Lucas, Lisinski'nin yanından geçip Jean'i görmek için eğilerek.

"Herkes antrenmanlarda LCL'nizi burktuğunuzu biliyor. Bu kadar küçük bir şey için seni kesiyorlarsa, bu sadece seni çöpe atmak için bir bahane aradıkları anlamına gelir. Ben haklıyım," diye ısrar etti Jimenez elini salladığında. "Yoksa neden sadece iki mükemmel sahaya çıksınlar ki? etrafta mı? Jean'in bir hata yaptığını biliyorlardı ve bunu itiraf etmekten çok korkuyorlardı." "Yüzünü kırmak için izin mi aldınız, Koç?" Jean sordu.

"Reddedildi," dedi White.

Jimenez, "Sadece LCL'si değildi," dedi. Bunun üzerine tereddüt ederek Jean'e baktı. Jean'in, koçun onun bu konuşmaya karşı direncini test ettiğini anlaması bir anını aldı. Jean bakışlarını kaçırdı ve onu Jimenez ne kadarını açıklamak istediğine karar verdi. İtiraz etmeyince savunma koçu Lucas'a döndü ve "Dokunulmaz formayı fark ettin sanırım? Kuzgunlar kaburgalarına tekme attı."

Bu Lucas'ı bir anlık sessizliğe itti ve Jean onun ilk tereddütlü tepkisinin "Grayson..." olmasının anlamlı olduğunu düşündü.

Ne kadar kızgın olsa da Jean yalan söyleyemezdi. "Bu değil."

Lucas bir an için sakinleşti ve Jimenez sonunda onu bırakmayı göze aldı.

Lucas bir saniye sonra, "Ne yaptın?" diye sorarak bu güvene ihanet etti. Ne?" diye sordu Lisinski'nin ona gönderdiği erimiş bakışa. "Birinin göğüs zırhının kaburgalarını kırabiliyorsan onu gerçekten incitmek istiyor olmalısın.

Bunu neden yaptıklarını sormakla aştığımı düşünmüyorum."

Neden? Jean düşündü ve berbat, saçma bir an için tek duyabildiği kafasının içindeki Jeremy'nin sesiydi: *"Bunu hak ettiğini düşünmen için seni kandırdığı için üzgünüm."* Jean eliyle böyle gereksiz bir duyguyu yerinden oynatabilecekmiş gibi kesik bir hareket yaptı. Jean bir Moreau'ydu. Şimdi ve her zaman Moriyamalar'a aitti. Onun işi, onlar ne onu yapmaktı. Ichirou için bu güvenilir bir gelir kaynağıydı; Riko içinse kalbini kemiren acımasızlık ve şiddet için bir çıkış yolu olmuştu.

Belki 'hak etmek' en iyi terim değildi ama yanlış da değildi.

"Antrenmanlarda kazalar olur," dedi Jean.

Lucas, "İşe bak," dedi.

"Yeter," dedi Jimenez, her ikisine karşı da sabrı tükenmişti. Önce Jean'e döndü, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bunun senin için ideal olmadığını biliyorum, ama bu bir

Anlaştık. Burada senin için bir yuva kurmaya hazırız ama bizimle yarı yolda buluşmalısın. Bu sonbaharda sahada süre almak istiyorsan öfkeni kontrol altında tut ve bir Troyalı gibi davranmaya başla. Anlaşıldı mı?" Lucas'a aynı derecede sinirli bir bakış atmadan önce Jean'in gergin bir şekilde başını sallamasını bekledi.

"Ve sen," dedi ve Lucas gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Sen daha iyi bilirsin, o yüzden daha iyi ol. Haberlerde gördüğünüz ve kardeşinizin size anlattığı her şeyi unutun; hikayenin henüz hepimizin bildiğinden çok daha fazlası olduğu aşikar, bu yüzden hemen sonuca varmayı bırakın ve geçmişe sünger çekin. Sen endişelen.

Sahadaki performansınız ve akademik yılınız. Bırak da takımımızın itibarı için biz endişelenelim. Tamam mı?"

"Evet, Koç," dedi Lucas, Jean'in inanmadığı bir sertlikle.

"İkinizi bir daha kavga ederken görürsem, de Ekim ayına kadar yedeğe

çekileceksiniz. Şimdi devam edin. Ne zaman duracağınızı söyleyeceğim."

Backliner'lar eldivenlerini ve kasklarını çıkarıp iç sahanın etrafında yavaş bir koşuya başladılar. Önce Jean başladı, Lucas güvenli bir mesafeden arkasından gelmeden önce birkaç saniye bekledi. Jean adımları saydı Sonra da kafasını dağıtmak için kalp atışlarını. Bu da dikkatini dağıtmaya yetmediğinde zihinsel olarak alıştırılmaları listeleyp gözden geçiriyordu. Lucas onunla eşitlendiğinde nihayet rahat bir var olmama yeri bulmuştu.

"Bana ondan neden nefret ettiğini söyle."

Jean ona soğuk bir bakış fırlattı. "Gün içinde yeterince saat yok."

Lucas boş tribünlere kaşlarını çatarak baktı. Cevap vermesi yarım tur sürdü ve Jean yan yana geçerken koçların onları bir şahin gibi izlediğini gözden kaçırmadı. Köşeyi dönüp güvenli bir Lucas sonunda ne söylemek istediğini anladı.

"Onu artık tanımıyorum," diye itiraf etti. Bunu söylemek sıkılmıştı ama Lucas, Jean'in gözlerini üzerinde hissedince başını çevirdi. "Dört yıl boyunca gezegenden uzak kaldı. Geri döndüğü ilk gün anladık ki, eğer Onu koçlar yapmamıştı. Bizi terk ettiği için özür dilemedi, yokluğunda neler yaptığımızı sormadı, Trojan'larla işlerin nasıl gittiğini bile sormadı. Ona seni sorana kadar bana bakmasını bile sağlayamadım.

"Kuzgun olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da Koç Moriyama'dan bir şeyler öğrenirken neler hissettiğini bilmiyorum. Arkadaşları ya da kız arkadaşları var mıydı bilmiyorum. Artık ne tür müzikten hoşlandığını da bilmiyorum." Lucas koçların sırasının önünden geçerken durakladı ve "Okuduğu bölümü bile bilmiyorum. Anlıyor musun? Öz kardeşim, tek kardeşim hakkında bildiğim tek şey senden nefret ettiği. Seni çalan takımda olduğum için benden nefret ediyor."

"Yani benden dayanışma içinde nefret ediyorsun," diye bitirdi Jean. "Belki de bir Kuzgun olmalıydın, ancak bu istatistiklerle asla kalifiye olamazdın."

"git." "İş."

"Ne?"

Jean bunu yüksek sesle ve yavaşça söyledi: "Tüm Kuzgunların işletme alanında uzmanlaşması gerekmektedir."

Lucas tekrar, "Ondan neden nefret ettiğini söyle," demeden önce bu ona bir tur huzur kazandırdı.

Jean, "Siz onu tanımıyor olabilirsiniz ama ben ," dedi.

"Bu bir cevap değil," dedi Lucas ama Jean'in bu konuda söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Lucas ondan daha uzun süre dayanmaya çalışarak, "Benimle yattın mı?" diye sordu.

Kardeşim?"

Dişler, diye düşündü Jean. Saçlarında parmaklar; çenesinde morartıcı bir kavrama. Bir an için yüzünde nefesin yapışkan sıcaklığını hissetti ve bu anıyı elinden geldiğince sert bir şekilde sildi. İçgüdüsel olarak boynuna uzandı ama tırnakları önce boyun korumasına çarptı. Dilini dişlerinin arkasında gezdirerek Grayson'ın teninin tadını silmeye çalıştı ve kanamak için yanağının içini ısırdı.

"Sana bir soru sordum," dedi Lucas.

Jean, sanki bu belli değilmiş gibi, "Seni görmezden geliyorum," dedi.

"Onun sözüne inanmamı istiyorsun," diye hatırlattı Lucas ona. "Eğer onun sözlerini tartmam gerekiyorsa, bana tartabileceğim şey ver. Koçların önünde söylediklerine dayanarak cevabı zaten biliyorum -bildiğimi sanıyorum- ama bunu senin söylemene ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil," dedi Jean, boyun korumasını . Parmakları Grayson'ın ısırmayı sevdiği yeri buldu ve tırnaklarıyla kazdı. Bu anıyı içinden söküp atmak istiyordu ama yapabildiği en iyi şey kan çekmekti.

Köşeyi döndüklerinde Jeremy'yi sahanın dışında ve yollarının üzerinde buldular ve ikisi de yavaşlayarak onun önünde durdular. Jeremy Lucas'a bakmadı ama hemen Jean'e doğru ilerledi ve bileğini yakaladı. Jean irkilerek Jeremy'yi hücumdan çekip çıkarmanın bu olduğunu anladı. Jeremy'nin antrenmandan çok kendisiyle ilgilendiğini düşünmek rahatsız ediciydi.

Jeremy onun elini dikkatlice çekti. Jean elini bırakmayınca Jeremy Lucas'a baktı ve "Bak bakalım Koç seni tekrar içeri sokacak mı?" dedi.

Lucas yarım adım geri çekildi, sonra bir adım daha attı ve sonunda gitmek için döndü. Jean onunla bir daha asla konuşmak istememişti ama yine de sormaktan kendini alıkoyamadı:

"O evde mi?"

Lucas onu görmezden gelebilirdi ama diğer adam aniden durdu. Jean boştaki elini Jeremy'nin omzunu itmek için kullandı ve Jeremy itaatkâr bir şekilde

Jean arkasını görebilsin diye döndü. Lucas cevap vermek isteyip tartışıyor mu gibi bir an sessiz kaldı ve sonunda, "Dün serbest bırakıldı ve cumartesi günü Batı Virginia'ya dönüş uçağı var. Çıktığını söylemek için beni aramadı bile. Annemden öğrenmek zorunda kaldım."

Tekrar yola koyulmadan önce bir yanıt beklemedi. Jeremy endişeli bakışlarını Jean'e çevirdi ve elini bir kez daha çekti. Bu kez Jean elini gevşetti ve Jeremy'nin elini çekmesine izin verdi. Jeremy çenesine dokundu, hasarı daha iyi görebilmek için başını çevirmesini sağlamaya çalışıyordu ama Jean boyun korumasını tekrar yerine oturttu. Acıtıyordu ve bunu tüm antrenman boyunca hissedecekti ama dış olamayacak kadar keskindi ve bu onun için sorun değildi.

Jeremy, Jean'in duyamayacağı kadar sessiz bir sesle, "Konuş benimle," dedi.

Jeremy'yle tartışmanın pek çok yolu vardı, bu yüzden Jean ona biraz huzur kazandırması en muhtemel seçti: "Bugün olmaz."

Jean'in açıklama yapmaya hiç niyeti yoktu ama açıkça bir 'hayır' cevabı almamıştı.

Jeremy'ye şimdilik bu işin peşini bırakması için yeterince boş umut verdi. Jean'in alanından geri çekilirken yenilgiyle iç . "Belki başka bir gün."

Günün geri kalanında antrenman bitmek bilmedi. Sonunda ona izin verdiklerinde

Jean sahaya tekrar çıktığında konsantrasyonunun her zerresini ne yaptığına ve nasıl oynadığına verdi. Başka birine süre vermek için kenara çekildiğinde, kenarda düşüncelerinin dağılmasını kadar hareket yoktu. Grayson'ı, Frederico Rossi'yi, Evermore'u ve Riko'yu düşündü ve stadyum merdivenlerini koşarak düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonunda gitme vakti gelmişti. Koçlar, toplanma sırasını duşlara gitmelerine izin vermeden önce günün ilerlemesini gözden geçirmek için odalar. Jean

Adamların yarısı bitirmeden önce temizlenip gitmişti ve grevcilerin sırasında Jeremy'nin kendisine yetişmesini bekledi.

Antrenman bitiminde Truva atları giysilerini ve anahtarlarını tembel ve kaotik bir ortam vardı. Yorgun ve yola çıkmaya hazırdılar ama yine de birbirleriyle neşeli konuşmalara dalmışlardı. Jean gözlerini kapadı gözlerini açtı ve gürültünün düşüncelerini sürüklemesine izin verdi. Grevciler ayakkabılarını bağlamak için oturduklarından bank ara sıra yer değiştiriyordu ama Jean gözlerini tekrar açmadan önce Jeremy'nin sesini duyana kadar bekledi.

Her zamanki gibi, Cat ve Laila en son ayrılanlardan ikisi oldular Hayatları buna bağlı olsa bile hızlıca duş alırlardı. Oraya doğru giderken kadınların Jean'e bakışları, Jean'in Jeremy'nin onlara ne söylediğini merak etmesine neden oldu ama o artık bu filtresizliğe alışmıştı. Bunu onlara karşı kullanmıyordu; Kuzgunlar bu konuda pek de iyi değillerdi.

sırları da yoktu, birbirlerinin hayatlarına kalıcı olarak yerleşmişlerdi.

"Gidelim mi?" Laila sordu.

Eve yürüyüş sessizdi ve pek de rahat . Kapıdan ilk giren Cat oldu ama Jean'i durdurmak için kolundan yakaladı.

"Hey," dedi, ona değil ama diğerlerine. "Siz ikiniz bu akşam dışarıdan yemek alabilir misiniz? Sorun olur mu?"

"Elbette," dedi Laila.

Cat minnettarlığını göstermek için ona hızlı bir öpücük verdi ve Jean'e işaret etti. "Burada bekle."

Laila ve Jeremy meraklı bakışlarla Cat'in odasına yönelmesini izlediler. Jean dolap kapısının açılıp kapanma sesini duydu. Geri dönmüştü. Bir dakika sonra, üzerinde sadece sevişmek üzereyken gördüğü bir ceket vardı. bisikletini dışarı çıkardı. Eldivenleri parmaklarından sarkan kaskın içine sokulmuştu ve onu omzundan yakalayarak kendisinden önce kapıdan dışarı çıkardı. Jean neden onun kendisini uğurlamasını istediğinden emin değildi ama bisikletiyle garaj yolunun dibine kadar yürümesini izledi.

"Gidelim," dedi.

Jean ondan bisiklete baktı ve tekrar geri döndü. İki koltuğu vardı ama o ince şeyin iki ceset taşımaya imkân yoktu. "Kesinlikle değil."

Kaskını ve eldivenlerini taktı, ön oturdu ve beklenti dolu bakışlarını ona çevirdi. "Ödle."

Jean, "Reddetmek mantıksız değil," dedi. "Daha yeni antrenman yapma izni aldım."

"Bizi çarpmayacağım." Cat arkasındaki koltuğa sabırsızca vurdu. "On altı yaşımdan beri bir bisikleti mahvetmedim."

"Bu hiç güven verici değil."

Bunun berbat bir fikir olması için milyonlarca neden vardı ama Jean sonunda onun arkasına tırmandı. Adamın kollarını beline doladı, "Benimle kavga etme, tamam mı?" dedi ve adamın konuşmasına fırsat vermeden yola koyuldu.
fikirini değiştirdi.

Jean anında ve derin bir pişmanlık duygusu yaşadı. Emniyet kemerlerinin ve onları koruyacak sağlam bir çerçevenin yokluğu endişe vericiydi ve Cat'in aralarından kaydığı arabalar bu kırılmalı bakış açısından korkunç derecede büyük görünüyordu.

Jean bir dahaki sefere kırmızı ışıktaki durduğunda arabadan inmeyi ciddi ciddi düşündü ama kadın bir bayiye girip kaldırıma park edene kadar bunu yapacak gücü kendinde bulamamıştı.

"Burası amcamın evi," dedi hiç de gurur duymadan ve ön kapıdan onun önünde geçti. "Bugün izinli, yoksa seni tanıştıırırdım ama başka bir zaman uygun bir tanışma ve selamlaşma için seni geri getireceğim. Tomás!"

yola koyuldu ve İspanyolca bir şeyler başladı.
satıcılar. Jean başka ne yapması gerektiğinden emin olmadığı için onu takip etti ve sonunda ikili onu kıyafetlerin olduğu bir bölüme götürdü. Cat raftan iki ceket kaptı ve Jean'e doğru tuttu.

döndü ve bir tanesinin etiketini kopardı. Künyeyi saklaması için Tomás'a verdi ve Cat bir kask ve eldiven bulmak için hızla uzaklaştı. On dakika sonra tekrar kapıdan çıkmışlardı ve Cat kaskı Jean'in ellerine tutuşturdu.

"İleri!"

Bir parça teçhizata sahip olmak Jean'in kendini biraz daha güvende hissetmesini sağladı. Cat'onları eve geri götüreceğine dair kısa bir umudu vardı ama tabii ki Cat daha yeni başlıyordu. Jean boş yere onun en işlek yolu seçtiğinden emindi.

kasıtlı olarak. Üçüncü kez bir araba sanki orada değillermiş gibi tam önlerinde şerit değiştirdiğinde, Jean kaza gelene kadar gözlerini kapatmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Cat önünde zafer çılgınlıkları atana kadar gözlerini bir daha açmadı ve Pasifik Sahil Otoyolu'na girmek için son bir dönüş daha yaptıklarında Jean başını kaldırıp baktı.

Sol taraflarında okyanus belirdi, o kadar yakın ve uçsuz bucaksızdı ki Jean arabaların nasıl olup da yoldan kayarak okyanusa düşmediğinden emin değildi. Sağında ise binalar ve

Vitrinler yerlerini dağınık çalılıklarla kaplı kayalık tepelere bıraktı. Belki vizöründeki renk tonundan kaynaklanıyordu ama bulutsuz gökyüzü içinde kaybolunacak kadar derin görünüyordu. Ne kadar kuzeye giderlerse, o kadar az trafikle uğraşmak zorunda kalıyorlardı ve Jean bir kazada sakatlanmaktan çok, etrafında açılan dünya hakkında endişelenebiliyordu.

Oh, diye düşündü. Çok büyükmüş.

Bu o kadar anlamsız bir gözlem ki, kızgınlıkla dilini ısırды, ama o rahatsız edici merak duygusu devam etti. Hemen ardından, Los Angeles'ı hayatı boyunca yaşadığı diğer yerlerden daha fazla gördüğünün baş döndürücü bir şekilde farkına vardı. Marsilya'dayken evde eğitim gördüğü için Ailesi ona göz kulak olabiliyordu ve genç Exy takımı yolun sadece on dakika yukarısındaydı. Kuzgunlar maçlar için kuzeydoğunun dört bir yanına seyahat etmişlerdi ama otobüslere, uçaklara ve stadyumlara girip çıkmışlar, etrafa bakmaya vakit bulamamışlardı. Kevin'in kartpostalları Jean'in tek gerçek Evermore'un dışındaki büyük dünyaya bir bakış.

Cat'le birlikte akşam yemeği için sahildeki bir kafede durdular; buradaki açık hava masalarının üzeri saz şemsiyelerle kaplıydı ve müşterilerin yarısı

oyulmuş meyvelerden kokteyllerini yudumluyorlardı. Açık havada oturmak için yarım saate yakın beklemek ama Cat listeye adını yazdırırken buna değeğine yemin etti.

Akşam saati ve okyanustan gelen esinti olmasaydı, ceketleri sıcağı dayanılmaz hale getirebilirdi. Jean onların Kaskları ve eldivenleriyle sahilde dolaşırken Cat çatlak kum dolarları ve deniz kabukları bulmaya çalışıyordu. Sonunda sağlam bir tane buldu ve çocuksu bir neşeyle onu durulamak için akıntıya koştu. Jean onu geri getirdiğinde itaatkâr bir şekilde inceledi ve neşeli bir "Senin için!" cümlesiyle göğüs cebine soktu.

Sonunda masalarına oturmaları için geri çağrıldılar. Menüdeki hemen her şey Kuzgunlar'ın hemşirelerinin sert bakışlarına maruz kalacaktı ama Jean umudunu tamamen yitirmeden önce rahatsız edici olmayan bir salata bulmayı başardı. Cat balık ve patates kızartması sipariş etti ve teslim edilir edilmez ona bir ısırık ikram etti.

Jean ona el salladı ve Cat de abartılı bir omuz silkmeye geçti. Mutlu olduğu zamanlarda yaptığı gibi yemek yerken mırıldandı ve Jean okyanusa bakarken onu izledi. Artık yerleştiklerine göre, bir sorgulama ya da bu plansız yolculuk için bir neden bekliyordu.

Kendini açıklamakta başarısız olunca Jean sonunda "Neden buradayız?" diye sordu.

"Burayı seviyorum," dedi Cat, peçetesi olduğunu hatırlamadan önce parmaklarındaki yağı yalayarak. Jean onu tekrar sıkıştırmak zorunda kalmadan önce, ona daha ciddi bir bakış attı. "Bilmiyorum. Sadece biraz temiz havanın sana iyi geleceğini düşündüm. Kafanı dağıtmak ve anı yaşamak için bir gezinti gibisi yoktur, biliyor musun?"

Jean bunu bir dakika düşündü. "Teşekkür ederim."

"Düşündüğün kadar korkunç değil, değil mi?" Cat sordu. "İstersen hafta sonları sana öğretebilirim. Eskiden kullandığımız evde eski bir bisikletimiz var. Ama artık çocukların kendi arabaları olduğu için tozlanmaya başladı. Eminim bir süreliğine ödünç alsam sorun etmezler. Hatta Vivi'yle konuşup onu bizim için buraya getirmesini bile sağlayabilirim."

Jean buna nasıl cevap vereceğini bilemediği için "Kaç kişisiniz?" diye sordu.

Bu, içindeki ciddiyetin bir kısmını ürküttü ve gözlerini ona dikti
Bir süre düşünceli bir sessizlik oldu. "Sanırım bu bana sorduğun ilk kişisel soru," dedi ve o tekrar düşünmeden cevap verdi.

"Toplamda yedi kişiyiz. Gerçi en büyük ikisini pek tanımıyorum. Onlar

Babamın ilk evliliğinden ve benden yaklaşık on yaş büyükler, yani ben daha küçükken evi terk etmişler.

"Laila tek çocuk," devam etti, gerçi bunu ona daha önce de söylemişti.

"Jeremy'nin üç çocuğu var. Bir kız, iki erkek kardeş. Büyük erkek kardeş bir mutlak bir araç, ama dört çocuğu geçtikten sonra bir ya da iki pislik olması kaçınılmaz."

Jean son dakikada neyi ve neden değiştirdiğini merak etti, ama onun sinirli bir şekilde tabağındaki patates kızartmasını itişini izledi ve sormamaya karar verdi. Cat bir süre sonra, "Peki ya sen? Sadece senin olacağın konusunda haklı mıydım?"

Buna inanmasına izin verip onu rahatsız edici devam sorularından kurtarmak kolay olurdu ama Jean biraz dürüst olmaya çalıştı. "Bir kız kardeşim var, dört yaş küçük. Evden ayrıldığımdan beri onunla hiç konuşmadım," dedi Cat. yenilenmiş bir enerji ve ilgiyle ona döndü. "Kuzgunların aile sahibi olmasına izin verilmez."

"Ben de öyle duydum," dedi Cat ve Lucas'ı kastettiğini tahmin etti. "Ama artık bir Kuzgun değilsin, değil mi? Yeniden bağlanmayı denemelisin."

Belki de yapabileceği düşüncesi hem şaşırtıcı hem de anlamsızdı.

Babası evi terk ettiğinde on yaşındaydı, onu annesinin öfkesinden ve babasının şiddet içeren işlerinden korumayı bıraktığında sadece on yaşındaydı. Onun kendi isteğiyle gitmediğini biliyor muydu? Onu suçluyor muydu yoksa affediyor muydu? Jean değildi
Zamanın ona ne yaptığını bilmek istediğinden emindi. Parçalanmış anılar olarak var olduğu sürece güvende, küçük ve korunaklıydı.

"Belki," dedi, çünkü Cat'in açık bir retle karşı çıkacağını hissediyordu.

Jeremy gibi da bu sahte ilerleme hissine kolayca kapıldı ve yemeğinin geri kalanını tatmin edici bir sessizlik içinde yedi. Hesabı öder ödemez bisiklete doğru yola koyuldular.

Yolun yukarısında, kumlu patikalara ve kayalık sahil şeridine bakan bir kayalık olan Point Dume'da son bir mola verdiler. Cat kollarını iki yana açarak esen rüzgâr. Jean sonsuz ufka baktı, bir andan diğerine kendini küçük ve sonsuz hissediyordu.

Eldivenli parmaklarını birbirine vurdu. *Serin bir akşam esintisi. Gökkuşağı.*

Açık yollar.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jean

Ne Jean ne de Lucas önümüzdeki dört ay boyunca yedek kalmak istemedikleri için, sözlü olmayan bir anlaşmayla ertesi gün birbirlerini görmezden gelmeye karar verdiler. Jean'in hâlâ spor salonunda Xavier'in grubunda olduğunu ve sahada aynı pozisyonda oynadıklarını düşünürsek, takımın geri kalanını aşağıya çekmeden bunu başarmak oldukça kolaydı. Lucas ukala çenesini kapalı tuttu, Jean antrenmanlar sırasında en iyi oyun olduğunda ona pas verdi ve Soyunma odasında aralarında en az iki ceset varken üstlerini değiştirdiler.

İyi ya da kötü, bu çıkmaz, koçların odak noktalarını Jean'e indirgeyebilecekleri anlamına geliyordu: daha ziyade, onun kendi takımlarında nasıl oynadığıyla ilgili sorunları

Saha. Perşembe öğleden sonra Koç Rhemann takımıyla birlikte antrenman için sahaya çıktı. Korunmak için kask takıyordu ama başka bir teçhizatı yoktu ve Jean'i bir şahin gibi izlerken duvarlarda volta atıyordu. Jean ne zaman Rhemann'ın onaylamadığı bir şey yapsa - acımasız kroşeler, arka arkaya çelmeler ve dokunmasız formanın izin verdiğiinden daha fazla temas - gümüş düdüğünü kısa bir süre çaldı. Oyunu durdurma zahmetine girmiyor, Jean'in bu sesi düzeltme ihtiyacı olarak yorumlayacağına güveniyordu.

İlk başlarda sadece can ama öğleden sonra ilerledikçe forvet oyuncularını sürekli uyarıları daha eğlenceli bulurken, Jean giderek daha az eğlenceli bulmaya başladı. Takım arkadaşlarının neşeli "!" ve "!" sözleri ruh halini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden de Yaptığı her kontrolü ikinci kez değerlendiriyordu ama ne yaptığını düşünmekte tereddüt ettiği her seferinde geride kalma ve kontrolü kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyordu.

oyun. Kas hafızasına başvurmak kolaydı ve bu da kaçınılmaz olarak Rhemann'ın düdüğünden bir başka azarlama tweet'i getirdi.

Jeremy bu tür yorumlar yapmayacak kadar akıllıydı ama Jean'in günün dördüncü işareti olma talihsizliği. Jeremy'nin irkilmiş "Ah" sesi

Jean'in bütün öğleden sonra maruz kaldığı neşeli sataşmalar değildi ama artık yeterdi. Jean omzunu ve raketini Jeremy'nin koluna dolayarak onu sırt üstü yere fırlattı. Jeremy yere sertçe çarparken homurdandı ve Truva atları yankılanan gümbürtüye tepki verirken mücadele durdu. Jean beklemek için Jeremy'nin yanına diz çöktü ve raketini onun önünde yere koydu.

Rhemann onlara yönelirken Jeremy kendini kollarının üzerinde yukarı itti. Jean onun araştıran bakışlarını hissetti ama karşılık verme zahmetine girmede, bunun yerine sakın bir

sahanın karşısındaki güvenli bir noktaya baktı. Rhemann, Jean'in raketinin diğer tarafına çömeldi ve önce Jeremy'ye baktı.

"İyi mi?" diye sordu. Jeremy başıyla onaylayınca baş antrenör Jean'e düşünceli bir bakış attı. "İstediğimizin tam tersi yönde ilerliyor."

"Özür dilerim, Koç," dedi Jean.

"Gerçekten üzgün müsün, yoksa bunu duymak istediğimi düşündüğün için mi söylüyorsun?"

"Başarısız olmayı sevmiyorum, Koç."

"Bu zaman alacak," dedi Rhemann ve boynunda asılı duran düdüğe dokundu.

"Bu sizi utandırmak için bir girişim değil; bu bir yardım aracı

Sen. Birbirimizle uyumsuz olduğumuz her yeri görebildiğini sanmıyorum. Şimdi ikimiz de üzerinde çalışmamız gereken ne kadar çok şey olduğu konusunda daha iyi bir fikre sahip olduğumuza göre, her seferinde bir ihlal ele alabiliriz. Bir çırpıda düzeltilemeyecek kadar çok şey var gibi görünüyor. Devam etmek için iyi misin yoksa kafanı toplamak için bir molaya mı ihtiyacın var?"

"Bana izin verdiğiniz sürece oynayacağım, Koç."

Rhemann ayağa kalkarken, "O zaman dizlerini kaldır da başlayalım,"

dedi. Jean yukarı çıkarken raketini aldı ve teklif etmek için uzattı.

Jeremy kendini Rhemann onu kabul etti ve elinde evirip çevirdi. Jean sabırla bekledi, ama Rhemann'ın tek yaptığı ona bir ciddi bir inceleme. Gerginliği test etmek için ağı çekti ve Jean'e kaşlarını çatmadan önce çatlak olup olmadığını anlamak için kafayı sıktı.

"Bir şeyi kaçırıyorum," dedi. "Bununla ne yapıyorum ben?"

Oyuncularına bunu istetmekten hoşlanan ilk koç o değildi ama Jean, NCAA'de bu kadar saygı gören birinden böyle bir sadistlik beklemezdi. Bir koçtan bu şekilde bir cevap almak üzücü olmaktan çok rahatlatıcıydı. Rhemann'ın vesayeti altında iki yıl daha geçireceği için tahminleri bir bırakmak en iyisiydi.

Jean bakışlarını başka bir yere çevirdi ve itaatkâr bir şekilde, "Pişmanlık, Koç," diye cevap verdi.

Rhemann beklemenin tadını çıkararak hiçbir şey söylemedi, ama sonra Jeremy kuşkulu bir sesle, "Tanrım, Jean," diyerek ipucu verdi. Jean'in raketini Rhemann'ın elinden kaptı.

Jean'in ondan iki hızlı adım uzaklaşmasına neden olan bir cesaretle ellerini uzattı.

Jeremy boştaki elini Jean'e doğru uzattı, ona dokunmamaya dikkat ederek, "Sana vurmayacak. Tamam mı? Burada bunu yapmayız. Daha iyisini yapmaya çalışacağını söyledin ve bu bizim için yeterli."

Rhemann'ın bakışları o kadar ağırdı ki Jean onun ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyordu, ama Jeremy'ye soğukkanlı bir bakış atma riskini göze aldı. "Yine kelimelerin

Yeterli olmadıkları açıkken. Standartlarınıza uymayı kabul ederek bir sözleşme imzaladım ve tüm hafta boyunca uslu duracağıma söz verdim, ancak sürekli olarak bu güvene ihanet ettim ve kendimi geliştirmeyi reddettim. Bu yüzden Pazartesi günü yaptığım hataları bugün de yapıyorum."

Rhemann, "Sakın bana koçlarının sana raketinle vurduğunu söyleme," dedi. Bu tehlikeli bir çizgiydi ama Jean 'yapma' sözünü harfi harfine uyguladı ve çenesini kapalı tuttu. Rhemann bu sessizliğe sadece birkaç dakika tahammül etti.

"Şimdi bana bak. Sana bir soru sordum."

Bu bir soru değildi ama Jean onu düzeltmekten daha iyisini biliyordu. Kendini Rhemann'ın bakışlarını karşılamaya zorladı ve ses tonunu olabildiğince nötr tuttu. "Elimizden gelenin en iyisini yapmamızı sağlamak için ne gerekiyorsa yaptılar, Koç."

"Her neyse-" Rhemann cümlesinin geri kalanını ısırarak bitirdi ve düdüğüne tedirgin bir şekilde vurmak için onlardan yana yarım döndü.

Jean daha önce hiç kıpırdayan bir koç görmemişti ve bu zayıflık belirtisine nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Tekrar Jeremy'ye baktı, yüzündeki asık ifade hiç yardımcı olmamıştı ve koç dikkatinin dağıldığını fark etmeden önce tekrar Rhemann'a baktı. Rhemann'ın sakinleşmesi neredeyse tam bir dakika sürdü ve Jeremy'ye işaret etti. Jeremy sözsüzce Jean'in raketini uzattı ve Jean yavaşça ondan aldı.

Rhemann, "Bir daha deneyelim," dedi ve uzaklaştı. Jean onun

duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi. "Anlamıyorum."

"Bize güven," dedi Jeremy yorgun bir sesle. "Biz de

anlamıyoruz."

Jean iki farklı sorundan bahsettiklerini hissetti ama soracak enerjisi yoktu. Rhemann, Jean'in sportmenlik dışı davranışı nedeniyle iki takımı da faul noktalarına göndermek yerine, tüm oyunu sıfırladı ve hepsini başlangıç noktalarına geri gönderdi. Jean sahayı geçip kendi sırasına doğru ilerlerken birkaç bakıştan fazlasına maruz kaldı. Birinin onları duyup duymadığından ya da aralarında yeterince boşluk olup olmadığından emin değildi.

konuşmayı boğmak için. Hangisi olursa olsun, hiç kimse Rhemann'ın sesinin kesilmesinden yarım saat önce soracak kadar pervasız değildi.

Artık Rhemann her seferinde odaklanmak için tek bir sorun alanı seçeceğinden, düdüğü sesleri gittikçe azalıyordu. Bugünün sorunu Jean'in

Takım arkadaşlarını izlemek için her durakladıklarında Jeremy'nin ayağının arasına bir ayak sokma alışkanlığı. Bu onu çelmelemenin ve rakibini sakatlıklarla sahadan çıkarmanın kolay bir yoluydu ve ilk duruşlardan biriydi Kuzgunlara öğretilmişti. Bu alışkanlığı kırmak bilinçli bir çaba gerektiriyordu ama Jean'in bugün değiştirmesi gereken tek şey buysa, oyununun geri kalanını feda etmeden bunu düzeltmek için enerji harcayabilirdi.

Nihayet antrenman bitmişti. Rhemann Jean'i çağırırken, Truvalıların geri duşlara doğru ilerledi. Lisinski ortalıkta görünmüyordu, Ancak Jimenez ve White oyuncularını soyunma odasına doğru takip ederken notlarını karşılaştırıyorlardı. Rhemann ev sahibi takımın yedek kulübesine oturdu ve Jean'in kendisine yetişmesini bekledi. Jean ancak Rhemann ona işaret ettiğinde oturdu.

Rhemann'ın düşüncelerini toparlaması sadece bir dakika sürdü ve mesafeli bir bakışla Jean'i inceledi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Nisan ayında Edgar Allan'dan tüm tıbbi kayıtlarını göndermesini istedik. Kabul ettiler ve hatta bunun için bize bir takip numarası bile verdiler, ancak bir şekilde paket bize hiç ulaşmadı. İçimden bir ses bunun bir kaza olmadığını söylüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Jean, "Buradaki posta sistemine aşina değilim, Koç," dedi.

"Koçlarınızdan biri kaburgalarınızı mı kırdı?"

"Bir antrenmanda sakatlandım, Koç."

"Kevin, Jeremy'ye bunun

"dedi Rhemann ve Jean, Saray'ın Kraliçesi için binlerce acı dolu ölüm diledi. Rhemann, "Sana bir kez daha soracağım ve bana karşı daha dürüst olacağına inanıyorum. Bu bahar kaburgalarını kıran senin koçların mıydı?"

"Hayır, Koç," dedi Jean.

Rhemann sanki bu yanıtta ki doğruluğu tartıyormuş gibi onu incelemeye devam etti.

"Jackie'nin Edgar Allan'ı arayarak eğitim programlarını sorduğunu bilmelisiniz. Etkili disiplin cezası örnekleri istemeyi de ihmal etmedi. Edgar Allan'ın kampüsünde tek bir havuz olmadığı ortaya çıktı. Bunu açıklamak ister misin?"

Kör edici bir an için Jean ıslak kumaşın tadını alabildi. Kontrolü sarsıldı ama Jean parmaklarını birbirine daha sıkı kenetledi ve "Hayır, Koç," dedi.

"Anlaşma şu," dedi Rhemann. "Seni daha fazlası için zorlamak istemiyorum ama er ya da geç gerçekten hoş olmayan bazı sorular sormak zorunda kalacağım. O noktaya gelmeden önce bir tür anlayışa varabileceğimizi umuyorum, çünkü beni anlamayı istiyorum.

zorunda burnumu sokmazdım. Sen artık benim çocuklarımdan birisin. Senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum, ama bu ikimizden de bir şeyler alıp vermemizi gerektiriyor.

Anladınız mı?"

Jean anlamadı ama itaatkâr bir şekilde "Evet, Koç" dedi.

"Git o zaman. Seni zaten çok tuttum. Bugün iyi iş çıkardın."

Duşa en son giren olmasına rağmen, Jean yine de az bir ilk bitiren oldu. Olabildiğince çabuk kurulanıp giyindi ve takım arkadaşlarından ilki soyunma odasından içeri girerken forvetlerin sırasına doğru ilerledi. Jeremy, yıkanması gerekirken çok fazla kişiyle sohbet ettiği için her zaman Jean'ın yarım düzine gerisinde kalıyordu ama Jean beklemekten ve günün hatalarını gözden geçirmekten memnundu.

Lucas, Jeremy'den önce Jean'ın yanına varmıştı ve yüzündeki gergin ifade Jean'ın ruh halini düzeltmeye yetmemişti. Jean, Nabil'in müdahale etmesi gerekirse diye durmasını gözden kaçırmamıştı; Lucas'ın ona attığı sabırsız bakışa bakılırsa o da bunu fark etmişti. Spekülatif bakışları fark etse de etmese de

Derek ve Derrick'in onu geri göndermesi ayrı bir hikâyeydi ama Jean bakışlarını Lucas'ın yüzünde tutarak bu istenmeyen ziyaretin amacını bekledi.

"Seninle konuşmam gerek. Olmadan..." Lucas meraklı takım arkadaşlarını işaret etti. "Bugün birkaç dakika geç kalabilir misin?"

İlk aklına gelen reddetmek oldu ama Jean onun ağzının gerginliğini ve omuzlarının kambur çizgisini inceledi. Bu öfke değil, endişeli bir bekleyişti. Jean öfkeyi tercih ederdi ama Lucas'ı Grayson'dan cevaplar istemesi için cesaretlendirerek kendini hazırlamıştı. Jean, Lucas'ın elindeki telefona baktı ve onu bekleyen konuşmadan önceden bıkmış gibi hissetti.

"Hey, Lucas," dedi Jeremy, neşeli ve yüksek sesle, sıraya geçip dolabına doğru ilerlerken. "Bugün iyi iş çıkardın."

Jean, Lucas'ın ona bir soru sorduğunun uzaktan da olsa farkındaydı ama Jeremy'nin çilli kürek kemiklerinin nemli çizgisinde bir yerde düşünce treni raydan çıkmıştı. Jeremy'nin kökleri çıkmaya başlamıştı ve bu daha da belirginleşmişti.

Artık saçları duştan kafatasına yapışmıştı. Jean bir su damlasının omurgasından Jeremy'nin kalçalarına sarılı havluya doğru süzülüşünü izledi ve sonra Lucas'ın çıkardığı tiksintili homurtu Jean'e endişelenmesi gereken daha önemli şeyler olduğunu hatırlattı. Jeremy vücudunu fırçalamaya başlarken Jean dikkatini iğrenç takım arkadaşına zorla geri verdi. Ellerini saçlarında gezdirdi.

"Ee?" Lucas sordu.

"Evet," dedi Jean, Lucas'ın yüzündeki küçümseme inadına reddetme isteği uyandırsa da. "Bekleyeceğim."

Lucas hışımına uzaklaştı, grevciler yaptıkları işe geri döndüler ve Jeremy meraklı bir bakışla Jean'e baktı. "Her şey yolunda mı?"

Jean, "Bunu göreceğiz," dedi.

Lucas tekrar onu aramaya gelene kadar takımın çoğu ve koçlardan ikisi gitmişti. Şimdi on dakika öncesine göre daha gergin görünüyordu.

ve Jean bu konuşmadan yara almadan çıkma ihtimallerini sıfır olarak yeniden hesapladı. Lucas yaklaşmayınca ayağa kalktı ve Jeremy onu takip etmek için hamle yaptığında elini omzuna koydu. Lucas ellerini ceplerine soktu ve Jeremy'ye temkinli bir bakış fırlattı.

"Sadece Jean," dedi. "Bana birkaç dakika ver." "Öyle mi?" Jeremy Jean'e sordu.

"Beş dakika," diye söz verdi Jean ve Lucas'a doğru yürümeye başladı.

Lucas'ın onları soyunma odasının diğer ucuna götürmesini ya da Ama Lucas kapıya yöneldi ve tünelden çıkışa doğru ilerledi. Lucas dış kapıya ulaşmak için Rhemann ve Lisinski'nin arabalarının arasından geçti ve Jean onu takip ederken Tereddüt ederek geçmeyi reddetti. Lucas'ın kendisi de açıklıkta durmaktan memnun görünüyordu; bir eli kapıda, diğer eli çitin üzerinde, dışarıda hâlâ dağınık halde duran birkaç arabaya bakıyordu.

"Grayson'la konuştum," dedi Lucas. " azından denedim. Yine de benimle konuşmak ."

"Beklenmedik bir sağduyu," dedi Jean, "ama benim sorunum değil."

"*Benimle* konuşmak istemedi," dedi Lucas tekrar, vurgulayarak.

Jean ona baktı, sözleri duyuyor ama anlamlandırmayı reddediyordu. İnkâr onu ancak bir yere kurtarabilirdi ve Lucas'ın bakışlarını çitin yanına park etmiş arabaya kadar takip etti. Sürücü kapısı açıldığında başına gelecekleri biliyordu ama Grayson arabadan inip yoluna devam ederken donup kalmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Özgürlük ateşi yatıştırmamıştı; ayrı geçen aylar öfkesini . Jean, onu umutsuzca incitmek isteyen ve yaralarının nerede olduğunu yakından bilen bir adama bakıyordu. Jean ayakkabılarının altındaki asfaltı ya da saçlarını çekiştiren ılık rüzgârı hissetmiyordu. Orada İliğinin olması gereken yerde buz ve göğsünde bir solucan gibi sürünen nemli bir hastalık

Lucas kapıyı tekrar kapatırken metaller takırdadı. Jean ona hiçbir kapının Grayson'ı dışarıda tutamayacağını söyleyebilirdi ama hafızasında boğuluyordu ve sesini bulamıyordu. Grayson yavaşlayarak diğer tarafta durdu ama bu itaat ya da kendini tutma değildi. Grayson'ın kapısının yarattığı etkinin tadını çıkarıyordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Jean'in üzerinde bir varlık vardı. Jean onun Ocak ayında nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı, yara bere içinde, kanlar içinde ve iyileşmiş bir haldeydi ama bu sınırlarını yatıştırmaya yetmedi.

"Sadece konuşmak istediğini söylemiştin," diye hatırlattı Lucas Grayson'a. "Onunla dışarıdan konuşabilirsin."

Grayson parmaklarını çite geçirdi. "Bana bir numara borçlusun, Johnny."

Zane'in Grayson'ın dudaklarına taktığı lakap Jean'in bir safra hücumuna karşı sertçe yutkunmasına neden oldu. "Siktir git. O yarışmayı Zane kazandı, sen değil."

Grayson, "Bunu talep etmek için burada değil," dedi. "Ben buradayım. İki gün içinde Yuva'ya döneceğim ve sen de bana hak ettiğim saygıyı göstermelerini sağlayacaksın."

"Senin için yalan söylemeyeceğim."

"Herkes Mükemmel Mahkeme'ye söz verdiğimi söyleyeceksin, yoksa oraya gelir, yüzünün derisini soyar ve o lanet kafatasını sikerim. Anladın mı? Nerede oynadığını biliyorum. Nerede yaşadığını biliyorum.

Şimdi sizi kim koruyacak?"

"Tanrım, Grayson-" diye başladı Lucas ama Grayson çoktan harekete geçmişti.

Hatırı sayılır ağırlığını kapıya doğru savurdu ve Lucas onu tutmaya hazır değildi. Lucas geriye savrulurken biraz irkildi ama Jean ona yardım etmek için burada kalmayacaktı. Yeterince hızlı olamayacağını bilerek stadyum kapısına doğru koştu. Bir el omzundan tutup onu döndürmeden önce parmakları tuş takımını sıyırdı.

İlk yumruk ağzından girip onu stadyum duvarına geri gönderdi ve Jean kafesteki bir canavar gibi karşılık verdi. Grayson bir eliyle Jean'in gardını aştı ve yüzünü yakalayarak kafasını sert duvara çarptı. Grayson

Dünya mide bulandırıcı bir bulanıklık içinde dönüyor, sonra Grayson boynuyla omzunun birleştiği yeri sertçe ısırdığında fazla parlak bir odak noktasına dönüşüyordu. Jean'den kopan çığlık insandan çok hayvandı ve Jean çılginca parmaklarıyla Grayson'ın yüzüne ve boğazına saldırdı.

Lucas bir anda ortaya çıktı ve kardeşinin kolunu tutarak onu kendine doğru çekti. "Kes şunu," dedi çaresizce. "Grayson, dur!"

Grayson kardeşine saldıracak kadar uzun süre Jean'i bıraktı. Üç darbe Lucas'ın ayaklarını yerden kesmeye yetti ve Jean duvardan iki adım bile uzaklaşmadan Grayson geri döndü. Grayson yakaladı

Jean'in yüzünü iki eliyle kavradı ve onu bir kez daha duvara yapıştırırken başparmaklarıyla yanaklarına acımasız çizgiler çizdi.

Jean, Grayson gözlerini çıkaramadan bileklerini yakaladı ve Grayson'a olabildiğince sert bir şekilde kafa attı. Grayson bir adım geriye Jean de onunla birlikte çekildi ama Grayson ellerini kurtaramadan toparlandı. Grayson Jean'i tekrar geriye iterken tırnaklarını geçirdi. Jean onun ayak bileğine, birbirlerine bu kadar yakinken atabildiği kadar sert bir tekme attı ve Grayson da Jean'in dişlerini sızlatacak kadar sert bir şekilde kafasını duvara vurarak karşılık verdi.

"Ver şu lanet numaramı," dedi Grayson. "Senin değil," diye başardı Jean. "*Siktir* git."

Yanlış cevaptı. Grayson Jean'in sol bileğini paramparça edecek bir niyetle ısırdı. Jean elini kurtarmaya çalıştı ve Grayson'ın küçük tırnağı Jean'in kavraması kayınca gözünün köşesindeki yumuşak deriyi kesti.

Stadyumun kapısı açılıp Lucas'ın buruşmuş bedenine çarpınca sarsılarak durdu ve Grayson hemen Jean'in alanından çekildi.

Jean yüzüstü asfalta düşmeden önce dizlerini tutmak için eğildi. Şimdi biri bağırıyordu ve onun sesini tanıdığını biliyordu,

Ama kulakları kelimeleri anlamlandıramayacağı kadar yüksek sesle çınılıyordu. İstmeden de olsa onu kimin kurtardığını görmek için bakamadı. Elinden parmaklarına doğru ağır ağır akan kana gözlerini kapattı.

Jean yaralanmamış eliyle boğazına uzandı ve parmaklarının altındaki kırık, ıslak deriyi hissettiğinde neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Derin bir nefes çekti, bir yastığın altında boğulmadığını bilmek ama ciğerleri o kadar sıkıydı ki göğsü yanıyordu.

Eller omuzlarını kavradı ve Jean içgüdüsel olarak tepki verdi. Saldırgan böyle bir güç beklemiyordu ve kime vurduğunu anlamadan önce Lisinski'yi arabasına fırlatmayı başardı. Bir yolcu otobüsüne çarpmanın verdiği panik duygusu diğer her şeyi sildi ve Jean gidebildiği kadar hızlı bir şekilde Lisinski'nin yanından uzaklaştı.

Kürek kemiklerine çarpan stadyum duvarının ilk darbesi hayatından on yıl götürdü ve Jean bakışlarını hemen yere indirdi.

"Özür dilerim," demeyi başardı. "Özür , Koç, ben-"

"Yeter," diye onu uyardı ve Jean özürlerinin geri kalanını ısırarak yuttu. Grayson park yerinden çıkarken lastikler gıcırdadı. Lisinski arabasının ardından öfkeyle baktı ama Lucas ayaklarının dibinde inleyerek otururken ve Jean zar zor ayakta dururken gitmesine izin vermek zorunda kaldı. Bir saniye sonra telefonunu çıkarıp

Lucas'ın gözlerini kontrol etmek için diz çöktü. "James, sana burada ihtiyacımız var," dedi ve açıklama yapmadan telefonunu kapattı.

Rhemann stadyumdan rekor bir sürede çıktı ve tek başına gelmedi.

Lucas ve Lisinski doğrudan görüş alanında olduğu için önce Lucas'a yöneldi ama Jeremy hemen peşindeydi ve Jean'e doğru bir hamle yaptı.

Gülümsemek için doğmuş bir yüzde alarm yanlışı görünüyordu ve Jeremy'nin paniği onu uçurumun kenarına getirmeden önce Jean gözlerini kaçırdı. Jeremy ona doğru uzandı ama Jean duvarı itti ve Jeremy'yi yolundan çekti.

Sonunda stadyum kapısına engelsiz bir şekilde ulaşabilmişti ama kimse ona bu tuş takımının kodunu vermemişti. Kararsız parmaklar Raven rakamlarını

ve tekrar ve tekrar. Yanlış olduğunu biliyordu. Neden işe yaramadığını bilmiyordu. Denemekten vazgeçemedi.

Jeremy, Jean'in elini düğmelerden çekerken, "Jean, ben hallederim," dedi.

Jeremy doğru kodu girerken Jean uyuşmuş bir sessizlik içinde onu izledi. Jean kapıyı sadece sıkıştırarak geçebileceği kadar açtı ve koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde soyunma odasına gitti. İkinci kapıdan geçerken neredeyse iki Truva atını biçiyordu ama onların sinirli çığlıklarını duymazdan geldi ve ilerlemeye devam etti. Cat'in sesini duyduğunu sandı ama Cat bekleyebilirdi. Beklemek zorundaydı. Jean'in şiddetle hastalanmadan önce Grayson'ın dokunuşunu üzerinden atması için yaklaşık otuz saniyesi vardı.

Jean içeri girdiğinde duşlar boştu ve sadece ayakkabılarını çıkarmak için yavaşladı. En yakındaki duş başlığına gitti ve düğmeyi olabildiğince sert bir şekilde çevirdi. Yüzüne çarpan ilk su neredeyse onu ikiye bölüyordu ve Jean nefes almak için savaşıırken yüzünü dirseğinin kıvrımına gömdü. *Dişler*, diye düşündü, *boğuluyorum* ve *nerede yaşadığını biliyorum*.

Jean boştaki eliyle umutsuzca boynunu ovuyor, tükürük ve kanı olabildiğince çabuk temizlemeye çalışıyordu. Riko'nun şiddetiyle yıllarca mücadele etmişti; Grayson'ın en kötü halinden bile kurtulmuştu. Bunu unutmak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Bir, iki ya da on dakika, unutmak için. Grayson'ın ellerinin ağırlığı yüzünde ve dişleri tenindeydi. Ama yüzünü sudan koruyan kolu nefes almasını da zorlaştırıyordu ve Jean, Troyalıların duşları ile Evermore'daki gölgeli odası arasında gidip geliyordu.

"Jean." Jeremy yine sağında bir yerdeydi. Jean'in zamanı kalmamıştı. "Bana bak."

Ben Jean Moreau. Moriyamalara aitim. . . Dayanacağım.

Parça parça kendini tekrar kilitledi, korku ve endişelerini bastırdı. Kalp ağrısı o kadar derindi ki uyuşmuş hissetti. Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve

Jean duş düğmesini bulmak için gözlerini araladı. Hızlı bir duşu kesti ve Jean iki elini yüzünde gezdirerek suyu olabildiğince uzaklaştırdı. Ancak o zaman yüzünü Jeremy'ye döndü, o kadar yakınında duruyordu ki tişörtünde ve şortunda spreyden kaynaklanan nemli lekeler vardı. Jean sakinleşmişti ya da kendini bu andan zorla kopardığında olabileceğİ kadar sakinleşmişti ama Jeremy hâlâ perili görünüyordu.

Jean, "Yola çıkmadan önce üstümü değıştirmem gerek," dedi. "Bana bir dakika ver." Jean kapıya doğru yöneldiğinde Jeremy onun yolunda ilerledi.

"Jean, dur." "Bırak geçeyim," dedi Jean. "Üşüyorum."

"Lütfen konuş benimle."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Jeremy, "Seni incitti," diye ısrar etti ve Jean, Jeremy'nin Grayson'ın adını söylemekten kaçınmasına kısa süreliğine minnettar oldu. Jean umursamaz bir hareket yaparak yanından geçmeye çalıştı ama Jeremy inatla tekrar onun önüne geçti. "İyi olmadığın çok açık, bu yüzden lütfen sadece bir şeyler yapabilirmişiz gibi davranmayı bırak. Sana olanları görmezden gel."

"Seni rahatsız edecekse bakmayı kes," dedi Jean. Jeremy'nin ağzının kenarında beliren şeyin onaylamama mı yoksa incinme mi olduğundan emin değildi ve Jean bunu daha iyi kelimelerle ifade etmeye çalışmak için kendini zorladı. "Kuzgunlar bunun kendilerini ilgilendirmediğini ve üzerinde durmamaları gerektiğini biliyorlardı. Sen de aynısını yaparsan hepimiz için daha iyi olur."

Jeremy'nin yanıtı alçak sesle ama tereddütsüzdü: "Başka tarafa

bakmayacağım." "Bakmanı istemiyorum."

Kulağā yalan gibi gelmesi onu korkutmuştu ama kapı Rhemann'ı içeri almak için açılmadan önce bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Baş antrenörün ağzı açık kalmıştı ama Jean'in boğulmuş fare görüntüsünü görünce duraksadı. Bir süre sonra takip etmelerini işaret etti ama

Jeremy arkasını dönerken göz göze geldi ve "Ona bir havlu getirin. Revirde olacağız."

Yolda kalan Truva atlarını geçmeleri gerekiyordu: Elbette Cat ve Laila, sonra da Travis ve Haoyu. Jean bu son ikisinin

Daha önce neredeyse ezip geçeceği kişiler; Lucasın yazlık yurttaki oda arkadaşlarıydılar ve burada sıkışıp kalmış, aynı şekilde bir çözüm bekliyorlardı

kızlardı. Rhemann keskin bir hareketle grubu sessiz olmaları konusunda uyardı ve Jean, Rhemann'ı takip ederken bakışlarını onun sırtından ayırmadı.

Lucas ve Lisinski ilk ofisteydi, bu yüzden Rhemann Jean'e ikinci ofise girmesini işaret etti. Jeremy koşmuş olmalıydı, çünkü Rhemann kapıyı yarıdan fazla kapatmadan onlara yetişmişti. Jeremy bir havlu uzattı ama topuzu tuttu ve Rhemann onun yüzündeki gergin ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu. Jean'e baktı ve şöyle dedi,

"Karar senin. İçeri mi dışarı mı?"

Jean hemen "Dışarı" diye cevap verdi.

Jeremy'nin geri çekilmekten başka çaresi yoktu ve Rhemann kapıyı kapattı. Jean uzatılan havluyu aldı ve Rhemann'ın gösterdiği yere oturdu. Jean burada bir saat olduğunu fark etmemişti bile ama şimdi ikinci el tik taklarını duyabiliyordu. Belki de bir saatti. Yıllardır bir saati olmamıştı ama yine de bileklerini kontrol etti. Tek bulduğu Grayson'ın dişlerinin sivri çizgileriydi. Havluyu kolunun etrafına sardı, böylece onu görmek zorunda .

Rhemann odanın içinde dolaştı, ihtiyacı olan bandajları ve antiseptikleri bulmak için çekmeceleri açıp kapattı. Jean bunları ondan almaya çalıştı ama Rhemann'ın sert bakışları karşısında elini bırakıp sessizce oturdu. Rhemann bir tabure getirdi ve Jean'in bileğinden başlayarak işe koyuldu. Temizlemeyi ve sarmayı bitirdikten sonra Jean'e bir test yaptırdı.

hareket alanını genişletti. Ağrıyordu ama Jean elini döndürebiliyor ve parmaklarını esnetebiliyordu ve bu da Jean'in göğsündeki buzun bir kısmını çözmeye yetmişti.

"Konuş benimle," dedi Rhemann Jean'in yüzünü silerken.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum, Koç."

"İyi misin?"

"Evet, Koç," dedi Jean. "Hâlâ oynayabilirim."

"Senden istediğim bu değildi."

Jean'e daha iyi bir şey bulması için bir dakika verdi ve sessizlik sorularından daha kötüydü. Jean düşüncelerini hizada çıkarmak için bacağını salladı, bu huzursuzlukla kendini ele verdiğini biliyor ama duramıyordu. Sonunda boştaki eliyle bandajlarını örtmek zorunda kaldı, böylece onlara bakmayı bırakabilecekti.

"Koç, lütfen bana ne söylemem gerektiğini söyle. Söz veriyorum bunu düzelteceğim."

"Bunu düzeltmeni istemiyorum," dedi Rhemann, biraz arkasına yaslanıp ona bakarak. "İyi olduğunu bilmek istiyorum."

Bu yeterince kolaydı. "Ben iyiyim, Koç."

Belki de o kadar kolay değildi, çünkü Rhemann kuşkuyla acıma arasında bir yerde sıkışmış gibiydi. Jean kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Rhemann başını sallayıp Jean'in boğazını kesmeye onu kurtaran tek şey bu sakin görünme çabası oldu.

Jean, hemşirelerden birinin limandaki yalnız bir teknenin çerçeveli siyah beyaz fotoğrafını astığı uzak duvara baktı ve kendini buradan olabildiğince uzağa koydu. Cat'le birlikte sahile doğru gitmeyi düşündü. Foxhole Court'taki fotoğraf duvarını düşündü. Öfkeli takım arkadaşları tarafından yok edilen kartpostalları ve magnetleri düşündü ve Jean'in kontrolü tehdit edici bir gıcırta verdi. Mide bulantısına karşı sertçe yutkundu.

Belki de Rhemann onun boğulduğunu duydu, çünkü sessiz ama kararlı bir şekilde "Jean" diyerek tekrar denedi.

"Dr. Dobson'ı arayacağım." Bu Rhemann'ı duraksatmaya yetti ve Jean tüm gücüyle yalana . "Eve gider gitonu arayacağım, Koç."

Kapı çalındı. Rhemann sargı bezlerini taburesini odanın öbür ucuna yuvarlayıp kapıyı açtı. Lisinski, yanında Lucas'la birlikte kapı aralığındaydı. Jean ona şöyle bir baktı ve burnu kırılmıştı; Grayson kardeşine nişan aldığı darbelerden hiçbirini vurmamıştı. Jean, Lucas'ın bu sefil buluşmadaki payının bedelini ödediğine memnun olmak istiyordu ama tek hissettiği yorgunluk ve soğuktu. Rhemann yoldan çekilerek içeri girmelerini ve kapıyı tekrar kapatmalarını sağladı.

Jean, Rhemann'ın endişeli sorularını ve Lisinski'nin Lucas'ın yaralarını değerlendirmesini geldi. Rhemann, Lucas'ın yakın zamanda devrilmeyeceğinden emin olunca, "Baştan başla," dedi.

Lucas'ın hikâyesi, kendi kendini sansürleme ve pişmanlık duygularıyla yoğrulmuş, yarım yamalak bir karmaşa olarak ortaya çıkmıştı. Dün Jean ile kardeşi arasındaki husumeti neyin başlattığına dair Jean'den iyi bir açıklama alamamıştı, bu yüzden Jean'in ona meydan okuduğu gibi yapmış ve Grayson'dan gerçeği talep etmişti. Grayson bu konuşmaya katılmayı reddetmiş ve bugün öğle yemeğinde Lucas'a mesaj atarak Truva atlarının antrenmanlarının zamanlaması hakkında bilgi istemişti. Lucas'a söyleyecek bir şeyi yoktu ama Lucas ona yalnız zaman ayırabilirse Jean'le konuşabilirdi.

"Bu yaz bana söylediği ikinci şey bu." Lucas ayakkabılarına baktı, tam bir sefalet resmiydi. "Benden dört kez uzaklaştı. Yıllar önce varlığımı unuttu ve her iki seferde de benimle konuşmaya zahmet etti.

Eve döndüğünden beri Jean'le ilgileniyor. Bu hafta sonu Batı Virginia'ya gidiyor. Gitmeden önce onu görmek için son şansımdı ve onu nasıl reddedeceğimi bilemedim. Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim."

Rhemann Jean'e baktı. Jean'in olayları anlatmasını mı yoksa Jean'in haklı öfkesini mi beklediğinden emin değildi. Jean bakışlarını Lucas'ın üzerinde tuttu.

"Bir dahaki gidişinde bırakın gitsin ve arkasındaki kilitleri değiştirsin" dedi.

"O benim kardeşim," dedi Lucas ama itirazı zayıftı.

"Sana zaten söyledim," dedi Jean, sesi düzdü. "Yuva'ya gittiği gün senin kardeşin olmaktan çıktı."

Lucas yüzünü yere doğru çevirdi ama hemen itiraz etmedi. "Sana zarar verdi.

Edgar Allan'da yani," dedi Jean refleks olarak sargılı bileğini sıkıca kavradığında. Jean cevap vermedi ama ikisi de cevabın ne olduğunu bildiği halde Lucas onay beklemiyordu. "Sana ne dediğini duydum."

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım."

"O-"

Jean bu sorunun geri kalanını duymayı reddetti. "Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım," dedi tekrar, daha yüksek sesle. Bu sefer Lucas ipucunu aldı ve Jean, acı sesinin şiddetini yok edene kadar tırnaklarını bandajına geçirdi.

Ses tonuyla koçuna saygısızlık etmeyeceğine inandığında, sakın bakışlarını Rhemann'a çevirdi ve "Koç, gidebilir miyim?" diye sordu.

"şekilde bırakmakla gerçekten iyi mi ediyorsun?" Rhemann sordu. "Güvenlik kameralarımız var. Polisi arayabiliriz."

Jean'midesi dibe vurdu. "Hayır, Koç."

"Jean." Bu sessiz protesto onca insan arasından Lucas'tan gelmişti ama Jean ona bakmayı reddetti.

"Önce Jeremy'yi göndereceğim," dedi Rhemann, sanki bu bir şekilde Jean'i ikna edecekmiş gibi.

"Kuzgunlar-" Jean başladı. Rhemann'ın yüzündeki ifadeyi görünce yönünü değiştirdi ve "Polisle konuşamam, Koç" dedi.

Rhemann ona fikrini değiştirmesi için bir dakika verdi, sonra başını sallayarak vazgeçti. "Sizin için en iyi kararı vermeniz konusunda size güveniyorum, ancak

bir daha stadyumumuza izinsiz izin vermeyeceğiz. Onunla iletişime geçeceğim. Lucas'a bir bakış atarak, "Kampüs güvenliğine onun resmini gösterin ve tesiste istenmediğini bildirin," dedi. Lucas, eğer bu gece ondan başka bir düşmanca söz duyarsan, haber verirsen sevinirim. Teşekkür ederim.

Lucas sarsak bir şekilde başını sallayınca, "Sen," diye ekledi. "Jackie seni yurda geri ."

"Haoyu ve Travis yanımda," dedi Lucas, sesi hâlâ yenilmiş gibi çıkıyordu. "Ben iyi olacağım."

"Sen mi?" Rhemann Jean'a sordu, sonra Jean cevap kararını verdi. "Sen Laila'yla birliktesin. Dördünüzü de ben bırakırım."

Rhemann tabureden kalktı. Lisinski bu durumdan hiç memnun görünmüyordu ama ofisten önce çıktı. Lucas, Rhemann yanından geçip gittiğinde bile kıpırdamadı. Jean, Jeremy'nin koridorda endişeli bir anaç tavuk gibi gezindiğini gördü ama sonra Lucas kapı koluna uzandı. Lucas başını Rhemann'a doğru eğdi ama gözlerini Jean'den ayırmadan sordu: "İki dakika.

Lütfen?"

Jean Rhemann'a baktı ama Rhemann onu izliyordu ve yüzündeki ifade neredeyse onun felaketiydi. Bu, Jean istemediğini belirtirse Lucas'ı zorla oradan çıkaracak bir adamın kavgacı bakışıydı. onunla yalnız kalmak. Jean kendine çok fazla anlam yüklediğini çalıştı ama rahatsızlık ve güvenlik, kalbini kemiren zehir düğümleri idi. Böyle bir saçmalığa kapılmadan önce gözlerini arabasından ayırmaya zorladı ve yapmacık bir "Bir dakika," dedi.

Lucas kapıyı hemen itip kapattı ve yirmi saniyesini Jean'le yüzleşmek yerine ona bakarak geçirdi.

Yirmi bir yaşındayken yapabildiği en iyi şey "Özür dilerim" oldu.

"Özürlerin bir kurbağanın üzerindeki parfüm kadar işe yarıyor," dedi Jean. Lucas itiraz edecek gibi olduğunda Jean eliyle kısa bir hareket yaparak onun sözünü kesti ve "Bu deneyden ne elde edeceğini düşündüğün umurumda değil.

Ya da ne öğrendiğini sandığını. Seni Grayson'a yönlendirmemin tek nedeni seninle bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamaktı. Önemli olan tek şey benimle sahada oynamaya istekli olup olmadığıdır."

"Seni ısırıldı," dedi Lucas.

Jean buz gibi bir sesle, "Oradaydım," dedi.

"Seni Jeremy'ye bakarken gördüm. Dedikoduları duydum. Eşcinsel olduğuna eminim." Lucas ona inatçı bir bakış fırlattı ama bu bakış sesindeki gerginlik tarafından tamamen baltalandı. "Bu kötü bir ayrılık olayı mı?"

Bir an için Jean'ın aklına, bu konuşmaya hızlı bir son vermek için yalan söylemek geldi. Bıçağı daha derine saplamak için gerçeği söylemek de aynı derecede cazip geliyordu. Sefilce kaçmak tek orta yoldu ve Jean

sertçe karnına vurdu. "Kardeşinin psikozunun yükünü bana yüklemeye cüret etme. Bunun bir parçası olmak istediğimi varsayarak suçluluk duygunu yatıştıramazsın."

"Tanrım, ben sadece-" Lucas bununla nereye varmak istediğini kestiremiyordu ama Jean'in onu bekleyecek bütün günü yoktu. Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladı ve Lucas neredeyse onu durduracak kadar hızlı değildi.

Jean'in eli kapı tokmağına dokunur dokunmaz Lucas bir elini ve ayağını kapıya dayayarak kapanmasını sağladı ve Jean'e çevirdiği yüz ifadesi acımasızdı.

Jean zorda kalırsa Lucas'ı yolundan çekebileceğinden oldukça emindi ama Lucas'ı küçümseyerek dudağını büktü ve ona kafasını toparlaması için son bir şans verdi.

Sonunda Lucas, "Özür dilerim,"

dedi. "Senin sikmeni

istemiyorum-"

"Söylediğim için özür dilerim," diye açıkladı Lucas kapıdan uzaklaşırken. "Bu doğru değildi. Arabadan indiğinde yüzünü gördüm, o yüzden bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Hatta-" Kelimeler yine kifayetsiz kalırken çaresiz ve perişan bir halde eliyle işaret etti.

"Benim birlikte büyüdüğüm Grayson böyle biri değildi. Neye dönüştüğünü ."

"Bu senin sorunun, benim değil." Bu kolay savuşturmaya rağmen Jean düğmeyi çeviremedi. Hareket etmesini isteyerek eline baktı ama korku sağduyusunun önüne geçmişti ve bunu bilmek zorundaydı. "Nerede yaşadığımı bildiğini söyledi. Ona söyledin mi?"

Lucas başını kısa bir süre salladı. "Gitmeden önce gelip beni görmek isterse diye ona yazlık yurtların yerini söyledim. "Gitmeden önce kampüs dışında olduğunu biliyorum."

Yüreğindeki sızıyı dindirmek için pek bir şey yapmadı ama yine de idare etmek zorundaydı.

Jean kapıyı çekerek açtığında koçları ve Jeremy'yi koridorun birkaç metre aşağısında beklerken buldu. Jean sadece Jeremy'ye baktı ve "Üstümü değiştirmeliyim," dedi. ayrılmadan önce."

Jeremy kısacık, boş bir gülümsemeyle, "Elbette," diye kabul etti.

Jean koçların başka bir şeye ihtiyaç duymaları halinde kendisini geri çağıracaklarına güvenerek dolabına doğru yola koyuldu. Önce Cat ve Laila'yı, sonra Haoyu ve Travis'i tekrar geçti ve daha fazla kesintiye uğramadan dolabına ulaştı. Bu sorunun sadece yarısıydı, çünkü kendi kıyafetlerini çoktan değiştirmişti Lucas'ı dışarıda takip etmeden önce. Sırılsıklam kıyafetini çıkarıp yarının egzersiz kıyafetlerini giymekten başka çaresi yoktu. Islak giysiler paketlenmişti.

Eve dönmek için atılmış gömleğini giydi ve eve vardığında herkesi çıkışta onu beklerken buldu.

Haoyu, Travis ve Lucas otoparktan kampüse doğru yola çıktılar ve Rhemann diğer dört Trojan'ı steysin arabasına bindirdi. Arabayla eve yolculuğu kafa karıştırıcı olacak kadar kısaydı ve Rhemann onları garaj yolunun sonunda indirdi. Onlar uzaklaşırken camını indirdi ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin, tamam mı?" dedi.

"Peki, Koç," dedi Laila ve Jean'i önündeki merdivenlerden yukarı çıkardı.

Jean kapının kilidini açtı ve içeri girdi, ama diğer üçü girene kadar bir kenarda durdu. Kapı kapanır kapanmaz Jean sürgüyü ve zinciri yerine taktı. Geçen her saniye Lucas'ın Güvenceler pek rahatlatıcı değildi ve Jean zinciri gergin bir şekilde çekiştirdi. Grayson onu bulursa, bu yeterli olacak mıydı? Kapılar onu daha önce hiç durdurmamıştı. Sonuncusu onun için açık bırakılmıştı. Anılar Jean'in göğsünü ateş gibi ısıttı ve zinciri bir kez daha sertçe çekti.

"Bunun için bir şeyim var," dedi Laila. "Burada bekle."

Jean birkaç dakika boyunca onun odasını karıştırmasını dinledi. O da bir çömelleme direği ile geri geldi. Bir ucunda düz bir kauçuk taban, diğerinde ise sığ bir kanca vardı. Onu yolundan çekip direği içine itti. topuzun altına yerleştirdi. Altına son bir tekme atarak olabildiğince sıkılaştırdı ve Laila memnun bir şekilde başını salladı.

"Evden ilk taşındığımda annem benim için almıştı," dedi. "Beni hiç hayal

kırıklığına uğratmadı ve insanlar birden fazla kez denedi. Tamam mı?"

Değildi ama öyle olması gerekiyordu. "Evet."

"Konuşabilir miyiz?" Jeremy sordu.

Jean, "Üstümü değiştirip Dobson'ı aramam gerekiyor," dedi ve Jeremy isteksizce onun yolundan çekildi.

Jean doğruca yatak odasına gitti ve ıslak kıyafetlerini çamaşır sepetine attı. Egzersiz kıyafetini daha gündelik kıyafetlerle değiştirdi ve yatağının ortasında bağdaş kurarak oturup bandajlarına baktı. Isırıkları görmek istemedi ama bir süre sonra uzanıp sargıları soydu. bant ve gazlı bezi . Grayson'ın dişlerinin şiddetinden elinin etrafı halka halka morarmıştı ve Jean midesinin tepki olarak kasıldığını hissetti.

Kısa ve aptalca bir an Dobson'ı aramayı düşündü.

Riko, Drake'i onun peşinden gönderdiğinde Andrew'un terapisti oydu. Daha sonra ona ne söylemişti ve bu bir fark yaratmış mıydı? Sahte bir teselli miydi?

hiç rahat etmemekten daha mı iyi? Jean telefonunu elinde evirip çeviriyor, kendisiyle savaşıyordu.

Sonunda tiksinti kazandı. Kendini bu şekilde ifşa etmesine imkan yoktu. Bunu ona. Bunu kelimelere dökmeyi düşünmek bile başını döndürüyordu. Telefonu elinden fırlatmak için hamle yaptığında telefon elinde uğuladı ve Neredeyse düşürüyordu.

Alan kodu tanıdıktı ama numara değildi. Jean'in telefonunda sadece bir düzine kadar kayıtlı kişi vardı ve bunların yarısı aynı Güney Carolina önekini paylaşıyordu. Jean'in aklına gelen ilk kızgın düşünce Rhemann'ın Dobson'ı aradığı ve Jean'in yardım sözünü yerine getireceğine güvenmediğiydi, ama Jean'in bilgileri kayıtlıydı ve bu mesaj isimsiz olarak geldi. Jean mesajı açmadan önce birkaç saniye boyunca tırnaklarını tuşlara vurdu.

Mesaj Fransızca idi: "Neredesin?"

Kevin'in numarası değildi, geriye tek bir şüpheli kalıyordu. Jean yine de emin olmak için bir "Kim" gönderdi.

"Neil," diye hızlıca cevap verdi ve ardından, "Los Angeles'tayım. Konuşmamız gerek."

Jean telefonundaki saate baktı ve dehşet Jean'in kemiklerine ağır bir yük gibi çöktü. Foxes'un yaz antrenmanlarına çoktan başladığını ve Güney Carolina'dan buraya uçuşun ne kadar uzun olduğunu biliyordu. Eğer Neil bu yolculuğa çıkmak için antrenmanı ekmişse, iyi haberlerle gelmiyordu. Jean burnunun kenarını sıktı ve yirmi dört saatlik günlerden kesinlikle nefret ettiğine karar verdi. Bir günde bu kadar çok şeyin ters gidebileceğinin bir sınırı vardı elbette.

O da yanıt olarak adresini gönderdi. Sonra, henüz kalkmak istemediği için Jeremy'ye basit bir "Ziyaretçi" mesajı gönderdi.

Jeremy'nin yatak odasına gelmeden önce ön tarafı kontrol ettiğini düşündü, Çünkü kapıyı iterek açtığında kaşları çatıktı. "Ben kimseyi görmüyorum."

"Neil Josten şehirde," dedi Jean, Neil'in yanıtını kontrol ederken. "Kiralık bir arabayla havaalanından yola çıktı."

"Onu görmek istiyor musun?" Jeremy, Jean'in yatağının ayak ucunda otururken sordu.

"Ona yarına kadar beklemesi gerektiğini söylemekte bir sorun görmüyorum. Onu bu gece için bir otele ya da başka bir yere yerleştirebiliriz."

Jean, "Başka olsaydı beni görmeye gelmezdi," dedi. "Onunla görüşmek zorundayım."

Jean'in toplantıdan sağ çıkıp çıkmayacağı ayrı bir konuydu ama Jeremy'yle bu konuya girmeye gerek yoktu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jean

Dışarıda bir araba durduğunda Jean cumbalı pencerenin kenarında oturuyordu. Neil ona kiraladığı arabanın markasını ve rengini göndermişti ama Jean yine de arabayı görünce biraz gerildi. Jeremy'ye başıyla tamam işareti yapmadan önce Neil'in sürücü tarafında indiğini görene kadar bekledi ve kaptanı ön kapının kilitlerini açmak için ilerledi. Jean barı bir kenara koyarken ona yetişti ve Jeremy, Neil kapıyı çaldığı anda kapıyı açtı.

"Merhaba Neil." Jeremy, Neil'in kapı aralığından geçebilmesi için yana doğru döndü ama Neil sadece karşılama paspasından geriye doğru adım attı. "Beklenmedik bir zevk."

Neil onun yanından geçerken, "Beklenmedik," diye onayladı. Neil Jean'e o kadar uzun süre baktı ki, Jean önce kendisinin konuşması gerekip gerekmediğini merak etti, ama sonra Neil yüzüne doğru işaret yaptı ve Fransızca, "Bunun barışseverlerin takımı olduğunu sanıyordum. Sana ne oldu böyle?"

"Gelmek için daha iyi bir gün seçebilirdin," dedi Jean.

"Bu benim kararım değildi." Neil hafifçe omuz silkti ama Jean bunu bir özür olarak yorumlayacak kadar aptal değildi. "Ayakkabı mı?"

Jean hiç itiraz etmeden onlara doğru yürüdü. Jeremy onun gitmekte olduğunu fark ettiğinde, elini Jean'ın göğsünün önüne koydu ve soracak kadar uzun süre onu susturdu, "Bundan emin misin? Sana göz kulak olabileceğim bir yerde kalmanı tercih ederim."

Jean hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. "Kapıyı arkamızdan kilitle."

Jeremy bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama elini bıraktı ve Jean'ın çıkmasına izin verdi. Neil, Jean'ın onu takip etmediğini fark edene kadar merdivenlerden inmeye devam etti ve sonra Jean, Jeremy'nin kapıyı arkasından kapatmasını beklerken Jean'i izledi. Sürgünün eve doğru kayarken çıkardığı tıkırtıyı, zincire ait olabilecek uzaktan gelen bir cızırtıyı ve son olarak da güvenlik çubuğunun yerine otururken çıkardığı gümbürtüyü duydu. Onun yokluğunda güvende olacaklarından emin olan Jean döndü ve Neil'in peşinden gitti.

Yolcu koltuğunda zımbalarla bir arada tutulan buruşuk kâğıtlar vardı.

Jean emniyet kemerini takmadan önce göz gezdirdi ama bunlar sadece tariflerinin çıktıklarıydı: LAX'ten Gold Court'a ve Gold Court'tan tanımadığı bir adrese. Jean onları Neil'in bekleyen eline uzattı ve Neil birkaç dakika inceledikten sonra onları kalçalarının arasına sıkıştırıp kontak anahtarını çevirdi.

"Biri seni ısırdı," dedi Neil.

Jean, Neil'in açıkta kalan bileğini kastettiğini fark etmeden önce boynuna uzandı.

Neil'in ona attığı sert bakış, bu jesti kaçırmadığını gösteriyordu. Jean ona bakmayı reddetti ama "Bu senin sorunun değil," dedi.

Neil kaldırımından ayrılıp onları yola çıkarırken, "Bugün sorun olacak," diye itiraz etti. "gereken birkaç toplantı var, bunlardan ilki amcamla. O sormasa bile bir sonraki grup soracak.

İnsanlar merak etmeye başladığında bunu nasıl açıklayacağımı bilmem gerekiyor."

Neil merakını gidermek için yalan söylüyor olabilirdi ama Jean bunu riske atamazdı. "Grayson Johnson antrenmandan sonra beni görmeye geldi."

"Bu ismi biliyorum," dedi Neil, ama ismi bulması bir anını aldı. "Raven backliner. Bunca yolu sadece kavga çıkarmak için mi geldi?"

"Kendisini mükemmel Court ilan etmemi istiyor," dedi Jean. "Şampiyonadan sonra ona bir numara sözü verildiğini ağzımdan kaçıracağım. Bunun ona bu yıl kaptanlık kazandıracağını ve gelecekteki değerini sağlamlaştıracağını düşünüyor."

"Bu gerçek mi?"

Jean güldü. Kulaklarına bile boş geliyordu ve titreyen parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Zane'in hakkıydı, sen bulunarak her şeyi berbat etmiş olsan bile." Bu yakın zamanda yapmak istediği bir konuşma değildi, özellikle de Grayson'ın beklenmedik ziyaretinin ardından. Jean fokurdayan midesine karşı sertçe yutkundu. "Zane bu yaz kendi haline bırakıldığında paramparça oldu, bu yüzden Grayson sıranın kendisinde olduğunu varsayıyor. Ona kefil olabilecek tek kişi benim ama bunu yapmayacağım. Reddediyorum."

"Aklını kaçırmış gibi görünüyor," dedi Neil. "Ne tür insan kavga ederken insanları ısırır?"

"Drake ısırın biri değildi o zaman."

Jean'in o anda söyleyebileceği en kötü şey şüphesiz buydu ama Neil'i beklerken Jeremy ile konuşmak zorunda kalmamak için Dobson'ın iletişim bilgilerine bakmıştı. Onu, Andrew'u, Drake'i ve Riko'yu düşünmek hâlâ kafasını kurcalıyordu. Jean, Neil'in parmaklarının altındaki direksiyon simidinin gıcirtısını duydu. Bir an için sesi yatak yaylarına benzedi. Bilerek açık bırakılmış bir kapıyı ve Grayson Jean'i kendi yatağına iterken Zane'in onlara sırtını döndüğünü düşündü. Tırnaklarını alt dudağına geçirdi ve bir an önce yatağı yırtacak cesareti bulabilmek için dua etti. daha fazla konuşmadan ağzını kapattı.

"Onu kıyaslayabileceğin herkes ve herkes arasından," dedi Neil, Jean'in hiç duymadığı kadar sessiz bir sesle, "Drake'i seçtin."

Jean yaralı kolunu karnına bastırdı, çürük izlerini gizlemek için olduğu kadar karnındaki o boş ağrıyı bastırmak için de. "Önemli değil. Bu hafta sonu şehirden ayrılacak ve Edgar Allan'a geri dönecek."

"Hâlâ bir sorun olmasaydı kapınıza barikat kurmazdınız."

"Kampüste yaşadığımı sanıyor. Bu sadece bir önlem," diye bitirdi Jean, zihni *korku, panik ve dehşeti* beslerken bile. Mide bulantısına karşı sertçe yutkundu. Bu şekilde düşünmeye devam ederse aklını , bu yüzden Neil'in bir parça insanlığa sahip olmasını diledi ve "Benim ve bana neden geldiğini söyle."

Neil birkaç dakika direksiyona huzursuzca vurduktan sonra konunun değişmesine itiraz etmeden izin verdi. Başının yan tarafını işaret ederek, "Söylentilere göre FBI'dan biri sonunda bulunmak istemiyorsam bunu neden ve ne zaman yaptığımı sormuş ve Evermore'da kaldığım süreye kadar izini sürmüşler. İnsanlar sorular sormaya başladı ve bizim de işleri açıklığa kavuşturmak için bunun önüne geçmemiz gerekiyor."

Neil bir otoparka girerken Jean, "Yapamayız," dedi.

Neil turnikeden bir bilet alana kadar cevap vermedi. Ancak penceresi tekrar kapandığında, "*Ona* isim veremeyiz. "

Bu kadarla yetindi ve Jean'in parçaları birleştirmesini bekledi. Neil park yeri ararken Jean ona baktı ve olası tüm çağrışımları gözden geçirdi.

Yerine oturduğunda midesinin dibe vurduğunu hissetti. Eğer Riko'yu suçlayamazlarsa ve Neil'in tüm savunması yakalanma korkusuna dayanıyorsa, geriye suçlu üstlenebilecek tek bir kişi kalıyordu.

"Ailemi yakıyorlar," dedi.

Bu bir soru değildi ama Neil "Evet" dedi. yer buldu ve motoru durdurdu, ama inmek yerine "Jean" dedi.

Jean'i ona bakmaya zorladı. "Özür dilerim."

Ben Jean Moreau. Moriyamalara aitim.

"Ben bir Moreau'yum," dedi Jean. "Yerimi biliyorum. Rolümü oynayacağım."

Neil daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama yorum yapmadan arabadan indi. Garajdan çıkıp kaldırımından aşağı inmeye başladıklarında Jean de onun yanına düştü. Neil bir ATM görmeden önce köşedeki dükkâna yöneldi ve hemen arka cebine doldurduğu nakit parayı çekti.

Jean sormadı ama Neil açıkladı: "Amcam ve ben şehre kendi pasaportlarımızla uçtuk. Babamın açık davası nedeniyle, bu durum

yerel FBI ofisine birkaç uyarı gönderdik. Şimdi yüzleşmeye zorlayabilmek için bir iz yaratmamız gerekiyor."

Onun bir yanıt vermesine gerek yoktu, bu yüzden Jean sadece yarım ağızla jesti yaptı ve Neil'i yıkık dökük bir köşedeki Tayland restoranına kadar takip etti. Neil etrafa bakmak için hostese el salladı. Mekân tıklım tıklımdı ama Neil'in grubun geri kalanını bulmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Yola Jean de onu takip etti. Yaklaştıkları adam Neil'e hiç benzemiyordu ama Neil onun karşısındaki köşedeki kabine kaydı ve Jean'e ona katılmasını işaret etti.

Neil oturur oturmaz ona bir menü uzattı ama Jean menüyü geri itti. "Hayır."

"Bir şeyler yesen iyi olur," dedi karşısındaki adam. "Sen Önünüzde çok uzun bir akşam var ve bir sonraki ev sahiplerinizin sizi besleyecek kadar iyi olacağından şüpheliyim." Stuart Hatford, Jean'i düşünmek için kabininin arkasına yaslandı. İçinde hiç nezaket ve ilgi yoktu ama yine de belli belirsiz kibar bir sesle, "Jean-Yves Moreau. Memnun oldum, eminim."

Bu Neil'in dikkatini çekti ve Jean, "Bana öyle deme," derken bile amcasından Jean'e baktı.

Stuart cevap veremedi, garson kız geldi. Jean onu göndermeye çalıştı ama Neil, Jean'ın tanımadığı bir şeyden iki porsiyon sipariş etti. Kadın gider gitmez Neil, "Jean-Yves?" diye sordu.

"Yapma. Bu ismi kullanmaya iznim yok," diye uyardı Jean onu.

"Kim demiş?" Stuart sordu. "Ölü çocuk mu? Yasal adınız artık her zamankinden daha önemli, o yüzden bunu duymaya alışın." Jean'ın cevap vermesini beklemeden Neil'e baktı ve elini kendi yüzüne doğru salladı.

"Onu buraya tekmeleyerek ve bağırarak mı getirdiniz, yoksa bu alakasız bir sorun mu?"

Neil omuz silkti. "Yerel işleri üstlenebilecek birileri var mı?"

"Ne kadar ödeyebileceğinize bağlı. Zamanlama fiyatı yükseltecek kadar kötü."

"Zamanlamanın bir önemi yok, bu yüzden fiyatın ne olduğu umurumda değil. Benden hiçbir şeye el koymadı," diye hatırlattı Neil ona. "Onu yanımda getirmedi."

Ama bu işte iyi olduğumu biliyorsun. Size ulaştırmam için bana bir yol bulun yeter." Garson kız Neil ve Jean için turuncu renkli içkilerle tekrar geldi ve Neil ona kendi yüzüne asla tam olarak oturmayacak bir gülümseme sundu.

yüz. "Ödünç alabileceğim bir kaleminiz var mı? Teşekkür , mümkün olan en kısa sürede size geri ."

Neil bir peçetenin arkasına bir şeyler karaladı ve elindeki kâğıdı amcasına itti. Stuart birkaç dakika düşündükten sonra peçeteyi omzunun üzerinden komşu kabindeki bir kadına uzattı. Kadın yorum yapmadan kalkıp gitti.

Garson kız tabakları getirene kadar bir daha konuşmadılar. Neil masalarını kapatmak için kalemi ve bir banka kartını geri verdi. Jean onun erişte yerken Neil hesabı imzalayıp iade etti. Menüde beslenme bilgilerini görmemişti ama Cat'le birlikte yeterince uzun süre yemek pişirmiştir. Sanırım bu yemek Kuzgunlar'ın küçük kitabındaki neredeyse her kuralı ihlal edecek.

kabul edilebilir beslenme. Sessizce reddederek itti ve Neil'in bu yüzden ona gönderdiği bakışı görmezden geldi.

Neyse ki -ya da değil- gereken daha önemli şeyler vardı, çünkü garson kızın onları kontrol etmesinden kurtulduktan sonra konuşmak için mahremiyetleri vardı. Stuart koltuğunda arkasına yaslandı ve Jean'e şöyle dedi,

"Tüm operasyon siliniyor. Direnecekseniz şimdi söyleyin."

Jean'in bu emirler en tepeden geldiğinde reddetmeye hakkı yoktu ama artık dilini tutamayacak kadar çok şey atlatmıştı. Küstahlığı yüzünden Stuart'ın ona yapabileceği hiçbir şey, onu kurtarmaya çalışmamaktan bile daha kötü olamazdı.

"Eğer benden istenen buysa, buna karşı koymayacağım," dedi Jean, "ama bu plan kız kardeşim için ne anlama geliyor?"

Stuart ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce baktı. Jean çok derin düşünmemek için saniyeleri saydı, ama Stuart sonunda "Özel olduğunu mu sanıyordun?" diye sorduğunda otuz altıya gelmişti.

Jean kaçınılmaz şiddetli intikam için hazırlandı ama Stuart'ın bir sonraki söylediği, Riko'nun ona yaptığı her şeyden daha kötüydü: "Senden sadece iki yıl sonra satıldı. Yanlış hatırlamıyorsam annenin bağlantılarından biri, Cezayir'de bir silah tüccarı." Onay almak için omzunun üzerinden baktı ve orada oturan adamlardan birinden başıyla onay aldı. "Bende Buralarda bir yerde adı geçiyor ama sanırım benim için senden daha önemli."

Jean bunu söylemek istemiyordu ama bilmek zorundaydı. Kelimeler boğazını yırtarcasına içinden çıkmaya başladı: "O öldü, değil mi?"

"Bunun için hafif bir terim."

Bu andan ve bedeninden çok uzaktaydı ama kusma dürtüsü tüylerinin diken diken olduğunu hissettirecek kadar içgüdüseli. Gözlerini aşağıya dikti Kalbi göğüs kafesinde delikler açarken masanın içinden geçti. Cevap vermesi gerekiyordu ama sesi nereye gitmişti? İçinde hiç kelime kalmamıştı.

Göğsünde giderek artan ağrı, düzensiz ve şiddetli bir çığlğın başlangıcıydı.

Başka bir ayağın ani ağırlığıyla irkilerek kendine geldi ve Neil'in sessizce, "Jean," demesi ona eve dönmesi için bir yol gösterdi. Jean söylemekten daha iyi bildiği her şeye karşı sertçe yutkundu ve sessiz kalmayı başardı,

"Evi yakacağım."

"Hiç yoktu," dedi Stuart. "İşte başlıyoruz."

Onlara kendi hikâyelerini oluşturmaları için bir hikâyenin ana hatlarını anlattı. Görünüşe göre Neil, FBI onu en son sorgulamaya getirdiğinde Avrupa'daki bağlantılarını vermekte direnmişti. Amcasının çıkarlarını korumak istemişti ama şimdi bunu Jean'i koruma çabası olarak gösterebilirlerdi.

Kurgu basitti: Kasap ve küçük oğlu, Mary'nin sunabileceğinden daha fazla Avrupa ittifakı arayışıyla birkaç seyahat için Fransa'ya gelmişlerdi ve çocuklar büyüyen bir spora duydukları ortak sevgi sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı.

Neil, başka bir gün olsa dinlemesi etkileyici olacak bir rahatlıkla ince ayrıntıları doldurdu ve Stuart, cevaplarının şüpheli bir şekilde aynı olmadan tamamlayıcı olduğundan emin olmak için her ikisini de sorguladı.

Jean tüm gücüyle egzersize odaklanmış, kendisini bir süre daha bir arada tutacak herhangi bir şeye umutsuzca tutunmaya çalışıyordu ama artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Stuart ayağa kalktı ve FBI'ın ona izin vereceğine güvenerek oradan ayrıldı.

geride bıraktığı daha savunmasız izler lehine şehri tartışmasız terk etti. Onların iki yanındaki iki kabin de boşaldı ve Stuart'ın ekibi onun arkasında sıraya girdi. Sessizliğin çöktüğü

Onun yokluğunda masa çok derindi ve Jean'in düşünceleri şiddetli bir fırtına gibi boşluğu doldurmak için kontrolden çıktı.

Telefonunu çıkardığını ya da aramaya karar verdiğini hatırlamıyordu ama çağrı ikinci çalışta kısa bir "Wymack" sesiyle açıldı.

"Onu neden içeri aldınız?" Jean sordu ve gecikmeli olarak ekledi, "Kevin."

Wymack, "Bize ihtiyacı vardı," dedi.

"O kadar basit değil," dedi Jean, "*İkimizi de canavarlara sattılar ve çığlıklarımız üzerine kapıyı kapattılar. Neden? Neden? Neden? Neden?*" Sen bile onun senin oğlun olduğunu biliyordum."

Wymack, "Bilmeme gerek yoktu," dedi.

Jean güldü ve sesinin çatladığını duydu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hepimizin bizi şekillendiren ellerden daha iyi olma seçeneğine sahip olduğumuza inanıyorum.

Eğer bir başkası için doğru olanı yapma şansım varsa, bunu neden kullanmayayım?" Wymack bunu düşünmesi için ona bir dakika verdi ve sonra, "Konuş benimle.

oluyor?"

O bir çocuktu. O benim küçük kız kardeşimdi ve onu korumalıyım, ama ben- Ben de sadece bir çocuktum.

Riko'nun bıçaklarından biri Jean'in kaburgalarının arasına bir çizgi çiziyormuş gibi hissediyordu. Cığerleri çok keskin ve çok sıkıydı; kalbi delinmiş ve yırtılmıştı. Jean bir elini göğüs kafesine bastırarak kan olup olmadığını kontrol etti ama hissettiği ıslak ısı, parmak eklemlerinden birine yumuşak bir sıçramaydı. İkinci bir gözyaşı serbest kaldığında yüzü kaşındı. Bu gözyaşı çenesinden damlarken başparmağıyla göz göze geldi ve Jean titreyen parmaklarını yanağına götürdü.

Neil telefonunu yavaşça elinden aldı ve arayanın kimliğini kontrol etti. "Onu buldum, Koç," diye söz verdi ve telefonu kapatıp aralarındaki masanın üzerine koydu.

"Yapma," dedi Jean. Neil'le mi konuştuğunu bilmiyordu: *bakma, konuşma*; yoksa kendisi için mi söylüyordu: *kontrolünü kaybetme*. "Yapma, yapma."

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Neil, kadar sessizce ki Jean neredeyse kalbinin kırıldığını fark etmeyecekti.

"Elodie," dedi Jean ve adını yüksek sesle duymak bile onu neredeyse ikiye böldü. Kendi yüzünü parçalamamak için elini yumruk yaptı ve parmak eklemlerini kanayana kadar ısırđı. Bu onun sözlerini durdurmaya yetmedi.

Her biri Riko'nun kibritlerinden biriydi ve onu yeniden yakıyordu: "Ben evden ayrıldığımda o sadece on yaşındaydı. On! Neden onu güvende tutacak kadar sevmедiler?"

Neden *beni*-" sevmедiler?"

Jean kabinden dışarı fırladı. Neil onun bileğini tuttu ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona .

"Jean," dedi Neil, sessiz ama kararlı bir sesle. "Bugün bununla uğraşmak ama şu anda uğraşmak zorunda olmayabiliriz. Neye ihtiyacın var?"

Sahip yüzlerce şey, uzun zamandır kaybettiğı binlerce şey.

İstediğı tek şey zar zor anladığı bir şeydi: "Eve gitmek istiyorum."

"Tamam, tamam. Tamam. Hadi-" Neil'in dikkati uzaktaki bir dağıldı ve Jean'in tanımadığı bir dilde acımasızca küfretti. Jean onun bakışlarını takip etti.

girişte takım elbiseli iki adam gördüm. Hostesle konuşurken rozetlerini çıkarmışlardı. Neil Jean'i bıraktı ve kalçasını hafifçe itti. "Mutfağı görebiliyorum. Çöp bidonlarının olduğu yere açılan bir kapı olmalı. Oradan garaja geri dönebiliriz."

"Hayır," dedi Jean, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırarak. Parçalanmış kalbini aldı ve derinlere itti. Gömmek için çok fazlaydı; midesi guruldadı, çalkalandı ve masanın üzerine boşalacakmış gibi oldu. Jean çaresizlikten doğan bir güçle yutkundu ve hepsini zincirlerle hayal etti. Belki daha sonra mola vermek için zamanımız olur. Çünkü Artık tek çıkış yolu buradan geçiyordu.

Ben Jean Moreau. Yerimi biliyorum. Dayanacağım.

Neil, Jean'i kabine geri almak için hareket etti ve hükümetin köpeklerinin onlara yetişmesini beklediler. Çok uzun sürmedi ve ikisi

Stuart'ın boşalttığı bankta kendilerine yardımcı olurken ajanlar Neil'e soğuk bakışlar fırlattı.

"Neil Josten," dedi biri, ikisi de rozetlerini gösterirken. "Sizinle konuşmak istiyoruz."

"Sıkıcı," dedi Neil. "Yemek yemeye çalışıyorum."

Ajan masanın üzerinden bir çift hazır yemek kutusu fırlattı ve bunu yaparken neredeyse Neil'in içkisini deviriyordu. "Ben sormadım. Hadi gidelim."

Neil içini çekti ama yemeğini toplamaya başladı. Jean aynı şeyi yapmak için hiçbir harekette bulunmayınca, ona daha yakın olan adam buyurgan bir jest yaptı ve şöyle dedi,

"Bu sizin için de geçerli. Bazı sorularımız var." Neil,

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Bundan emin misiniz?" dedi ajan.

Jean yemeğini çöpe atsa sorun olmazdı ama strator bir kutuya sıyırması burada biraz daha oyalanmasını sağladı. Neil içkisini bitirmek istediğine karar vermeden önce bitene kadar bekledi. Her iki ajan da acele etmemelerinden etkilendi ama sonunda ikisinin de kalmak için bahaneleri kalmadı. Bir ajan önde, diğeri arkada olmak üzere restorandan çıkarıldılar.

Renkli camlı ve resmi plakalı siyah bir SUV ön taraftaki kaldırıma park etmişti. Neil, olduğu gibi, aracın ön tamponunun yanındaki yangın musluğunu işaret ederek, "Bu yasa dışı, haberiniz olsun" dedi.

"Kapa çeneni ve arabaya bin."

Yerel ofise kadar olan yolculuk ölüm sessizliği içinde geçti. Neil tamamen rahat görünüyordu, hatta çok aşamalı bir süreçten geçtiklerinde bile

Ama Jean, Neil'in her çıkışı ve güvenlik görevlisini kontrol edişini izledi. Jean ise Neil'den başka hiçbir şeye ve hiç kimseye bakmıyordu. FBI muhtemelen bunu sinirlerine ama Jean'in Neil'den korktuğunu düşünmeleri yanlış olurdu.

Onlardan. Sızması ve manipüle edilmesi bu kadar kolay olan bir hükümetten korkamazdı; sadece kendi olası yanlış adımlarından ve burada efendisini hayal kırıklığına uğrattırsa ortaya çıkacak kanlı sonuçlardan korkabilirdi.

Sonunda asansörlere ulaştıklarında Neil Fransızca olarak "Fransızca anlama şansları var mı?" diye sordu.

"Hiçbiri. Onlar Amerikalı," dedi Jean.

"Hey," diye itiraz etti Neil.

"Sen sayılmazsın bile. Gücenmiş gibi yaparak zamanını boşa harcama."

"Kesin şunu," dedi Neil'e daha yakın olan temsilci. "Sadece İngilizce konuş yoksa tercüman bulana kadar sizi ayıracağız."

Bir konferans odasına getirildiler. Masanın bir ucuna kutular , ortada birkaç kapalı dosya duruyordu ve bir video kamera bugünkü tartışmayı kaydetmek için bir tripoda yerleştirilmişti. Tekerlekli bir sehpa Kameranın yanında bir monitör vardı ve masasının üzerine eğilmiş başka bir takım elbiseli figürün videosu yayınlanıyordu. Kapının kapanma ve sandalyelerin yere sürtünme sesiyle adam başını kaldırdı ve kaşlarını çatı.

Neil onu sıcaklık göstermeden selamladı: "Ajan Browning. Sizi bir daha görmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm."

"Benimle başlama," dedi Browning. "Bana Los Angeles'ta ne yaptığını açıklamak ister ?"

Neil paket servis kutusunu çevirerek açtı ve yemeye başladı. "İnsanları ziyaret etme iznim var."

"İnsanlar," diye kabul etti Browning. Jean bunun onu insan olmayan biri olarak sınıflandırıp sınıflandırmadığına karar veremeden, Browning onun için her şeyi açıkladı: "Ama Stuart Hatford herhangi biri değil ve son kontrol ettiğimizde Los Angeles'ta ikinizi de evinizden bu kadar uzağa getirecek hiçbir bağlantısı yoktu. Belki de vardır," dedi ve Jean'e sert bir bakış fırlattı.

Onları buraya getiren ajanlardan biri bir dosyayı çevirerek açtı ve masanın ortasına fırlattı Jean içgüdüsel olarak dosyaya baktı ve en üste zımbalanmış olan fotoğraf onu şaşkına çevirdi. Bu arka güvertelyi çocukluğunun geçtiği evden hatırlıyordu. Babası ortada durmuş, tanımadığı bir adama söylenirken el sallıyordu. Annesi

Bir elinde bir şişe şarap, diğer elinde bir yığın kâğıtla kenardaki tahta sandalyeye oturdu.

Bu insanlar önemsizdi. Önemli olan tek şey arka bahçede oturan iki çocuktı: Dokuz ya da on yaşlarındaki Jean ve onun yanına gömülmüş minik Elodie. Küçük sarı ördekleri olan elbisesini hatırlıyordu. Arka bahçelerini ele geçiren böğürtlen çalıların üzerinde yırtıldığında yarım düzine kez beceriksizce etek ucunu yamamıştı.

Zincirler gıcırdadı; Jean zorlukla nefes alabiliyordu. Masanın altında tırnaklarını bileğindeki ısırga geçirdi. *Dayan. Dayan. Dayan.*

"Bunu nereden buldun?" sordu kendisinininkine benzemeyen bir sesle.

Ajan, "Interpol bunu birkaç dakika önce kayıtlarından faksladı," dedi. "*Bunu* nereden aldınız?"

Yaptığı hareketle Jean'ın yüzündeki çizikleri kastediyordu ama Jean, "Anneme çekmişim," dedi.

"Jean Fransız," dedi Neil. "Ağzını her açtığında insanların içindeki şiddeti ortaya çıkarıyor. Truvalılar bile bir kırılma noktası yaşayacak kadar insan nokta."

Browning, "Başkalarını tahammül edilemez tavırlarla suçlayan birisin," dedi ve Neil sadece kayıtsızca omuz silkti. Jean, Neil'in yarım yamalak hakaretine gücenerek zamanını boşa harcamadı, çünkü ajanlar konuyu kapatıp yollarına devam ettiler. "Birinizin konuşmaya başlama vakti geldi. En baştan alalım ve bir kez olsun her zamanki saçmalıklarınızdan uzak duralım."

Neil Jean'e baktı ama Jean cevap vermek için gözlerini fotoğraftan ayıramadı. Sonunda Neil yorgun bir iç çekişle yemeğini bir kenara itti ve şöyle dedi,

"Peki. Ne bilmek istiyorsun?"

Neil'in anlattıkları son derece açıktı. O ve Jean birbirlerini yıllar sonra ilk kez sonbahar yemeğinde görmüşlerdi. Eğer FBI araştırmak isteseydi, ikisinin Fransızca olarak birbirlerine saldırdıklarını doğrulayacak tanıklar bulurdu. Birbirlerinin kim olduğunu anlamışlar ve yakalanmaktan korktukları için umutsuzca birbirlerine karşı ne durumda olduklarını ve arkadaşlıklarının hâlâ onları güvende tutacak kadar güçlü olup olmadığını anlamaya çalışmışlardı. İstemeden de olsa Kevin'a kendilerini ifşa etmişler, da paniğe kapılarak korkutucu sırlarıyla başa çıkmak için ziyafetten ayrılmak zorunda kalmıştı.

Neil Noel'de Evermore'u ziyaret etmeyi Kuzgunlar'a duyduğu gerçek ilgiden çok Jean'le yeniden bağlantı kurmak için kabul etmişti. Bu şekilde çerçevelendiğinde, Neil'in takımın geri kalanı ve kaptanları hakkındaki düşmanca görüşlerini mazur görmek kolaydı.

Görünüşündeki pervasız değişim kaçınılmaz olarak Jean'ı ve onların arzusunu suçluyordu.

Mezun olduktan sonra birlikte mükemmel sahada oynamak için. Neil daha parlak bir sahneye adım attığında fark edilmekten korkuyordu, bu yüzden Jean yıllar sonra kimsenin onu hatırlamayacağını veya tanımayacağını kanıtlamaya çalıştı. An

Geriye dönüp bakıldığında aptalca bir kumar oynamışlardı ama bunun ne kadar korkunç bir şekilde geri tepeceğini nereden bilebilirlerdi ki?

FBI bu hikâyede delikler açmaya çalışmayı bitirdiğinde, konuşma Jean'in ailesine yöneldi. Burada Jean'in söyleyecekleriyle çok daha fazla ilgileniyorlardı ama Jean'in onlara verecek çok fazla cevabı vardı. Çocukluğunun büyük bölümünü babasının toplantılarını izleyerek değil, sahada geçirmişti. O

Babasının hangi işlere yatırım yaptığına dair belirsiz ayrıntılar biliyordu ama ortakları hakkında şey bilmiyordu.

Herve Moreau'nun Nathan Wesninski'nin yarısı kadar bile bir adam olmaması onu kurtarmıştı. Onun çıkarlarını ve ilişkilerini takip etmek daha kolay olacaktı ve Jean'in içgörülerini bir araya getirmesine gerek yoktu. FBI'ın en çok ilgilendiği şey, iki ailenin birbirine nasıl bağlı olduğunu ve Jean'in onlar için bir sorun olup olmayacağını belirlemektir. Nathan'ın davası üzerinde çalışmak zaten bir buçuk kâbusken bir de hıçkırık çıkmasını göze alamazlardı. Jean, Stuart'ın, Nathan'ın davasındaki kanıtların

Moreau ve Wesninski aileleri arasında bağlantı ve ajanların meraklı sorularına karşı direndi.

Sonunda Neil, Stuart'ın şehirdeki ziyaretine geri dönmelerine izin verdi ve Jean'in ayağının yan tarafına bir ayakkabı bastırarak en iyi-kötü

-Elinden gelen bir mazeret. Neil aylar önce Stuart'tan Jean'in kız kardeşinin yerini bulmasını istemişti. Stuart sonunda izinin nerede bittiğini bulmuş ve kötü haberi bizzat verebilmek için ikisini de şehre getirmişti. Neil burada hikâyesine biraz zehir kattı; ajanlar onları bu sorgulamaya zorlayarak zaten korkunç olan günlerini daha da berbat etmişlerdi ve içlerinden biri suçlu görünme nezaketini göstermişti.

Interpol'le görüşmek için verilen uzun aralar da dahil olmak üzere dört saat süren yorucu tartışmalardan sonra, ajanlar sonunda Jean'in haftalardır yakaladıkları en şanslı kişi olduğuna karar verdiler. Jean'in kendisi de cehaleti ve temiz geçmişi sayesinde tehdit oluşturmadığına karar . Artık Herve'nin yüzüğünü sökmek ve Nathan'ın tabutuna bir çivi daha çakmak için çalışmaya başlayabilirlerdi.

Jean onların kendini beğenmiş memnuniyetini kontrolünü kaybederek atlattı. Sonunda Neil'le birlikte binadan çıkarılıp arabaya tıkdıklarında kırılmasına iki akıllıca söz kalmıştı.

On dakika sonra, restoranın önünden kovuldular. Jean cipin akşam trafiğinde kayboluşunu izledi ama Neil başını arkaya eğip gökyüzüne baktı. Jean buradan garajın nerede olduğunu hatırlayamıyordu, bu yüzden sessizce Neil'in kendisine dönmesini bekledi.

"Özür dilerim," dedi Neil sonunda. "Senin üzerine

düşmemeliydi." "Ben bir Moreau'yum," dedi Jean. "Benim ailem

hizmet etmek için var."

Neil, sanki bir şekilde daha iyi durumdaymış gibi, "Boktan bir varlık," dedi. Jean'in de kendisiyle birlikte düşeceğini bilerek kaldırımından aşağı inmeye başladı. Jean

Onları kaybettiğinden yarı emindi, çünkü bunların hiçbiri tanıdık gelmiyordu, ama sonra Neil'in birkaç saat önce kullandığı ATM'yi gördü. "O zaman olduğu gibi mi tutacaksın? Jean Moreau?"

"Ben buyum işte, seni cahil çocuk."

Neil, "Aynı yaştayız," diye işaret edince Jean bunun konuyla ilgisi olmadığını söyleyerek elinin tersiyle itti. "Demek istediğim... Ben adımları değiştirdim çünkü ailemle birlikte anılmak istemiyordum ama onlar senin adını senden çaldılar. Tekrar değiştirmek istemiyorsan, bu senin seçimin ama Riko'nun senin için ne istediğine göre seçim yapma."

Jean, "Senden tavsiye almaya ihtiyacım yok," diye onu uyardı.

dönerken Neil ona "O öldü," diye hatırlattı. "Kurallar değişti. Söz verdiğin şeyi yerine getirdiğin sürece, Ichirou kendine ne isim verdiğinle neden ilgilenirsin ki? Arada bir biraz özgürlüğünü kullan. Nasıl hissettirdiğini sevebilirsin."

"Kalecinizi öğrendiğinde bu cesaretinizi kaybedeceksiniz."

"Eminim biliyordur. Baltimore'da FBI'a itirafta bulunduğumda Andrew benimle birlikteydi ve bana göre o ofiste en az bir kişi yanlış maaş bordrosunda. Birisi onu şüpheli kişi olarak not etmeyi düşünseydi, elbette bu zincirde yukarıya doğru ilerlerdi. Ben Endişeliyim," diye ekledi Neil hafifçe omuz silkerek. "Ne kadar çok insana , o kadar az tehdit , çünkü dışa vurarak onları tehlikeye atmak istemem."

Arabaya bindiklerinde Jean, "Buna senden başka kim olsa inanırdım," dedi.

"Kim daha güvenli bir yatırım?" Neil ona meydan okudu. "Bir düzine parası

olan bir adam mı?

Tasmanın kaymaması için nedenler mi yoksa sadece bırakamayacağı söylendiği için tutunmuş bir adam mı?"

Jean onu görmezden geldi ve Neil de konuyu kapattı. Laila'nın evine dönüş yolu gergin bir sessizlik içinde geçti. Kaldırımında Neil'in Jeremy'nin arabasının önüne park etmesi için yer vardı ama Neil sokağın ortasında durdu ve arabasını

Tehlikeler var. Jean tokasına uzandı ama Neil kolunu tutunca hareketsiz kaldı. Neil'in ona bakması bir dakika sürdü. Jean onu bu kadar uzakta gösteren şeyin gece olduğunu düşünmüyordu ama Neil'in sesi sakindi,

"Yardımlı olacaksa bu gece kapınızı kilitleyin ama Grayson sizi bir daha asla rahatsız etmeyecek."

Jean'in bitkin beyrinde o çok düşünce dolaşıyordu ki, ilk başta bunun bir anlamı yoktu ama sonra Neil'in *"Yerel işleri üstlenebilecek biri var mı?" sorusu* berrak *bir* şekilde aklına geldi. Jean hemen yanında otururken Grayson' cesurca saldırmış olması İmkânsızdı; Jean'in ailesinin yaklaşmakta olan yıkımının farkına varamayacak kadar sarsılmış olması affedilemezdi.

Tek geçerli yanıt reddetmektir. Grayson'ın şehirden ayrılması gerekiyordu. bu hafta sonu. Gerçi gidip gitmeyeceği ayrı bir soruydu ve Jean bunu düşündükçe tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Yuva kapalı ve Edgar Allan soruşturma altındayken, Kuzgunlar okul tatillerinde kesinlikle eve gönderilecekti. Grayson bütün yıl California'ya girip çıkacaktı. Jean için geriye kalan tek çözüm gerçekten bu muydu ve bu durumda hayatta kalabilir miydi?

Almadı mı?

"İsmen olmasa da gerçekte bir Wesninski," dedi Jean. "Yeni efendinin mal varlığını koruyarak onun gözüne girmeye hevesli misin?"

"Siktir et Ichirou'yu," dedi Neil ve Jean burada oturup bu cesur sözün ardından gelecek hiçbir şeyi dinlemeyecekti. Kapıyı iterek açtı ama Jean arabadan çıkamadan Neil onun yaralı bileğini yakaladı. Jean dişlerini sıktı acıya karşı dişlerini sıktı ve ona ters ters baktı.

Neil onun öfkesinden etkilenmemiştir. "Grayson, Riko'nun lekeli mirasını bırakıp gitmeli ve her şeye yeniden başlamalıydı. Buraya kadar gelip sana elini sürdüğünde ilmeği kendisi attı ve ben de tabureyi onun altından tekmelemekten korkmuyorum."

Jean çekiştirerek kurtulmaya çalıştı ama Neil'in tutuşu morartıcıydı. "Bu benimle ilgiliymiş gibi davranma, seni sefil zavallı."

"Neden ki?" Neil sordu.

"Ben sadece bir Moreau'yum," dedi Jean, düz ve sert bir sesle. "Ben-"

"Elodie de öyleydi," diye hatırlattı Neil ona ve Jean nefes almayı kesti. "Bir dahaki sefere kurtarılmaya değer olmadığını bunu hatırla."

Neil bıraktı ve Jean kendini arabadan dışarı attı. Kapıyı arkasından çarptı ve merdivenlerden yukarı uçtu. Jeremy ön kapıyı onun için açmıştı,

Ama Jean omzuna hızlı bir el atarak onu yoldan çekti. Cat ve Laila koridorun ilerisindeydiler ama onun yüzünü görünce kendilerini duvara yasladılar. Jean nereye gittiğinden emin değildi ama birkaç saniye sonra kendini masasının başında bulunca şaşırmadı. Defterlerini önündeki masaya yaydı ama açmaya zahmet etmedi.

Fransa'yı düşündü: böğürtlenleri ve küçük ördekleri ve Akdeniz'in tuzlu esintisini, silah yağını ve geniş bir kemerin acısını ve hevesli, anında bir evet'i. Cehenneme giden sonsuz bir uçak yolculuğunu, bir çift numaralı yüzü ve *senin gibi pis bir canavar için fazla iddialı bir isim* diyen canavar bir çocuğu düşündü.

Evermore'u düşündü: ağır bastonlar ve keskin bıçaklar, kırık parmaklar, boğulma ve ateş. Josiah'nın Riko'nun onu tekrar merdivenlerden aşağı tekmelemesi için onu diken sağlam ellerini ve kalın dolgusunda kurumayan kan ve terin ekşi kokusunu düşündü. Onu alıştırmak için beş gönüllü, onu yok etmek için Zane'in ihaneti ve her şeye rağmen onu hayatta tutan tek bir söz.

Göğsündeki çatırtı kaburgalarının kırılması ya da kalbinin parçalanması olabilirdi. Jean böylesine kâbus dolu bir günün ardından elinde kalan her şeyle kontrolü elinde tutuyordu ama elinin kaydığını hissedebiliyordu. *Dayan*, diye uyardı kendini ve ardından umutsuz bir *Ne kadar dayanmalıyım?*

Sormak onun haddine değildi; bir sınır olması gerektiğini varsaymak da onun haddine değildi. Ondandır talep ederlerse, tereddüt etmeden ya da şikâyet etmeden verecekti. Bu onun her şeyiydi; her zaman da öyle olacaktı. Ciğerleri yırtılana kadar çığlık atmak istedi.

"Jean." Jeremy elinin arkasına hafifçe dokundu, sanki biraz baskı uygularsa Jean'in buruşacağını düşünüyordu. "Bizden ne istediğini söyle."

Benim adım Jean Moreau. Moriyamalar'a aitim. Her

zaman bir ustam olacak.

Bir nefeste gözlerini zorlukla görebileceği kadar şiddetli bir nefretle doldu; bir sonraki nefeste ise kendi nankörlüğünden dehşete düştü. Şu anda sahip olduğu şey ona şimdiye kadar verilen her şeyden daha iyiydi ve kesinlikle Onun gibi birinin hak ettiğinden çok daha fazlasıydı. Efendi ve Riko gitmişti ve Jean Yuva'dan kurtulmuştu. Yeni bir takımı, yeni bir evi ve yeni bir şehri vardı.

aşına başlamıştı. Nefret dolu ailesi, sahip olduklarını korumak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi, değil mi?

Ya Ichirou daha fazlası için geri gelirse? Jean merak ediyordu ama bunun cevabını biliyordu. Neil bağlantılar kurmanın onu daha güvenli yaptığını düşünüyordu. Jean onun sadece Ichirou'ya onu hizada tutmak için tam olarak nereye vurması gerektiğini söylediğini biliyordu.

Bu özgürlük değildi; sadece çok çekici bir kafesti. Yeterince iyi olmalıydı. Yeterince iyi olmalıydı. Jean bundan asla kurtulamayacaktı.

Jean not defterlerinden birini açtı ve **İNEK**'e baktı

sayfaya yazılmıştı. İki kez düşünmesine fırsat kalmadan sayfayı tuttu ve yırttı. Düşündüğünden daha kolay oldu ve yere bırakmadan önce parmaklarını hızlıca sıkarak buruşturdu. Bir sonraki sayfa daha da kolay çıktı ve Jean üçüncü çekişte dört sayfa koparmayı başardı. Ortalığı dağıtıyordu ama duramıyordu. Bu onu sakinleştiriyor, kederini ve öfkesini gömünceye kadar ona zaman kazandırıyordu.

Jeremy tekrar denemeden önce defterin yarısına kadar gelmesine izin verdi:

"Jean."

"Senden beni öldürmeni istesem, yapar mıydın?" Jean sordu.

Jeremy alçak sesle ve ısrarla, "Sakin böyle söyleme," dedi. "Bana bak."

"Yapmayacağım."

"Biz senin dostunuz. Lütfen size yardım etmemize izin verin." Jean cevap vermeyi reddedince, Jeremy taktik değiştirdi. "Senin benim başarı hikayem olman gerekiyordu, ama Aktif olarak bana karşı çalışıyorsun. Benim başarısızlığım senin başarısızlığın, değil mi? Benimle neden savaştığını söyle ya da beni içeri al."

Jean, Jeremy'ye Raven çiftlerinden bahsettiğine pişman olmuştu. Sözde kaptan güneş ışığının bunu kendisine bu kadar kolay geri çevireceğini tahmin etmemişti. Neresinden bakarsa baksın, Jeremy bu konuda haklıydı: Jean aralarında yapılan anlaşmayı nasıl görmezden geleceğini bilmiyordu. Jeremy'nin odak noktasını beğenmek ya da kabul etmek zorunda değildi; sadece pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmiyorsa kabul etmek zorundaydı.

"Lanet olsun sana," dedi yenilgiden bitkin düşmüş bir halde.

En azından Jeremy kına yakmadı. Jean'ın dışarı çıkmasını beklemekten memnun görünüyordu, el altından kazandığı zaferden emindi. Jean ona kızmak istiyordu ama kızgınlığı gerçek bir öfkeden çok bir rahatlamaydı. Diğerlerini uzak tutmak için ona dikenler verdi ve korunmak için onları kendine doğru çekti. Yapabildiği zaman Her nefes alışında göğsünün ters döndüğünü hissetmeden nefes , sonunda yüzünü kaptanına döndü. Jeremy sakın ve kararlı bir sessizlikle ona baktı.

"Bu," eliyle kendini işaret etti Jean, kararsız ruh halini kastederek "henüz konuşmaya hazır olduğum bir şey değil. Bir gün, ben

Söz veriyorum," dedi, çünkü Nathan'ın duruşması başladığında ailesinin kanlı ilişkilerinin yarı gerçeğini hiçbirinden saklayamayacaktı, "ama bugün değil."

Jeremy bunu bir dakika düşündükten sonra şöyle dedi. "Tamam. Peki şimdi ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey," dedi Jean ve itiraz etmek için ağzını açtığı anda parmağını Jeremy'nin çenesine vurdu. "Sorun şimdi değil, o zaman da değil. Beni daha önce olanlardan kurtaramazsın ve o mezarları kazmaya çalışarak ikimize de yardım edemezsin. Evermore'u bana bırak ve

Dobson," dedi ve onun adını duyunca yüzünü buruşturmaması bir mucizeydi. "Bana bir söz verdin, ben de seni tutacağım: Bundan sonra olacaklardan kurtulmama yardım et."

"Tüm yapabileceğim bu mu?"

"Bunu ancak sen yapabilirsin," dedi Jean. "Sana güveniyorum."

Başka seçeneğim söylememek için o kadar çabalıyordu ki ciddi olduğunu fark etti. Troyalıları anlamıyordu ve anlayacağından da emin değildi ama onların içten bağlılıklarının gerçek olduğuna inanıyordu. *"Onların iyiliği önemli,"* demişti Kevin daha bu bahar. Bundan hiç bahsetmemiştir ama Jean sonunda bunun doğru olduğunu hissetmişti.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu.

"Neye ihtiyacın olursa."

"Açık çek teklif etmek tehlikeli bir şeydir."

"Beni dene," dedi Jeremy. "Bunu

karşılatabilirim."

Buna cevap vermenin iyi bir yolu , bu yüzden Jean kendi işine döndü. ve gelişigüzel bir yığın halinde istifledi. Bu hareket dikkatini tekrar yaralı bileğine çekti ve diğer eliyle bileğini kapattı.

Gözünün ucundaki hareket onu uyardı Cat ve Laila bu olayı uzaktan izlemekten yorulmuşlardı. Laila büyük bir bandaj uzattı, sonra Jean uzandığında açmak için geri çekti. Tartışmadan kolundaki yerine bastırmasına izin verdi.

Jean, saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, "Yemek yemem gerek," dedi.

"Oh, güzel," dedi Cat abartılı bir coşkuyla. "Yeni bir tarif buldum ve bir deneğe ihtiyacım var. Hadi gidelim."

Mutfağa gittiler ve Cat, Jean'in okul notlarını atabilmesi için çöp kutusunun mandalına bastı. Ona çöp kutusunu gösterdi. Jeremy ve Laila'nın arasına yerleşti.

Jean saati gördü ve onları uyutmadığı için özür dilemeyi düşündü.

Sabah antrenmanları varken gece yarısı, ama o ne söyleyeceğine karar veremeden Cat müzik kutusunu dürterek uyandırdı. Jean elini uyluğuna götürmeden önce kolundaki bandaja uzanmaya başladı.

Cat, "Tamam, işte ," dedi ve Jean, Cat'in abuk sabuk sesinin onu düşüncelerinden çekip çıkarmasına izin verdi. Cat dilimleme işinin yarısında gözden kaçan bir malzemeyi almak için mutfağa daldığında Jean bacağına hafifçe vurarak saydı.

Serin bir akşam esintisi. Gökkuşakları. Açık yollar. Takım arkadaşları.

Ama bu sonuncusu tam olarak doğru değildi; yedi yaşından beri takımlardaydı. Okulda birlikte oynadığı çocukları zar zor hatırlıyordu. Kuzgunların anılarında zorba bir varlık olduğu Fransa. Kuzgunları severdi, onlardan nefret ederdi, onlarla hiç tanışmamış olmayı dilerdi. Kuzgunlar Truvalılar aynı kategoride yer alamazdı. Biri için minnettarlık duyarken diğerinin nahoş anılarını aklına getiremezdi. Jean düşüncelere dalarak başparmağını kalçasına vurdu ve tekrar denedi.

Arkadaş mı?

Jean'in geçmişi kül ve kırık kemiklerden ibaretti. Geleceğine dair tek şey onun adına yapılan bir anlaşmaydı: artık zar zor ayakta durabildiği bir oyunu raket tutabildiği sürece oynaması isteniyordu. Jean kendini sürükleyerek ilerleyecekti çünkü bildiği tek şey emirlere uymaktı ama o kadar erken yorulmuş ve yenilmişti ki ilk adımı nasıl atacağını bilmiyordu. Bu üçü en azından ayaklarını yeniden bulana kadar onu çıkıntıdan uzaklaştırabilirse, bu yeterli olurdu.

Mezuniyette ne olacağını düşünmek için durmayacaktı. Şimdilik önemli olan tek şey bu andı. Laila'nın taburesinin ayağına dolanan ayağının ağırlığını, Cat'in adayı darmadağın ederken sallanıp dans etmesinin gülünçlüğünü ve Jeremy'nin neredeyse Jean'in yanına bastırarak oturduğu omzunun sıcaklığını düşündü.

Arkadaşlar, diye tekrar düşündü ve bu sefer neredeyse gerçekmiş gibi geldi.

Teşekkür

Arkadaşlarım Tashie, Hazel, Elise, Anna M ve Jeni M'ye sonsuz sevgilerimi sunarım.

On milyon yazı sprinti ve sabrınız için teşekkür ederim.

"Ama ya öyle olsaydı" diye yardım çılgınlıkları atarak sana geri döndüğüm zamanlar oldu. Taslak hazırlarken Jeremy ve Jean'in isimlerini her karıştırdığımda beni uçurumdan aşağı atmadığın ve karmakarışık bir karmaşayı okunaklı bir hale getirdiğin için teşekkür ederim. Hevesiniz ve desteğiniz olmasaydı aylar önce ormana kaçmış olurdum.

Bana bir kez daha kapak resmi sağladığı için kız kardeşime teşekkür ederim.

Ben

Fikrini birçok kez değiştirdiğim için özür dilerim, ama tahammül edilemez olmak eğlenceliydi. Bu kitaplar, üzerlerinde sizin iziniz olduğu için benim için daha anlamlı.

USC TROJANS

Yönetim Koçluk

Kadrosu:

James Rhemann : Baş antrenör

Jackie Lisinski : Kondisyon

antrenörü

Michael White : hücum hattı koçu

Eduardo Jimenez : savunma hattı koçu

Hemşireler:

Jeffrey Davis

Ashley Young

Binh Nguyen

Asistanlar:

Angela "Angie" Lewis

Antonio "Tony" Jones

Roberta "Bobby" Blackwell

Maskot:

Diego Rodriguez

USC TROJANS

Oyuncular

(2007 göz dönemi için akademik yıl)

Forvetler:

Jeremy Knox, #11 : Kaptan, 5. yıl kıdemli

Derek Thompson, #15 : 5. yıl kıdemli Derrick

Allen, #9 : kıdemli

Ananya Deshmukh, #13 : genç

Nabil Mahmoud, #17 : genç

Ashton Cox, #19 : ikinci sınıf

 ğrencisi Timothy Eitzen, #8 :

ikinci sınıf  ğrencisi Emma

Swift, #6 : birinci sınıf  ğrencisi

Preston Short, #14 : birinci sınıf

 ğrencisi Bayiler:

Xavier Morgan, #3 : Yardımcı kaptan, son sınıf  ğrencisi

Min Cai, #1 : junior

Sebastian Moore, #2 : ikinci sınıf

öğrencisi Dillon Bailey, #4 : birinci
sınıf öğrencisi

Charles Roy, #5 : Birinci sınıf

Backliners:

Cody Winter, #20 : 5. yıl kıdemli Patrick

Toppings, #36 : 5. yıl kıdemli Shawn

Anderson, #26 : 5. yıl kıdemli Jean

Moreau, #29 : kıdemli

Catalina Alvarez, #37 : genç

Haoyu Liu, #33 : genç

Lucas Johnson, #25 : genç

Jesus Rivera, #31 : ikinci sınıf

öğrencisi Travis Jordan, #32 :

ikinci sınıf öğrencisi Tanner

Adams, #21 : birinci sınıf

öğrencisi Madeline Hill, #28 :

birinci sınıf öğrencisi Kaleciler:

Laila Dermott, #40 : 5. yıl kıdemli Shane

Reed, #41 : kıdemli

William Foster, #46 : ikinci sınıf öğrencisi

Zachary Price, #42 : birinci sınıf öğrencisi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.